

СПОДЕЛЯЩИЯТ НОЖ

—•ПРЕОБРАЗЯВАНЕ•—

— 3 —

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЛОИС МАКМАСТЪР
БЮДЖОЛД

„Бюджолд блести в създаването на интересни и симпатични герои, а тази история ще допадне на читателите, които обичат колкото приключенията, толкова и романтиката.“

Пъблишърс Уикли

Лоис Макмастър Бюджолд

Преобразяване

1.

Даг се поклащаше на коня и си представяше обилната фермерска вечеря в Блуфийлд и как след това ще му се доспи.

Стрелата изсвистя покрай бузата му.

Обзет от паника, той сграбчи съпругата си с дясната си ръка и я смъкна от седлото. Паднаха отляво на конете, така че да са защитени от телата им. Даг отвори усета си за същност – все още достигаше едва на стотина крачки, мътните го взели, – разкъсан между мисли за Фаун, за ножа на колана си, за необтегнатия лък на гърба си и „Колко са, къде са?“ Изпепеляваща болка замъгли за миг съзнанието му, когато тежестта и на двамата се стовари върху неизлекувания му ляв крак. Опита се да извика: „Искрице, стой зад мен!“, но от гърлото му излезе единствено: „Мамка му!“. Кобилата на Фаун се изправи на задните си крака. Копърхед се уплаши и дръпна юздите, все още увити за куката на лявата ръка на Даг. Единствено пръстите на Фаун, стиснали с всички сили ръката му, го задържаха, та конят да не го повлече.

– Даг! – писна Фаун.

Даг се поизправи, но не посегна към лъка, тъй като вече бе разбрал откъде идва нападението – не с усета, а с очи и уши. Шурейт му, Уит Блуфийлд, размахал лък в ръка, търчеше през двора откъм старата плевня и викаше:

– Извинявайте! Много извинявайте!

Едва сега Даг мярна мишената от зебло на един дъб в другия край на поляната. Предположи, че е мишена, защото на две педи встрани от нея от дървото стърчеше стрела. Останалите стрели бяха изпопадали, преди да поразят целта. Онази, която едва не му бе отнесла носа, се бе забила в пръстта на двайсетина крачки надолу по склона.

Вбесеният Даг изпусна дълго съдържания си дъх, след това пое въздух, за да се успокои.

– Уит, глупак такъв! – разкрещя се Фаун. – За малко да простреляш съпруга ми!

Уит дотича задъхан. Не спираше да повтаря:

– Извинявайте! Така се изненадах, когато ви видях, че ръката ми трепна.

Кобилата на Фаун, Грейс, бе отскочила встрани, стресната от необичайния начин, по който бе слязла стопанката ѝ, но вече бе навела

глава и подръпваше трева. Уит познаваше лошия нрав на Копърхед, затова го заобиколи отдалече, преди да пристъпи към сестра си. Даг разви юздите от куката и пусна Копърхед да отиде при Грейс. Дорестият жребец тръсна глава и хвърли няколко къча, да не би някой да не е разбрал какво мисли за случката. Даг бе съгласен с мнението му.

– Не те целех теб! – заяви притеснено Уит.

– Много ми е приятно да го чуя – отвърна навъсено Даг. – Знам, че доста хора се подразниха, когато се ожених за сестра ти, но не ми беше минавало през ума, че и ти си сред тях. – Стисна устни. Уит можеше да уцели Фаун.

Младежът се изчерви. Макар и с цяла глава по-нисък от Даг, той бе с една глава по-висок от Фаун. Поколеба се за миг, след това я прегърна. Тя се намръщи, но също го прегърна.

Братът и сестрата Блуфийлд бяха с гъсти черни къдрави коси, и двамата белолики, но докато бузите на Фаун бяха приятно закръглени и с чаровни трапчинки, когато се усмихваше, Уит бе кльошав и кокалест, ръцете и краката му бяха прекалено едри за слабото тяло. Макар вече да бе навършил двайсет, той продължаваше да расте и доказателството бяха окъселите ръкави на ризата му. Може би, тъй като нямаше по-малък брат, на когото да прехвърля дрехите си, бе орисан да ги износва до последно.

Даг пристъпи напред, изсъска от болка и се преви.

– Май ще ми трябва тоягата, Искрице.

– Веднага – отвърна Фаун и хукна да вземе патерицата, закрепена отстрани на седлото на Копърхед.

– Добре ли си? Не те уцелих все пак – запротестира Уит. Ъгълчетата на устата му увиснаха. – И без това не уцелвам почти нищо.

Даг се усмихна с усилие.

– Добре съм. Не се притеснявай.

– Изобщо не е добре – намеси се строго Фаун, вече носеше патерицата. – Миналия месец преживя страшно премеждие, когато патрулът му се натъкна на една ужасна злина в Рейнтрий. Още не се е излекувал напълно.

– А, това твоите хора ли бяха, Даг? Наистина ли е била моряща твар... злина де... – Уит побърза да се поправи, като използва думата, която употребяваха Езерняците. – Чухме разни шантави слухове за някаква дандания край Фармърс Флатс...

Фаун го прекъсна загрижено:

– Да не би раната да се е отворила от падането, Даг?

Даг погледна крака си. По крачолата нямаше кръв, а и болката започваше да отшумява.

– Не е. – Взе патерицата, подпря се на нея и въздъхна облекчено. – Ще се оправя – добави, за да успокои ококорения Уит. После кимна към лъка на младежа. – Това откъде се взе? Мислех, че не можеш да стреляш с лък.

Уит сви рамене.

– Не мога, засега. Ама ти нали каза, че ще ме научиш, когато... ако... се върнеш. Та реших да се подготвя, да се поупражнявам. За всеки случай. – И протегна лъка напред за доказателство.

Даг съвсем бе забравил за небрежно подхвърленото си обещание по време на първото си посещение в Уест Блу и остана удивен, че момчето го е приело присърце. Вгледа се внимателно, но по лицето на момчето не се забелязваше и следа от обичайната му закачливост. „Виж ти. Изглежда, съм му направил по-голямо впечатление, отколкото предполагам.“

Уит се отърси от неудобството заради отлетялата накриво стрела и запита ведро:

– А вие защо се връщате толкова скоро? Да не би патрулт ти да е някъде наблизко? Можеш да ги викнеш всички. Татко няма да има нищо против. Да не би Езерняците да са те изпратили на задача, също като куриера, който донесе писмата ти, конете и даровете?

– А, значи брачните дарове са пристигнали? Хубаво – рече Даг.

– Пристигнаха, пристигнаха. Всички бяхме много изненадани. Мама искаше да ти напише писмо, но куриерът вече беше заминал, а не знаехме как да се свържем с твоите хора, за да го пратим.

– Ясно – отвърна Даг. Ето това вече беше проблем. Най-големият проблем или поне една страна от него. Фермерите и Езерняците на практика не общуваха и всъщност не се разбираха. Както сега например. Колкото и да бе обмислял всичко, на Даг неочаквано му се стори невъзможно трудно да сподели за изгнанието си просто така, без никаква връзка.

Добре че Фаун се намеси.

– Идваме ви на гости. Даг няма да може да работи известно време, докато раните му не заздравеят.

Донякъде бе истина, макар и не съвсем. По-нататък щеше да се появи стоден момент да обясни, може би когато всички седнеха заедно, за да не се налага да повтаря разказа си, възможност, която му се струваше дори по-страшна, отколкото да обяснява пред цяла тълпа.

Уит махна към старата плевня.

– Конюшната, която използвахте миналия път, е празна. Гледам, че още не си се отървал от тоя дорест човекоядец. – Заобиколи Копърхед, за да хване юздите на Грейс. Червеникавокафявата кобила се опъна, когато той подръпна юздата, и продължи да скубе трева, сякаш я бяха оставили да гладува.

– Не съм – потвърди Даг и хвана юздите на Копърхед. – Още не съм срещнал човек, който да ми е достатъчно неприятен, за да му го подаря.

– А той язди Копърхед от цели осем години. Това си е цяло чудо. – Фаун се усмихна и трапчинките ѝ му намигнаха. – Признай си, Даг, че обичаш този отвратителен кон. – Пристъпи към брат си и побърза да смени темата. – Казвай какво става в Уест Блу, откакто заминах.

– Ами, Флеч и Кловър се венчаха преди месец и половина. На мама много ѝ се искаше да дойдете за сватбата. – Уит кимна към каменната фермерска къща, кацнала на билото над гористата долина. Предишния път, когато Даг бе тук, от едната страна на къщата все още се строяха двете стаи за младоженците; сега, изглежда, бяха вече завършени, със стъклени прозорци, дървени керемиди, а отпред дори бяха засадени ранни есенни цветя. – Кловър вече се нанесе. А, да! Не ѝ трябваше много време да разкара близнаците – миналата седмица се изнесоха на цели трийсет километра на запад, за да обработват едно парче земя заедно с техни приятели. За малко ги изпуснахте.

От всички новопридобити роднини в Блуфийлд на Даг враждебно настроените близнаци щяха да му липсват най-малко. Ако можеше да съди по усмивката, затрепкала на лицето на Фаун, тя напълно споделяше чувствата му.

– Нали отдавна се канеха да заминат – каза Даг.

– Е, татко и мама не останаха много доволни, че духнаха точно преди да започнем да събираме реколтата. Флеч застана на страната на Кловър, когато се съдрпаха, което се очакваше, да не говорим, че се превърна в ежедневиe, та им стана много неприятно, че той се опитва да им дава акъл и да им казва какво да правят. Затова пък вкъщи сега е много по-тихо и спокойно. – Замисли се за миг и добави: – А бе направо си е скучно.

Продължи да разказва добродушно за разни дребни случки с многобройните роднини и съседи, докато разседаваха конете и ги вкарваха в боксовете на старата хладна плевня. Погледна патерицата на Даг и без дори да пита, нарами дисагите на Копърхед. Тръгнаха нагоре по склона

към къщата. Фаун отказа да даде своите дисаги на Даг и му нареди да си гледа работата, след което забърза решително напред, превита под тежестта им. По усмивката, която му отправи през рамо, той усети, че е много по-спокойна и уверена, отколкото предишния път, когато се прибираше у дома. Не се сдържа и също се усмихна. „Все някак ще се справим с тази работа, Искрице. Двамата заедно ще се справим.“

В кухнята ухаеше на готвено – фасул с шунка, царевична питка, каша, бисквити, ябълков сос, пай с тиква и още десетина познати аромата. Щом Фаун ги усети, я обзе невероятна носталгия, въпреки че вече си беше у дома. Влязоха през задната врата. Майка ѝ и Кловър, и двете препасали престилки, шетаха из кухнята и поне мама се хвърли към Фаун с непресторена радост. Сляпата леля Нати се надигна тежко от стана, сложен точно зад вратата на работната стая, и прегърна Фаун, а след това и Даг. Задържа за миг пръсти на брачната връв, вързана на лявата ръка на Даг точно под навития ръкав над приспособлението за куката, и усмивката ѝ стана още по-топла.

– Радвам се, че издържа – прошепна му.

– Аха – промълви в отговор Даг, стисна я лекичко и я повдигна.

Бащата на Фаун и Флеч също дойдоха – по миризмата личеше, че са се занимавали с овцете – и поздравите и прегръдките продължиха. Закръглената Кловър заяви, че храната ще изстине, така че трябвало да се мият и да сядат. Забърза към кухнята, за да сложи и за гостите, и не позволи на Фаун да ѝ помага.

– Сядайте, сядайте де! Сигурно сте уморени след толкова езда. Сега си гостенка, Фаун! – „Нали така?“, издаваше тревожният ѝ поглед. Флеч ги наблюдаваше и изглежда, си задаваше същия въпрос, макар да бе поздравил топло сестра си и странния ѝ съпруг.

Седнаха. Дългата маса в кухнята бе отрупана с най-различни ястия, всичките от продукти, произведени във фермата, които за Фаун открай време бяха нещо съвсем естествено, но Даг както винаги беше малко слисан. След като се бе докоснала до суровия, изпълнен с лишения живот на Езерняците, Фаун разбираше защо е така. Не че Даг не одобряваше това изобилие; той похвали умениято на готвачките и като доказателство за искреността си си напълни чинията.

Фаун се радваше, че апетитът му се е възвърнал, тъй като бе съвсем изпостаял след страховитите схватки през лятото. Какъвто бе висок, с бакърена кожа, изпито лице, рошава тъмна коса и странни блестящи

златисти очи, Даг изглеждаше съвсем не на място на масата сред фермерите. Приличаше на чапла, вмъкнала се в полога на някоя кокошка, дори човек да не обръщаше внимание на усещането за заплаха и опасност, което създаваше липсващата му ръка и загадъчността му на Езерняк магьосник. Или Езерняшки некромант, както разправяха предубедените или по-точно казано – страхливците. Не че твърденията им бяха съвсем без основание.

Флеч, вероятно в отговор на пронизващите погледи, които му отправяше младата му булка, все пак зададе въпроса.

– Учудвам се, че се връщате толкова скоро. Да не би да... имате намерение да останете, а?

Фаун прецени, че е най-добре да не обръща внимание на притеснението в гласа му.

– Дойдохме на гости. Нали непрекъснато пътуваме. Въпреки че няма да е зле да поостанем ден-два.

– Може, разбира се – възкликна облекчено Кловър. – Много ще се радваме. Нямам търпение да ми разкажеш за новия си дом. – И добави многозначително: – Да не би вече да ни носите добри новини?

– Моля? – Даг я погледна неразбиращо.

Фаун веднага разбра какво се крие зад въпроса – „Да не би вече да си бременна?“ – и побърза да отвърне:

– Още не. Ами вие с Флеч?

Кловър се подсмихна и се пипна по корема.

– Още е много рано, но работим по въпроса. Годежът ни се проточи толкова дълго, че няма защо да отлагаме.

Флеч се усмихна с обич на съпругата си. Гледаше я също както някой фермер би гледал безценната си кобила за разплод, а пък Кловър изглеждаше предоволна. Фаун невинаги се бе разбирала с нея, но не можеше да не признае, че тя е съвършената съпруга за скучния Флеч, дори без зестрата от четирийсет акра поля и просторна гора, свързана със земите на Блуфийлд с къса пътечка.

– Надяваме се до зимата да стане – каза Флеч.

Фаун погледна Даг. Въпреки че усетът му за същност все още не бе излекуван напълно, той лесно можеше да разбере дали Кловър вече е бременна. Той се усмихна тъжно на Фаун и поклати едва забележимо глава. Младата жена докосна наситено червените белези от злината по врата си и си помисли: „Стига вече“.

Обади се майка ѝ, доста предпазливо.

– И как... как мина на езерото Хикори, Фаун? Как те прие новото

ти семейство?

Семейството на Даг. След може би прекалено дълго издайническо мълчание Фаун отвърна:

– Със смесени чувства.

Даг я погледна, преглътна хапката си и отвърна простичко:

– Честно казано, госпожо, не мина никак добре. Но не заради това сме поели на път.

Нати не скри притеснението си.

– Ами брачните върви, дето изплетохме? Те не подействаха ли?

– Подействаха чудесно, лельо Нати – увери я Даг. Огледа насядали-те около масата. – Би трябвало да обясня и на останалите нещо, за което знаеше единствено Нати, когато с Фаун се оженихме. Нашите брачни върви – той докосна своята и кимна към Фаун, която дръпна левия си ръкав нагоре, – не са обикновени върви. Езерняците вплитат в тях същността си.

Петимата фермери посрещнаха думите му с неприкрито недоумение и Фаун се запита как ли Даг ще успее да им обясни какво представлява усетът за същност, така че да го разберат, след като не са виждали онова, на което бе станала свидетелка тя. Освен това Даг трябваше да преодолее трупаните им цял живот резерви, а също и навика – по-скоро задължението – да не разкрива тайните си. Той си пое дълбоко дъх и бе ясно, че ще се помъчи да разясни нещата.

– Вие фермерите сте единствените, които използват думата „магия“. Езерняците я наричат усет за същност. Или есенция. В това няма повече магия, отколкото да насадиш тиквено семе или да изтъчеш платно за ризи. Същността е... тя е във всичко, тя определя всичко, както живо, така и неживо, но живата същност е най-ярка, възлеста, трептяща. Неживата същност е неподвижна и обикновено жужи. Всички вие притежавате усет, но просто не умеете да го доловите. Езерняците го усещат веднага. Приемете усета за същност като да виждате двойно, въпреки че като гледате с очите, не е същото... наистина не е. – Наведе глава и промърмори на себе си: – Давай по-простичко, Даг. – Вдигна очи и заобяснява отново: – Просто приемете, че е като да виждате двойно. – Огледа ги обнадежден.

Веднага забеляза колко са притихнали – нещо напълно нетипично за тях – и продължи:

– Също както долавяме същността на нещата, можем, поне повечето от нас – понякога – да местим нещата благодарение на същността им. Умеем да ги променяме, да ги оправяме. Това е създаване.

Майката на Фаун навлажни устни.

– Значи... когато оправи... когато слепи стъклената купа, дето я счупиха близнаците, като събра парченцата, това е създаване, така ли?

Тогавя цялото семейство Блуфийлд бе онемяло, Фаун ясно си спомняше сцената – сякаш бяха станали свидетели на истинска магия.

Лицето на Даг грейна и той погледна тъща си с нескрита благодарност.

– Точно така, госпожо! Това е! Не е точно създаване, но сте много близо. Беше може би най-доброто, което съм правил.

Имаше дори още по-добро, помисли си Фаун, припомнила си Рейнтрий. Само че онова в Рейнтрий се бе случило по-късно и едва не струва живота на Даг. Нима те не разбираха, че не става въпрос за най-обикновен трик?

– На Езерняците им е приятно да мислят, че са единствените, които притежават усет за същност, но съм срещал немалко фермери, при които съм забелязал наченки. Дори нещо повече от наченки. Нати е една от тях. – Даг кимна към сляпата леля на Нати и тя се усмихна и обърна лице към него, въпреки че очите ѝ с цвят на перла не го виждаха. Флеч, Кловър и Уит се бяха ококорили; майка им не чак толкова. – Нямам представа дали слепотата е изострила усета ѝ, или нещо друго. Само че с помощта на Нати двамата с Фаун успяхме да вплетем нашите същности в брачните върви толкова здраво, все едно са ги правили Езерняци.

Фаун забеляза, че не спомена и дума за стряскащата част с кръвта. Много умело подбираше каква част от истината да им поднесе, сякаш слепец опипваше под, осеян с ножове.

Даг продължи:

– И така, когато пристигнахме в лагера, всички се убедиха, че вървите са здрави и мощни. Направо не можеха да повярват. Открай време се е вярвало, че тъкмо сплитането на вървите няма да позволи на Езерняците да се женят за фермери, та кръвната линия да се запази чиста и усетът ни за същност силен. Все още се разправяха какво може да излезе от тази работа, когато си тръгнахме.

Бащата не откъсваше поглед от Нати, но последните думи на Даг го накараха да се обърне намръщен към зет си.

– Значи твоите хора са ви прогонили, задето си се оженил за Фаун, така ли е, патрулен?

– Не точно, господине.

– А как точно? Кажй!

Даг се колебаеше.

– Не знам откъде да започна. – Мълча дълго. – Вие в Олеана какво сте чували за злината в Рейнтрий?

– Някаква моряща твар се появила на север от Фармърс Флатс, избила много народ, а други полудели.

Намеси се Уит:

– И че я блатна треска, я някакви паразити карали хората да търчат насам-натам и да се избиват. Там нали са все блата, така разправят, хората страдат от какви ли не болести.

Обади се и Флеч:

– В пивницата на Милърсън един разправяше, че Езерняците си търсели извинение, за да прогонят фермерите обратно на юг от ловните си територии. Нямамо никаква моряща твар и фермерите не били нападали Езерняците, след като ги поразила морящата твар, било точно обратното.

Даг стисна очи и прошепна:

– Не е така.

Кловър се облегна рязко назад; не каза нищо, но изражението ѝ я издаваше: „Естествено, че това ще кажеш“. Мама и Нати мълчаха, но личеше, че поглъщат внимателно всяка изречена дума.

– Злината я имаше – каза Даг. – Научихме за нея, когато Езерняците от Рейнтрий, след като били разбити, изпратиха куриер до лагера на езеро Хикори, за да молят за помощ. Пратиха моя отряд. Притиснахме злината, успяхме да ѝ излезем в гръб, докато тя насъскваше глинените и робите да нападнат Фармърс Флатс. Един от патрулните ми заби в нея споделящ нож и... уби я. Видях как стана – той протегна лявата си ръка – ей от толкоз близо. Беше много развита, много... ами много развита. – Замълча, огледа слушателите и продължи да обяснява: – Беше силна, умна. Имаше почти човешки облик.

Не разказа как злината едва не го бе поразила, нито че бе капитан на отряда и сам бе измислил успешния план за действие... Фаун прехапа нетърпеливо устни.

– И още нещо, най-важното. Не, трябва да ви разкажа всичко по ред... Извинявайте. Има толкова много за разказване, а аз говоря отзад напред... Вижте сега. Злините също имат същност, само че много по-силна, отколкото при хората. Те са буквално изтъкани от същността на земята. Хранят се със земя, живеят на нея, създават – правят от нея магии, глинените, собствените си тела, всичко. Освен това са луди, по свой си начин. – Лицето му изглеждаше още по-изпито, докато си припомняше нещо, за което Фаун нямаше представа и дори не можеше да

се досети какво е. – Това е истината за злините. Там, където злината е изпила същността на земята, тя оставя след себе си мор. Това е характерното.

– А как изглежда мястото? – попита любопитно Уит.

– Не прилича на нищо познато – отвърна Даг и насядалите около масата се спогледаха.

– Не прилича нито на угар, нито на болестна ръжда, нито на плесен и гнилоч, нито на изгоряло от слана място, въпреки че напомня на всичко това – намеси се Фаун. – Има необикновен сивкав оттенък, сякаш цветът е бил извлечен от всичко наоколо. Първо всичко, което вирее там, измира, след това започва да се разпада, накрая сякаш се разтваря. След като видиш това унило сиво, никога повече няма да го сбъркаш. На онези, които притежават усет за същност, сигурно им се струва още по-страшно.

– Така е – потвърди Даг и й кимна с благодарност за обяснението й.

Мама тихо промълви:

– Ти виждала ли си такава нещо, Фаун?

– Да, два пъти. Веднъж в бърлогата на злината близо до Гласфордж, когато се запознахме с Даг, и втория път при Рейнтрий. Отидох след битката. Тогавя Даг беше ранен, но не ви каза. – Погледна го с укор. – Ако бяхме останали на езерото Хикори, все още нямаше да му разрешават да патрулира.

– Била си в Рейнтрий? – попита завистливо Уит.

Фаун отметна глава.

– Видях местата, които бе поразила злината. Видях откъде се е появила. – Извърна поглед към Даг, за да се увери, че той е готов да продължи разказа си.

Той кимна и отново опипа брачната връв.

– И така, през последните двайсет, може би трийсет години фермерите обработвали земята в Рейнтрий северно от старата граница – тоест на север от границата, която според Езерняците бележи безопасните земи. Или поне не чак толкова опасните. Според архивите на Езерняците злините се появяват по-често северно от Мъртвото езеро и съвсем рядко на юг от река Грейс. И въпреки това се появяват от време на време, така че не можем да престанем да патрулираме по тези места. Та северно от Рейнтрий има един фермерски град, Грийнспринг, където се появи последната злина. Буквално под града.

Фаун се намеси:

– По всичко личеше, че леговището й беше в една гориста клисура.

Даг отново продължи:

– Между местните Езерняци и заселниците в Грийнспринг отдавна съществуваше неразбирателство заради старата граница. Така че когато злината се появила, нито един от фермерите не разпознал първите издйнически следи, та затова не побягнали, а и не знаели, че трябва да потърсят помощ. То си е и въпрос на късмет, защото когато някой фермер най-сетне види морящата твар край леговището й, тя почти винаги веднага го поробва. Все едно муха да се оплете в мрежата на паук. Но пък там е имало много хора и ако са знаели, все някой е можел да пусне мълвата и да предупреди другите. Вместо това злината погълнала почти всички и набрала сили прекалено бързо. Според мен много хора са намерили смъртта си северно от Рейнтрий до лятото само защото Езерняците и фермерите не разговарят и не споделят нищо.

– Никога не бях виждала масов гроб – прошепна Фаун. – Не искам и да видя втори път.

Татко я погледна остро изпод свъсените си сиви вежди и неочаквано призна:

– Едно време видях. Беше след едно наводнение.

Фаун вдигна изненадано очи.

– Не знаех.

– На никого не съм споменавал.

– Хм – обади се леля Нати.

Бащата на Фаун се отпусна на стола и погледна Даг.

– А твоите хора не обичат да говорят за тези неща. Нито в Рейнтрий, нито в Олеана.

– Знам. – Даг сведе глава. – Едно време на север от Грейс живееха малко фермери, така че проблем нямаше. Езерняците по земите северно от Мъртвото езеро – два пъти съм минавал оттам – с нищо не са променили живота си, защото там фермери няма. Най-важни са териториите около границата, където всичко се променя пред очите ни – като Грийнспринг. Също и Уест Блу. – Погледна притихналото семейство. Фаун забеляза, че храната в чинията му е изстинала.

– Не съм и помислял, че Езерняците имат нужда от помощта на фермерите – обади се Флеч.

– В повечето случаи нямат – призна Даг. – Нито един фермер не може да срази сам злината. Първо, няма да изгубите територия, докато се отбранявате, а и не можете да направите... някои оръжия. – Той премигна, намръщи се, също като ездач, който се опитва да накара боязлив кон да прескочи ограда, и добави: – Споделящи ножове. Вие не умеете

да правите споделящи ножове, с които да убиете злината. – Преглътна с усилие и продължи: – Вярно е, че не можете да се биете, но можете поне да откриете начини да не позволите да ви поробват. Всеки трябва да бъде обучен как да разпознава белезите и да разбира, че наблизо се крие злина, и да заобикаля тези места също както заобикаля отровния бръшлян или гърмящите змии или знае да се дръпне, когато поваля някое дърво.

– И как можеш да обучиш всички хора, патрулен? – попита любопитно леля Нати.

– Не знам – въздъхна Даг. – Изглежда наистина невъзможно. Миналата пролет се натъкнахме на злината в Гласфорддж рано, просто иммахме късмет, че отрядът на Чато спрял там и си побърбил с местните за проблема, който имали с бандитите, и усетили, че става нещо. Де да можеш да покажа по някакъв начин на хората... нямаше да се налага да говоря. – Даг се усмихна криво. – Не ме бива много в приказките.

– Яж, Даг – подкани го Фаун и посочи чинията му. Чиниите на останалите бяха празни. Той послушно лапна една хапка.

– Могат да показват онова място до Гласфорддж, дето го е съсипала морящата твар – предложи Уит. – Така всички ще знаят какво представлява.

Кловър го погледна.

– Че защо му е на някой да го гледа? Сигурно е много грозно.

Уит се отпусна назад на стола, потри носа си, след това се оживи.

– Значи трябва да им се искат пари.

Даг спря да дъвче и го зяпна.

– Какво?

– Точно така! – отвърна Уит. – Ако трябва да платят, ще решат, че е нещо специално. Могат да се организират екскурзии с каруци от Гласфорддж. Ще им събират по пет медни миди за превоза и по десет за обяда. Лекцията ще е безплатна. Така, като се върнат по домовете си, хората има да разказват... „Какво видя в Гласфорддж, миличка?“ От това може да излезе чудесен бизнес – да караш каруците, да приготвяш обяда... Няма да е като да вадиш пънове. Ако имах пари да купя онова място, поразено от морящата твар, щях веднага да го взема. Ще носи много повече от четирийсет акра.

Фаун никога не бе виждала Даг толкова слисан. Едва се съдържа да не се изкиска, въпреки че единственото ѝ желание в момента бе да плесне Уит.

– Само че нямаш никакви пари – изтъкна тя намръщено.

– И добре, че няма – добави Кловър, вееше си с ръка. – Иначе щеше просто да ги хвърли на вятъра.

– Престани с тези глупости, Уит – скастри го баща му. – Изобщо не е забавно.

Уит сви рамене, оттласна стола си назад, стана и взе чинията, за да я отнесе в мивката. Даг отново задъвка. Гледаше Уит, а в погледа му бе стаено нещо странно – не че беше ядосан, което учуди Фаун, след като знаеше колко сериозно приема всички тези проблеми. Всички ги чакаше работа, затова бързо станаха от масата.

По-късно, след като оставиха багажа си в старата стая на близнаците, Даг притисна Фаун до себе си и въздъхна.

– Май оплесках нещата. Боговете да са ми на помощ. След като не мога да се разбера със собственото си семейство и да ги накарам да разберат, как тогава ще се оправя с непознати?

– Не беше чак толкова зле. На тях им дойде много, стовари им се изведнъж.

– Просто не се получи. Така и не им обясних за споделящите ножове, а те не повярваха дори на половината от онова, което им казах... поточно половината от тях изобщо не ми повярваха, и аз не знам кое от двете... то май всичко... Олеле, Искрице, просто не знам как ще се справя. Аз съм най-обикновен стар патрулен. Не ставам за тази работа.

– Това ти е първият опит. Че кой успява от първия път?

– Всеки, който иска да доживее, за да пробва втори път.

– Това важи за неща, които ще те убият, ако пропуснеш целта, като... като готова за бой злина. Хората не умират, когато се оплетат в собствените си приказки.

– Имах чувството, че ще се обеса на собствения си език.

Тя се канеше да го прегърне през кръста, но го отблъсна и вдигна поглед.

– Не е трудно единствено защото е сложно или защото е ново за тях – отбеляза мъдро. – На Езерняците не им е работа да обсъждат тайните си с фермерите, нали така?

– Така е.

– Колко ли неприятности ще си навлечеш, ако твоите хора разберат?

Той сви рамене.

– Трудно ми е да кажа.

Никак не ѝ помагаше. Фаун присви притеснено очи, след това се отказа и го прегърна с всички сили, защото му личеше, че повече от когато и да било има нужда от утеха. Даг се засмя и дъхът му заседна в къдриците ѝ, когато се наведе, за да я целуне по главата.

2.

Покрай тревогите заради задържалата се твърде дълго суша и тъй като не достигаха хора, за да се прибере реколтата, всички много скоро престанаха да гледат на Фаун и Даг като на гости. Даг нямаше нищо против и прояви жив интерес към работата във фермата. Фаун усещаше, че всичко, което го заобикаля, му се струва ново и необичайно, също както за нея бе животът в лагера на Езерняците. Запита се дали вече му е домъчняло за дома.

Както обикновено, семейство Блуфийлд обедини сили за прибирането на реколтата със семейство Роупър. Леля Роупър беше сестра на бащата на Фаун. Домът им се намиреше северозападно от техния имот. Двама от синовете им и най-близката братовчедка на Фаун, Джинджър, все още живееха при родителите си и също щяха да помогнат. За три дни всички заедно щяха да се справят с ширналата се царевична нива на вуйчо Роупър, а след това щяха да се заемат с късното жито на семейство Блуфийлд. Оказа се, че Даг борави неочаквано умело с дългия сърп. Чуканът на ръката му бе скрит под дървена капачка и освен куката имаше най-различни приставки с подходящи сечива, които сменяше непрекъснато, включително специалния лък. Приспособлението, което използваше най-често, докато бяха на езерото, за да може да направлява тясната лодка, му служеше добре и сега, за да има стегнат захват за сърпа.

Фаун, Джинджър и Уит баберкуваха още откакто бяха невръстни деца. Сега вече бяха големи, но някой трябваше да се земе с това задължение. Фаун коленичи, проправи си път през златистото стърнище и си каза, че няма да е никак зле Кловър и Флеч да побързат със следващото поколение, което да поеме работата. Конете се бяха подредили покрай оградата на пасището и любопитно наблюдаваха дейността на хората.

В края на реда Фаун се изправи, протегна се и погледна как се справя Даг – той работеше в другия край на нивата заедно с баща ѝ, вуйчо Роупър, неговите момчета и Флеч, който събираше снопите и ги трупаше в каруцата. Даг изглеждаше още по-висок, както бе застанал редом до другите; ръкавите на ризата му бяха навити и разкриваха, че е загорял като останалите, а периферията на шапката му от блатна тръстика бе разръфана също като техните сламени. Уит се изправи до нея,

намести презрамката на платнената си торба и проследи погледа ѝ.

– Трябва да предупредя татко да следи Даг да не се престарава – каза разтревожено Фаун. – Ако не му кажеш, няма да се сети да спре.

– Как точно го раниха? – попита Уит. – Снощи, когато отидохме на реката да се поизмием, видях само един малък белег на лявото му бедро.

– Раната не е голяма, но е много дълбока – обясни Фаун. – Ножът се заби чак до костта и се счупи. Лечителят на Езерняците много се измъчи, докато извади всички парчета, които се бяха загнездили. Обаче не това го мъчи. – По примера на Даг Фаун реши да се придържа към значително по-опростена версия на истината. – Злината от Рейнтрий едва не разкъса същността му по време на битката, успя да изтръгне усета на лявата му ръка. За малко да го убие. Сега се възстановява, все едно е бил поразен от злината.

– И колко време ще му трябва?

– Не знам. Не знам дори дали и той е наясно. Повечето хора с разкъсана от злина същност умират на място. Даг разправя, че когато злината от Гласфордж ме стисна за врата – тя потри грозните червени петна, едно от дясната страна, четири от лявата, – е наранила и плътта, и същността ми. Ако насиненото беше от ръката на мъж, щеше да се занесе още преди два-три месеца и нямаше да личи нищо. Затова пък пораженията върху същността ти са лоша работа. – Тя посегна към корема си, но се овладя навреме и скри ръка в гънките на полата си. Даг не бе единственият, чиито най-страшни белези бяха невидими.

– Леле – отвърна Уит и присви очи към врата ѝ. – Сигурно!

– Слабостта и болката в тялото му не го измъчват толкова, колкото пораженията, нанесени върху същността му.

– Двойното виждане, за което говореше ли?

– Да. Обикновено той усеща нещата на цяла миля, което е направо невероятно дори за Езерняк. Сега не усеща на повече от стотина крачки. Лечителят обясни, че така щял да разбере кога същността му започва да се възстановява – щом усетят му стане както преди.

Уит премигна.

– Значи... той може ли пак да създава? Както стана с купата?

Брат ѝ бе невероятно впечатлен от купата. И с право.

– Още не. Не се е оправил. – Спомни си някои от прекрасните трикове, които Даг правеше със същността си, и въздъхна. Когато се любеха, Езерняците включваха и тялото, и същността си и влагаха умения, за които фермерите дори не бяха сънували, но Фаун нямаше никакво намерение да обяснява тези подробности на брат си.

Уит поклати глава и се намръщи.

– Хич не му е мястото тук.

Фаун засенчи очи с длан.

– Защо? Според мен се справя чудесно със сърпа.

– Първо шапката.

– Аз съм му я правила! Същата е като твоята.

– Значи затова не я оставя. Какво ли не е готов да направи за теб!

Само че... – Уит махна неопределено с ръка. – Даг изглежда както трябва на злобния си кон. Лъкът му отива, вижда се отдалече, сякаш се е сраснал с ръката му, дори стрелите му летят точно натам, накъдето иска. Не съм го виждал да вади огромния си нож, но нямам никакво желание да съм срещу него, когато все пак го извади.

– И с право – съгласи се Фаун.

– Ама като му дадеш я сърп, я вила или ведро, просто личи, че мястото му не е тук – все едно да впрегнеш някоя дългокрака кобила да оре. – Той кимна към оградата около пасището.

Суолоу, бързата сива кобила, която Даг бе изпратил в Уест Блу като брачен дар според обичая на Езерняците, наостри уши. Изглеждаше елегантна като лунна светлина, заблестяла по водата, бърза като устремен по склона поток дори когато бе неподвижна. Зад нея черното жребче Дарклинг, сякаш гордо от възхитените им погледи, подскочи и затича в кръг с вирната опашка.

Грейс стоеше отегчено, тъмната ѝ кестенява козина изглеждаше топла и лъскава на слънцето. Капризният Копърхед бе оставен в изгнание в малко ограждение встрани от старата плевня, а двата млади коня за оран, които бе докарал Уит, поради което бяха станали известни като „отбора на Уит“, пасяха кротко на няколко крачки встрани. Уорп и Уефт бяха симпатични, яки и на пръв поглед полезни животни, но ставаха само за работа.

– Суолоу беше уж подарък за мама – въздъхна Фаун. – Тя едва ли може да я язди.

Уит изсумтя:

– Ха! Че тя е ужасена. Аз направих няколко обиколки на пасището, обаче тази кобила препуска така, че имаш чувството, че ще паднеш от небето, ако те хвърли.

– Даг не я изпрати, за да стои бездейна. Мислех, че ще я обучиш да тегли каруцата.

– Това може. Татко е намислил да я заплоди отново, това е сигурно. Стига да намерим достоен за нея жребец. Говореше за Тръстфул на чичо

Хок или за лъскавия жребец на Съни Соуман.

– Тръстфул става – подхвърли безизразно Фаун. И добави: – Татко и мама нали нямат намерение да скопят Дарклинг? Снахата на Даг, Омба, много се тревожеше за това.

– Да скопят такова жребче? Ти луда ли си? Само си помисли колко ще струва след някоя и друга година! Ще е опора и за майка си на старини, а и за нашата майка.

Фаун кимна доволно, спокойна заради Омба.

– Значи всичко е наред. – След това добави: – Точно преди да заминем, Грейс беше заплодена от един изключителен Езерняшки жребец, казва се Шадоу. – Случило се бе съвсем случайно, но това бе отделен въпрос. – Даг казва, че ще роди чудесно жребче напролет. Щяло да прилича на него, но да вземе нейния характер.

Уит се ухили.

– Става, стига да не се получи обратното.

– Стига де! Грейс е красива кобила, по свой си начин!

– Ако харесваш късокраки трътлести кобили, каквито са всички тук, може.

Фаун се намръщи подозрително, но реши, че той говори за Кловър, не за нея, и подмина забележката му.

Уит изви вежди и се изкиска.

– Май трябва да кажем на Кловър, че кобилата ти ще я превари в надбягването за бебе. Как само ми се иска да ѝ видя физиономията.

„Мене май не ме включваш в надбягването за бебе!“, понечи да му се сопне Фаун, но пронизително изсвирване от другия край на нивата я спря. Баща им свали пръсти от устата си и посочи земята. Те безпогрешно разбраха значението на жеста, свиха рамене и отново клекнаха, за да продължат работата си.

Майката на Фаун, Кловър и леля Роупър донесоха обяда на нивата и всички насядаха под близките ябълки. Фаун събра в полата си окапалите червиви плодове и ги занесе на конете. Те веднага дойдоха и дървената ограда изпука, когато се притиснаха в нея, за да захаят ароматните плодове; плътните им бърни погъделичкаха дланите ѝ. Обичаше да наблюдава как се движат челостите им под гъвкавата кожа, докато доволно хрупат и въздишат, как едрите им кръгли ноздри се издуват и дълбоките кафяви очи премигват.

Избърса олигавените си ръце в полата и тръгна към овощната

градина. Даг бе седнал с вуйчо и леля Роупър и братовчедите, говореше нещо и ръкомахаше. Сигурно се опитваше да им обясни какво представлява усетът за същност и самата същност, реши Фаун, отчасти заради начина, по който пръстите му докосваха връвта на лявата му ръка, от това как разперваше длан, след това я свиваше, отчасти заради недоумяващите усмивки на лицата на слушателите, които сякаш нямаха търпение да хукнат нанякъде, въпреки че бяха седнали с кръстосани крака. Леля Роупър й помахаше и потуша земята до себе си, сякаш я викаше да ги спаси от лудия си патрулен! Фаун въздъхна и тръгна към тях.

Уж планираха да си починат само няколко дни в Уест Блу, а останаха няколко седмици, заети с тежката работа. Колкото и да бе странно, Даг се чувстваше чудесно, въпреки че се бавеха. Дългите дни на полето се проточиха безкрайно – първо, бобът в градината се оказва значително повече, отколкото изглеждаше, и още преди да приключат с брането, Даг започна да сънува водопади боб, но поне спеше, при това дълбоко. Къщата бе уютна, отпускаха се в истинско легло и той притискахе Фаун до себе си. Най-неприятните моменти бяха дребните дразги в къщата, а най-големият страх – да не плисне дъжд по никое време.

Гостуването при семейството на Фаун му се отрази добре. Тъмната мъчителна болка в костите, оставена от злината, започваше да отстъпва на изненадващо чистата умора на мускулите. Левият му крак вече не бе толкова слаб и от дни патерицата не му трябваше. Наистина, не бе излизал извън фермата и не бе ходил в селото, където можеше случайно да се натъкне на някои младежи, които пазеха неприятни спомени от предишното му гостуване. Но не смееха да припарят насам, така че Даг бе доволен да е сред фермери, които се отнасят доброжелателно към него, а и че Фаун е спокойна.

– Е, патрулен?

Гласът на Сорел прекъсна мислите на Даг и той наведе глава напред, отвори очи и затвори уста; надяваше се да не е започнал да хърка, както се бе отпуснал на стола. Семейство Блуфийлд имаха обичай след вечеря да се събират в хола, за да обсъдят свършената през деня работа. Тази вечер Флеч и Кловър бяха отишли на гости на родителите й, но Трил седеше на обичайното си място и кърпеше някаква дреха; Нати, макар да нямаше нужда от лампа, бе седнала до нея с вретеното, Фаун и Уит бяха на масата и майсторяха стрели, умение, което младата жена бе усвоила миналото лято.

Оказа се, че неумението на Уит с лъка се дължи не само на липсата на опит; стрелите му, събрани незнайно откъде, бяха зле направени и небалансирани. Когато младежът жално помоли Даг да ги оправи по Езерняшкия начин, Даг се замисли, кимна и за ужас на Уит ги счупи на коляното си. След това даде на Фаун дванайсет стари кремъчни остриета – запази железните си за по-важни от парцалената мишена цели. Освен това на Уит щеше да му се отрази добре да понаучи нещо от по-малката си сестра: поне според Даг той продължаваше да подценява Фаун.

Даг примига и погледна бащата на Фаун – „Моят баща по шатра“.

– Какво?

Сорел го наблюдаваше.

– Май не ти благодарих, че останахте, докато приберем реколтата. С една ръка вършиш повече работа, отколкото повечето хора могат да правят.

Фаун, присвила очи, докато прикачваше три внимателно подрязани пера към една от стрелите, се ухили, готова да натякне: „Аз нали ви казах“.

Сорел продължи:

– Досега не се бях замислял много какво вършат Езерняшките патрули, но май работата ви е доста тежка. Дори по-тежка, отколкото предполагам, а и сигурно нямате и миг спокойствие.

Даг кимна. Сорел може и да бе грубоват, но пък бе искрен и се опитваше да приеме новото, което бе научил.

– Работата е там... Все се питам... ти някога работил ли си нещо, с което да си изкарваш прехраната?

Фаун изправи възмутено гръб, но Даг й даде знак да кротува.

– Това не е обида, любима. Разбирам какво има предвид. В известен смисъл отговорът е „не“. Докато патрулираме, ловуваме, щавим кожи, събираме билки и корени за лекове, търгуваме по малко, прочистваме пътищата, но всичко това е на второ място. Задачата ни е да ликвидираме злините. Патрулите не обработват земята и не се запасяват като фермерите. Роднините в лагера се занимават с тази част. У дома леглото ми винаги е готово, оправено. Не че прекарвам много време в него.

Сорел кимна.

– Да, но сега вече нямаш лагер.

– Нямам...

– И как смятате да я карате с Фаун? Мислиш ли да започнеш да обработваш земята? Може би нещо друго?

– Не съм мислил – отвърна бавно и съвсем откровено Даг. –

Мислех си, че съм прекалено стар, за да свиквам с изцяло нов начин на живот, но изминалите няколко седмици ми доставиха не по-малко удоволствие, отколкото невероятните гозби на Трил. Не бях и предполагал, че ще се намерят приятелски настроени хора, които да ме научат.

– Езерняк фермер? – Трил изви вежди. Уит се намръщи – Даг така и не успя да разбере защо.

– Сам едва ли, но Фаун знае какво трябва да се прави. Може пък двамата с нея да направим невероятното. – Бяха му казали, че другото му потенциално умение, на лечител и създател, е прекалено опасно, за да се опитва да го развива и прилага сред фермерите. А пък и след като същността му бе толкова отслабнала, поне за момента нямаше дори смисъл да обмисля подобна възможност.

Сорел колебливо каза:

– А замислял ли си се да вземеш земя тук, в Уест Блу?

Даг погледна Фаун и тя поклати категорично, макар и едва забележимо глава. Не, съпругата му нямаше желание да се заселва на някакви си пет-шест километра от първата си нещастна любов и мястото, където бе избуяла първата ѝ омраза. Даг не бе единственият, който избягваше селото.

– Рано е да се каже.

Трил вдигна поглед от иглата.

– А какво смятате да правите, когато ви се роди дете? От опит мога да ви кажа, че децата се появяват на бял свят, когато те решат. – Пронизващият ѝ поглед не скри, че се пита дали той е поредният глупав мъж, или има нещо, което крие.

Даг нямаше намерение да ѝ обяснява за методите, към които прибегваха Езерняците, за да не раждат деца, докато не настъпи подходящият момент – бе почти сигурен – не, съвсем сигурен, – че родителите на Фаун няма да одобрят някои от тях. Освен това дъщеря им бе предпочела да не разкрива тайната, че морящата твар бе нанесла поражения върху утробата ѝ: Фаун се възстановяваше също толкова бавно, колкото и той. Даг уважаваше решението ѝ, а и бе запомнил фразата, която фермерите обичаха да употребяват, когато ставаше въпрос за някоя неприятна случка. „Минало – заминало.“ Вместо това отвърна колебливо:

– Езерняшките жени износват децата си, докато са на път.

Трил го погледна недоумяващо.

– По всичко личи, че Фаун не е Езерняшка жена. А и ако съдя по думите ти, Езерняшките майки си имат семейство, роднини и хора в лагера, които да им се притекат на помощ при нужда, дори мъжете да

преследват разните там твари.

Искаше му се да отвърне грубо и надменно: „Аз ще се грижа за нея!“, но не беше глупак. Сведе поглед, преценил, че е по-добре да се съгласи с думите ѝ.

– Така е, госпожо.

– Имаме намерение да попътуваме, преди да решим да се установим някъде – заяви твърдо Фаун. – Даг обеща да ми покаже морето и аз държа да си изпълни обещанието.

– Морето!? – ахна Трил. – Не бяхте споменали, че имате намерение да ходите толкова далече! Мислех, че ще ходите до долината на Грейс. Божке, че това е много опасно!

– Морето ли? – отвърна Уит, също смаян, но поради съвсем различна причина. – Фаун ще ходи чак до морето! И е била в Рейнтрий! Аз не съм ходил по-далече от Лъмпитън Маркет.

Даг го погледна и се опита да си представи какво ли е да прекараш целия си живот, като обикаляш местност, не по-голяма от обходния маршрут за един ден на някой патрул.

– На твоята възраст бях обиколил надлъж и шир две провинции, бях убил първата си злина и бях ходил и до Грейс, и до Грей. – И добави: – Е, морето го видях чак след две години.

– Може ли да дойда с вас? – Очите на Уит блестяха.

– Не, разбира се! – извика Фаун.

Уит я погледна слисано. Даг едва сдържа усмивката си. Уит цял живот бе тормозил сестра си, но не бе предполагал дори за миг, че някога ще зависи от решението ѝ. „Греховете ни се обръщат срещу нас, момче.“

– Още не сме прибрали реколтата – заяви строго Сорел. – Чака те работа, Уит.

– Да, но те не заминават утре. Нали? – И погледна плахо Даг.

Даг се опита да пресметне бързо. Цикълът на Фаун предстоеше всеки момент, обилен и болезнен след нараняванията, макар състоянието ѝ с времето да се подобряваше. Най-добре бе да изчакат на спокойно и уютно място.

– Може да останем още седмица, за да ви помогнем. Но след това тръгваме. До Грейс ни чака поне седмица езда. Ако искаме да се качим на някой кораб, трябва да стигнем навреме, за да избегнем зимните студове.

Всички се умълчаха. Нати не спираше да върти вретеното, Уит отново се зае да изглажда стрела, а Даг си каза, че ако в най-скоро време

не си легне, ще задреме на стола и ще се захлупи на масата.

– А какво ще правите с конете? – полюбопитства Уит.

– Ще ги вземем – отвърна Даг.

Отново се възцари тишина. Уит пусна стрелата на масата, а Даг успя да отвори с усилие едното си око.

– Ама нали кобилата на Фаун е жребна – обади се отново Уит. – Ще вземе да изтърси жребчето някъде по пътищата. Те... вълците са страшни. Има и пуми. Пък и ще се забавите. Тук, в Уест Блу, няма ли да ѝ е по-добре, ако я оставите?

– А аз пеша ли да ходя? – попита възмутено Фаун.

– Не, ама... можеш да я оставиш мама да я язди, тя и без това не може да се качи на Суолоу. Ще използваме моите, впрегатните. Искаше ми се да ги продам в Лъмпитън напролет, но в градовете по реката сигурно ще им взема по-добра цена. Да не говорим, че на татко и Флеч хич не им се ще да ги хранят цяла зима. А и на теб няма да ти се налага да плащаш, задето искаш да прекарваш жребна кобила, да не говорим, че на нея няма да ѝ е никак приятно.

– А как ще се върна? Копър не може да ни носи и двамата, и багажа.

– Като стигнете до Греймаут, ще си намерите друг кон.

– И Даг да плати за него, така ли?

– Ще го продадете, като се върнем. Виж сега, ако пресметнеш колко си спестила, като не превозваш кобилата, ще излезе почти същото. Може дори да си на печалба.

Фаун изсумтя недоволно.

– Уит, няма да те вземем с нас.

– Само до реката! – примоли се нещастно той. – Освен това, мамо, няма да съм сам – ще съм с Даг. Поне натам. Няма проблем да се върна.

– Уит, да не би да те сърбят ръцете да харчиш пари? – намеси се Сорел.

– Ами ако се натъкнеш на бандити, както стана с Фаун? – продължи Трил. – Ще ти вземат парите, да не говорим, че ще те убият.

– А Фаун може да замине, така ли?

На Сорел му се искаше да каже: „Фаун си има съпруг, който да се грижи за нея“, но след разговора преди малко прецени, че е по-добре да премълчи.

Макар и сънен, Даг се насили да помисли не толкова за парите, колкото за безопасността им. Езерняк и съпругата му, фермерка, сами по фермерските земи, бяха доста необичайна двойка, а вече се бяха

сблъскали с не един и двама, които нямаше да погледнат с добро око на тях. Ами ако пътуваха съпруг Езерняк, съпруга фермерка и брат й, също фермер? Уит можеше да е опора на Даг, а също и втори чифт очи, който да му помага да предпазва Фаун от бедни. В името на отсъстващите богове, той не можеше да стои буден непрекъснато все пак. Сега например нямаше да издържи дори и половин час. Потисна прозявката си.

– Ами ако се натъкнеш на лоши хора по реката? – затюхка се Трил.

– По-лоши от Даг ли? – ухили се Уит.

Нетактична забележка, но достатъчно показателна. Сорел и Трил погледнаха преценяващо зет си и той се размърда на стола, обзет от неудобство.

От месеци мислеше за проблемите между фермерите и Езерняците и не намираще никакво разрешение, а ето че Уит сам предлагаше да му стане партньор в патрулирането, освен че вече се бяха сродили. Ако Даг откажеше на момчето, дали някога можеше да разчита на друго подобно предложение? „Уит няма представа какво го чака.“

Прозя се.

„Не че аз имам.“

– Даг... – обади се неспокойно Фаун.

– С Фаун ще обсъдим въпроса – каза Даг. – Сама каза, че не се каиним да тръгваме утре.

– На път към Гласфордж Даг ще ми покаже мястото, където е живяла морящата твар – развълнувано възкликна Уит. – Мога дори да...

Даг повиши глас:

– Казах: с Фаун ще обсъдим въпроса.

Уит се намръщи, но си замълча.

Фаун погледна Даг, без да крие любопитството си, и когато той се надигна, за да се качи на горния етаж, остави стрелата и го последва.

Щом влязоха в стаята, той я хвана за ръката и седна на ръба на леглото на единия от близнаците, сега избутани едно до друго. По средата бе твърдо, но благодарение на меките чисти постелки нощем Даг можеше да се протяга към нея. Приличаше на снежна преспа, но много по-топла. Наистина топла.

– Даг – започна недоволно Фаун, – какви ги приказваш? Ако дадеш на Уит дори зрънце надежда, той няма да те остави на мира.

Даг я прегърна и я притисна към себе си.

– Мислех си... май започвам да се уча как трябва да се говори с фермерите. Опитвам се отношенията ни да не са като между господар и слуги, да залича пропастта между нас. Та той вече ми е като брат.

Тя смръщи чело.

– Пак започваш с твоите Езерняшки приказки. Опитваш се да се приобщиш към шатрата на булката, да се превърнеш в новия брат на рода.

– Май си права. Освен това нали вече се наричам Даг Блуфийлд.

– Не останах с впечатление семейството ти край езерото Хикори – или каквото е останало от него – да държи много на теб, дори преди да ме заведеш там. Брат ти се държа така, сякаш ще му поискаш пари, ако ти каже дори една добра дума. А пък ти се държа така, сякаш това е съвсем нормално.

– Хм. – Той бе притворил очи и бе навел глава над косата й. Стисна един кичур с устни и го подръпна.

– Толкова ли много ти се иска да имаш семейство, Даг? Защото в момента това, което имам, ми е повече от достатъчно.

Той я притегли на леглото и я погледна в очите. Усмихна се.

– Значи не би трябвало да имаш нещо против да го споделиш с мен.

– Да знаеш само колко пъти ми се е искало да се отърва от тоя маломъник Уит!

Той приглади тъмните къдри, паднали на челото й, и я целуна по веждите.

– И още нещо – добави тя строго, въпреки че пръстът й чертаеше нежни нишки по челюстта му. – Замислял ли си се, че вечер, когато седнем край огъня, той ще пуска шеги, ще се лигави и ще ни разваля настроението?

Даг сви рамене.

– Уединението не е проблем за патрулните.

– Събиране на дърва за огъня, къпането в реката, ловът на катерици? Така си ми казвал. Имате си цяла система, която Уит не познава.

– Значи ще се наложи да го науча как да се държи като Езерняк.

– Мислиш ли? Най-добре още отсега си намери една дебела тояга, за да го налагаш по дебелия глава.

– Обучавал съм дори по-твърдоглави млади патрулни.

– Нима има такива? – Тя се отпусна назад, за да го вижда по-добре.

– Как успяват да се справят с работата си?

Той се разсмя, след това отговори.

– Партньорите им помагат. Понякога обаче все едно куцукат на един крак. Важното е да ги опазим живи, докато се обучат. Получава се.

– Усмивката му се стопи. – При повечето.

Нежните й пръсти се плъзнаха в косата му.

– Все още мислиш като Езерняк, не като фермер.

– Това ще се промени. Ако имам възможност да се поупражнявам върху Уит... Може и да успея да премахна грешките.

– Хората казват, че двама са компания, а трима са тълпа. Аз пък бих казала, че двама са партньори, а трима са вече патрул.

Пръстите ѝ се плъзнаха по копчетата на ризата му; той понечи да ги целуне, отказа се и рече:

– През последните няколко седмици наблюдавах и слушах и научих не само как се бере боб. В тази къща има точно толкова място за Уит, колкото и за теб. Всичко тук се върти около Флеч, Кловър и техните бъдещи деца. Може би, ако има възможност, Уит ще порасне. Трябва му помощ, промяна, макар и не толкова болезнена, колкото бе при теб.

Тя потръпна.

– Не го пожелавам дори на Уит. – Отново се усмихна. – Значи вече си готов да поемеш ролята на брат по шатра, дори на баща, така ли, патрулен?

– Я се дръж прилично, дете – отвърна той шеговито, зае се с нейните копчета и благодарение на наскоро придобития опит успя.

– Да се държа прилично, след като ръката ти е там?!

Единствената му ръка бе проводник на прекрасни усещания. Пръстите му се плъзгаха по кожата ѝ. Дори копчината не бе толкова нежна, колкото бе тя.

– Не съм казал подобно нещо... – Опита се да измисли какво всъщност да каже, но нямаше сили да говори, докато топлината на телата им се сливаше.

Усети аромата на косата ѝ, когато тя тръсна глава, и вдиша дълбоко. Тя зашепна лениво:

– Довери ми се. Той ще е невероятно досаден.

Даг повдигна глава, за да я погледне.

– Ще е? Да не би вече да си взела решение?

Тя въздъхна.

– Май да.

– Няма да ти досажда, иначе ще се разправя с мен.

Тя сбърчи вежди.

– Вечно пуска шеги. Човек просто не може да му се скара. Най-много ме въбесява, когато ме размива.

– След като мога да се оправя с отряд твърдоглави патрулни, ще се справя и с брат ти. Наистина.

– Нямам търпение да видя как ще го направиш.

– За теб представлението ще е безплатно.

Големите ѝ кафяви очи потъмняха. Нежните ѝ пръсти се плъзнаха надолу по копчетата му. И Даг забрави за фермерите. Откри, че не му е никак трудно да отвори същността си за нея. Все едно огън от звезди припламна в тялото му. Тя зашепна:

– Покажи ми... всичко.

И той я нагласи върху себе си и изпълни желанието ѝ.

3.

Макар Сорел и Трил да се колебаеха доколко е разумно да пускат най-малкия си син по пътищата на Олеана дори в компанията на страховития си зет Езерняк, Флеч и Кловър веднага одобриха. През следващата седмица Сорел и Флеч възложиха на Уит колкото е възможно повече работа. Доволен, че е получил разрешение, Уит работеше безропотно, макар и не чак с желание. За уроците по стрелба с Даг така и не остана време, тъй като момъкът трябваше да нацепи дърва за зимата, задача, с която фермерите обикновено се заемаха чак след месец. Макар никои да не говореше за заминаването му, то се подразбираше по все по-високата купчина дърва и никои, мислеше си Даг, дори Флеч, не би проявил такава жестокост, че да го спре след свършената непосилна работа.

Родителите на Фаун се съгласиха да подслонят Грейс. Даг разбираше, че причината не е единствено в благия нрав на кобилата, която можеше да яздят и Трил, и Нати – въпреки че когато някой спомена пред лелята тази възможност, тя изсумтя и измърмори: „И каруцата ще ми свърши работа“ – а защото я приемаха като заложник. Фактът, че Фаун трябва да се върне, за да си я прибере – по всяка вероятност с кончето, – даряваше спокойствие на Трил. Затова пък през следващите няколко вечери Трил разказа на всеослушание за всички, които се бяха удавили на сто и петдесет километра от Уест Блу. Когато усети колко е притеснена, Даг си каза, че трябва на всяка цена да попита Уит дали знае да плува, тъй като предполагаше, че и той като Фаун не може дори да се държи над водата. Но пък вече бе доста мразовито да го учи да плува.

През нощта преди да отпътуват бе валило и утрото беше сиво и хладно, с ниско надвиснали есенни облаци. Няколко влажни жълти листа се понесоха покрай тях заедно с прощалните думи, благословиите и съветите, на които нито едно от двете заминаващи деца на семейство Блуфийлд не обърна особено внимание. На Даг му беше приятно отново да яхне Копърхед и да поеме на път. Когато се отклониха на юг, по пътя покрай реката, изпробва усета си за същност и остана доволен, че е по-добре – вече успяваше да го протегне на цели сто и петдесет крачки. Уит бе прекалено уморен, за да се заяжда със сестра си, така че денят вървеше спокойно. Даг си мислеше как вечерта ще се усамоти със съпругата си в уютната странноприемница в Лъмптън Маркет: от кратките докосвания, усмивките, изпълнения с желание блясък в очите ѝ и

намигащите трапчинки на бузите ѝ бе изпълнен с очакване.

В западналата малка странноприемница край пътя на север от града се оказа, че плановете му ще се провалят. Огромна тъпна каруцари, говедари и фермерски семейства бяха заели стаите и Даг и спътниците му едва успяха да се уговорят за тясна таванска стаичка. Даг я огледа недоволно и си каза, че ще е по-добре, ако си постелят в плевнята, само че и там се оказа заето. Рано падналият мрак, плисналият наново дъжд, умората, след като бяха яздили трийсет и пет километра, и апетитният аромат на гозби от кухнята на странноприемницата го отказаха да търси друго място, така че остана единствено да решат кой ще спи на леглото и кой ще си постеле на пода. Накрая отстъпиха леглото на Фаун, тъй като за Даг бе прекалено късо, а за двамата бе твърде тясно; Даг се настани край нея, а Уит напъряно отстрани. Не можаха дори да се гушнат, но щом угасиха лампата, Фаун отпусна ръка и за кратко преплете пръсти с Даг.

Така и не можаха да се наспят спокойно. Преди да слязат на вечеря, Уит бе отворил с усилие прозореца, тъй като въздухът бе застоял, и в стаичката бе нахлул цял облак комари, събудени от нетипичната за сезона следобедна топлина. Всеки път, когато някой се унасяше, тънкото заплашително жужене караше жертвата да размаха ръце и да се крие под одеялата, а другите недоволно мърмореха. Даг инстинктивно прогонваше насекомите от себе си и Фаун, като отблъскваше миниатюрната им същност. За съжаление те насочиха атаките си към Уит.

След като шава неспокойно, чеса се и руга, Уит най-сетне стана и се опита да прогони мъчителите си, следваше звука. На два пъти се блъсна в леглото и настъпи Даг. Фаун седна в леглото, запали лампата и му се скара:

– Няма ли да престанеш най-сетне? Знаеш, че няма спасение.

– Вече ме ухапаха на три места. Чакай малко... – Уит присви сиви-те си очи и протегна ръце в опит да хване летящото насекомо. Плесна два пъти с ръце, пропусна и отново се препъгна в Даг, докато се опитваше да убие кацналия на бялата стена комар. Подразнен и сънен, Даг се надигна, протегна лявата си ръка, вдигна призрачната като валмо дим и изтръгна същността на комара.

И жуженето спря. Сиво зрънце пепел падна в протегнатата ръка на Уит. Той се ококори и ахна.

– Ти ли го направи?

На Даг му се прииска да каже нещо стряскащо като: „Да. И ако не легнеш веднага и не млъкнеш, ти ще си следващият“, но в момента бе

дори по-смаян от Уит.

„Връща се! Също като обхваща на усета ми!“

А в следващия миг призрачната ръка изчезна. Даг сви лявата си ръка – беше свалил куката за през нощта, – притисна я към гърдите си и покри чукана с одеялото, въпреки че Уит го бе виждал вече доста пъти. Опитва се да диша нормално.

Призрачната ръка се бе появила за пръв път, докато се опитваше да създаде отново счупената стъклена купа, и оттогава се бе оказала невероятно полезна. Било просто проекция, го бе уверила лечителката, макар за него да била напълно осезаема. Това не бе някакво необикновено проклятие или благословия. Бе проекция на същността, каквито понякога използваша създателите, но той усещаше болката от загубата на ръката си, затова я бе нарекъл призрачна, преди да е наясно какво точно представлява. Бе невидима за обикновените хора, затова пък онези с усет за същност успяваха да доловят очертанията ѝ. А след това бе съсипана, поне така си мислеше Даг – пожертвана в тежката битка със злината в Рейнтрий.

Там, обзет от паника и нужда, бе разкъсал същността на злината и едва не бе загинал.

– Уит, няма ли най-сетне да легнеш? – В гласа на Фаун прозвуча острота, която долови дори Уит.

– Добре де, лягам. – Момъкът заобиколи предпазливо Даг, изпъшка и се отпусна на постелята си.

Фаун се беше подпряла на лакът и гледаше Даг. После тихо попита:

– Добре ли си?

Той отвори уста, понечи да каже нещо, поколеба се, накрая въздъхна.

– Да.

Тя присви недоверчиво очи.

– Имаш странно изражение.

Даг не се съмняваше, че е точно така. Опитва се да се усмихне, но Фаун не се успокои. Той усети странни остри тръпки в същността на лявата си ръка, сякаш искра бе попаднала върху кожата му или под нея – искра, която не можеше да перне, за да се отърве от нея, въпреки че пръстите му се опитаха да я махнат и потъркаха мястото.

– Какво му направи на тоя нещастен комар? – попита Фаун.

– Май му изтръгнах същността. – Нямахте съмнение, че е направил точно това. Усещаше изтръгнатата същност на насекомото полепнала по неговата, също като нишките на смъртоносната злина. Тези сега бяха

по-тънки, не толкова отровни, не бяха смъртоносни, не вещаеха смърт, но и не приличаха по нищо на подсилването на същността, което правеше лечителката. Това ново усещане му се стори неестествено, лепкаво, също като петно горещ катран. Болезнено. Просто не бе на мястото си.

Фаун го гледаше. Уит може и да не знаеше, но тя бе усетила колко далече от обичайните умения на Даг е стореното.

– Наистина ли?

– То май не трябваше – измърмори той.

Тя присви очи, без да крие съмнението си.

– Просто комар. Убил си стотици с ръка.

– По-скоро хиляди – съгласи се той. – Само че... щипе. Щипе същността ми. – Той отново разтърка ръката си.

Тя изви вежди, лицето ѝ се отпусна облекчено.

– Боже!

Даг нямаше намерение да разсейва облекчението ѝ. Стисна протегнатата ѝ ръка, целуна я и кимна към лампата; Фаун се пресегна и я уга си. Леглото проскърца и Даг прошепна:

– Лека нощ, Искрице.

– Лека нощ, Даг – отвърна тя, вече заровила глава във възглавницата. – Заспивай. – Изкиска се приглушено. – И не се дръгни.

Той остана заслушан в дишането ѝ, докато то не се успокои и не стана по-дълбоко, след това кръстоса ръце на гърдите си и насочи усета си за същност към себе си.

Малкото въгленче чужда същност продължаваше да пулсира в неговата. Опита се да го махне, да го пусне на пода, на чаршафа, където и да е, но то се бе заинатило и отказваше да помръдне. Не желаше да се слее с неговата същност и да се превърне от същност на комар в същността на Даг по същия начин, по който човек приема и смила храна – или поне все още не се получаваше. Запита се дали одеде, докато бе сънен и раздразнен, не си беше причинил трайна вреда.

Беше се подразнил и не бе помислил. Не можеше и въпрос да става за смъртоносна паника. Не бе направил подвиг, единствен и неповторим, не бе напрегнал същността си отвъд границите на допустимото. Да изтръгне същността на комара не бе велико дело, нито пък престъпление с тежки последици.

Само че да изтръгнеш същността на каквото и да било не беше човешко. Беше магия, характерна за злините – бе същността на магията на злините. Нали така?

Езерняците създатели действаха по два начина, които прилагаха в

хиляди вариации. Те умееха да убеждават, да притискат, да нареждат на същността на даден обект, да променят изкусно природата ѝ. По този начин успяваха да създават тъкани, които не се мачкаха, стомана, която не ръждясваше, въжета, които не се късаха, кожа, която не попиваше влага, или да обръщат посоката на литнала стрела. Също така умееха да даряват от собствената си същност: най-често я вплитаха в брачните върви, но също така влагаха оформено или неформено подсилване в същността на друг човек, за да ускорят лечението, да намалят загубата на кръв, шока след битка или инфекция. Границата на стореното зависеше от способностите на създателя.

Злините крадяха същността на света около себе си, привлечени, поне според Даг, от вниманието на онова, което ги заобикаляше. А то бе много. Докато хората променяха същността бавно, все едно изцеряват рана, злините я изтегляха почти мигновено, без да влагат внимание, с най-обикновена брутална сила. Силите им идваха от разкъсаната същност и укрепваха в непрекъснато разрастваща се спирала.

Може би хората просто не владееха подобна сила за трансформация. Дори от злината Даг бе уловил откъслечни смъртоносни късчета. Всеки, който се опитваше да изтръгне цялата същност, както постъпваше злината, можеше просто да се пръсне, също като човек, който се опитва да изпие цяло езеро.

За това пък човек може да отпие глътка езерна вода...

Да не би комарът да приличаше на чаша вода?

Даг се замисли над този въпрос, след това се запита дали някой здравомислещ човек би могъл да му отговори. Може би просто оглупяваше, както би казал Уит. Може би просто трябваше да се наспи. Петното сигурно щеше да изчезне до сутринта, също като ухапано от комар, а същността му щеше да го погълне, докато тялото му се възстановява. Изпъшка, намести се и затвори очи.

Чуждата същност обаче продължаваше да щипе.

На следващата сутрин лявата ръка на Даг бе толкова подута, че той не успя да си сложи приставката.

Фаун предложи да останат един ден в Лъмптън Маркет, за да си починат, но Даг настоя, че може да язди и с една ръка, а и Уит, нетърпелив да продължат, нямаше никакво намерение да се вслуша в гласа на разума. Късно следобед опасенията на Фаун се потвърдиха – Даг вдигна висока температура. Отпусна се на едно одеяло и загледа как съпругата му

и Уит вдигат лагер край стария прав път, който отвеждаше на юг. Смарачаваше се, спусна се мъгла, но поне не валеше.

– И това заради едно ухапване от комар – мърмореше Фаун, докато се наместваше до него. Той бе свил колене, обгърнал подутата си ръка.

Даг сви рамене.

– От такова нещо не се умира. Петното в същността ми вече не пари чак толкова.

Тя сложи длан на челото му. Беше доста топъл, но не гореше. Хапна и пийна малко, макар да нямаше апетит. Когато опънаха постелките, за да си легнат, тя дръпна одеялото на брат си, за да го метне върху Даг, без да обърне никакво внимание на негодуванието на Уит.

На следващия ден подутината бе спаднала и Даг заяви, че болното място е излекувано като след подсилване, макар и по-бавно. Въпреки това следобеда се зачерви и стана мълчалив. От свитите вежди и вперения му напред стъклен поглед Фаун предположи, че го мъчи главоболие.

Младата жена се чувстваше защитена и спокойна от силата на Даг, но мразеше безпомощността, която я притискаше, когато Даг боледуваше. Той бе запознат с методите на лечение на Езерняците и владеше разнообразни трикове, към които прибегваха патрулните и които впечатляваха дори главната лечителка край езерото Хикори – тя неведнъж се бе опитвала да го привлече в своята професия. Но кой да излекува лечителя? Фермерска акушерка или фелдшер нямаше да успеят да помогнат за странна болест, свързана със същността: изведнъж Фаун осъзна, макар през лятото да бе понатрупала опит, че няма представа къде да намери Езерняк, ако ѝ се наложи. Бяха прекалено далече от езерото Хикори, а до Езерняшкия лагер край сала на река Грейс имаше няколко дни път. Патрулите и куриерите понякога се отбиваха в странноприемницата в Лъмпитън Маркет или в познатия ѝ хотел в Гласфорддж, но можеше да минат дни, дори седмици, преди някой да дойде.

Лагерът, който бе вдигнал патрулът на Чато, се намираще по-близо, бе почти сигурна в това, но нямаше представа как да го намери. Това поне щеше да е нещо. Вечерта попита Даг как да го открие и той ѝ го описа. За пръв път Фаун започна да разбира, че от малкия им тричленен патрул има полза. Не само защото сама нямаше да може да вдигне Даг, ами защото, ако се наложеше, единият от двамата Блуфийлд щеше да остане при Даг, докато другият отиде за помощ.

Стига Езерняците да нямаха нищо против да помогнат на Даг, който бе почти изгнаник. Тази грозна мисъл я прониза като нож.

На следващия ден обаче Даг, изглежда, се бе възстановил почти напълно. По обед спряха в крайпътната ферма с кладенеца, където се бяха срещнали за пръв път, и си припомниха с умиление случката, докато похапваха от гозбата, закупена от стопанката. Вечерта бяха съвсем близо до Гласфордж. Даг предложи на следващия ден да се отклонят за кратко от пътя, за да покаже на Уит мястото, съсипано от злината, а след това да побързат, за да стигнат до града, преди да мръкне.

Денят бе прекрасен. Синьото небе изглеждаше бездънно, както винаги, когато над Олеана задухаха северозападните ветрове, бе хладно и приятно. Листата все още не бяха окапали, щедрот слънце ги бе боядисало в ослепителни цветове: яркоалено, поръбено с кървавочервено, златистожълто, на места прорязано от наситено пурпурно сред увехналите плевели. На тази светлина очите на Даг блестяха като позлатени, сякаш поели есенните цветове. Фаун бе доволна, че Даг ги превежда през непознатата местност – тя щеше да се изгуби, ако не следваше пътя. Мястото, поразено от морящата твар, бе на не повече от десетина мили.

По едно време Даг спря Копърхед и стисна намръщено уста. Фаун поджара своята кобила, Уефт, напред, въпреки че Копърхед сви многозначително уши.

– Близо ли сме?

– Да.

Спомените ѝ бяха твърде объркани и тя не помнеше ясно местността. Тогава я носеха надолу с главата, ушите ѝ бучаха, беше пленничка, гадеше ѝ се от ударите и от страх. Дори не искаше да си припомня.

Даг посочи пътеката.

– Пътеката води към клисурата от същата страна, от която дойдох. Следите от злината ще започнат след около двеста крачки.

– А онова, което не се вижда?

Той сви рамене, въпреки че му личеше, че е напрегнат.

– През последната половин миля усещам външната сянка.

– Още не си се излекувал. Разумно ли е да продължаваш?

Той се намръщи.

– Май не.

– Защо тогава не ни изчакаш тук? Дори тръгни обратно. Аз ще заведа Уит да погледне набързо.

Предложението ѝ бе разумно. Той се поколеба за миг, ала след това кимна.

– Не се мотайте, Искрице.

Тя кимна и даде знак на Уит да я последва. Той ѝ се стори малко объркан, докато подкарваше якия си Уорп редом с Уефт.

– Какво стана? – попита Уит.

– Когато са на поразено от злина място, на Езерняците им прилошава. То на всеки му прилошава, но се страхувах, че състоянието на Даг може да се влоши, както беше след Грийнспринг. Добре че се съгласи да ни изчака.

Уит се огледа.

– Ама сега всичко е изсъхнало. Как можеш да забележиш морящата твар през зимата? Как ще успееш да различиш морящата от... леле!

Дръпнаха юздите на конете в самото начало на клисурата. Пещерата бе в дъното ѝ, щръкнали скали скриваха отвора почти като стена. Цялата клисура бе обгърната в прашно сиво, нямаше никаква растителност освен няколко мъртви дървета, щръкнали като скелети. Извитият като змия поток блестеше и блъбукаше. Нищо друго не се движеше. Нямаше нито птици, нито насекоми, не шумолеше дори вятърът. Фаун усети откъм левоището на злината особен мирис на мухъл. Преглътна и усети как изстива, въпреки че слънцето топлеше гърба ѝ.

– Това е най-странният цвят, който съм виждал – прошепна бавно Уит. – Това... това изобщо не е цвят. Даг беше прав. Не прилича на... на нищо не прилича.

Фаун кимна, доволна, че този ден Уит се държи като разумен зрял човек – не ѝ бе до глупавите му шегички.

– Даг мисли, че злината е излязла изпод земята и си е направила левоище тук. Злините се раждат по един и същи начин, но се променят различно, в зависимост от онова, с което се хранят. Затова и същността им е различна. Ако уловят много хора, заприличват повече на човеци, но онази в Лутлия ядяла все вълци и разправят, че била необикновена. Даг мисли, че първият човек, когото е хванала тази, е бил бандит, който се е криел по тези места, защото след като си е направила глинени и е хванала нови хора, ги организираща в нещо като банда. – Въпреки че някои от бандитите може и да не бяха напълно поробени, което бе доста необичайно и стряскащо. – Бандитите, които ме отвлякоха, ме доведоха тук. Даг ги проследил и видял какво става. – Да, от това място Даг бе имал добра видимост, докато глинени я бяха разнасяли като чувал с откраднатото жито. – Той тръгнал след тях – след мен – съвсем сам. Няма-ло време да чака останалите от отряда си. Беше много страшно и за малко да се провали. Тогава ми хвърли споделящия си нож и аз успях да го

забия в злината. А пък злината... – Тя преглътна отново. – Тя се стопи. Не знам как иначе да го опиша. Злините са безсмъртни, така поне разпират Езерняците, но споделящите ножове ги убиват. Убиват ги на тяхна територия.

– Какво всъщност представляват споделящите ножове? Даг все ги споменава, а след това не обяснява нищо.

– Има си причина. Езерняците ги правят от костите на Езерняци.

– Значи наистина обират чуждите гробове!

– Нищо не обират. Даг, и всеки друг Езерняк, ако те чуе, ще се обиди. Хората даряват костите си на роднините, за да ги използват, след като умрат. Това е част от погребението. Тогава някой Езерняк, създател на ножове – братът на Даг, Дар, е създател на ножове – почиства костта и ѝ придава формата на нож. Споделящите ножове не се използват за нищо друго освен за унищожаването на злини.

– Значи такова нещо си забила в злината? Знаеш ли чия е била костта? Даг знае ли?

Фаун прецени, че е по-добре да проявява интерес, макар да не криеше, че е отвратен, отколкото да се отнася с безразличие.

– Да, но цялата работа е много по-сложна. Оформянето на ножа е само първата стъпка. След това ножът трябва да бъде пречистен и обвързан. Обвързва се, като се забие... в нечие сърце. – Тя си пое дълбоко дъх и погледна Уит. – Това е най-трудното. Всеки нож, след като се създаде, се нарича на даден Езерняк от човек, който е изявил желание да сподели – да дари смъртта си на ножа. Когато този човек усети, че е на смъртен одър, независимо дали е стар, болен или му е нанесена смъртоносна рана, се пробожда с ножа в сърцето – или го пробождат – и ножът улавя смъртта му. Така че всеки нож струва смъртта на двама Езерняци – единият дава костта, а другият го зарежда. Собственикът... такъв нож не може да се купи. Може само да ти бъде дарен.

Вдигна поглед и забеляза, че Уит е присвил очи и се е намръщил. Заговори бавно:

– Значи... значи е нещо като саможертва, затворена в буркан и запазена за по-късно.

Фаун си представи редиците запечатани с въськ буркани, които с майка ѝ бяха напълнили миналата седмица. Сравнението бе доста сполучливо, но... Боже!

– Близо си. Не съм сигурна обаче дали е редно да го казваш пред Даг. За Езерняците ножовете са нещо много лично и те се отнасят към тях като към светини. Те са от техни близки и роднини. В тях се

съдържа мъката им. Това е, което ножът споделя. Смъртта на двама.

Уит премигна, след това отново насочи поглед към клисурата.

– Колко е дълбока пещерата?

– Не много.

– Може ли да влезем?

Фаун сбърчи нос.

– Може, но не бива да стоим дълго вътре.

Уит огледа стръмния склон, кимна, скочи от коня и го върза за едно дърво. Фаун го последва и двамата заслизаха надолу. Глинестата почва се ронеше под краката им – кафявата някога глина бе придобила сивкав оттенък. Уит прекоси потока по щръкналите над водата камъни, без да се обръща, докато не стигна пещерата. Едва тогава се завъртя назад и я загледа как пухти след него.

– Давай, дребосък.

Тя трепереше толкова силно, че дори не намери сили да се озъби на старата подигравка. Застана до него. Миризмата на киснало от пещерата я задуши. „Колко ли време ще мине, преди дъждовете и снеговете да отмият всичко тук?“ Уит доволно пристъпи в сенките.

– На това място може да се направи страхотен лагер! Истинско скривалище на бандити. – Изрита едно счупено буре, част от боклука, който никой не си бе направил труда да изхвърли. – А вие двамата къде бяхте застанали? Къде се намираше тая злина? Даг откъде е трябвало да хвърли ножа? Тогава още не те е познавал. Истинско чудо е, че си успяла да го хванеш.

– Ето тук. – „Обяснявай по-протичко.“ – Злината ме стисна за врата. – Тя показа белезите. „Тук, точно тук злината изтръгна същността на нероденото ми дете, нещастното нежелано от баща си детенце загина тук, а Даг едва не бе разкъсан от виещите хора, превърнати в зверове, тук нанесох удара, тук злината изпищя, започна да вони и се стопи, тук жертвата се сля с друга жертва, тук пометнах, тук започна болката, тук рукна кръвта...“ – Трябва веднага да изляза – заяви тя. Не виждаше ясно. Цялата трепереше и едва успяваше да диша. „Уж е просто, но тук няма нищо просто.“

– Лошо ли ти стана? – провикна се Уит, но тя вече бе изскочила навън. Нямахме достатъчно светлина на света, за да разпилее мрака, да пропъди поне малка част от глупостта й... Усети, че плаче, нямаше сълзи, само сухи сърцераздирателни хлипове.

Уит заситни след нея.

– От злината ли ти прилоша? Да те заведе при Даг, а?

Тя кимна, опита се безуспешно да поеме дъх, но гърлото ѝ се бе стегнало. Уит я прегърна внимателно през кръста, за да я подкрепя, и почти я пренесе през потока. Единият ѝ крак потъна до глезена във водата и тя ахна, но поне успя да поеме глътка въздух. Докато се изкатерят по склона и Уит я качи на седлото, се чуваше единствено шумното ѝ дишане. Бузите ѝ бяха мокри, носът ѝ течеше. Тя се избърса с ръка и се закашля.

Най-после стигнаха при Даг. Фаун вдигна поглед и в нещо като сребърна мъгла забеляза силуета на Копърхед. Жребецът тръсна глава и изпръхтя. Даг – бе се намръщил страховито – заговори рязко на Уит:

– Какво си ѝ направил?

– Нищо! – отвърна уплашено Уит. – Нищо не съм ѝ направил! Тя ми разправяше за разни неща и ѝ стана зле от миризмата вътре! Реших, че е от морящата твар, ама аз не почувствах нищо.

Даг я вдигна на седлото пред себе си и започна да преглежда и тялото, и същността ѝ, поне така ѝ се стори. Тя го прегърна с всички сили, зарови лице в ризата му, вдъхна мириса на лен и топлата пот на Даг, за да прогони вонята на гнило. Ръцете му – и здравата, и осакатената, прекрасните му ръце – я притиснаха.

– Съжалявам – прошепна тя в ризата му. – Не предполагам, че ще нахлуе така в главата ми. Беше от миризмата в пещерата. Неочаквано усетих, че не мога да дишам. Глупава работа...

– Шшш... – мълвеше той в косата ѝ. Проявеното разбиране ѝ вдъхна увереност. Той се обърна към Уит. – Трябва час по-скоро да се махнем от тази заразна земя. И да седнем да хапнем. Трябват ѝ сили.

Копърхед се обърна послушно, усетил натиска на крака на Даг или може би въздействието на същността му, разбрал, че не е моментът за номера. Уит ги последва с другите два коня. Изминаха две мили, преди Даг да завие към малкото сечище, където от скалите бликаше извор. Мястото бе прекрасно за почивка. Дали усетът му за същност не ги бе насочил насам?

– Тук става – заяви той, наведе се и прошепна в ухото ѝ. – Можеш ли да слезеш?

– Да, вече съм по-добре. – Съвсем не беше по-добре, но поне бе престанала да подсмърча.

Той ѝ помогна да се смъкне от гърба на Копърхед, после двамата с Уит извадиха от дисагите храна и метални чаши и пуснаха конете да пасат. Даг непрекъснато поглеждаше Фаун. Тя пи вода, след което лапна няколко хапки хляб и сирене, останали от вчера. Даг седна с кръстосани

крака до нея. Уит се настани на един пън.

– Извинявай – обади се Фаун и преглътна. – Беше глупаво от моя страна.

– Шшш – повтори Даг и стисна леко прасеца й. – Не се тревожи.

Уит прочисти гърлото си.

– Май злината е страшничка, а?

– Да – потвърди Фаун. Водата на извора бе приятно хладна. Защо тогава гърлото й гореше? Тя избърса сълзите.

Уит продължи надменно:

– Сигурно защото си момиче.

Фаун само се намръщи. Уит се опитваше да я успокои по свой си начин. Но поне опитваше.

Даг смръщи вежди, сякаш се опитваше да разбере какво се опитва да каже Уит. Когато най-сетне си обясни, на лицето му се изписа странно изражение.

– Виждал съм как при първата среща със злина опитни патрулни губят ума и дума. Мен ме освободиха от работа за седмици след първия ми сблъсък със злина, въпреки че изобщо не ме докосна.

Уит прочисти гърлото си и мъдро прецени, че не бива да продължава. Вместо това попита.

– А ти колко си виждал?

– Вече съм им загубил бройката. Убил съм двасет и шест.

– Двасет и седем – поправи го Фаун.

Той й се усмихна.

– Добре де, двасет и шест и половина. Ножът беше мой, ръката – твоя.

Фаун забеляза как устните на Уит потрепват, докато брое. Не броеше ножовете, а Езерняците, които бяха отдали живота си. Смръщи чело.

Фаун побърза да обясни:

– Разказах на Уит за споделящите ножове. Поне опитах. Не съм сигурна дали ме разбра напълно. – Вдигна очи към Даг. „Нали нямаш нищо против?“

Той наклони глава, отговори й с пълен с любов поглед, преди да каже:

– Благодаря ти.

Уит прокара носа на обувката си през мъха.

– Значи си имал много ножове.

– Да.

– А семейството ти... голямо ли е?

Фаун едва съдържа желанието си да удари чело в някое дърво – или по-точно да тресне главата на Уит в някое дърво. Не биваше обаче – той се стараеше толкова много.

Даг също се стараеше, затова отговори искрено:

– Не. Различни хора – приятели, близки на приятели, други патрулни – ми ги даваха, защото, изглежда, притежавам уменията да ги изпълвам. Един патрулиращ може да носи зареден нож дълго и дори да не срещне злина и тогава жертвата изглежда – не, не мога да кажа напразна. Само че на хората им е приятно да знаят, че са постигнали нещо.

– Така е – съгласи се Уит и лапна хапка хляб и сирене. – А ти имаш ли... носиш ли... от тези самоубийствени ножове?

– Питаш за незареден нож, който ми е подарен ли? – уточни Даг.

– Ами да.

– Имах един. Носех го цели двайсет години, за всеки случай. Много патрулни носят такива ножове.

– Може ли да го видя... Май не. Добре де. А с него какво стана?

Даг погледна Фаун и тя поклати едва забележимо глава. „Не е нужно да научава.“

– Стана произшествие.

– Аха. – Уит мигна, без да разбира, а Фаун се помоли да престане да разпитва. Но той не замълча. – А чия беше костта?

– На Каунео. Тя ми завеща своя кост, а другата на един от братята си. Той ми е брат и на мен в Лутлия.

Уит го погледна с огромно любопитство.

– Така ли? – Вече бе разбрал, че трябва да внимава, когато задава подобни въпроси.

Даг отпи глътка вода и успя да отговори сравнително спокойно.

– Каунео беше първата ми съпруга.

Фаун го погледна разтревожено. „Добре ли си?“ Той кимна. Да, сега вече имаше сили да говори за Каунео; поне това бяха успели да постигнат. Даг прочисти гърлото си и добави, въпреки че любопитството на Уит започваше да го дразни.

– Тя също патрулираше. Загина по време на войната с една злина в Лутлия. Остави ми и зареден със смъртта си нож, и костта си, за да си направя свой. Мислим, че се е пробола сама на бойното поле. Брат й каза – той си пое дълбоко дъх, – че го е направила бързо. Не е била в съзнание дълго след като... след като е била ранена.

– А ти там ли... – Погледът на Уит се премести към лявата ръка на Даг.

Езернякът кимна.

– В същата битка. Бях ранен преди нея, затова не съм видял какво е станало. Тя беше още... момиче. Пет години по-млада от мен.

„Още момиче – помисли си Фаун. – Даг не каза случайно тези думи.“

– Ясно – отвърна Уит. – Ами... съжалявам.

Даг кимна отново и повтори онова, което обикновено казваше в подобни случаи:

– Беше отдавна.

„Само че понякога в мислите ти е като вчера, нали? – помисли си Фаун, обзета от любопитство. – Също както стана с мен и злината в пещерата одева. Точно така. Сега вече ми е ясно как си разбрал.“ Отхапа нов залък, за да потисне гаденето.

Уит бе смръщил вежди.

– Ти наистина ли ще забучиш ножа в сърцето си?

– Да, ако стане нещо.

Уит стоеше с издута буза, забравил да дъвче. Почеса се по ухото.

– Не можеш ли да си намериш друг?

– Уит! – скастри го възмутено Фаун.

Даг помръдна с пръсти, за да й подсказже, че всичко е наред.

– Не зависи само от мен. Някой трябва да ми даде кост. Или пък незареден нож, който не е използван и може да бъде посветен на мен. Трябва ми нож. Ще е жалко наистина, ако смъртта ми не бъде оползотворена, понеже нямам нож.

Фаун не знаеше всичко това, макар вече да бе научила много за Даг. Уит мълчеше. Слава богу.

– Хората нямат представа за тези неща – каза накрая Уит. – Разправят, че Езерняците били канибали, че разравят гробовете, че ядат мъртвите и правят магии.

– Сега вече знаеш, че не е така – отвърна тихо Даг.

– Да, знам – отвърна по-ведро младежът. – Поне едно фермерче научи истината, а?

– С един по-малко – въздъхна Даг. – Остават обаче още хиляди. Но и това е нещо.

– Естествено – отвърна храбро Уит. Имаше вид на човек, който се страхува, че Даг ще наведе глава и ще се разплаче.

Фаун се страхуваше от същото, но Даг се усмихна криво, стана и каза:

– Да вървим в Гласфордж, малките.

4.

Дори в късния следобед правият път към Гласфордж бе оживен. Фаун гледаше как Уит зяпа товарните мулета и натоварените със стоки каруци, по които бяха изписани с ярки букви имената на собствениците. Впряг с осем сиви коня, устремен към дома, ги подмина, звънчетата по сбруята дрънчаха весело. Кочияшът и помощникът му бяха много впечатляващи в дългите си кожени палта, обсипани с малки огледалца, които блестяха на слънцето, и с червени шалове на вратовете. Двамата товарачи, които седяха отзад, сигурно щяха да й подвикнат нещо мръсно, ако беше сама, но заради придружителите ѝ се задоволиха само с похотливи погледи, кимнаха и Уит отвърна доволно. Копърхед се преструваше на притеснен от шумотевицата, но умореният му господар изръмжа предупредително, при което дори кротките Уорп и Уефт потрепнаха с уши и тръснаха удивено глави.

Уит погали коня си по врата.

– Стига, Уорп. Никой няма да те кара да теглиш тухли. – Загледа се след талигата. – На това му се вика живот, нали, Фаун? Обзалагам се, че ходят чак до Трипойнт или до Силвър Шоулс, или до... Господ знае докъде. Помисли само! Виждаш какви ли не места, разговаряш с разни хора, при това ти се плаща. Всяка вечер спиш на различно място.

– Докато не ти омръзне – обади се развеселено Даг.

Уит го погледна, сякаш искаше да каже: „Дъртите все такива ги разправят!“.

– Досега не се бях замислял, но съм сигурен, че в град като Гласфордж се търсят коне. И кочияши. Знам как да карам впряг. Дали ще успея да се снабдя с една такава хубава дрешка в града? А дали... – Младежът замълча, но Фаун вече бе наясно какви мисли му се въртят в главата.

„Обзалагам се, че няма да се върнеш в Уест Блу – помисли си. – Също като мен.“ Ухили се доволно, когато си помисли с какво удоволствие ще покаже Гласфордж на Уит и колко бе развълнувана, когато разглеждаше града за пръв път, а след това се запита дали и тя доставя същото удоволствие на Даг. На него никога не му омръзваше да ѝ показва нови неща. Сигурно бе по-сложно. Нескритото ѝ удоволствие му помагаше да преоткрие света и прогонваше еднообразието. Той в никакъв случай не беше ощетен.

Уит остана поразен от хотела в Гласфордж, сграда на три етажа, построена от местен камък, обвит в бръшлян.

– По голям е дори от новия обор на чичо Хок!

Даг се ухили, когато обясни на Уит, че патрулните и куриерите имат право да отсядат тук безплатно, откакто Езерняците ликвидирали злина по времето, когато бил жив бащата на сегашния собственик. На Уит това му се стори напълно справедливо.

Фаун не бе сигурна дали това се отнася за бивш патрулен, чието положение е все още неустановено и се е сродил с фермери, но когато слязоха от конете в двора, откри, че все още я помнят като героинята, унищожила злината. Развълнуваните конярчета я посрещнаха по име, а съпругата на собственика ѝ обърна специално внимание. Стана още по-хубаво, когато им дадоха най-хубавите стаи. Уит остана удивен, че сестра му е станала знаменитост. Този път не посмя дори да се пошегува.

Качиха багажа си в стаите. Фаун и Даг помолиха да им дадат старата стая, тъй като бе пълна с щастливи спомени. Най-хубавото бе, че от стаята на Уит ги делеше дебела врата, здраво залостена, което обещаващо, че поне една нощ няма да ги тормозят братя, комари или нещо друго. До вечеря оставаше час и Фаун отиде да поздрави всички, с които се бе сприятелила през лятото: шивачки, прислужници, готвачката и прислугата в кухнята. Уит не се отделяше от нея. Фаун не бе сигурна кой ко-го показва, защото някои от момичетата грейнаха, когато видяха Уит, а той така се притесни, че се държа много любезно. Насочи целия си чар към готвачката Сал и постигна чудеса, въпреки че тя бе омъжена.

– Сал ми позволяваше да работя седнала, докато оздравявах и чаках Даг да приключи със задълженията си на патрулен – обясни Фаун и вдъхна дълбоко чудесния аромат в кухнята. Ястията в гърнетата къкреха, над огъня се въртеше месо на шиш, пайовете бяха вече готови; една от прислужничките накара конярчетата да чакат навън, докато гостите се хранят. – Сигурно съм почистила поне десет хиляди шушулки грах, но работата ми помагаше да не полудея.

– Отначало беше доста бледичка – съгласи се Сал. – Но моите гозби върнаха розовината в бузките ти. – Погали я и по бузата на Фаун полепна брашно.

– Да – съгласи се Фаун, избърса брашното и се усмихна. – Гозбите ти и Даг.

Усмивката на Сал се посви и тя погледна одобрително Уит.

– Значи патрулният те е завел у вас накрая.

Фаун кимна.

– Не бяхме много сигурни – призна Сал. – Някои от нас се опасяваха, че ще те омагьоса, по Езерняшки. Ама пък онези, които идват тук, обикновено се държат прилично. Какво правят помежду си не е наша работа.

Фаун вирна брадичка.

– Дори да имаше магия, тя беше взаимна. Ние се оженихме.

– Не може да бъде! – ахна слисаната Сал.

Фаун посочи брат си.

– Уит беше свидетел.

– Аха – потвърди Уит. – Казаха си клетвите в Уест Блу пред цялото семейство, подписаха се в семейната книга и всичко, както си му е редът.

– Леле, миличка... – Сал се поколеба. – Той си беше страшничък, ама те всички патрулни са такива, въпреки че не откъсваше очи от теб, но... Не мислех, че ще го направи. Вие двамата не знаете ли, че Езерняците не се женят за такива като нас? Сигурно нещо те баламосва, а и семейството ти.

– Няма такова нещо – възрази Фаун. – Оженихме се и по Езерняшки – сплетохме брачни върви и те са здрави като на всяка Езерняшка двойка. Ето, виж. – Протегна лявата си ръка и показа тъмната връв, след това тръсна ръка, за да заблестят златните мъниста по краищата. Тази вечер я показваше за трети или четвърти път.

– Това ли представляват тези върви? – попита с нескрито съмнение Сал. – Виждала съм ги и на други патрулни.

– Да, това са брачни върви.

– Все едно се ожениха два пъти – каза Уит. – Няма мърдане за Даг този път. Според мен, след като е стегнал взела, това е.

Сал се ококори.

– А неговите хора приеха ли ви?

– Не мога да кажа, че роднините му примряха от щастие, но поне не посмяха да заявят, че не сме женени – отвърна Фаун.

– Направо не мога да повярвам!

Сервитьорите влизаха и излизаха, помощничките в кухнята се провикваха и Сал трябваше да прекъсне интересния разговор, за да довърши вечерята. Изпрати гостите си с нескрито съжаление.

В коридора към трапезарията Уит спря и попита учудено:

– Фаун?

– Какво?

– Нали роднините на Даг са приели вървите? Нали не разправят, че

двата сте заедно... просто така?

– Истината е, че по този въпрос имаше четири или пет различни мнения. Някои ги приеха за истински, някои ни обвиниха в измама, а трети изобщо не искаха и да знаят за тях, просто искаха да ни прогонят. Не се разправяха единствено с Даг, разправяха се и помежду си. С тези върви все едно пуснахме котка сред гълъбите. След като си тръгнахме, нещата сигурно са се поутоложили. – Истината бе, че Даг не искаше да настоява за окончателно решение от страх то да не бъде „не“.

– А техните правила... Във всеки лагер ли имат различни правила, или навсякъде са същите?

– Във всеки лагер си имат правила, но лагерите поддържат връзка. Куриерите разнасят рапортите на патрулите, писма между лагерните съвети, лични писма и много клюки. Така казва Даг. Младите патрулни сменят лагерите си, за да се обучават на различни места, други пътуват, за да търгуват. Някои ходят на гости на роднини. Така че новините се разнасят. Езерняците не губят връзка помежду си. – Тя се намръщи. – Как ли ще я кара Даг далече от хората си? Това е направо неестествено за Езерняк.

– Хм – изсумтя Уит.

Младецът, изглежда, бе направил добро впечатление на Сал, защото скоро им сервираха, а порциите бяха забележително щедри. След като се нахраниха, Уит отиде в кухнята, за да благодари на готвачката за вкусното ястие. Върна се и каза, че вечерта щял да се разходи из Гласфордж. Даг, за облекчение на Фаун, не се опита да го спре.

– Денят беше дълъг – обясни тя. – Даг все още се възстановява. – Съпругът ѝ се усмихна на трапчинките ѝ и притвори очи, макар изобщо да не му се спеше.

– Да де – отвърна разсеяно Уит. – А и ти трябва да си починеш. До утре тогава. – След това каза, че ще нагледа конете и ще си побъбри с конярчетата, и тръгна.

Фаун и Даг си легнаха веднага, но не за да спят. Младата жена с огромно удоволствие откри, че призрачната ръка на Даг се е върнала и е достатъчно силна, за да ѝ доставя неизмеримо удоволствие. Уважението ѝ към лечителката, предвидила възстановяването на ръката, порасна. По някое време Уит се върна и задумка по стената, за да им пожелае лека нощ. Фаун едва потисна кикота си, когато Даг се надигна и му пожела лека нощ по същия начин, въпреки че позата бе неудобна.

На следващата сутрин след закуска се разходиха до центъра, свиха по една улица встрани от пазара и отидоха до реката, която пресичаше Гласфордж и продължаваше към Грейс. Имаше няколко бента за воденици. Сега, заради сушата, истинска благодат за фермерите, които прибираха реколтата, и пътниците из Олеана, реката бе спаднала и единствено плоскодънни лодки можеха да пренасят изделията на градските занаятчии. Есенният въздух беше тръпчив от дима на дърва и пушека на въглища от ковачницата, две пещи, работилницата на майстора на лодки, грънчарската работилница и разбира се, работилниците на прочутите майстори на стъklarски изделия.

В една от работилниците откриха Саса Клей, един от най-добрите приятели на Фаун след сблъсъка със злината. Червенокосият Саса искрено се зарадва да ги види и се запозна с Уит с огромно удоволствие. Като всеки мъж, той не проявяваше никакъв интерес към брачните ритуали, затова пък бе запален по стъklarството и местната търговия и с удоволствие разведе гостите си. Саса не бе много по-голям от Уит и двамата бързо се сприятелиха, така че след като обядваха, Фаун ги остави да си приказват, а те с Даг се върнаха в хотела – както той се изрази – да подремнат. Не беше точно лъжа. Тя бе сигурна, че малко по-късно ще подремнат.

Притесни се, когато Уит не се върна за вечеря, но Даг разумно изтъкна, че Саса отлично знае къде да ги намери, ако има нещо, и Фаун се успокои. Питаше се дали има начин да убеди съпруга си да останат три вечери вместо планираните две, но Даг обясни, че сухото време едва ли ще продължи още дълго, а и нощният студ вещаеше промяна на времето.

Уит се върна много късно – те вече спяха. Фаун се надигна сънено, когато го чу да трополи, чу и скърцането на леглото му, когато той си легна. Сгуши се до Даг, вече по-спокойна.

Спокойствието ѝ се стопи в мразовитата сутрин, когато слезе в конюшната, за да помоли момчетата да оседлаят Уорп и Уефт, та да са готови след закуска – Даг щеше сам да оседлае Копърхед. Конете ги нямаше. Качи се в стаята на Уит и откри, че брат ѝ също го няма. Успя да потисне паниката си, когато забеляза багажа му до леглото. Докато слизаше по стълбите и се питаше дали да не накара Даг да използва усета си за същност, се натъкна на Уит, който тъкмо нахлуваше през вратата към конюшната.

– Къде беше? – попита тя раздражено. – Къде са конете?

– Продадох ги – заяви доволно Уит.

– Какво? Чакат ни още два дни езда!

– Знам. Уредил съм нещата. – Забеляза, че тя го гледа с недоверие, и добави обидено: – Продадох Уорп и Уефт на шефа на Саса. Той ми даде добра цена.

– Нали каза, че на връщане ще се пробваш при въглищаря? – натякна тя.

– Да, ама... конюшната на стъкляра ми допадна повече. Мирише на чисто. При това една каруца със стъклярия няма да е толкова натоварена, че да мъчи конете. Нали трябва да пътуват бавно и внимателно. – И кимна доволно, очевидно си представяше как конете му се справят с работата.

Фаун обаче не беше доволна. Прокара пръсти през косата си.

– Да, но... сега как ще стигнем до реката? Да не искаш да натоварим багажа на Копърхед и да го водим?

– Не, разбира се. Не съм толкова тъп. Договорих се. Шефът на Саса изпраща две каруци със стъклени изделия надолу към брода за Силвър Шоулс. Аз ще съм помощник-кочияш, ще товаря и ще разтоварвам, а вие ще пътувате безплатно. Даг ще си язди Копърхед.

Фаун се поколеба, напълно объркана.

– Значи... ще се върнеш тук, за да работиш като помощник-кочияш в стъкларската работилница, така ли?

Уит сви рамене.

– Те си имат хора за тази работа. Не знам. Както и да е, с Даг трябва да побързате. Каруците са натоварени и готови за тръгване. Искат да пътуват по светло, а сега дните са къси.

Наложил се да закусят и да се сбогуват с хората от хотела набързо. Даг, като стар опитен патрулен, се пригоди към бързото заминаване без никакво усилие, макар да отдели повече от достатъчно време, за да се обръсне. Допълнителният багаж бе натоварен на гърба на Копърхед, докато излязат от града. Фаун се качи в натоварената каруца и се настани върху внимателно подредените уплътнени със слама сандъци. Отправи се на юг от Гласфордж още преди утринното слънце да стопи сланата по бурените край канавката.

Минаха покрай ями, където работниците копаеха финия бял пясък, който се използваше за прочутата индустрия на града. Като видя тежко натоварените каруци, Фаун си каза, че на Уорп и Уефт може да им се падне доста по-тежка работа от това да теглят каруци с готови стъклени

изделия и че в момента са впрегнати вероятно пробно. Дали не изпитваха и Уит, та собственикът да е сигурен, че може да го вземе на работа? Кочияшът на първата каруца от малкия им керван, побелял човек, казваше се Мейп, караше бавно, точно както бе предвидил Уит, но Фаун започна да се пита колко ли време ще им трябва, докато стигнат до сала. До Мейп се бе настанило едно кльощаво момче, Ход – неговата задача, изглежда, бе да помага с конете, да товари и разтоварва, също като Уит. Тяхната каруца я караше мъж на средна възраст, Танър, който, както Фаун скоро научи, бе далечен братовчед на собственика на стъкларската работилница и имаше жена и деца в Гласфорддж.

Многобройните въпроси на Уит за стъкларството бързо стопиха първоначалното неудобство. Фаун се приведе напред, за да слуша какво си говорят. Даг яздеше край каруцата, притихнал и необщителен, така че никой не забелязваше, че и той слуша разговора. Когато Уит замълча, Танър погледна към младата жена през рамо, пое си дъх и я заразпитва за злината, която с Даг бяха унищожили през лятото. Фаун се сети, че човекът е горял от желание да ѝ зададе този въпрос, но се е притеснявал и му е трябвало време, за да събере кураж да я заговори. Отговори му спокойно, представи му опростен вариант на събитията, а след като погледна Даг за одобрение, му обясни, отново съвсем простичко, как действат споделящите ножове. Танър я гледаше зяпнал; хвърли поглед към Даг, но не посмя да му зададе въпрос. Уит се намеси отново и започна да описва пораженията от злината и да убеждава кочияша колко доходно ще е, ако водят там посетители.

– Трябва да ида да погледна – отвърна Танър и поклати глава, обзет от почуда. – Семейството ми не е имало нищо общо с тази каша, както се е случило с горкичкия Саса, но съм чувал много, макар и не от първа ръка. Сега вече нещата са ми по-ясни. Не ми се искаше да ви разпитвам пред Мейп – той кимна към побелелия, който нямаше как да ги чуе, тъй като каруцата му бе доста по-напред, – защото загуби племенника на съпругата си, та оттогава не е на себе си.

– Много съжалявам – отвърна Фаун.

– Да не би същността му да е била разкъсана? – попита Уит, нетърпелив да разбере зловещите подробности.

Танър се намръщи.

– Всички разправят, че така щяло да е по-добре. Заловили го бандити и го задържали в бандата. Лошото дошло, когато по-късно трябвало да се определи кой е най-обикновен бандит и кой е поразен от морящата твар. Накрая пощадили местните, а непознатите обесили, нещо, с което

изобщо не съм съгласен. Езерняците от патрула убили племенника на Мейп още в самото начало на битката с бандитите. Може би това е спасило цялото семейство от обесване, въпреки че съпругата на Мейп едва ли приема нещата по този начин.

– Леле – обади се Уит.

Фаун преглътна.

– Да не беше едно русо момче?

– Не, тъмнокос.

Фаун въздъхна с облекчение. Значи не ставаше въпрос за момчето, което Даг бе убил пред нея и по този начин го бе спасил от обесване. Даг, който яздеше до тях, се бе умълчал – бе още по-мълчалив и отпреди, – лицето му бе напълно безизразно и на нея й хрумна, че нападателят й не е бил единственият, чиято зловеща кариера Даг е прекъснал. Знаеше, че предишната вечер е участвал в нападението над лагера на бандитите и че стрелите му били почти свършили. А той не пропускаше цел.

– Благодаря за предупреждението – каза тя на Танър. – Ще се постарая да не говоря пред него за тези неща. – Танър кимна. Фаун погледна кльощавото момче до Мейп – седеше с отпуснати рамене, пъхнало ръце между коленете си, и добави: – Ами Ход? И той ли е участвал?

– Не, той е домошар. – Танър помълча, после добави: – И ако питате мен, е некадърник и кутсузин. Сираче е, живееше при по-голямата си сестра, докато съпругът й не го изгони, защото е мързелив и крадял. Саса го съжали и го взе да се грижи за конете. Сравнително добре се справя, въпреки че през повечето време се въргала в сламата.

– Ще стане ли кочияш? – попита Фаун и се запита дали това е конкуренцията на Уит за мечтаната работа.

– Трудно е да се каже. Не е много умен. Мейп поне никога няма да му позволи да пипне юздите на неговия впряг. – Танър сниши глас. – Не казвам, че момчето е зло, просто краде. Виждал съм го. Засега само храна. Госпожа Клей му дава по нещичко допълнително, когато остане, но това не го спира. Страх ме е, че някой ден ще пипне нещо голямо и ще загази яката. Така че... пазете си багажа.

Фаун не разбра дали Танър ги предупреждава заради тях самите, или заради Ход. Така и не можа да прецени.

Когато спряха да обядват и да напоят конете, Фаун забеляза, че при високия слаб младеж нещо не е наред. Мръсната му коса бе провиснала и чорлава, зъбите му бяха развалени и ходеше прегърбен. Само мучеше като глухоням и опитите й да му каже някоя приятелска дума го

объркваха напълно. Не криеше страха си от Даг и го заобикаляше отдалече. Фаун дори не бе сигурна дали наистина се казва Ход.

Уит се изненада, когато разбра, че за кочияшите и товарачите не е предвидена храна и че трябва да си носят сами. Очевидно бе пропуснал тази малка подробност. Фаун също не се бе сетила в бързината. Даг ги остави известно време да се разправят и накрая извади от дисагите храната, която бе взел от Сал. Не каза нищо, но изчака Уит да го помоли. Постъпва по този начин, мислеше си Фаун, за да е сигурен, че никой от нас двамата няма да допусне същата грешка отново.

На Даг му бе приятно да наблюдава как Фаун и Уит разглеждат околността. Той бе минавал оттук, макар от няколко години да не бе идвал. Уит непрекъснато питаше дали хълмовете от двете страни на пътя са планини и Даг непрекъснато го разочароваше. Макар определението на Даг за планина да бе достатъчно високо възвишение, от което, ако паднеш, ще загинеш, и да се отнасяше за всяка пропаст от трийсет до триста метра, тукашните хълмове по нищо не приличаха на планини. Все пак пътят ставаше все по-стръмен, къщурки се мяркаха все по-нарядко.

Няколко мили преди селото, в което обикновено спираха, падна мрак и Мейп започна да недоволства, че било станало така, защото тръгнали късно, но по-толерантният Танър заяви, че просто дните били по-къси. Всички извадиха вечерята си. Двамата кочияши обсъждаха дали да дадат малко почивка на конете и да продължат бавно – още по-бавно, – като запалят фенери, или да спрат тук и да спят под каруците. Нямахте опасност да завали, но студът ги принуди да се откажат от варианта с фенерите. Уит все пак предложи Даг да язди пред тях, като закачи фенера на куката си, и Фаун се намръщи.

– Ще си помисля – каза само Даг.

После се облегна на ствола на един кестен и протегна и крака, и същността си. Цял ден се бе заслонявал от хаотичната същност на фермерите. Тази вечер обхватът на усета му бе двеста крачки. Все още имаше чувството, че е като слепец. Беше пуснал Копърхед да пасе, без да губи връзка със същността му. В спускащите се сенки чуваше как се движи и премлясва; не го виждаше, но долавяше познатата ярка същност на жребца, почти толкова силна, колкото и на момчето, Ход. Ход бе отишъл да се облекчи в храстите и сега се криеше в сенките и се приближаваше към Копърхед.

Даг не отвори очи, но застана нащрек. Нима слабоумното момче щеше да се опита да краде? Замисли се за отговорностите си. Ход не беше от младите му патрулни. Все пак ако момчето трябваше да научи урока по трудния начин, та повече да не посяга към багажа на Езерняк, по-добре бе това да се случи, когато наблизо е той, а не някой друг. Нямаше съмнение, че щеше да е много неприятно, но поне Ход щеше да си спести бъдещи беди. Даг отдръпна усета си за същност от Копърхед и се отпусна в очакване нещата да се развият сами.

Очакваше Копърхед да изцвили гневно, да тръсне глава и да ритне натрапника. Не очакваше обаче нито тежкото тупване, нито пронизителния писък, остър и жален. Какво ставаше, мътните го взели... Разтвори същността си и веднага се отдръпна, усетил болката от нараняването. Пое си дъх и се изправи.

Двамата кочияши се втурнаха покрай него, последвани от Уит, който ги предупреждаваше да заобиколят коня – той пръхтеше и продължаваше да хвърля къчове. Последва ги и Фаун. Тя поне се сети да вземе фенер. Даг се опита да не куца, когато стъпва на десния си крак, и тръгна след тях.

Ход лежеше на земята по гръб, гърчеше се от болка, стиснал крака си, и не спираше да се дере. Лицето му бе цялото червено, обсипано с капчици студена пот. Нищо чудно. Сякаш като по чудо, подкованото копито на Копърхед бе попаднало в дясната капачка на момчето и бе раздробило костта. Злините да го вземат дано!

– Какво е станало? – ахна Танър.

– Конят го ритна, понеже искаше да краде храна от дисагите – каза сухо Даг. Фаун го погледна остро. „Значи си знаел?“ Очевидно щяха да обсъждат случката по-късно. Даг тръгна към момчето.

Побелелият едър Мейп му препречи пътя.

– Да не си посмял да го пипнеш, Езерняко!

Уит и Танър коленичиха до Ход и напразно се опитаха да го успокоят; момчето удряше земята с юмруци и виеше от болка.

Даг погледна Мейп и каза:

– Имам опит с подобни рани.

– Пусни го – извика Фаун в същия миг, в който се обади и Уит:

– Даг, помагай.

Макар и с нежелание, Мейп отстъпи.

– Фаун, наклади огън, за да ни е топло и да виждаме по-добре – нареди остро Даг. – Ще ни трябва и топлина, и светлина.

Тя се зае със задачата, без да каже и дума. Даг коленичи до Ход и

протегна и двете си ръце – и здравата, и призрачната – към коляното му. „Отсъстващи богове, изобщо не би трябвало да опитвам.“ Опипа бързо същността му, за да спре вътрешния кръвоизлив – плътта вече бе издула панталона на Ход в опит да притисне пламналите от болка нерви. Дясното коляно на Даг изтръпна от споделената болка, но той стисна зъби и се опита да не обръща внимание на споделената агония. Ход престана да вие и просто го зяпна ококорен.

След няколко минути, които на всички се сториха безкрайно дълги, мъжете сложиха Ход на едно одеяло, свалиха му панталоните, въпреки че той се опита да им попречи и заплака отново – този път Даг не бе сигурен дали от болка, или от срам. Нямаше долни гащи и Танър метна върху слабините му още едно одеяло. Четирите фенера от каруците и огънят, подкладен от Фаун, хвърляха светлина върху грозно разкъсаната плът. Частици кост бяха пробили кожата. Ход трепереше и се стараше да не мърда – всяко движение можеше да причини нови поражения.

– Можеш ли да направиш нещо, Езерняко? – попита Танър.

– Разбира се, че може! – увери го убедено Уит. – Виждал съм го да възстановява счупено стъкло!

– Лоша работа – обади се Даг. – Капачката е раздробена на пет-шест парчета, а едното сухожилие е почти напълно разкъсано. Трябва му много повече от шина и почивка. – „Не би трябвало дори да си помислям, след като няма друг лечител, който да ме насочва. Има си причина да работят по двама.“ До най-близкия лагер на Езерняци имаше четирийсет мили и още толкова до лагера Пърл Рифъл. Общо осемдесет мили. Дори Копърхед нямаше да се справи, а пък лечителят едва ли щеше да дойде заради ранен фермер – това щеше да е наистина нечувано.

– Крака ми ли ще отреже? – хлипаше Ход. – Не му давайте да ме реже! Няма да мога да работя, никой няма да ми дава пари, не мога да се върна, Хопър ще ме пребие пак, ако се върна...

Хопър ли? Братът по шатра на Ход – не, зет му, поправи се Даг. И това ми било „брат“.

– Боли – писна отново Ход. Никой не се съмняваше в думите му.

– Даг? – обади се колебливо Фаун. – Нищо ли не можеш да направиш? – Кимна едва забележимо към лявата му ръка. – Нещо със същността?

Малко подсилване нямаше да свърши работа в случая, а и момчето никак не бе допаднало на Даг, единствено отсъстващите богове знаеха защо, така че достъпът му до тялото и същността му не бяха свободни. Преглътна с усилие.

– Ще пробвам.

Седна с кръстосани крака до дясното коляно на Ход, изпъна гръб, след това се наведе. Танър и Мейп, коленичили от двете страни на момчето, го наблюдаваха със страх.

– Здраво ли да го държим? – попита Танър. – Да му дадем ли да захапе нещо? Каиш например?

„Това да не ви е кървава фермерска ампутация!“ Даг поклати глава.

– Не се прави така. – Ако изобщо можеше да направи нещо. Вдигна дясната си ръка, след нея и лявата. Безполезната кука неочаквано го подразни, така че той разкопча приставката и я остави настрана. Опита отново. Постави дясната ръка над левия чукан. „Хайде, проклето призрачно чудо, покажи се!“ Ход хлипаше и го гледаше ужасено. Страхът му се носеше към Даг на горещи вълни. „Трябва да се отворя към това неприятно създание.“ Пое си дъх веднъж, втори път, трети. Ход задиша по-спокойно, докато Даг се задъхваше. Накрая гърдите им започнаха да се повдигат в синхрон. Дясната ръка над лявата, пригласява, приласкава... след това призрачната ръка се появи, невидима проекция на същността, спусна се покрай кожата на Ход и се насочи към разкъсаната плът и ранените нишки на същността.

Даг улови същността на раздробената кост. Здравата му ръка се насочи към раненото коляно, за да пробва и проследи песента на целостта. Точно така. Така трябваше. „Позволи ми да чуя гласа ти.“ Започна да припява тихо; звуците съвсем не бяха мелодични, но той усети силата им. Парченцата кост под опънатата кожа се задвижиха.

Оказа се, че съвсем не е толкова просто, колкото да създаде отново стъклена купа – тя бе бездиханна, всички парченца бяха с еднакъв състав. Структурата тук криеше нова структура в себе си, скрита все по-дълбоко и по-дълбоко. Едно ръбче трябваше да пасне на друго, разкъсаният кръвоносен съд трябваше да се съедини с другия си край, да се докоснат и да се слоят. Минута след минута, парче по парче. Същността му бе съсредоточена върху плетеницата пред него. Дори светът да се продънеше с гръм и трясък, Даг нямаше да забележи. Този кръвоносен съд е разкъсан, този също, а пък онзи... Затова значи лечителите работеха с партньори. Някой отвън трябваше да го извади от вцепенението, за да не поеме по низходяща спирала, от която няма да успее да излезе сам.

„Не мога да се справя с всичко. Трябва да спра, преди да се изхабя напълно. Закърпи, свържи, след това остави кракът сам да се доизлекува – дори истинските лечители правят така. Хайде, старче, излизай, докато

все още можеш.“ Беше си казал, че едва ли ще се натъкне на нещо по-трудно от това да съчетае същността си с тази на Ход – докато не се опита да се отдръпне. Усети как гърдите на момчето се повдигат и нарочно се опита да наруши ритъма на дишането си, за да е в унисон с пациента. „Пусни, патрулен. Измъквай се, преди да пострадаш. Пусни.“

Примигна и около него заблестяха пламъците на огъня и светлините на фенерите. Осъзна, че има невероятен късмет, че не се е оказал заключен в същността. „Прекалих, престарах се.“ Пое дълбоко дъх и най-сетне усети собственото си тяло.

Беше ужасно.

Добре че Фаун го уви в три одеяла, преди да се разтрепери. Някой постави в скута му купа, преди стомахът му да се обърне, дадоха му гореща вода. Той отпи няколко глътки. Тъй като целият трепереше, няколко капки се разлиха. Горещата вода се спусна в стомаха и задържа вечерята.

– Ох – изпъшка Даг.

– Не говори – нареди Фаун и обясни през рамо на някого. – Така стана и миналия път. Става му студено, гади му се, но след това му минава. – Тревожният ѝ поглед отново се впи в него.

Най-сетне Даг успя да заговори.

– Фаун, Уит, намерете две здрави летви и някакви превръзки, парчета плат, каквото има. Направете му шина, да легне и от двете страни на крака. Завържете ги под и над коляното, здраво, но не стегнато. Да не движи крака. Подутината няма да спадне, а има да се лекува още дълго. Донесете одеяла, за да го стоплите. Все още не може да ходи.

– Че той ще ходи ли? – попита някой с неприкрито страхопочитание и недоверие.

– Тази вечер няма да може. По-добре го пренесете в каруцата. След време може да използва моята патерица. – Не и утре, защото тя щеше да му трябва на него. Приведе се към оранжевата светлина и помоли жално: – Сложете още дърва...

Нахвърляха още клони в пламъците и се разлетяха искри, затанцуваха нависоко. Очевидно някой бог бе чул молбата му. Даг спря да трепери чак след десетина минути.

– Не трябва ли да полегнеш? – попита уплашената Фаун, беше коленичила до него. – Похапни малко.

Даг поклати глава.

– Още не. Не съм приключил. Има още нещо, което не е наред. Усех го, докато бях... там.

Тя сви вежди, но не каза нищо. Даг протегна ръка и отви корема на Ход. Момчето се ококори и изхленчи, но отпуснатите му отстрани ръце не помръднаха. Даг вдигна чукана над корема му... да, ето!

– Копър да не го е ритнал и в корема? – попита Фаун. – Не виждам синина.

Даг поклати глава.

– Не. Стар проблем. Момчето има тения.

Фаун се отдръпна отвратена.

– Гадост!

Даг се бе справял успешно с комари, дървеници и въшки, но най-близкото до кореман паразит, на което бе попадал, бяха тропическите бълхи. Всички те можеха да се отблъснат с убеждение или просто да бъдат прогонени. Само че тук бе различно.

– Захванала се е здраво. – Погледна Ход. – Кажете момче, присвива ли те стомахът?

Ход кимна боязливо, след това се огледа, сякаш се страхуваше да си признае. Танър и Мейп слушаха и наблюдаваха.

– Да, нали? – попита Даг. – Кървиш ли? Когато ходиш по голяма нужда, има ли кръв?

Младежът отново кимна.

– Някога казвал ли си на някого?

Ход поклати енергично глава.

– Защо?

Последва дълго мълчание. После:

– Не знам.

– Страх ли те е? – попита по-мило Даг.

Ново мълчание, последвано от кимване и едва доловим шепот:

– На кой да кажа?

Даг изви вежди.

– Гладен си непрекъснато, въпреки че се храниш обилно, слаб си, нямаш сили, кървиш... не ти трябва лечител Езерняк, за да се сети, че имаш тения. Просто някой е трябвало да ти обърне внимание.

– Не е просто гладен – обади се Фаун. – Озверял е от глад.

Личеше, че на Танър му прилошава, а най-странното бе, че на Мейп също май започна да му прилява.

Даг отново раздвижи ръката си.

– По симптомите личи, че си хранил домашния си любимец година, ако не и повече. Откога ти е зле, Ход?

Момчето сви рамене.

– На мен все ми е зле, но обикновено е носът. Коремът започна да ме боли по това време миналата година.

– Ясно – отвърна Даг.

– Можеш ли да го изчистиш? – попита Фаун. – Моля те! Та това е ужасно.

– Може би. Дай ми минутка да помисля.

Дори не помисляше да изтръгне същността на противния паразит. Бе значително по-голям от комара, а и самата мисъл да поеме същността на тенията бе отвратителна, въпреки че собствената му същност щеше постепенно да я абсорбира. Даг пробва с убеждение, но ефект нямаше. Тенията не бе подвижна. Освен това нямаше смисъл да я вади – най-добре бе да умре, за да не се разпространи.

След като подсилването на разкъсана същност помагаше за заздравяването на плътта, дали разкъсването на същността можеше да... Проклетият паразит се оказа огромен в сравнение с ограничения корем-мен свят, но като цяло бе малък. Щеше да причини съвсем леко разкъсване на същността му. Стискаш, извиваш, обръщаш наопаки – и готово. Усети как главата на паразита се прекръшва и се откъсва с капка кръв от мястото, за което се бе захванал. Стегна малките кръвоносни съдове в корема на Ход, за да им помогне да заздравеят, след това се зае отново с паразита, за да унищожи всички сегменти. Колкото и да бе странно, приличаше на предене. „Изобщо не ми се мисли какви ги върша.“ Важното бе, че паразитът умираше. Въпреки това той продължи да го мачка и извива.

Ход издаде странно гъргорене и ръцете му потръпнаха; Фаун улови едната му ръка и я притисна към земята, след това му се усмихна. Уит прехапа устни, сигурно за да не се изсмее, но Ход отправи на Фаун измъчена полуусмивка. Не направи нов опит да отблъсне Даг.

– Готово – прошепна най-сетне Даг и изправи гръб, притиснал лявата си ръка към гърдите си. Изтощената проекция на същността му потръпваше също като призрак, който всеки момент ще се стопи в мъглата. „Отсъстващи богове, лошо ми е.“ Обсегът на усета му не бе повече от десет крачки, всъщност дори само педя. Добре поне, че не бе изтръгнал същността на противната тения. „Бъди благодарен, че не пострада.“

Следващия път щеше да потърси дюкян за лекове и да купи противоглистен сироп. Дори Езерняк лечител би предпочел този подход. Даг знаеше, че старшите създатели пазят уменията си за сериозни болести като тумори. Съжали, че бе отказал на Хохари да започне обучение за истински създател – сега щеше да знае какво да прави, а не да гадае. Но

пък Хохари не знаеше какво да прави със съпругата му фермерка. „Минало – заминало.“

Танър и Уит нагласиха Ход за през нощта. Даг привлече постелята си от другата страна на огъня, по-далече от неприятния пациент. Жертва. Все едно какъв беше. Искаше му се да се отдръпне още повече, но топлината бе много приятна. Ход, изтощен от шока и облекчен след преминалата болка, заспа почти веднага. Даг, макар също да бе изтощен, не успя да мигне.

Докато Фаун, Танър и Уит се занимаваха с конете, Мейп се приближи и клекна край постелката на Даг. След малко заговори:

– Изобщо не предполагах, че е болен. Просто бях решил, че е мързелив.

– И аз отначало не разбрах. – Даг бе подведен от приказките на Танър, а трябваше просто да отвори същността си и щеше да разбере.

– Бил съм го, на два пъти, когато съм го хващал да спи, докато е на работа – добави Мейп. Гласът му бе тих, монотонен. Така говорят хората, когато разказват нещо в тъмното и няма кой да ги види. – Дойдох просто да ти благодаря, Езерняко.

– Коляното му ще се оправи след две седмици почивка. А за друго ще откриеш разликата още след ден-два. – Даг можеше да си замълчи. Но пък изкушението бе огромно. „Какво пък!“ – Аз я надробих тази работа. Усетих го, че се промъква към багажа. Реших да оставя Копърхед да му даде урок. Вместо това аз получих урок. Не мога да кажа, че ми беше приятно.

– Разбирам – съгласи се Мейп. – И на мен не ми беше приятно. – Кимна и се изправи. Не бе приятелски настроен, но поне оценяваше мощта. И това бе нещо. Отдалечи се в мрака.

Когато Фаун най-сетне легна до него, Даг я притисна до себе си като някой от горещите камъни, които тя използваше, когато имаше болки. Оказа се, че помага.

На сутринта преместиха Ход с постелята му в каруцата на Мейп и Уит зае мястото му. Фаун се настани при Танър. Даг премести седлото, багажа и одеялата във втората каруца и продължи да лежи. Копърхед, неестествено притихнал, чаткаше с копита след каруцата. Фаун предположи, че съпругът ѝ е направил нещо със същността му. Даг сякаш дремеше на слънцето, но истината бе, че не спи. Фаун си припомни силната умора, която го бе притиснала след Грийнспринг. Кочияшите от

Гласфордж дори не се замисляха, но Уит, запознат с огромната енергия на Даг, от време на време се обръщаше през рамо, докато каруците тропяха по пътя.

Когато спираха, Уит помагаше с грижите за Ход. Момчето продължаваше да мълчи, но погледът му следеше Даг, все едно беше омагьосано. Танър и Мейп се отнасяха по-мило с него, което го обръкваше още повече, сякаш му бяха подготвили капан, в който да се хване.

Даг бе мълчалив през целия ден. Нощуваха в един обор, в който някакви фермери настаняваха пътниците и животните им – хотел нямаше, но поне бе топло и нямаше да спят на земята като миналата нощ. На следващата сутрин Фаун с облекчение забеляза, че Даг се чувства достатъчно добре, за да язди Копърхед през последния ден от пътуването.

По обед, докато изкачваха един висок полегат хълм, Даг доближи Копърхед до каруцата и нареди на Фаун:

– Качвай се.

На устните му играеше хитрата усмивка, която издаваше, че е намислил някаква изненада, така че тя се изправи на капрата, запази равновесие и прехвърли крак зад Даг. Щом го хвана през кръста, той пришпори Копърхед и конят се спусна напред. На върха Даг ѝ помогна да слезе и скочи след нея. Стисна я за ръката и я поведе още няколко крачки напред.

Пред тях се бе ширнала долината на Грейс, обляна от златисто-синкава есенна светлина. Реката, изглежда, бе облякла празнична премяна, защото бреговете ѝ искряха в алено и пурпурно, ослепително жълто и наситено кафяво. Водата отразяваше небесната синева, освен на местата, където се отдръпваше над плитчините, които бяха също като бродерии по рокля. Брошки от лодки се плъзгаха по вълните – в далечината се забелязваше кораб, широк, с тъп нос, а на отсрещния бряг бе подредена огърлица от плоскодънни лодки. Фаун дори не забеляза Уит, застанал задъхан до тях, за да разбере какво става. Даг не откъсваше поглед от лицето ѝ, наслаждаваше се на радостта ѝ от цялата тази красота.

– Леле! – ахна Уит. Фаун никога не го бе чувала да говори с такъв глас. Беше зяпнал в почуда. „Изумен е“, помисли си Фаун, въпреки че щеше да се кокори по същия начин, ако някой го бе изритал в корема.

– Глей лодките. Лодките! – продължи той. – Леле каква огромна река! Дори в това маловодие пак е по-голяма от всички реки, които съм виждал. Ама тя е като път. Огромен път, който тръгва от небесата. – Завъртя се и проследи извивката на реката, също като танцьор. – После се спуска в тайнствени земи надолу. Тя е като, като... най-хубавия път,

Преобразяване

който съм виждал. – Мигаше бързо. Очите му блестяха.
Не, не блестяха, бяха пълни със сълзи.

5.

Спускаха се към долината. Фаун седеше до Танър, готова да изпълнява задълженията на помощник-кочияш. В предната каруца Уит бе обърнал глава към реката, ухилен до уши.

На половин миля срещу течението между оголелите клони на дърветата се виждаше лагерът Пърл Рифъл и върховете на шатрите – Фаун би ги нарекла колиби, каза си Даг, – пръснати по гористия склон. Срещу лагера на Езерняците, точно под устието на потока, се намираше Посъм Ландинг, мястото, където салът спираше, за да вземе каруци и товар за другия бряг. В сравнение с последния път, когато Даг бе идвал, по хълма се виждаха нови къщи и бараки.

Осем плоскодънни лодки и малко корабче бяха вързани на калния бряг и очакваха нивото на водата да се покачи, за да минат през плитчините. Мястото им бе добро, защото ако нагоре по реката се разразеше буря, до час можеха да отплуват. Само че нивото на водата продължаваше да спада, ако се съдеше по тинята и факта, че няколко лодки, вързани прекалено близо до брега, бяха заседнали в изсъхналата кал. Дори салът бе наполовина заседнал.

Даг подръпна юздите на Копърхед и се обърна назад. На половин миля след проблясващите плитчини, където реката правеше завой и се скриваше от поглед, се виждаше фермерското селце Пърл Бенд, където също имаше сал, защото там бе по-удобно да се разтоварва и можеше да се договори по-изгодна цена. Хората от Гласфордж минаваха оттам. В Пърл Бенд също имаше повече покриви, отколкото Даг помнеше от последното си идване. Вече си беше истинско село.

Даг се обърна и забеляза, че кочияшите спират и отбиват край пътя. По склона препускаха ездачи в двойна колона – най-вероятно бяха патрул Езерняци, отправили се към лагера Пърл Рифъл. Дванайсетина мъже, пет-шест жени, обикновен отряд. Даг смушка Копърхед зад каруцата на Танър и присви очи. Едва потисна импулса да разтвори осакатената си същност, но вместо това се заслони. Щеше да наблюдава с очи.

Явно тепърва тръгваха нанякъде, видя той, когато първите патрулни стигнаха до каруците и се престоиха един зад друг, за да минат. Бяха отпочинали и чисти. Едва потисна желанието да огледа всеки кон и снаряжението, докато преминаваха.

Капитанът на патрула, който почти не погледна каруците, вдигна

очи, когато мярна Даг, и подкара коня си към него. Даг откри същността си колкото да накара Копърхед да се държи прилично, когато другият кон се приближи.

– Куриер ли си? – попита патрулният, сух мъж на средна възраст с пронизващи очи.

Иначе никой Езерняк нямаше да язди сам и ако новините, които носеше, бяха лоши, може би този патрул щеше да получи по-спешна задача от рутинната си обиколка. Непознатият не можеше да допусне, че друг Езерняк, очевидно на кон за патрулни, пътува заедно с фермери.

Даг докосна слепоочието си за поздрав.

– Не, господине. Просто минавам оттук.

Раменете на капитана се отпуснаха облекчено.

– Някакви новини от север?

Питаше за новини за патрулите. Езерняшки новини.

– Всичко беше тихо и спокойно, когато преди три дни минах през Гласфордж.

Капитанът кимна. Май му се искаше да спре и да чуе някоя клюка, но последната ездачка подмина спрелите каруци и пришпори коня си, за да заеме мястото си в строя по двама. Капитанът махна за довиждане и пожела на Даг приятен път.

– И на вас. Добър лов.

Капитанът се намръщи и пое след останалите.

Двете каруци заскрибуцаха по пътя и Даг зае мястото си близо до Фаун. Тя се въртеше, за да наблюдава отдалечаващия се патрул и да поглежда Даг. В големите ѝ кафяви очи блестеше загриженост – Даг не бе наясно каква е причината.

Танър също погледна любопитно през рамо и попита:

– Значи тези Езерняци са тръгнали да ловят моряща твар? Със същността си ли ще го направят?

– Да – отвърна Даг. – Лагер Пърл Рифъл не покрива толкова голяма територия като езерото Хикори – това е родният ми лагер. В Хикори живеят осем, може би девет хиляди и е най-големият лагер в Олеана. В Пърл Рифъл едва ли има и хиляда. Могат да поддържат два, може би три отряда патрули, но за рота не стигат. По-важното е да се грижат салът да върви, в случай на нужда. Ако злината в Гласфордж се бе разпротряла и не беше спряна, можеше да се наложи да викнем всички Езерняци от лагерите южно от Грейс, за да помагат. Или пък обратното – те може да ни викнат на помощ, ако имат проблем.

– Както стана преди два месеца, когато от Хикори изпратиха отряда

на Даг на запад да се бие със злината в Рейнтрий – обясни Фаун на Танър и му разказа подробно за събитията през лятото. Даг слушаше, потънал в мълчание, доволен, че има кой да обяснява вместо него, и от време на време само кимаше. Разговорът продължи, докато каруцата зави по тесния път към реката.

Когато стигнаха до кръстопътя, Даг рече:

– Фаун, имаш ли нещо против да поостанеш с Уит за малко? Искам да се отбия на едно място. – И кимна нагоре по течението.

– Това да не би да е лагерът, където са били Соун и Риила?

Соун и Риила бяха патрулни, ранени в битката при Гласфордж и изпратени тук, защото бе най-близкото място, където да се възстановят. Соун бе партньор на Даг, а Фаун се бе сприятелила с Риила, когато тя лежеше в хотела със счупен крак.

– Да – отвърна Даг.

– Приятели ли имаш тук? Или род... – Спря. Искаше да каже „роднини“.

– Не съм сигурен – отвърна той, без да обръща внимание на грешката й. – Отдавна не съм идвал тук. Ще отскоча да видя какво е положението. – Това не бе истинската причина, но не му се искаше да говори пред Танър. Освен това не бе сигурен какъв ще е резултатът. – Може да се позабавя. Да стоиш с Уит, разбра ли?

– Даг, не е нужно брат ми да ме наглежда всяка минута.

– Да съм казал, че някой трябва да наглежда теб?

Тя се усмихна и той й намигна много по-весело, отколкото се чувстваше. Каруците завиха надясно по течението на реката към Пърл Бенд. Даг обърна Копърхед и препусна в обратната посока.

Пресече малка падина, изкачи склона и навлезе в лагера. Отвори същността си съвсем малко, колкото да се представи на пазача на портата – ако имаше пазач. Усети лек трепет, вдигна очи и забеляза не един, а двама Езерняци – седяха на пънове край пътя. По-възрастният дялаше запушалки за бъчви, готовите бяха нахвърляни в краката му. Даг усети приятния мирис на дърво. Другият пазач – млада жена – плетеше кошница от върбови клонки, но на скалата до нея бе подпрян лък, така че при нужда да й е удобно да го грабне.

Даг спря Копърхед и каза:

– Здравейте.

Мъжът се изправи.

– Добър ден и на теб... – поколеба се, огледа Даг и продължи, – патрулен. – По лицето му премина сянка. – Куриер си, нали?

– Не, просто се отбих. Къде мога да намеря капитана на лагера или който отговаря за постовете?

Младата жена се намръщи към куката му, на която бяха усукани юздите на Копърхед, и той я отпусна по-ниско. Мъжът каза на Даг да търси Ама Оспри в третата шатра от лявата страна след разцепения бук и Даг смуши Копърхед. Усети последно любопитно докосване по същността. „Минавай, приятел.“

Докато минаваше през познатата обстановка на Езерняшки лагер, го обзе и спокойствие, и тревога. Сред дърветата се виждаха шатри, традиционните жилища с кожи от едната страна, заметнати, за да се влиза и излиза свободно, повечето обърнати на югозапад към реката. Овощни дървета, кошери, пране по просторите. Над шатрите се извиваше дим. Отнякъде идваше не чак толкова приятният мирис на щавени кожи. Кошки и пилета с черни и бели пера щъкаха пред Копърхед и се пръсваха с кудкудякане, а той тръскаше глава и пръхтеше.

Долу на брега двама мъже поправяха голяма лодка, очевидно предназначена за търговия по реката. Даг се огледа. Някои „шатри“ си бяха къщи, отдебели греди. Фермерите от Пърл Бенд и Посъм Ландинг сигурно бяха вдигнали дъскорезница на някой от притоците на реката.

В щаба на патрулите нямаше простори и огньовете, на които да кърят гозби. Къщата бе със стъклени прозорци, както в Гласфорддж, отворени, за да се възползват от топлината на последните есенни дни. Даг слезе от Копърхед, върза го и отново отпусна усета си за същност. Вътре имаше двама, и двамата се бяха заслонили; чу през прозореца остър женски глас.

– Ако преместим лагера и сала на миля нагоре по течението – още по-добре на пет, – няма да ги има тия проклетите сблъсъци.

– Да не би да искаш да изгубим и последните поръчки? Знаеш, че пътят отвежда право към новия сал на Бенд. И без това вече губим – отвърна друга жена с груб, но много по-топъл глас. Личеше, че не е млада.

– Престани. Не ни трябва прав път за патрулите и каруците.

– Ама три четвърти от парите на лагера идват от фермерите, които използват нашия сал. Освен това на тях им е изгодно. Всичко, от брашно до подкови, идва от Бенд.

– А не би трябвало. Това доказва твърдението ми.

Възцари се тишина. Тъй като и двете продължаваха да мълчат, Даг се качи на дървената веранда и почука. Беше се заслонил.

– Ти ли си, Верел? – провикна се първият глас. – Влизай. Кога найсетне ще пуснеш... – Говорещата беше едра, висока, в напреднала

възраст, и Даг се досети, че тя е лагерният капитан. Беше с панталони за езда, износен кожен жакет и дълъг нож на колана. Гледаше го тревожно. Даг видя обичайните пособия, карти и книги със сведения, натрупани по полиците. Другата жена, приблизително на същата възраст, но по-закръглена и с пола, вероятно бе главата на клана.

– Сега пък какво има? – попита лагерният капитан с неприкрито нетърпение.

– Не съм куриер, госпожо! – побърза да обясни Даг и тя затвори уста и кимна с облекчение. – Просто минавам оттук. Казвам се Даг Блуфийлд.

И двете го погледнаха недоумяващо. Блуфийлд не бе Езерняшко име и с нищо не показваше от кой лагер е. Преди да започнат да го разпитват за странното му име, той продължи:

– Идвам за споделящ нож. Но ако не е удобно, ще мина по-късно.

Лицето на лагерния капитан се проясни.

– А, не, ако си станал свидетел на нещо, искам да чуя. Седни, след малко започваме. – Тя посочи пейката до стената. – Извинявай, помислих, че си новият лечител.

Очевидно си имаха някаква задача. Преди Даг да успее да отвори уста, другата жена надникна през прозореца.

– Ето ги, идват. Отсъстващи богове, каква жалка картинка са само!

– Още по-жалки ще станат, след като приключо с тях. – Ама Оспри приглади измъкнал се кичур сива коса, пхна го зад ухото си, след това скръсти ръце и щом вратата се отвори, стисна устни.

Влязоха двама младежи. Куцукаха. Единият бе нисичък, русоляв, як и мускулест. Дясната му ръка бе превързана. Квадратното му лице бе цялото в синини. Ризата му бе чиста, но му беше малка – дали не беше взета назаем? – а по панталоните се виждаше засъхнала кръв.

Последва го по-висок младеж, кестеняв, малко по-голям от него. По лицето му имаше още повече синини, едното му око бе почти затворено, долната устна – подпухнала. Под скъсаната риза се виждаше, че ребрата му са превързани, а по лявата му ръка имаше дълги шевове. Кокалчетата му бяха подути и разранени. Подпираше се на дебела тояга.

Очевидно бяха патрулни, съвсем скоро, най-вероятно снощи, изгубили битка. Дали не се бяха били помежду си? Двете жени ги гледаха студено. Младежите запристъпваха от крак на крак. Русият се опита да се усмихне, но щом видя намръщените лица, стана сериозен. Даг присви любопитно очи. Трябваше да се извини и да излезе. Вместо това се настани на пейката също като ловец, който дебне дивеч във високата трева,

притихнал и незабележим.

Първа заговори Ама Оспри.

– Не на последно място сред провиненията ви е, че тази сутрин трябваше да повикам двама от другарите ви, за да заемат местата ви в патрула. Редно е да им се извините, когато се върнат.

На Даг му се бе случвало нещо подобно, налагало му се бе да прекъсне почивката си, за да замести болен, ранен или опечален патрулен.

Тъмнокосият изглеждаше по-смирнен, но русият вдигна насиненото си лице и възрази:

– Не започнахме ние! Ние просто...

Капитан Оспри вдигна ръка.

– След малко ще ти дам думата, Бар. Обещавам ти. – Думите й прозвучаха по-скоро като заплаха и русият замълча.

На верандата се чуха стъпки и вратата се отвори. Влезе широкоплещеста жена, кимна на другите две и погледна намръщено младежите. По жълтите кожени ръкавици на колана и ботушите с дебели подметки, по походката и възрастта Даг реши, че е капитанът на сала. Жената измъкна нещо увито в плат изпод колана си.

– Днес сутринта го намерих в гората на Посъм Ландинг.

– Аха – рече капитан Оспри. – Ремо, другото у теб ли е?

Тъмнокосият се размърда неспокойно, бръкна под ризата си и с нежелание подаде на капитана нещо също увито в плат. Ама Оспри разви парчетата плат и Даг видя парчета от счупен споделящ нож, издялан от светла кост. Такъв нож се чупеше, след като освободеше смъртния си товар в същността на злина, но Даг подозираше, че тук не става въпрос за злина, защото двамата младежи очевидно бяха в немилост. Ама Оспри нагласи парчетата и каза:

– Пасват си, Иси.

Жената от сала кимна доволно; тъмнокосият младеж, Ремо, въздъхна тихо.

– Вече имаме кворум за съвета – заяви жената с полата. Трите кимнаха и седнаха, две на столове, а Ама на ръба на масата. Не поканиха двамата млади патрулни да седнат.

– Добре – започна капитан Оспри и погледна строго момчетата. – Да ви чуя обяснението. Как започна цялата работа?

Двамата се спогледаха нещастно. Ремо с подутата устна размаха наранената си ръка и рече:

– Кажете им ти, Бар.

Бар преглътна и започна:

– Нищо лошо не искахме да направим, мътните го взели! Всичко започна, когато оная лодка с въглища се опита да прекоси Рифъл, ама водата беше спаднала много, беше преди десет дни, та дъното задра и товарът потъна на половин миля надолу, в плитчините. И значи с Ремо взехме една лодка, за да приберем хората. Спасихме трима лодкари от удавяне. Те така казаха де. И ги замъкнахме в кръчмата на Пърл Бенд, мокри като мишки, и те почерпиха. Всички бяха в настроение да празнуват, освен капитана, понеже нали беше загубил товара. И значи някои от товарачите и лодкарите започнаха да играят и...

– Много добре знаете, че ви е забранено да играете хазарт с фермерите – прогърмя гласът на Ама Оспри. В подобни ситуации Езерняците винаги ги обвиняваха, че мамят и си служат с магьоснически трикове. Това, разбира се, се случваше единствено ако късметът им се усмихнеше и спечелеха.

– Не сме – опита се да протестира Ремо.

– Мерихме си силите с ръце, на масата – обясни Бар. – С двама лодкари. И изобщо не сме мамили – а можех да го направя, мътните ги взели! – В гласа му се появи негодуванието на несправедливо обвинен и Даг, който не помръдваше на мястото си на пейката, едва сдържа усмивката си.

– Направо полудях – продължи Бар. – Казах им, че не мамим, обаче те продължиха да дрънкат, че сме били магьосници, затова им обясних, че могат да се защитят с метални шлемове, същите като на статуите на старите Езерняци, и че тези шлемове са били точно за тази цел. И те се вързаха. На другия ден половината лодкари в Посъм Ландинг се разкарваха нахлупили тенджери, тигани и легени. Беше, беше... – той се опита да се съдържи, но в очите му проблесна веселие, – беше страхотно!

– Значи затова са тези глупости! – извика с уж разтреперан от гняв глас капитан Иси, но обърна гръб на младежите и потри лице в опит да прикрие издайническия смях. Даг си представи как фермерите обикалят с дрънчащите си импровизирани шлемове, прикри устата си с длан и продължи да слуша. „Защо не бях тук миналата седмица!“

– Просто исках да им го върна – продължи Бар. – Знаете какво правим за тъпите фермери, а те не се сещат едно благодаря да кажат. И всичко си беше наред, докато твоят екипаж не им казал, че това са пълни дивотии.

Капитанът на сала въздъхна.

– На момичетата ми им отне три дни, докато ги разубедят. Дори тогава някои от тях отказаха да махнат тенджерите от главите си. –

Замисли се и добави: – Останалите побеснях. Хората от Посъм и по-старите лодкари ги спухаха от майтап.

– Независимо от всичко, щеше да се размине, ако вие, глупаци такива, не бяхте отишли снощи там, за да ги подкоросвате отново – каза капитан Оспри. – Защо го направихте?

– Те ни заложиха капан – призна сърдито Бар.

– Казах ти аз – измърмори приятелят му.

– Какъв капан? – попита капитанът на патрула.

Младежите мълчаха нацупени.

Намеси се капитанът на ферибота.

– В Ландинг тази сутрин вече чух една версия, Бар. Да чуем сега вашата.

Бар се нацупи още повече.

Ремо зашепна:

– Кажим истината, мътните те взели. По-зле няма накъде.

Бар се сви още повече. Започна с приглушен глас.

– Едно момиче, сигурно от лодкарско семейство, ме покани. Искаше да се срещнем в гората над Ландинг.

– Кога те покани? – попита рязко Ама Оспри.

– Вчера следобед. Бяхме на кея на Бенд. – Той вдигна нещастно поглед, усетил неодобрението на трите жени. – Беше много мила. Знаете как фермерските момичета понякога увисват на вратовете на патрулните и...

– В такива случаи им се отказва – намеси се жената с полата.

– Казах му аз, че е нагласена работа – викна Ремо. – Ама той вика: не, не било нагласена.

Бар се изчерви. Дори синините не успяха да скрият притеснението му.

– Не съм те карал да идваш.

– Ти си ми партньор. Нали трябва да ти пазя гърба!

Бар си пое дълбоко дъх.

– Шестима лодкари ми наскачаха в тъмното. Не носех никакво оръжие. И Ремо нямаше. Отначало лодкарите размахваха само сопи и юмруци. Ама когато Ремо ми се притече на помощ и започнахме да ги надвиваме, един извади нож. И Ремо трябваше да използва ножа, за да се защити: няхаме нищо друго, бяхме отишли с празни ръце.

– Да извадиш зареден споделящ нож в най-обикновена свада? – Гласът на Ама Оспри бе като лед. Дори по-студен. По-суров.

– Сега ми се иска да бях действал само с ръце – изпъшка Ремо. И

прошепна нещастно: – Или да бях побягнал...

Даг седеше и слушаше. Искаше му се да е някъде далече. Погледна парчетата бледа кост върху масата. Сърцето го болеше заради тези двама млади глупаци. Зачака жените да се произнесат.

– Стигаме до най-важното – продължи Ама. – Защо снощи си разнасял споделящ нож, след като си знаел, че чак днес заминаваш с патрула?

Лицето на Ремо се разкриви, но болката му не бе предизвикана от нараняванията.

– Аз... той беше нов. Току-що ми беше дарен. Искях да свикна с него.

Всичко бе ясно. Даг отлично знаеше колко развълнуван и горд е бил младият патрулен, че е получил първия си зареден нож. Гордостта може и да бе смесена с лична болка и решителност да се докаже достоен за направената жертва. Строгите лица на жените не трепнаха, макар че те усещаха болката на младежа.

– А после проклетите лодкари, тъпите фермери... го счупиха – продължи Бар гневно. – И тогава вече ги помляхме. Те се пръснаха, побягнаха. Някои сигурно още треперят от страх.

Даг си представи как са ги обзели ярост, възмущение и потискащо чувство за вина, че са изгубили самообладание, когато са били предизвикани. „Патрулният никога не бива да губи самообладание. Не и когато е около фермери.“ Това им се повтаряше непрекъснато, но очевидно не бе достатъчно. Когато патрулният се провалеше, всички страдаха от реакцията на фермера.

– Прабаба ти Грейджей не си даде живота, за да я постигне подобна съдба – заяви жената с полата. – Може би й оставаха още месеци, но се страхуваше да не издъхне в съня си.

Ремо пребледня.

– Знам. – Беше се заслонил толкова силно, че целият трепереше.

– Щях да занеса парчетата на родителите ти, но е редно да го направиш сам.

Ремо затвори очи и прошепна глухо:

– Слушам, госпожо.

Бар мълчеше.

Ама Оспри се обърна към Даг.

– Ами ти? Разбрах, че си бил в Посъм Ландинг. Имаш ли нещо да кажеш по въпроса?

Иси го зяпна. Нямахше как да не знае, че не идва от север със сала,

поне не и снощи. Присви очи към приставката на ръката му.

– Познавам ли те, патрулен?

Даг прочисти гърлото си и стана.

– Моля да ме извините, капитан Оспри. Току-що пристигам от Гласфордж. Дойдох по друг въпрос, но ми се струва, че моментът не е подходящ.

Раздразненият поглед на капитана му подсказа, че е познал, но Иси щракна с пръсти.

– Виждала съм те! Едно време яздеше с Мари Редуинг от езерото Хикори. Не беше ли неин племенник?

Точно така. Иси и лелята на Даг, Мари, бяха почти на една възраст.

– Само че името му е Даг Блуфийлд – обади се жената с полата.

– Наскоро се ожених, госпожо.

– Що за име... – започна тя.

Двамата младежи се спогледаха и Бар не се стърпя.

– А! Ти си Даг Редуинг Хикори, партньорът на Соун. Сам си поразил злината в Гласфордж, нали?

Даг въздъхна.

– Не бях сам. – Тези момчета бяха на възрастта на Соун и тримата сигурно се бяха сприятелили, докато партньорът му се беше възстановявал. Даг се намръщи, когато си представи какви ли истории е разправял Соун, за да разсее скуката. Надеждата му да остане анонимен се изпари като утринна роса пред любопитните им погледи.

– Значи си същият Даг Редуинг, който преди два месеца е повел бойците от езерото Хикори към Рейнтрий и е сразил страховитата злина, с която са се биели? – каза капитан Оспри.

Даг стисна зъби.

– Тогава вече бях Даг Блуфийлд, капитане.

– В доклада си за Рейнтрий Феърболт Кроу пише за капитан Даг Редуинг.

Значи така бяха разбрали. Да, беше минало достатъчно време и докато Даг бе в Уест Блу, новините за подвизите му го бяха изпреварили. Феърболт не бе приел новото му име.

– Феърболт просто е сбъркал името ми.

Ама изви вежди и той обясни:

– Направил го е по навик. Патрулирал съм под негово командване цели осемнайсет години като Даг Редуинг. Бях в патрула още преди той да стане лагерен капитан.

– Ясно. По какъв въпрос си тук?

Даг се колебаеше.

Ама махна нетърпеливо с ръка.

– Казвай и да приключваме. Едва ли ще стане по-зле.

Даг кимна и се опита да преодолее това, че славата му се носи пред него, въпреки че това отчасти се дължеше на преувеличенията на Соун. Може пък да му беше от полза.

– След кампанията в Рейнтрий тръгнах от езерото Хикори по свои дела. През следващите няколко месеца ще пътувам много. Използвах последния си зареден нож за злината в Гласфорддж и още не съм си намерил нов. Дори да не патрулираш, пак може да се натъкнеш на злина – когато бях куриер и минавах през Сийгейт, попаднах на нова издънка, която можеше да стане опасна, преди някой да съобщи на патрулите. Оттогава се зарекох да не ходя с празни ръце. Знам, че понякога хората оставят заредени ножове за онези патрулни, които нямат. Питам се дали не ви се намира такъв нож. – Погледна с неудобство счупения нож на масата и избягна погледа на Ремо. – Можете ли да ми дадете?

Лагерният капитан скръсти ръце.

– Защо не взе от езерото Хикори, преди да тръгнеш? – В очите на жената с полата се четеше същият въпрос.

Защото все още не мислеше трезво, защото бе болен, защото бе разстроен и изтощен. Просто не бе помислил.

– Все още не бях решил какво ще правя.

– Как така? – попита Ама.

– Имам намерение да се спусна по реката към Греймаут. Ще остана там до пролетта. След това не съм сигурен. Дотогава може и да успее да ви го върна, стига да не се натъкна на злина. – Ако се натъкнеше и използваше ножа, всеки би се зарадвал на съдбата му. Гласът му омекна. – Обещах на съпругата си да ѝ покажа морето.

Жената с полата стисна устни.

– Я чакай. Ти си онзи Даг Редуинг, дето го прогонили от езерото Хикори, задето се задявал с фермерско момиче, нали?

Даг вирна глава.

– Не са ме прогонили! Откъде чухте тази лъжа?

– Ами... – тя махна с ръка, – не точно прогонен, но лагерният съвет не е бил много доволен от решението ти.

Даг замълча за момент, за да помисли и да овладее избухването си; после каза тихо:

– Очевидно знаете за мен повече, отколкото аз за вас, госпожо...

– Найси Сандуилоу. Председател на лагерния съвет на Пърл Рифъл

за този сезон.

Значи бе от членовете на съвета, които се въртяха на тази длъжност, докато лагерният капитан бе постоянен член. Даг се запита дали капитанът на сала също е постоянен член. Много вероятно. Това означаваше, че една от задачите на Найси Сандуилоу е да приема и предава на съвета важните новини, които пристигат от цяла Олеана, също както капитан Оспри получаваше новини за патрула.

– Съветът на езерото Хикори бе раздвоен, докато обсъждаше случая – каза Даг.

– Значи случаят е бил предаден на съвета.

Даг предпочете да не се задълбочава.

– Пакона Пайк... председател на съвета миналото лято, не се съгласи с аргументите ми. Не мога да повярвам, че до такава степен изкриви фактите.

– А как иначе да постъпи, ако си се върнал със закъснение след акция, при това с фермерско момиче и двамата с брачни върви, които сте направили незнaйно как, и твърдиш, че ти е съпруга, а не просто държанка. Писмото предупреждава всички лагерни съвети да внимават и друг да не прибегне до подобно мошеничество.

Даг се навъси и нави ръкава си.

– Според мен вървите са съвсем истински и много хора са съгласни с това. Включително Феърболт Кроу. Убедете се сами. Фаун направи тази.

Докоснаха го няколко същности и той усети как искрицата на същността на Фаун се отдръпва. Жените му се сториха озадачени, а двамата млади патрулни съвсем объркани. Все едно отново преживяваше изслушването на езерото Хикори.

– А Фаун не е обикновено фермерско момиче – продължи Даг разгорещено. – Нейната ръка порази злината в Гласфордс с моя нож. Ако не беше тя, едва ли щях да съм жив. Всичко е много объркано, но не мога да повярвам, че до вас са стигнали лъжи, още повече че Соун знаеше истината, също и Риила.

– Хм. – Ама Оспри потри брадичка. – Че е объркано, объркано е.

– Не това е важното – продължи Даг. – Имате ли излишен нож, или не?

– Добър въпрос, Даг Редуинг... Блуфийлд или както се наричаш – отвърна Ама. – Още ли си патрулен, или не?

Даг се поколеба. Можеше да каже, че още се възстановява, или да се престори, че е в дълга почивка. Или пък е дисциплинарно отстранен,

защото на това щяха да повярват! Вместо да им пробутва полуистини, предпочете да каже истината.

– Не съм. Оттеглих се. Въпреки че Феърболт ясно заяви, че ако реша да се върна, винаги съм добре дошъл.

– Ами фермерката... жена ти? – попита Найси Сандуилоу.

– Точно това е проблемът. Един от проблемите.

Ама погледна ранените патрулни. Даг искрено съжеляваше, че присъстват на разговора, защото Ама трябваше да вземе решение, което да им направи впечатление. Той самият никога не би изпуснал подобна възможност, ако бе капитан на лагер.

– Тези ножове се поверяват на патрулните, направени са специално за патрулните от Пърл Рифъл. Не мога да попитам мъртвите дали биха се съгласили да направят изключение. Като техен пазител мой дълг е да ги съхранявам, защото по всичко личи, че тук са много търсени.

Ремо се сви.

„Ги“ означаваше, че не разполага само с един-единствен зареден нож. Можеше да му даде и пак да й останат. „Само че няма намерение да ми го даде на мен. Не и днес.“ Докато гледаше сериозното ѝ лице, разбра, че ако бе отправил молбата си вчера, преди разправията в Посъм Ландинг, решението ѝ може би щеше да е в негова полза. Погледна прегрешилите младежи с неприязън.

Имаше и други източници, други Езерняшки лагери надолу по реката. Налагаше се да опита на ново място.

– Добре. Тогава няма да ви отнемем повече време, капитане.

Докосна слепоочието си и излезе.

6.

Каруците спряха до дървена барака, която собственикът очевидно се опитваше да превърне в склад, като добавя нови пристройки. Уит скочи от първата, за да помогне на Ход да докуцука до пейката край входа, където наруши спокойствието на неколцина безделници. След като се увери, че не са пияни, Мейп ги нае да разтоварят стоката. За изненада на Фаун те свалиха само горните сандъци от нейната каруца. След това Уит се качи при тях и Танър пое юздите, за да обърне каруцата към реката.

– Къде отиваме? – попита Фаун.

Танър кимна към сала. Беше си най-обикновена дъсчена платформа, с изключение на един стълб в единия край – приличаше на къса мачта.

– Пресичаме реката и продължаваме нагоре от Посъм Ландинг.

Е, Даг шеше да я намери дори там. Фаун отиде при Уефт, за да я убеди да тръгне по широкия трап, който много приличаше на врата на обор, а Уит направи същото с Уорп. Конете се колебаеха, но най-сетне решиха, че ще стъпят на някакъв необичаен мост, и не засрамиха бившите си собственици. Спокойствието на първия впряг също им оказва влияние.

Подобие то на мачта се оказа макара с увито около нея дебело въже. Единият му край бе вързан за дебело дърво на брега, а другият – за подобно дърво на другия бряг. По въжето имаше накачени малки шамандури. Фаун бе малко разочарована, че няма да се качат на прочутия Езерняшки сал, но все пак загледа с интерес как двама салджии пххват дъбови пръти в дупките на стълба и започват да го въртят. Уит също гледаше като омагьосан, а после предложи да помогне и хвана единия прът. Водата изглеждаше чиста и спокойна, но Фаун трепна уплашено, когато един дънер изскочи на повърхността и удари сала отстрани. Вече разбираше, че реката съвсем не е безопасна като езеро. Едва ли работата на сала бе приятна, когато реката придойдеше, завалеше и станеше студено.

– А лодките как минават под въжето? – попита тя, докато гледаше как дънерът се преобръща, плъзва се настрани и продължава надолу по течението.

– Работниците го махат – отвърна Танър. – Изтеглят го, а после го

връщат от другата страна с някоя лодка. Сега обаче реката е така пресъхнала, че почти никой не пътува по нея и са го оставили да си стои.

Стигнаха отсрещния бряг и салджиите спуснаха подвижното мостче. Фаун и Уит отново хванаха юздите на конете и каруцата слезе безпроблемно. После двамата седнаха при Танър и поеха по изровения път нагоре по реката.

Изкачиха един хълм и видяха лодките на Посъм Ландинг. По нищо не приличаха на заострените тесни лодки на Езерняците, повече наподобяваха колиби, боднати върху кутии. Бяха грозни. Някои имаха дори комини, от които се процеждаше дим. Сякаш нечие селце неочаквано бе решило да побегне към морето. Фаун се ухили, като си представи как къщата се отдалечава пред погледите на изумените си собственици. Непрекъснато се случваше хората да бягат от домовете си, защо да не стане и обратното? Дватама с Даг можеха да отплават в такава къщурка чак до Греймаут. Да избягат заедно. Усмивката ѝ се стопи.

Танър спря каруцата пред друга постройка, приличаща на склад, и Фаун скочи от капрата и погледна брат си.

– Отивам да погледам лодките.

Той се намръщи разочаровано, но се зае да махне задния капак на каруцата и да започне да сваля стоката.

– Обаче да внимаваш. – Сигурно ѝ завиждаше, едва ли бе чак притеснен.

– Ей там съм де! Съвсем е близо.

Едва се съдържа да не затича към брега – нали вече бе разумна омъжена жена. Освен това щеше да е жестоко спрямо Уит. Накрая реши да потича с подскоци само няколко метра.

Стигна на брега, пое си дълбоко дъх и се заоглежда. Имаше по-малко хора, отколкото бе очаквала. Само неколцина в склада и още петимашестима край една от лодките, за която Танър каза, че била нещо като магазин. Сигурно някоя от къщите, които надничаха сред голите клони на дърветата, бе кръчмата. Може пък някои от лодкарите да бяха отишли на лов из хълмовете, след като реката бе почти пресъхнала. Двама-трима безмълвно ловяха риба, седнали в лодките си – един, стори ѝ се много странно, бе нахлупил на главата си метален чайник, също като шлем. Защо ли? Да не би да беше загубил някакъв облог? Неколцина мъже, седнали на палубата на една лодка, бяха свели глави над някаква игра; зарове, реши Фаун, въпреки че не можеше да види добре. Един се обърна и я огледа, докато минаваше, подсвирна грубиянски, но обрат в играта предизвика дюдюканията на останалите и привлече вниманието

му. От бараката на една от лодките излезе жена и изхвърли нещо през борда.

Фаун продължи разходката си покрай лодките в опит да открие „тяхната“. Някои бяха малки и очевидно нямаше място за кон. Други вече бяха натоварени с добитък – на една видя четири вола, които кротко преживяха. Значи на тези лодки можеше да се прекарват едри животни, но тази специално бе вече пълна. На някои имаше кафези с пилета – или качени най-отгоре, или сбутани в някой ъгъл, на други лежаха кучета – нито едно не я залая. Тя спря и се заоглежда. Някакъв човек, седнал на кърмата на една лодка, докосна провисналата периферия на шапката си и ѝ отправи беззъба усмивка.

– Возите ли пътници? – провикна се тя.

– Теб ще те повозя, малката! – отвърна той и се ухили.

Фаун се намръщи.

– Значи мен, съпруга ми и коня му.

Той смъкна шапката с един замах и отдолу се показва мазна коса.

– Я остави съпруга и коня. С мен добре ще се повозиш. Ако... леле!
– Притисна длан към главата си, където го перна парче дърво, долетяло сякаш от нищото. Погледна наляво и се заоплаква. – Що ме замери ма? Просто се държа любезно.

На плоския покрив на съседната лодка в люлеещ се стол се бе настанила жена с домашнотъкана пола и дялаше нещо. Беше млада, доста слаба, с права руса коса, вързана на опашка. Имаше ясни сини очи и недоволно стисната широка уста.

– За да ти напомня да не се държиш като глупак, Джос – тросна се жената. – Извини се веднага.

– Извинявай, капитан Бери.

След тези думи го поразиха ново парче дърво, тъй като не бе достатъчно бърз, за да го избегне.

– Ох!

– На нея, глупако! – подвикна русата.

Джос нахлупи отново шапката и смъкна периферията над очите си.

– Извинявай, госпоице... госпожо де – изфъфли на Фаун. И се премести под навеса, за да избегне нови попадения.

– Глупак – повтори жената с пълно безразличие.

Фаун продължи още няколко крачки и забеляза, че носят на лодката на Джос е заседнал в тинята, а тази на Бери все още е на вода. В единия ѝ край имаше празно отделение за животни, а в другия кафези с пилета, които кълвяха зърно. Не миришеше на курешки обаче – очевидно

тази Бери почистваше редовно. Фаун сложи ръце на кръста си и попита жената – тя едва ли бе много по-възрастна от нея:

– Какво дялкаш?

– Поплавъци. От топола стават чудни поплавъци. И за въжетата, и за шамандури. Повечето мека дървесина става.

Фаун кимна, окуражена от подробното, макар и неразбираемо обяснение, и подобие на усмивка озари строгото досега лице на жената. Можеше да отговори просто: „Не е твоя работа“.

– А ти превозваш ли пътници?

Русата я огледа по-внимателно.

– Не всъщност. Търгувам надолу по реката и спирам на доста места. Няма закъде да бързам.

– Добре. И ние не бързаме. Докъде ще ходиш?

– Още не знам.

– Мога ли да разгледам лодката ти? Никога не съм се качвала на лодка. – Фаун се усмихна подкупващо. Нямахше да посмее да помоли за същото похотливия Джос, но с тази жена май й излезе късметът.

Жената наклони глава на една страна, след това кимна. Пъкна ножа в ножницата на колана си и слезе от покрива – всъщност скочи, без да обръща внимание на стълбата. Вдигна една дълга дъска и я избута до брега. Фаун я огледа предпазливо, притаи дъх и успя да се качи, без да падне в тинята.

Стъпи на палубата и се огледа развълнувано.

– Здравсти. Аз съм Фаун Блуфийлд.

Жената кимна. Имаше ясно очертани скули, заострена брадичка и приличаше на приятелски настроена невестулка. Бе по-висока от Фаун – то май всички бяха по-високи от нея, – сигурно бе дори по-висока от Уит. Чудесната ѝ светла кожа бе загоряла.

– Бери Клиъркрик. Аз съм собственичката на лодката.

Капитан или собственик, понякога и двете. Сигурно и двете, реши обнадеждено Фаун. Бери протегна дружелюбно ръка, малка, но по-загрубяла, отколкото на Фаун. Фаун я стисна, пусна я и се усмихна.

– Какво държиш в кошарата? – И кимна към сламата. Забеляза дарадонките и добави: – А, коза.

– Казва се Дейзи. Брат ми я свали на брега да попасе.

– Значи имаш прясно мляко и яйца. – Вече ѝ бе приятно на лодката.

Бери кимна.

– Намират се.

– Отраснала съм във ферма. Край Уест Блу. – Бери я изгледа

объркано и тя уточни: – Намира се на север от Лъмπτън Маркет.

Бери продължи да я гледа все така, затова Фаун обясни:

– Лъмπτън е нагоре по реката, близо до Силвър Шоулс.

– А, Стоуни Форк. Там има голям нанос. Знаеш ли как се дои коза?

– Разбира се.

– Хм. – Бери се колебаеше. – А можеш ли да готвиш? Добре ли готвиш?

– Поне така твърди съпругът ми.

Собственичката я огледа. Фаун знаеше, че заради ръста си изглежда още по-млада.

– Откога сте женени?

Фаун се изчерви.

– От четири месеца. – Струваше й се по-дълго, заради всичко, което се бе случило.

Бери се усмихна.

– Не съм сигурна дали да се доверя на преценката му. Ела да разгледаш лодката!

Малка врата или люк в предната част на бараката отвеждаше по няколко груби дървени стъпала в тъмна стаичка. Наложил се Фаун да се наведе, което означаваше, че Даг трябва да се сгъне на две и много да внимава, когато се изправя. Предната част бе пълна със стоки: намотки въже, топове вълнени и ленени платове, кожи, бъчви и бурета. Фаун усети аромат на ябълки, масло, лой и мас. Едно от буретата бе поставено върху дървена стойка и от едната страна се виждаше канелка. От него се носеше съскане, което означаваше, че ябълковото вино ферментира заради нетипичната за сезона топлина. Имаше купчини ядки и пушени бутове, закачени на гредите. Навсякъде се виждаха дъги на бъчви. Все стока, произведена по някой от притоците на Грейс. В един ъгъл бяха събрани произведения в Трипойнт сечива – лопати и брадви, лемежи, пирони, дори карфици и игли.

– Да не би да идваш чак от Трипойнт? – попита Фаун, без да крие страхопочитанието си.

– А, не, стигам само на половината дотам. Купуваме стоката от едно място, после я продаваме надолу по реката, както се случи.

В дъното на бараката имаше място за спане, осветено от две малки прозорчета, и врата, която водеше към задната палуба. По двете тесни койки до стената бе натрупана още стока, също и зад пердето под едната. На тази лодка имаше истинско каменно огнище. Под черен чайник с вода тлееха въглени. Хитро измисленият плот за маса се вдигаше и се

закачваше на стената, краката се сгъваха и се използваша като стойка за метални чинии, чаши и друга посуда.

– Как се сдоби с тази прекрасна лодка?

Бери се намръщи.

– Татко прави – правеше де – по една на година, за да ходи до Греймаут. С по-големия ми брат обработват дървения материал, а аз се занимавам с калафатването и напасването. Мама почина, когато бях на десет, и оттогава той ни води навсякъде със себе си. – Изражението й омекна. – Връща се нагоре по реката като общ работник на някоя лодка. Големият ми брат работеше с него, а ние с малкия минавахме за товар, докато не се научих да свиря на цигулка. И започнах да изкарвам повече от него! Много се ядосваше, въпреки че от гордост не го показваше.

Фаун кимна с разбиране и подхвърли:

– Такива са те бащите.

Бери въздъхна и кимна.

Фаун се замисли за колебанието, с което Бери заговори за баща си, и се запита как най-тактично да зададе следващия си въпрос.

– А той... какво е станало?

Бери скръсти ръце и я погледна право в очите.

– Не знам. Миналата есен с големия ми брат отплуваха надолу по реката и през пролетта така и не се върнаха. Не чух абсолютно нищо за тях, въпреки че разпитвах всички. Остави тази лодка недовършена. Аз я оправих, натоварих я със стока и сама се грижа за нея. Така трудът ми няма да отиде нахалост. Решила съм да спирам навсякъде и да разпитвам за тях. Може пък да открия нещо.

– Ясно – отвърна Фаун. – Умно решение.

Имаше много причини, поради които един мъж да не се върне от пътуване, и повечето от тях бяха тъжни. Поне за семейните мъже. Ако ставаше дума за младеж, човек можеше да допусне, че се е отдал на приключения и не се сеща да прати вест на притеснените си роднини, но един баща не би постъпил по този начин.

– А вие защо не тръгнахте с тях?

Последва кратко мълчание, после Бери каза малко соннато:

– Ела да ти покажа останалата част от лодката ми.

Излязоха през задната врата.

Дълго тежко весло бе закрепено на яки дървени панти и се спускаше под ъгъл във водата. Фаун се сети, че това трябва да е рулят. Бери или някой друг бе нагласил няколко въдици, снабдени със звънчета.

– Добър ли е уловът? – попита Фаун.

– Понякога. Тук няма кой знае какво – има прекалено много други рибари. – Бери кимна към дългата редица лодки, на които също имаше такива въдици.

– Даг, съпруга ми... много го бива да лови риба.

– Наистина ли? А разбира ли от лодки?

– Повече от мен, но това не означава нищо. Не съм сигурна дали някога се е качвал на такава лодка, но пък знае да гребе. Може и да плува. Всъщност усвоява всичко, което реши.

– Виж ти – отвърна Бери и се почеса по носа.

Фаун събра смелост.

– Колко ще струва да ни вземеш? Двама сме плюс коня.

– Чакай да видим... – Бери се умълча. Фаун нетърпеливо зачака.

Бери зарея поглед към блестящата вода, подръпна разсеяно кордата на една от въдиците и каза:

– Ще намерим място, но... Двама от екипажа ми, яки момчета, които са на греблата, снощи се сбили за някаква глупост в Ландинг и още не са се върнали. – Погледна към брега. – Май изобщо нямат намерение да се върнат. Така че оставаме само ние с брат ми и старият Бо. Аз мога да се оправям с руля, но не мога да вися там цял ден, да си отварям очите и да готвя. Ти каза, че можеш да готвиш. Ако съпругът ти е някой як фермер с две здрави ръце, който не се страхува от водата, с вуйчо Бо бързо ще го научим какво да прави. Можем да се разберем вместо да плащате да работите. Какво ще кажеш?

– Няма проблем да готвя – отвърна с готовност Фаун, доволна, че ще спестят пари. – У нас всяка вечер помагах в готвенето за осем души. А пък Даг... – Даг съвсем не отговаряше на описанието на Бери за як фермер, но Фаун не се съмняваше, че ще се справи с работата. – Даг ще трябва сам да реши.

– Става – кимна Бери.

Замълчаха, после Бери предложи:

– Какво ще кажеш за по чаша ябълково вино? Имам колкото искаш. Няма да издържи до зимата. Продадох малко на лодкарите наоколо и те казаха, че вече било доста резливо.

– Благодаря – отвърна Фаун, доволна, че може да седне и да си поприказва още малко с тази интересна жена. До миналата пролет не бе напускала бащината си ферма. Опита се да си представи какво е да пътува по Грейс и Грей – Сивата река – не просто веднъж, а поне осем или десет пъти, не – поне шестнайсет, може би двайсет. Бери я заведе вътре, взе две чаши и въртна канелката на бурето. Виното наистина бе резливо,

но все още не бе изгубило сладостта си. Седнаха.

– Искан ми се по-скоро да завали – каза Бери. – Спрях тук, за да разпитам, и десет дена вече не мога да мръдна. Реката трябва да се вдигне поне две педи, за да премина, и дори тогава рискувам да закача дъното. – Отпи, избърса уста с ръкав и добави: – Не си отдавна на реката, нали?

Фаун поклати глава.

– Ако питаш за твоите хора, не сме чули нищо. Поне ние с Уит. За Даг не знам.

– Уит ли?

– Брат ми. Той дойде с нас до Грейс. Утре се връща със стъklarите. – И обясни за Уорп и Уефт и за финансовите машинации на Уит. Вече бе изпила половин чаша вино и се чувстваше по-дръзка. – А ти защо си останала миналата есен? – Знаеше колко е мъчително да нямаш известия от хората, които обичаш, но пък все трябваше да е имало някаква причина. И тя вече се досещаше каква е.

– Ти наистина ли се омъжи това лято? – попита Бери.

Фаун кимна и докосна брачната връв на Даг – ръцете ѝ бяха в скута. Усещането, което той бе вложил преди Рейнтрий, бе избледняло. Може би сега, след като призрачната му ръка се бе върнала, щеше да поднови магията. „Същността“, поправи се наум.

– И аз мислех, че ще се омъжа – въздъхна Бери. – Останах, за да оправа новия си дом, затова татко остави малкия ми брат – да ми помага. Олдър, годеникът ми, тръгна с татко, защото никога не бе слизал по реката, и татко искаше да го научи как се търгува. Щяхме да се оженим през пролетта, когато се върнат с печалбата. Татко каза, че това щяло да е най-доброто му пътуване, но пък той го казва всяка есен, независимо дали е истина, или не. – Отпи глътка вино. – Пролетта дойде, но те така и не се върнаха в Клиър Крийк, нито един от тримата, нито някой помощниците им. А бях подготвила всичко, абсолютно всичко...

Фаун кимна. Знаеше за какво говори Бери – чаршафи, посуда, всичко необходимо за брачното ложе, пухени завивки, може би дори бродирани, пердета, храна, чиста къща, спретната и подредена. Сватбената рокля е ушита. И тогава булката започва да чака, отначало нетърпеливо, след това ядосана, накрая обзета от безпомощен страх, а надеждата започва да ѝ се изплъзва. Фаун потръпна.

– Сезонът на ягодите дойде и отмина, престанах да се грижа за къщата и се заех с лодката. Единственият роднина, който ми помагаше, беше вуйчо Бо, по-големият брат на мама, той така и не се ожени. Обаче той пие и на него не може да се разчита. Все пак някаква помощ, макар

и малка, е по-добре от никаква. А кой от останалите роднини не ми подаде ръка. Разправяха, че не ми било работа да се спускам сама по реката, защото не съм знаела нищо.

– Мислиш ли, че ще успееш да ги намериш? – попита загрижено Фаун. – Сигурно са в беда, щом ги няма досега. – Не й се искаше да мисли, че лодката може да се е разбила в скалите, да е потънала и всички да са се удавили, че може да ги е нападнала мечка или ужасните блатни гущери, които й бе описал Даг, или пък да ги е покосила коварна болест и да са умрели, без даже да има кой да ги погребе.

– Точно затова нарекох лодката „Завръщане“, не просто „Търсач“, което бе първото име, което ми хрумна. Не съм глупачка – продължи тихо Бери. – Давам си сметка, че може да им се е случило какво ли не. Само че не мога да продължа да живея, без да знам какво е станало, още повече че имам готова лодка и мога да ги потърся. Почти готова де. – Допи си виното и продължи: – Затова исках екипажът да ми е подръка. Ако реката придойде, не искам да чакам онези глупаци да благоволят да се появят.

– Ако все пак се появят, за нас ще остане ли място?

– О, да! – Бери се ухили и голямата й уста стана още по-голяма. Не беше красива, но хващаше окото. – Мразя да готвя.

– Ако... – започна Фаун, но в този момент отвън долетя жален глас.

– Фаун? Ей, Фаун, къде изчезна?

Тя се намръщи и допи виното.

– Това е Уит. Сигурно вече е свършил с разтоварването. Даг ми каза да се грижа за него. – Стана, излезе на палубата и викна:

– Тук съм, Уит!

– Къде? – Той тръгна към нея. – Да знаеш как ме изплаши! Даг ще ми съдере кожата, ако ти се случи нещо.

– Добре съм, Уит. Просто пиехме по чаша ябълково вино с Бери.

– Не можеш да се качваш на лодките на непознати – скара й се той.

– Ако не беше... – И млъкна и зяпна. Фаун се обърна.

Усмехнатата Бери бе застанала до нея и махаше дружелюбно на Уит.

– Това съпругът ти ли е?

– Не, брат ми.

– Всъщност да де, приличате си.

Уит вече бе стъпил на дъската. Защо обаче бе толкова смаян, че сестра му си говори със собственичката на лодката? Ох, та той изобщо не поглеждаше Фаун. Отнесеното му изражение й се стори познато и тя

усети, че го е виждала съвсем наскоро.

„Уф! Досега не бях виждала мъж да се влюбва от пръв поглед, при това два пъти за един ден.“

7.

Даг стигна при каруцата на Танър пред склада в Посъм Ландинг чак късно следобед. Първо бе ходил до Пърл Бенд, където Мейп го бе насочил към другия бряг. Чака дълго Езерняшкия сал, поязди покрай брега и зави наляво от Ландинг. Притесни се, когато усетят му за същност не откри никаква следа от Фаун. А после видя Уит, който му махаше енергично.

– Даг! – извика той, когато патрулният дръпна юздите на Копърхед. – Вече се чудех как ще те открия. Уредихме превоза надолу по реката.

Танър се качи на капрата, стисна юздите и погледна развеселено Уит.

– Значи няма да нося известие?

– Не, той вече пристигна. Благодаря ти! А, чакай. – Пристъпи към каруцата, потупа Уефт, прегърна я през врата, след това заобиколи и направи същото и с Уорп. – Довиждане и на двамата. Да слушате Танър, чухте ли? – Ушите на конете потрепнаха. Уорп го побутна възмутен и Уит замига бързо-бързо.

– Чудесни млади животни – увери го Танър. – Да се пазиш. – Докосна шапката си и кимна на Даг. – Сбогом, Езерняко. – И за най-голямо учудване на патрулния подкара конете и замина без Уит. Даг се огледа и забеляза багажа на Фаун и Уит до стъпалата пред склада. На пейката отпред бяха насядали неколцина безделници, един дялкаше нещо, другите просто седяха, отпуснали ръце на коленете си, и оглеждаха намръщено Даг.

– Няма ли да се върнеш с него, за да му помагаш? – обърна се Даг към Уит и кимна към отдалечаващата се каруца.

– Току-що му помогнах да натовари цял тон стока от Трипойнт, която ще върне в Гласфордж. Мейп ще натовари в Бенд – памук и чай, ако имат и индиго, стига цената да е добра.

– Вече е купил. Одеве го видях.

– А, добре.

– Мейп каза, че тръгват утре сутринта, след като конете си починат – обясни Даг. – Ти кога ще ги настигнеш?

– Май няма да ги настигам.

– И какво смяташ да правиш? – Богове, говореше точно като Сорел. Уит обаче не забеляза.

– Трябва да дойдеш да видиш. О, да. Хайде, дай да качим багажа на Копърхед и ще ти покажа.

На Даг не му се искаше да съсипе ентузиазма на момчето, въпреки че собственото му настроение бе ужасно. Послушно слезе от коня, натовари багажа, уви юздите около куката и тръгна след Уит, който подгичваше напред като палаво кутре. Безделниците гледаха Даг все така подозрително. Бяха нащрек и за приятелско отношение и дума не можеше да става, но поне не бяха враждебно настроени, което можеше да се очаква, ако някоя от жертвите на Бар и Ремо бе издъхнала през нощта. „Благодаря ви, отсъстващи богове.“ Уит се обърна, за да махне на безделниците, и Даг прецени, че Танър ги е наел, за да помогнат при разтоварването. Е, така безделниците по пристанищата припечелваха по някоя пара.

– След като няма да се връщаш в Гласфордж с Танър, Мейп и Ход, какво смяташ да правиш? – любопитства Даг.

– Ще се пробвам да търгувам по реката. Похарчих почти всичките си пари от продажбата на конете за стъкла за прозорци и ще ги кача на „Завръщане“. Така се казва лодката на Бери. Капитан Бери – поправи се Уит и се ухили.

– Нали обеща на вашите да се върнеш право къщи?

– Не съм им обещавал. По-скоро така мислех да стане. Но сега реших друго. Както и да е, ако успея да продам стъклата, докато стигнем Силвър Шоулс, ще тръгна към къщи по крайречния път, така няма да се изгубя и за нула време ще съм си къщи.

Имаше нещо мътно в новия му план. След малко Даг щеше да разбере от Фаун какво става. Огледа се.

Тръгнаха покрай вързани за дърветата по брега лодки. Някакъв мъж, седнал на щайга, наблюдаваше намръщено Даг. Една жена грабна детенцето си и се скри в бараката на лодката. Няколко лодкари, настанили се на покрива на една лодка, се обърнаха към Даг като един.

– Какво зяпат? – любопитства Уит и изви глава към тях. – Защо са те зяпнали така, Даг? Два пъти минавах оттук, а не ми обърнаха никакво внимание.

– Продължавай, Уит – нареди уморено Даг. – Не им обръщай внимание, мътните ги взели!

– Добре де. Но защо?

– Защото съм Езерняк, предполага се, че съм сам, при това насред земите на фермерите. За тях съм ядач на трупове, осквернител на гробове, магьосник, знаеш какво говорят хората. Сега се чудят какво съм

намислил. – „Питат се дали съм лесна плячка. Колебаят се дали да ме нападнат, или не.“ Предположи, че са решили, че се върти наоколо заради снощните събития и търси отмъщение.

– Ама ти нали нищо не си намислил? – Уит го погледна и присви очи. – Да не би да е заради куката?

Даг оголи зъби.

– Това ще да е. Я си спомни какво си помисли първия път, когато Фаун ме въведе в кухнята в Уест Блу.

Уит замига.

– Реших, че си доста странен тип, и се зачудих защо сестра ми е с теб. Да не говорим, че си ужасно висок.

– Страхуваш ли се от мен?

– Не много. – Уит се поколеба. – Ама Рийд и Ръш се страхуват.

– И има защо.

Уит отново се обърна към групата лодкари на покрива на лодката. Май се бяха успокоили.

– Шантава работа, а?

– Така си е.

– Хм. – Уит свъси вежди. Дали се бе замислил? Даг се надяваше по-не от време на време да мисли.

– Какво разправят в склада за снощния бой?

– А, да, извадили сме късмет!

– Какво? – ахна удивено Даг и дори забави крачка.

Уит махна с ръка.

– Двама от „Завръщане“ се забъркали в разпрания с местни Езерняци и ги нападнали. След това се намесили разни жени от сала и още Езерняци и станала тя каквато станала. Така че сега капитан Бери има нужда от двама яки мъжаги, които да застанат на греблата. – Уит посочи Даг, бодна се в гърдите, ухили се и добави весело: – А Фаун ще готви.

– Чакай малко. Да не би да искаш да кажеш, че си се спазарил с Фаун да работим като екипаж на лодка?

– Да! Страхотно е, нали? – отвърна Уит. Даг тъкмо се готвеше да му се скара, защото изобщо не беше страхотно, когато той добави: – Идеята беше на Фаун де.

Даг едва успя да си поеме дъх.

– Ти имаш ли представа как се управлява лодка?

– Не, но реших, че ти знаеш, а Бери каза, че Бо ще ме научи.

Даг не си представяше така сватбеното пътешествие, което бе обещал на Фаун. Не ставаше въпрос и за работата, която Уит очевидно

подценяваше. Даг все още не се бе възстановил след случката с Ход, въпреки че физически тялото му не бе пострадало. Спомни си обаче колко добре му се бе отразила работата, докато събираха реколтата, и се поуспокои. Заговори по-спокойно.

– А някой сети ли се да уведоми капитана, че съм Езерняк?

– А... не помня да е ставало въпрос – призна с неудобство Уит.

Даг въздъхна.

– Той да не е нахлупил тенджерата?

– Тя. Каква тенджерата? Защо?

Даг разказа набързо за шегата на Бар и Ремо и Уит се заля от смях.

– Направо страхотно! Не, товарачите пред склада пропуснаха да ми разкажат тази подробност! Интересно дали и те не са били сред нахлупилите тенджери и тигани.

– Отстрани може и да ти се струва, че е страхотно, но не е – отвърна Даг. – Един от патрулните носел споделящия си нож, въпреки че не е трябвало, и го счупил по време на боя. Езерняците от Пърл Рифъл са много разстроени заради ножа.

Уит присви очи.

– Това лошо ли е?

Даг се опита да намери сравнение.

– Да предположим, че ти, Съни Соуман и приятелите му се напиете и се сбиете на площада в Уест Блу, в суматохата един от вас бутне леля Нати и я убие. Става за секунда. Нея вече я няма. Та това е същото.

– Ясно – отвърна малко уплашено Уит.

– Тази сутрин младите патрулни се чувстваха много зле. – Даг се намръщи. – А и приятелите на лодкарите едва ли са много благоразположени към Езерняците. – Той въздъхна. Както и да е, имаха нужда от лодка, с която да заминат от Пърл Рифъл, щом нивото на водата се покачеше. А това нямаше да е скоро.

А пред тях очевидно бе лодката, на която щяха да се качат.

Фаун – най-сетне! – бе застанала на кърмата и разговаряше с висока блондинка, облечена в удобна домашнотъкана риза и кожено сако, ръкавите ѝ бяха навити високо на фините, но мускулести ръце. Имаше приятна широка усмивка, леко крива, и наблюдаваше Фаун със същото вълнение, с което и Уит. Фаун, изглежда, също се радваше на компанията ѝ. Даг се опита да прогони чувството, че вече е остарял. В нещо като кошара в единия край на лодката бе коленичило момче и доеше коза. Имаше същата сламеноруса коса като високото момиче, подстригана на неравна черта около ушите, същите високи скули като нея и загоряла

кожа. Бе прекалено голям, за да ѝ е дете, следователно бе по-малкият ѝ брат. Значително по-възрастен мъж се бе облегал на кабината, оглеждаше се с присвити очи, но му личеше, че е благ човек.

Даг кимна към русата и попита:

– Това ли е твоята капитан Бери?

– Аха – отвърна гордо Уит.

Даг го погледна. „Такава значи била работата.“

– Би трябвало да я наричаме капитан Клиъркрийк, но тя разправя, че така викали на баща ѝ, затова предпочита капитан Бери. На Фаун ще ѝ е приятно, че на борда има още една жена. А и Бери също се зарадва. Двете много си допаднаха.

Даг долови откъм лодката някакво чувство на неизбежност. Протегна усета си за същност. Добре поне, че вътре не проникваше никаква вода. Усети, че лодката е здрава и сигурна, не просто купчина сглобени дъски.

– Добре е направена – призна той.

Фаун го видя и затича доволно по мостчето над тинята, за да го прегърне, сякаш не се бяха виждали дни, а не часове. Той пусна Копърхед да попасе и юздата се провлочи след коня. Прегърна Фаун и си позволи за секунда да я докосне със същността си. След посещението в лагера Пърл Рифъл имаше чувството, че вдъхва мощно лекарство, изпълнено със сладост. Пусна я отново тъкмо когато капитан Бери се отправи към брега; усмивката ѝ угасваше с всяка крачка.

– Даг, намерих най-хубавата лодка! – започна Фаун и вдигна лице към него. „Като разцъфтял утринен цвят е.“ – Бери каза, че ще ни закара, но в замяна ще работим като екипаж, стига да нямаш нищо против...

– Вече му разказах за уговорката ти – прекъсна я Уит.

– Не бързай толкова – сръза го Фаун.

Русото момиче пристъпи към тях, скръсти ръце на гърдите си и се намръщи. Обърна се към Фаун.

– Това ли е твоят Даг?

Фаун се отдръпна от едноръката прегръдка на Даг, без да пуска ръката му, и отвърна гордо:

– Да.

– Но той е Езерняк!

„Днес вече поставиха този факт под въпрос.“ Даг кимна любезно на капитана.

– Госпожо.

Тя се намръщи още повече.

– Фаун, знам ги какви са Езерняците. Никой Езерняк няма да се ожени за фермерско момиче, както няма да помисли да се ожени за козата ми Дейзи. Не знам дали ти се опитваш да ме заблудиш, или той те е заблудил теб, но знам, че не искам този магьосник на лодката си!

Фаун и Уит един през друг се впуснаха в обичайните обяснения за брачните връвви и Уест Блу. Тези приказки вече започваха да досаждат на Даг. Не бе заради капитан Бери, нито заради подозрителните погледи, които им хвърляха другите лодкари. Всичко бе заради сцената в щаба на патрулите в Пърл Рифъл. Неочаквано Даг се почувства като плувец, уловен във водовъртежа между два бряга. Стегна се. „Никой не е казал, че ще е лесно.“ Въпреки това се надяваше да успее да убеди Фаун да се откажат от пътуването с лодката и тя да остави новата си приятелка.

Бери докосна брачната връв на Фаун и намръщеното ѝ лице се отпушна, макар да личеше, че не е напълно убедена. След това очите ѝ попаднаха на куката.

– Казаха, че разбираш от лодки – обърна се тя към Даг за пръв път, откакто се бе появил.

Той отново кимна любезно и отвърна:

– Никога не съм работил на сал или кораб. Карал съм тесни лодки, малки и големи, и по Грейс, и по Грей, въпреки че никога не съм минавал целия път.

– Никога не съм имала Езерняци за екипаж. Не съм виждала и някой да се наема на фермерска лодка. – Враждебността се оттичаше от гласа ѝ с всяка дума.

– Тръгнах на това пътуване, за да направя неща, които не е правил никой досега. – Даг погледна тревожното лице на Фаун и обясни: – Видял съм и приливи, и отливи, отдалече забелязвам плаващите дънери. Освен това мога да те насоча между наносите, без да закачиш дъното, независимо дали е ден, или нощ.

– А, усетът за същност! – възкликна Фаун. – Разбира се, че може!

– Хм – каза Бери. – Вярно, че никога не съм виждала ваша лодка да заседне. Вие Езерняците използвате магия, когато плавате.

– В известен смисъл. – Ако Бери отстъпеше и ги допуснеше на борда, той щеше да разполага с много дни, за да ѝ обясни тънкостите на същността. Кимна към Копърхед, който кротко пасеше. – А за коня ми ще се намеря ли място?

– Съпругата ти... – Бери се поколеба, след като изрече думата, после продължи: – Фаун спомена коня. Той ще има ли нещо против да дели

кошарата с Дейзи?

– Ще го убедя.

– Ами тогава... – По очите на Бери личеше, че не е съвсем спокойна. Даг реши, че ще заблестят, когато се усмихне. – Добре, качвай се.

Уит се провикна доволно, а Фаун се ухили. Даг се поддаде на ентузиазма им и също се усмихна, макар и малко насила. Дори устните на Бери трепнаха, докато се връщаше по тясната дъска на лодката.

Мъжът с подпухналите очи не бе помръднал, докато слушаше разговора, отпуснал глава на гърдите си. Момчето бе спряло да дои козата и слушаше внимателно.

– И така, Бо – обърна се Бери към стария и кимна към тримата на брега. – Май се сдобихме с гребец Езерняк.

Едната му рошава вежда се изви, той се изплю във водата и каза само:

– Ще видим.

Последва я в каютата.

– А как ще качим Копър на лодката? – попита Фаун, сякаш едва сега се бе сетила. – Той е много по-едър от козата Дейзи.

– Ще сложим още дъски – обясни спокойно Даг.

– А, да.

– Фаун, пренесох стъклата! – започна развълнувано Уит, без да откъсва поглед от Бери, и Даг си помисли: „Прибери си езика момче, че както си го провесил, ще вземеш да го настъпиш.“

Фаун намръщи чело и Даг реши, че и на нея ѝ се въртят същите мисли. Тя стисна Уит за китката и сниши глас.

– Ела с мен, все едно се занимаваме с Копър.

Даг тръгна след тях.

Фаун се престори, че се занимава с дисагите, и продължи все така тихо:

– Уит, ти лапна по нея веднага и не ми даде възможност да те предупредя. Бери не е тръгнала със „Завръщане“ само за да търгува. Миналата есен баща ѝ отпътувал и така и не се върнал. Няма никакво известие от него. Сега тя тръгва да го търси.

– Ние ще ѝ помогнем... – започна Уит.

Фаун побърза да го прекъсне.

– Тръгнали са баща ѝ, по-големият ѝ брат и годеникът ѝ. И още ги няма.

Уит я погледна унило, после въздъхна:

– Значи е сгодена.

– Да, може дори да е в траур. И тя не знае. Така че се постарай да си малко по-... по-... И аз не знам какво. Постарай се да не се държиш като пълен глупак.

Уит премигна.

– Ами, добре. Ами то... – Преглътна. – Все едно, лодката ни трябва. А тази лодка има нужда от екипаж, нали така?

– Точно така – потвърди Фаун. Наблюдаваше го внимателно.

– Момиче като нея, изпаднало в такова положение, има нужда от много помощ. Трябва някой да я отмени. А ние сме трима. Е, двама и половина. – И се ухили смутено.

– Ако изтърсиш още някоя от тъпите си шеги – предупреди го спокойно Фаун, – кълна се, че ще ти откъсна ухото.

– Добре де, няма повече.

Даг започна да сваля багажа. „Трябва ни дъжд. При това в най-скоро време.“

Настаниха се по-бързо, отколкото Фаун предполагаше, че е възможно. Вуйчото на Бери, Бо, прие присъствието на Даг без коментар, въпреки че малкият ѝ брат, Хоторн, почти на дванайсет, го зяпаше ококорен и гледаше да се шмугне някъде, когато Даг приближеше. Фаун и Бери обединиха сили, когато дойде време да се пригответи вечерята. Бери показа на Фаун къде държи посудата, а след като се нахраниха, Бо и Хоторн започнаха да се усмихват на Фаун.

Фаун си каза, че трябва да продължи по същия начин, по който е започнала, и прехвърли миенето на съдовете на Уит и Хоторн.

Вечерта застудя, над реката се вдигна мъгла и всички се скупчиха около още топлото огнище, край запаления фенер, всеки стиснал в ръка чаша ябълково вино.

Уит стана, за да надникне през задния люк, след това се върна на мястото си и се отпусна на ниското столче с въздишка.

– Скоро ли ще завали?

Фаун не очакваше някой да отговори на въпроса му.

Бо протегна охлузения си ботуш към огъня и го раздвижи.

– Палецът на времето казва, че тази вечер няма да има дъжд.

Уит го погледна скептично.

– Палецът ти ти казва какво ще е времето, така ли?

– Да, откакто едно време го потроших.

Бери се ухили над чашата.

– Да не си посмял да разпитваш вуйчо Бо за пръста му. Да знаеш, че познава.

– По това време на годината времето в долината Грейс се мени надейно – обясни добродушно Бо на Уит. – Дъжд, сняг, вятър, мъгла. Веднъж, докато работех към Силвър Шоулс, падна толкова гъста мъгла, че нищо не се виждаше. Беше толкова гъста, че задържа лодката и капитанът рече да хвърлим котва за през нощта. На следващата сутрин се събуждаме, около нас нещо мучи и откриваме, че докато е била мъглата, сме навлезли на половин миля навътре в сушата и сме заседнали на пасището на някаква ферма.

Уит се изправи, изсумтя и през носа му изскочи вино. Той се избърса с ръкав.

– Не може да бъде!

Хоторн попита скептично:

– Добре де, а как успяхте да върнете лодката в реката?

– На релси – отвърна най-спокойно Бо.

Хоторн изви устни, без да крие съмнението си в този отговор.

Бо вдигна глава, уж обиден, и рошавите му вежди заподскачаха.

– Говоря ви самата истина! Мога да ви разкажа и как ни поразит торнадо.

– Торнадо ли? – уплаши се Фаун. – По реката има торнадо?

– Понякога – отвърна Бери.

– А ти попадала ли си в торнадо? – попита Уит.

Бери поклати глава и в този момент дълбокият глас на Даг прозвуча за пръв път тази вечер.

– Аз веднъж попаднах в торнадо, бях по горното течение на Сивата река – Грей, както я наричат тук.

Всички се врътнаха към него с такова учудване, сякаш един от столовете бе проговорил. Седнал настрани от светлия кръг, Даг вдигна чашата си и отпи. Единствено Фаун забеляза усилието, което положи, и разбра, че не му е никак лесно.

– Бяхме шестима, прекарвахме лодка, натоварена с кожи, към Лутлия, за да ги продадем. Бурята започна изневиделица, небето стана зеленикавочерно. Загребахме с всички сили към западния бряг и завързахме всичко за дърветата, но решихме, че сме сглушили, когато бурята започна да изтръгва дърветата с корените, сякаш бяха най-обикновени плевели. Необикновена гледка. А после вятърът подхвана един кон, бял беше, вдигна го от пасището някъде на запад, понесе го над нас... краката му се мятаха така, сякаш препускаше в галоп. Препускаше в небето.

Всички мълчаха, сивите вежди на Бо се вдигнаха високо. Накрая Хоторн попита:

– И какво стана с коня? Видяхте ли го как се спуска на земята?

– Бяхме прекалено заети да си намерим за какво да се хванем, да не говорим, че бяхме ужасени – призна Даг. – Сигурно нещастното животно е загинало.

Хоторн смръщи нещастно лице. Даг погледна Фаун и побърза да обясни:

– Може пък вятърът да го е спуснал в някое езеро. След това е изплувал, тръснал е замаяната си глава и е тръгнал да пасе.

Хоторн въздъхна доволно. Също и Уит, забеляза Фаун и прехапа устна.

– Измисляш си, нали? – попита недоверчиво Уит.

Даг се ококори невинно.

– Трябваше ли да ви разказвам измислици?

– Да, във фермата правим такива състезания – обясни искрено младежът. – След като някой разкаже измислената си история, следващият трябва да разкаже нещо още по-интересно.

– А, ясно, извинявай – отвърна Даг и наведе глава. – Значи нямаме право да разказваме истински случки. Е, тогава губя.

– Ама аз... – Уит замълча и огледа объркано останалите. – То...

Бери прехапа устни. Бо седеше с безизразно лице, но вдигна чашата си към Даг и кимна дружелюбно.

След като сравни с поглед високия Даг и дължината на койките, Бери предложи на младоженците да си постелят в предната част, където бе струпан товарът. Беше влажно и миришеше на кожата, до които проснаха одеялата си. Бери извади отнякъде някакъв груб плат и двете с Фаун го закачиха за гредите на тавана, за да отделят съпружите от останалите. Даг реши, че по този начин Бери разкрива неизказаното си съгласие с брака на новата си приятелка. После, макар и умислена, тя пожела на двойката лека нощ.

Очевидно Фаун напразно се бе притеснявала, че няма да може да се люби с Даг по време на пътуването. Купчината кожи не издаваше никакъв шум, когато телата им се движеха. Даг трябваше единствено за глуши кикота ѝ с целувки, много приятно задължение, докато двамата се откриваха един друг в тъмнината. Тя си припомни, че усетът му за същност действа с еднаква сила както през деня, така и през нощта.

Липсваше ѝ, че не може да го вижда, но ако запалеха свещ, рискуваха да подпалят нещо.

След това се отпусна на ръката му в любимата си поза, притиснала ухо към сърцето му, и прошепна:

– Разказът за летящия кон истина ли беше?

– Аха. – И след малко добави: – Следващия път ще променя някои неща. Май наистина трябва да вмъкна езерото, в което пада. – В гърдите му заклокочи смях.

– Всичко зависи от публиката. Ако повечето са момчета, ще предпочетат да чуят как се е стоварил на земята.

– Най-вероятно е станало точно така – отвърна той, без да крие съжалението си.

– Хоторн ми допада – заяви Фаун. – Малко е кротък за момче. Но нито се притеснява, нито се срамува от това. – Това говореше добре за Бери, тъй като тя го бе отгледала. – Винаги се разбира как са се отнасяли към децата и животните. Помисли за горкия Ход.

– Предпочитам да не мисля за него – въздъхна Даг.

Сгушиха се един до друг. Неритмичното похъркване, което долиташе от койките, не им попречи да заспят.

Даг се събуди в много по-добро настроение. Сутринта се остави в ръцете на Хоторн и заедно с Дейзи и Копърхед отидоха на една тучна ливада над Посъм Рън, където лодкарите водеха животните си. Бяха почти съвсем сами и Даг прекара два спокойни часа, изтегнат под едно дърво, докато Копърхед пасеше. Така успя да избегне Уит и плановите му да прекара стоката си сандък по сандък от склада на „Завръщане“. След като не успя да хване Даг, Уит се опита да убеди Фаун, но тя се измъкна: каза, че трябвало да купи някои продукти, тъй като била свикнала да готви по-различно от капитан Бери.

След като обядваха и за пореден път се убедиха в готварските способности на Фаун, Даг се премести на задната палуба. Настани се на една щайга и се облегна на стената, така че от съседните лодки да не го виждат. Докато се качваше и слизаше, забеляза, че го наблюдават с огромно любопитство, но поне бе спокоен, че капитанът на „Завръщане“ го приема, макар с известно недоверие. Очевидно останалите лодкари уважаваха Бери. Огледа въдиците, които бе подредила, и се запита дали да не пробва да хване някоя и друга риба по своите изпитани начини, така че да има за всички за вечеря и да докаже ползата от бивш

патрулен на борда. За да се почисти рибата бяха необходими две ръце, така че с това щеше да се земе Уит. Даг се ухили.

Де да можеше ясният есенен ден да се заоблачи и най-сетне да завали.

Откъм кърмата долетяха гласове, което означаваше, че Уит е дошъл с взетата назаем количка и още стока. Бързите му енергични стъпки проехтяха в каютата, той надникна отвътре и заговори с неудобство:

– Даг, ела.

„Сега пък какво?“ Даг се надигна с нежелание.

– Къде? Защо?

– Ела отпред. Малко ми е... не мога да ти обясня.

И отново се шмугна вътре. Даг се протегна, мина по покрива, за да не се налага да се навежда и да се пази от ниските греди по тавана. На ръба на покрива се бе настанила капитан Бери, краката ѝ висяха и тя наблюдаваше любопитно сцената, която се разиграваше долу.

Стиснал патерицата на Даг, Ход се бе настанил върху една бъчва до кошарата на козата, дългото му лице бе уплашено и пребледняло. Фаун се суетеше около него. Уит се показва от предния люк и обясни:

– Заварих го в склада. Каза, че търсел теб.

Даг погледна изумено Ход и слезе от покрива. Не му бе никак приятно, че се е насъбрала публика. Двама лодкари на съседното корабче ги зяпаха с неприкрит интерес.

– Езерняко! – провикна се Ход и му отправи несигурна усмивка.

– Здравей, Ход – отвърна Даг. – Какво те води насам? – Танър и Мейп вероятно бяха решили да тръгнат към Гласфордж на зазоряване. – Случило ли се е нещо?

Ход преглътна и отвърна остро:

– Връщам ти патерицата. – И я вдигна за доказателство.

– Ами... – Даг се почеса по главата. Беше наистина объркан. – Много си любезен, Ход, но не беше нужно. Ще си отрежа някой клон в гората и ще си направя нова. Не трябваше да натоварваш болния си крак единствено за да ми я върнеш!

Ход наведе глава.

– Както кажеш. Ама коляното още ме боли.

– Нищо чудно. Колко има от Бенд, може би цяла миля. – Даг прехапа устна. Не можеше да каже на Ход: „Как можа да постъпиш толкова глупаво“, за да не го обиди.

– Искан ми се... питах се... Дали не можеш пак да ми направиш онава... Как го нарече. А бе, Езерняшката магия.

– Подсилване ли? – досети се Даг.

Ход закима по-уверено.

– Същото. Тази работа, дето помага да не ме боли.

– Нямаше да те боли, ако ме беше послушал и беше оставил крака си да почива – срязва го Даг.

– Моля те... – започна Ход и се заклати. Протегна ръка към Даг, после я отпусна върху коляното си. Лицето му се сгърчи, очите му бяха пълни със сълзи. – Моля те. Никой не ми е помагал досега. Много те моля.

Фаун го погали безпомощно по рамото и погледна ужасено Даг. Даг въздъхна, коленичи пред безпомощното момче и постави дясната си ръка върху коляното му.

– Да видим какво става.

Внимателно протегна усета си за същност. Бе успял, плътта зарастваше добре, но ставата се бе възпалила отново след натоварването. Той се намръщи.

– Виж, Ход – обади се Фаун, без да откъсва разтревожените си очи от Даг, – Даг не може да прилага тази лечителска техника непрекъснато, защото се изморява много. Трябва му време, за да се възстанови.

Ход преглътна.

– Тогава ще чакам. – Вдигна предано очи към Даг, както бе седнал върху бъчвата, сякаш се канеше цял ден да седи тук, а може би и цяла седмица.

Даг клекна и погледна момчето в очите.

– Не можеш да чакаш толкова дълго. Танър и Мейп нали щяха да тръгнат рано? – Ако необмислената постъпка на Ход ги бе забавила, щяха много да се ядосат.

– Те тръгнаха.

– Какво? – стресна се Уит. – Нали не са те зарязали?

– Не, платиха ми.

– Просто не е честно. Не могат да те уволнят просто защото няма да можеш да работиш седмица или две! – намръщи се Уит, възмутен от тази несправедливост.

– Ама те не са. Аз ги помолих да ме освободят.

– Защо?

– Исках да остана. Тук. Не точно де. – Той махна с ръка към Пърл Рифъл. – С него. – Посочи Даг. – Той може да ме вземе да му работя.

– И какво ще работиш? – попита изумено Фаун.

– Не знам. – Ход сви рамене. – Разни работи. Каквото и да е. –

Вдигна уплашено поглед към Даг. – Първо ще поседя, докато ми мине. – Поколеба се. – Не искам пари.

– Разбираш ли от лодки? – попита замислено Фаун и вдигна поглед към Бери, която не бе помръднала от покрива и наблюдаваше какво става.

Ход поклати глава.

Уит изви устни, пристъпи към провисналите крака на Бери и зашепна:

– За съжаление, Ход не е много умен.

– Последните ми двама гребци също не бяха. Три дни не можах да им сваля тенджерите от главите.

Уит се ухили и продължи:

– Затова пък е готов да върши всякаква работа. Каквото му дадеш, това ще работи, след като му се оправи коляното, дето го ритна противният кон на Даг. Така стана белята. Даг обаче го излекува.

– На „Завръщане“ има нужда от работна ръка.

– Освен това е сирак.

Бери изви вежди.

– Виж ти. Странна работа. И аз.

Отново погледна Ход.

Даг се запита дали има смисъл да качи Ход на гърба на Копърхед и да препусне след Мейп и Танър, за да го приберат в Гласфордж. Ход сигурно щеше да откаже да се върне и Даг започваше да се досеща каква е причината за тази неприятност. Не се дължеше единствено на тежкия му живот досега.

Имаше ли начин да провери съмненията си? Ход отново бе хванал коляното си с две ръце и го натискаше. Бе очевидно, че наистина го боли.

Даг преглътна и прочисти гърлото си.

– Добре, Ход. Ще те подсиля още малко. След това обаче трябва да слушаш, за да може коляното ти да се излекува. Разбрахме ли се?

Лицето на Ход светна и той закима енергично. Устните му се разтвориха, докато наблюдаваше как Даг се навежда и отново поставя ръка над болното място.

Подсилването започна с лекота. Даг го усети като топла вълна, която премина от дланта му към пулсиращата става. За момент напрежението сякаш се оттече от тялото на Ход. Той изохка от облекчение.

– Толкова е хубаво – прошепна. – Много хубаво.

Фаун го потупа по рамото, за да му вдъхне кураж.

– Ето, виждаш ли, ще се оправяш.

Бери ги гледаше, затиснала уста с длан.

– Много интересно, Езерняко. Да не би да умееш да наместваш кости?

– Понякога – призна Даг и се изправи. Сърцето му биеше до пръсване, но не от усилие. – Само при спешни случаи. Не съм се обучавал за лечител.

Фаун започна да обяснява на Бери с неприкрита гордост как Даг събрал счупената стъклена купа, като използвал същността си, но млъкна, когато Даг я стисна за ръката и я повлече към каютата. Не спря, докато не се отдалечиха от другите достатъчно, за да не ги чуват.

– Какво има? – попита тя стреснато. – Ход добре ли е?

– А, всичко е наред с коляното му. С корема също.

– Много се радвам. Знаеш ли, мисля си, че пътуването надолу по реката ще му се отрази добре, след като вече не е болен. Ние ще го наглеждаме и с нас ще му е по-добре, отколкото със стъкларите.

– Не, Фаун, не е това. Има друго.

Тя го погледна по-внимателно.

– Ход – Даг въздъхна – е омаян до ушите, а аз нямам никаква представа как да сложа край на тази работа.

8.

Даг не криеше смущението си, което граничеше със страх, и Фаун също се уплаши.

– Как се е случило?

– Не знам. Сигурно докато съм оправял коляното, а пък не съм искал да стане така. Все си мислех, че омайването се прави нарочно.

– Значи е нещо истинско? – Досега си бе мислила, че е просто слух, измислица. Клевета.

– Никога не съм виждал подобно нещо. Само бях чувал. Все клюки, приказки. Дори не познавах фермери, които... докато не те срещнах теб. Наистина не познавах нито един фермер. С никого не съм се сближавал толкова, нито пък за толкова дълго.

– А какво представлява омайването?

– И ти видя, колкото и аз. Ход иска още. Настоява за още лечение. Иска още подсилване, нова частица от мен.

Тя се намръщи. Беше объркана.

– Нали Езерняците ме лекуваха. Ти, Мари, старият Катагус, когато си изгорих ръката. Не съм омаяна. – „Нали не съм?“ Мисълта я ужаси. Спомни си гнева си, когато братът на Даг, Дар, спомена нещо подобно, докато се подиграваше на брака ѝ.

– Аз... – Даг поклати глава. Фаун щеше да се почувства по-спокойна, ако бе отрекъл, вместо да се замисля над проблема. – Това са били дребни наранявания. А при Ход поражението бе тежко и намесата ми дълбока. За малко същността ми да остане заключена.

Тя притисна устата си с ръка.

– Даг, защо не ми каза?

Той махна с ръка.

– А и ти – дори не знам как точно да го кажа. Твоята същност не е лакома като на Ход. Ти си готова да се раздаваш. Сама нямаш представа колко си готова да ми дадеш, всеки ден. – Свъси вежди още повече, сякаш се опитваше да улови мисъл, която му се изплъзваше. – Почти бях успял да убедя сам себе си, че рискът да омаеш фермер, докато го лекуваш, е доста преувеличен. Мислех си, че другите може и да имат проблеми, докато аз ще съм изключение. Май не съм бил прав.

И двамата се обърнаха, понеже чуха стъпки. Капитан Бери влезе намръщена.

– Какво ще правиш с момчето, Езерняко? Ще поемеш ли отговорност за него, или не? Той няма да ни е много от полза, а и през повечето време ще трябва да почива.

Фаун се обади плахо:

– Може да помага в кухнята. Колко време още му трябва, Даг?

– Ако някой е в състояние да го научи на нещо ли? Поне две седмици, и то ако не си нарани отново коляното. – Погледна Фаун и отново сви вежди. – След две седмици ще сме някъде надолу по реката.

– Ако някога завали – въздъхна Бери.

– Ако ще го оставяме, по-добре да е тук, отколкото на друго място – заяви Даг. – Просто не виждам как...

Имаше предвид, че няма представа как да вдигне омаята от Ход. Ако обаче го оставеха в Посъм Ландинг, дали нямаше да ги последва? И докъде?

– Ако го вземем, може да разбереш, а може и да не разбереш – каза Фаун. – Ако го оставим тук, никога няма да разбереш.

Той се почеса по брадата.

– Имаш право, Искрице.

Фаун погледна Бери, която очакваше решението им с извити вежди. Не, собственичката на лодката бе прекалено объркана, така че не можеше да иска от нея да предприема каквото и да било заради Ход. Всичко зависеше от тях.

– Аз нямам нищо против да го вземем, Даг, стига и ти да си съгласен – реши най-сетне Фаун.

Даг си пое дълбоко дъх.

– Тогава идва с нас.

Капитан Бери кимна и каза:

– Значи „Завръщане“ си има помощник в кухнята. – След това добави със съжаление: – Няма да ви искам пари за превоза.

През най-топлата част от деня Бо поведе експедиция надолу по течението към Рифъл, където местните се бяха събрали, за да извадят въглищата от наскоро потъналата лодка. Използваха момента, преди нивото на водата отново да се покачи. Ход остана на „Завръщане“, вдигнал крака на едно буре, уж за да пази лодката, но сигурно бе задрямал, реши Фаун. Уит прояви интерес веднага щом разбра, че капитанът на потъналата лодка изкупува извадените въглища, макар да даваше много малко. Някои хора предпочитаха да отнесат въглищата, които бяха извадили,

но след дълъг размисъл и нов пазарлък все пак ги продаваха. Бери обясни на Фаун, че цената била определена преди няколко дни, когато работниците зарязали кошниците край бързеите, докато на капитана не му дошъл умът в главата. Уит се съблече по долни гащи и зашляпа във водата след Бо и Хоторн, за да се гмурка или захваща буца по буца с пръстите на краката си. Фаун, също като Бери, запретна поли, събу се боса, но двете останаха в плиткото, където им подаваха чувалите, за да ги извлекат на брега да се сушат. С идването на есента водата бе станала по-студена.

Даг заяви, че тъй като е с една ръка, не може да се заеме с тази задача, при което Фаун изви вежди и изсумтя. Той се настани на брега, подпря гръб на един пън и остана да наблюдава. Фаун се запита дали след като бе подсилил Ход, не се чувства изтощен отново. Той се престори, че не забелязва тревожните погледи, които му отправяха семействата, дошли да работят по крайречните поля. Фаун забеляза, че от селото на Езерняците не е дошъл нито един младеж, въпреки че момчетата от фермерското село бяха пристигнали на тумби.

Около час след като започнаха, откъм Рифъл се появиха шестима яки моряци от заседнала лодка. Някои бяха с раирани панталони, други с пъстри шалове, вързани на кръста или на главите, трети бяха закичили шапките си с пера. Започнаха да подвикват грубиянски шегички на Фаун и Бери, но щом познаха капитана, веднага млъкнаха. Бери им махна дружелюбно. Даг отвори едното си око, за да види какво става, но тъй като нямаше проблем, го затвори отново.

– Къде отиват? – обърна се Фаун към Бери.

– Тръгнали са към Пърл Бенд. Предполагам отиват да се напият.

– В Посъм Ландинг няма ли кръчма? – Фаун скоро разбра, че кръчмата бе първото място, на което Бери търсеше Бо, когато той изчезнеше от „Завръщане“.

Бери се ухили и сниши глас.

– Има, но точно сега в долния край на Бенд е спряла лодка с легла. Държат я три сестри и две техни братовчедки. А пък в Ландинг няма такава. Жените от сала не разрешават.

Фаун се поколеба, тъй като не искаше да я помислят за невежа. Имаше обаче известни съмнения. Нали вече беше омъжена жена.

– Лодка с легла ли? – реши се да попита най-сетне.

– Някои от момчетата, които спят с лодкарите за пари, прескачат с лодката си от пристанище на пристанище, където търговията е най-оживена. Така могат лесно да се измъкнат, ако жените в града започнат да

негодуват, а и не им се налага да делят печалбата със съдържателите на странноприемници.

Фаун се запита дали майка ѝ има представа за тези екзотични прояви по реката.

– А ти срещала ли си някоя от тях?

– От време на време. Като ти се налага да се занимаваш с моряци, рано или късно се сблъскваш с какво ли не. Е, не мога да кажа, че съм се натъквала на най-лошото, защото татко не работеше на такива лодки. Повечето момичета са свестни. Някои се захващат с тази работа, защото нямат късмет, а пък на други им харесва. Някои са най-обикновени крадли, същите като моряците. – Тя се намръщи.

Мъжете вече се приближаваха и двете прекъснаха разговора. Фаун се запита дали Уит е чул приказките им за лодката с легла. Бе сигурна, че той ще прояви по-голямо любопитство от нея. А пък в момента разполагаше и с пари. Реши да не споменава и дума пред него. След това се запита дали Езерняците от лагера не идват тайно. Даг сигурно знаеше. Ако го попиташе направо, сигурно щеше да ѝ каже, макар че сам никога нямаше да посмее да повдигне въпроса.

Тя взе чувала на Уит и го изтърси върху тяхната купчина въглища, докато Бери се занимаваше с чувалите на Бо и Хоторн. После Бери нагази отново във водата, за да им подаде празните чували. Уит ѝ се ухили доволно. Устните му бяха посинели от студ. Слънцето залязваше и по брега вече падаха сенки. Фаун разтри ледените си крака и се запита колко ли време още смятат да работят Бери и Бо. Даг се надигна, огледа се и седна на дънера. Фаун проследи погледа му.

По брега приближаваха трима Езерняци – две жени и един мъж. Не бяха много млади. Една от жените бе облечена като патрулен, другата бе с вълнена пола и кожени пантофи, украсени с боядисани бодли от таралеж, а мъжът бе със семпла риза и панталони, косата му бе прибрана на опашка. Все още не беше побелял като жените, макар лицето му да издаваше, че не е млад. Лявата му ръка бе превързана. И тримата се бяха намръщили.

Спряха пред Даг. Жената от патрула заговори първа:

– Даг Ред Блу или както там си решил да се наричаш, трябва да поговорим с теб.

Даг разпери ръце, за да ги покани на тревата.

Бери застана до Фаун, за да разбере какво става. Жената от патрула ги погледна, след това каза отсечено:

– Насаме.

– Щом настояваш – каза Даг и се изправи. – Идвам след малко, Искрице, или направо на „Завръщане“.

Погледите на Езерняците се плъзнаха по Бери и се спряха върху Фаун и лявата ѝ китка. Тя сложи дясната си длан на брачната връв и вирна брадичка. Очакваше Даг да я представи, но той не помръдна, просто докосна слепоочието си, за да ѝ каже довиждане, и кимна навъсено. Дали имаше представа защо са дошли? Дори да имаше, не ѝ беше казал. Не бе споменал и дума за посещението си в лагера вчера, а и Фаун се заплесна да му разказва за лодката и така и не попита. Бе предположила, че не е намерил приятелите, които е търсил. Очевидно нещата не бяха толкова прости.

Даг бе заслонил същността си и не можеше да разбере какво е настроението на тримата Езерняци от Пърл Рифъл, но и не бе необходимо. Ама Оспри и Найси Сандуилоу не бяха никак радостни, дори му се сториха още по-намръщени от вчера. Мъжът му се стори разстроен. През всичкото време притискаше ранената си ръка към гърдите. Не носеше чанта с инструменти, но спретнатият му вид издаваше професията му.

Капитан Оспри се заизкачва през дърветата, докато не се отдалечиха достатъчно, така че дори някой да минеше по пътеката, да не може да чуе разговора им. Тримата седнаха на една паднала топола и Ама махна на Даг да седне на един пън срещу тях. После посочи непознатия мъж.

– Верел Аулет. Лечител на Пърл Рифъл.

Напрежението, което лъхаше от тримата, зарази Даг. Не можеше да прецени дали да започне агресивно с: „Какво искате?“, или съвсем спокойно да попита: „С какво мога да ви помогна?“. Вместо това кимна и се представи:

– Даг Блуфийлд.

Те продължаваха да го наблюдават с неприкрито съмнение.

Ама Оспри си пое дълбоко дъх.

– Първо, искам да стигна до дъното на слуховете, които се носят из Пърл Бенд. Истина ли е, че преди два дни си излекувал някакъв кочияш от Гласфордс със счупен крак?

Даг се поколеба, след това призна:

– Да. Длъжен бях. Моят кон го ритна.

Лечителят се размърда нервно.

– Същността ли използва, или просто намести костта?

Вместо отговор Даг вдигна куката. Не показва призрачната ръка – тя

беше заслонена със същността му.

– Много не ме бива да върша работа с две ръце.

– Така изглежда – съгласи се лечителят. – Извинявай. А кочияшът разбра ли какво точно правиш?

– Да, не съм пазил тайна.

Истината бе, че всичко видяха и разбраха.

Ама изсъска и измърмори:

– Мътните го взели.

Даг бе готов да се защитава, а и едва удържаше желанието си да започне да разпитва лечителя какво знае за омайването. Вместо това се намести по-удобно.

– Защо питате?

Верел Аулет отпусна ранената си ръка на лявото си коляно.

– За пръв път чух за подвига ти, когато някакъв фермер от Пърл Бенд – май беше дърводелец – се появи пред шатрата ми днес сутринта и настоя да се погрижа за болната му съпруга. Когато му обясних, че Езерняците могат да лекуват единствено Езерняци, се раздрънка за някакъв кочияш, за когото бил чул снощи в кръчмата. Първо молеше, след това предложи пари, накрая извади нож и се опита да ме накара да отида насила в Бенд. Някои от свободните патрулни наскочаха, взеха му ножа и го изпроводиха до кръстопътя. Той си тръгна с ридания, примесени с ругатни.

Верел не бе просто разстроен от нападението, усети Даг, но и от настойчивия нападател. Почти всички лечители бяха чувствителни, изпълнени с готовност да се раздават за пациентите си. Колко ли зле е била съпругата на дърводелеца? Представи си Фаун на смъртно легло и си каза, че би направил дори нещо по-страшно, че не би се задоволил с един нищо и никакъв нож.

– Но това е лъжа.

– Кое е лъжа? – попита Найси.

– Лъжа е, че Езерняците не могат да използват същността си при фермери.

– Ние тук сме им казали така – заяви нетърпеливо Ама. – Отсъстващи богове, мисли. Имаме един-единствен лечител и двама чираци, които едва могат да лекуват нашите хора.

– Дори и с тях не успяваме да се справим – измърмори Верел.

– Готови сме да продаваме на фермерите лековете, които приготвяме, стига да ни остане нещо – продължи Ама. – Но те ще изтощят напълно горкия Верел, ако разберат истината. А след това ще започнат да

приждат и случки като тази ще се превърнат в нещо обичайно.

– Те никога няма да разберат какво представлява същността – обади се Верел. – Няма и да помислят какво ни струва, колко сме уязвими, когато се открием.

– Не и ако не бъдат обучени – отвърна студено Даг. Смешна работа. Ама го погледна остро.

– Лесно ти е на теб. Щом нивото на реката се покачи, ще си хванеш пътя, а ние оставаме и трябва всеки ден да се разправяме с тези хора.

Верел го наблюдаваше намръщено.

– Партньорът ти, Соун, каза, че си невероятно силен, когато използваш същността. За патрулен.

О, богове, естествено че лечителят бе разговарял със Соун, докато той се беше възстановявал тук, а също и с Риила.

– Направих необходимото, както можах. Лечението на един патрулен може да се окаже трудно. – А пък откакто се бе появила призрачната му ръка, се бе сдобил с още повече сили. Дали тази сила бе нова, или след осакатяването се бе върнала, дори лечителката на езерото Хикори не бе успяла да определи.

Верел не спомена омайването като причина да не използва същността при болни фермери. Дали изобщо бе запознат с тази опасност, след като бе лекувал единствено Езерняци? Да не би ефектът, който Даг бе оказал върху Ход, да бе нещо необичайно? Зачуди се дали Ама знае, че Ход не си е заминал с останалите кочияши? Изглежда, не бе научила, защото не попита нищо за младежа.

Найси Сандуилоу уморено потри сбръчканото си лице.

– Кажи, Даг, какво точно каза на фермерите и лодкарите?

– Нищо. А когато се налагаше, истината – отвърна навъсено той. – Поне не им пробутвах разни лъжи, за да ми е по-лесно.

– Отсъстващи богове! – възкликна Ама. – Ти изгонен ли си, или си решил да се превърнеш в ренегат?

– Нито едното, нито другото – сопна се възмутено Даг. Ренегат бе дори по-грозна дума от изгнанник. Рядко се случваше Езерняк, независимо какви способности притежава, да се обърне срещу своите. Откакто Даг се помнеше, подобно нещо не се бе случвало, но бе чувал разкази от едно време. Патрули, посветили живота си на преследването на злини, погваха лудия със същото настървение като злина. – На тръгване Фейърболт Кроу ми даде благословията си. За него всичко е точно толкова ясно, колкото и за мен.

– Кое е чак толкова ясно? – попита скептично Ама.

– През лятото видях всичко в Рейнтрий – започна Даг, като се опитваше да намери точното обяснение. Онова, което се канеше да каже, не бе в негова полза, но не знаеше какво друго обяснение да даде. – Злината в Рейнтрий за малко да ни се изплъзне, защото се появи под фермерски град и вече бе успяла да открадне силите поне на петстотин души, преди да се насочи на юг. Получило се бе така, защото никой не бе казал на фермерите нищичко за злините. Попитах Феърболт какво щеше да стане, ако не беше засегнато едно нищо и никакво село? Ами ако се злината се беше появила в голям град като Трипойнт или Силвър Шоулс? Мястото щеше да се превърне в столица на злината крал. Колкото повече фермери се насочват на север, на толкова по-голяма територия ще се настанят и толкова по-големи ще растат градовете им. Пърл Бенд е двойно по-голям от последния път, когато идвах тук. Какво ще правим ние, ако се случи подобно нещастие?

– Ще изтласкаме фермерите на юг – отвърна без колебание Ама. – Не им е мястото тук.

– Много добре знаеш, че ще откажат да заминат. Живеят северно от Грейс от поколения, сами са облагородили земята. А ако ние се разпрострем толкова много и само патрулираме, за да издирваме злините, не можем да спрем, за да започнем война с фермерите, защото тази война няма да я спечели нито едната, нито другата страна, просто силите ни ще са отслабнали, когато се появи следващата злина. Фермерите са се установили тук, така че се налага да намерим друг начин.

Място, на което фермери и Езерняци живееха в сговор, щеше да е чудесно за него и децата на Фаун. Този нов подход към въпроса сякаш компенсираше годините, в които го бе пренебрегвал. „Тази криза определя целия ми живот. Не би трябвало да ме изненадва.“

Хрумна му нещо друго.

– Хората от лагера на езерото Хикори не общуват с фермери, общуват единствено патрулите, защото Хикори е дълбоко в гората на север от селищата на фермерите. Тук, при сала на Пърл Рифъл, се сблъскват с проблема от десетилетия. Би трябвало да сте се научили как да се справяте.

– Не бих казала – изръмжа Ама. – Помисли само за тенджерите, де то ги бяха нахлушили. Това е достатъчно показателно за страха и подозренията им към нас. А ти искаш да им предоставим доказателство какво можем да направим за тях. Ако не успеем да преместим фермерите, ще се наложи ние да се преместим. Поне пет мили нагоре по течението. Това е отговорът ми.

Даг поклати глава.

– С времето фермерите ще напълнят долината. Ако сега е трудно да сте отделени, по-късно ще се окаже невъзможно, защото тогава няма да има къде да се преместите. Защо не помислим още отсега?

– И кои сме тези „ние“, Даг Блуфийлд, дето нямаш дори лагер? – засече го Ама. – Благородната ти идея да се разправяш с фермерите за малко не доведе до смъртта на лечителя ни тази сутрин.

Верел вдигна ръка, за да ги усмири, но отново се сети, че за малко не го бяха заклали.

Ама продължи войнствено:

– Бях готова да кажа на фермерите от Бенд, че единствено Езерняци със златни очи могат да лекуват фермери, и те сигурно щяха да се вържат, само че следващият Езерняк с очи като твоите щеше да си изпати. Може би трябваше да им кажа, че единствено от лагера на езерото Хикори умеят да лекуват, и да оставя твоите хора да се разправят с насилниците.

Найси заговори тихо:

– Да лекуваме фермерите носи същите проблеми като да се бием с тях: такъв товар ще ни тегли назад, ще ни повлече надолу.

Тя поне го бе слушала внимателно. Все пак бе съветничка и бе свикнала да слуша споровете на хората. Даг опита отново.

– Можем да опазим някакво равновесие, ако накараме фермерите да поемат част от нашите задължения. Не е нужно да им подаряваме каквото и да било, ще е като търговия. – Погледна Найси и събра смелост да добави: – Може дори да им искаме пари. – Всъщност бе намислил по този начин да си изкарва хляба сред фермерите, преди да се случи тази работа с омайването.

Найси изви вежди.

– В такъв случай ще бъдат лекувани само богатите фермери.

Даг отвори уста, понечи да каже нещо, но размисли и я затвори. Май не бе обмислил идеята достатъчно добре. Да, наистина не беше. Все още не бе готов.

Верел го наблюдаваше напълно безизразно.

– Не са много онези, които могат да боравят със същността по този начин.

– Не е нужно всички да умеят. Много хора успешно се справят със същността. Ние, патрулите, си помагаме по този начин непрекъснато.

– Какво точно направи на кочияша? – попита Верел. – Кажи, патрулен?

Даг сви рамене. Пое си дълбоко дъх. С няколко думи описа състоянието, подобно на транс, как бе събрал частиците кост, как бе свързал кръвоносните съдове и нервите и ги бе задържал, за да могат да се излекуват. Стараеше се да нарича призрачната си ръка „проекция на същността“, тъй като Хохари определено предпочиташе този израз. Надяваше се лечителят да одобри техниката му, независимо от мнението на пациента. Не спомена и дума за последствията, макар че си позволи гласът му да прозвучи жално, докато описваше желанието си да има партньор.

– Искаш да кажеш, че лечителката на езерото Хикори е знаела, че можеш да вършиш подобни неща, и те е пустила да заминеш? – ахна Верел.

В Рейнтрий Хохари бе виждала Даг да прави много по-странни магии.

– Хохари се опита да ме привлече. Ако бе приела Фаун като моя съпруга, като моя помощничка, може би щеше да успее. Само че тя не бе склонна да го направи. Затова си тръгнахме.

Верел го наблюдаваше с огромно любопитство – и с желание да се възползва от уменията му, сети се Даг. Дали щеше да разбере намека? Даг и Фаун можеха да работят като лечител и половина и да се окажат безценна придобивка за лагера.

След миг същността на Верел трепна и докосна брачната връв на Даг, скрита от погледите от спуснатия ръкав.

– Струва ми се, че връвта е съвсем наред – заяви замислено.

– Наред е, разбира се – отвърна малко рязко Даг.

На Верел очевидно много му се искаше да остане насаме с Даг, за да го разпита как са успели да се справят с връвта. На Даг пък му се искаше още повече да дръпне лечителя настрани и да го разпита за всичко, което знае за церенето, за използването на същността, за омайването и за стотиците други възможни усложнения. Само че раздразнителната капитанка не ги бе довела тук затова.

Ама Оспри се намеси троснато.

– Опираме се на старите изпитани методи повече от хиляда години. Те не са се запазили толкова дълго без причина. Нека фермерите се грижат за фермерите, а пък Езерняците да се погрижат за Езерняците. Досега сме оцелявали някак. Опасно е да се смесваме. На мен ми е все едно, ако проблемите се стоварят върху глупавата ти глава, но има значение, когато страда някой друг. – Тя кимна към превързаната ръка на Верел.

– Това ли искаш? – предизвика я Даг. – Искаш проблемът да отиде някъде другаде?

Тя изсумтя.

– Ако се опитвах да поема бедите по цял свят, щях да полудея, а Пърл Рифъл отдавна да е загубен. Аз отговарям за патрула в Пърл Рифъл. Съседните лагери си управляват териториите, техните съседи правят същото и така е чак до пустошта, та и отвъд нея. Това е начинът, по който оцеляваме. И отделно, и заедно. Аз трябва да им имам доверие, те на мен също. Повярвай ми, тръгнал си да преследваш призраци. Затова ми се струва, че ти, Даг, дето си нямаш лагер, е най-добре да си стоиш настрана и да не влошаваш положението на моя територия.

– Щом се вдигне нивото на реката, заминавам – увери я Даг. Посочи безоблачното небе, студено и яркосиньо на залез. – Лошото е, че не мога да заповядвам на дъжда.

– Това ме устройва – отвърна Ама Оспри. Изправи се рязко, с което даде да се разбере, че разговорът е приключил. И другите двама се изправиха, челата им бяха намръщени, но и личеше, че са умислени, не раздразнили.

Очевидно моментът не бе подходящ, за да повдига повторно въпроса за споделящ нож. Даг въздъхна и вдигна ръка за довиждане към пулсиращото си слепоочие.

9.

Фаун непрекъснато се озърташе, но Даг така и не се върна на брега, докато капитанът на лодката с въглищата не мина с количка, за да купи тяхната купчина. Бери веднага раздели шепата монети на петимата. Докато вървяха към „Завръщане“, Бо неусетно се отдели от тях и потъна в сенките, обгърнали пътя към Посъм Ландинг.

Бери само поклати глава и когато Фаун изсумтя любопитно, обясни:

– С Бо сме се разбрали да не пипа парите за лодката. Засега спазва обещанието си. – Въздъхна. – Едва ли ще го видим до утре сутринта.

Все още измръзнали, въпреки че вече си бяха облекли сухи дрехи, Уит и Хоторн напалиха огън в огнището на „Завръщане“, а Фаун и Бери се заеха да сготвят. Фаун тъкмо приготвяше боб с бекон, когато Даг влезе. Личеше му, че е разтревожен. Поклати глава, когато забеляза любопитния ѝ поглед.

– Да се поразходим след вечеря, какво ще кажеш? – прошепна му тя, когато той седна на масата.

– Добре – съгласи се той.

Щяха да се поразходят и да си поговорят. Беше очевидно, че нещо измъчва Даг. Фаун се разсея, докато приготвяше вечерята, доволна, че има истинска, макар и доста примитивна кухня, в която да готви, след като цяло лято се бе задушавала над дима от открития огън. Покани Ход да седне да вечеря и той се нахвърли върху храната така, сякаш някой се кани да му я открадне. Уит му се скара, а Фаун сведе глава и се ухили, когато забеляза, че за Ход Уит е истински авторитет – поне по въпросите на поведението на масата. Хоторн не спираше да разказва за какво ще похарчи парите. Бери настоя да ги спести, а Уит го посъветва да ги инвестира в нещо, което после, когато се спуснат надолу по реката, да препродаде с печалба.

– Нещо нечупливо – подхвърли Фаун и Уит я погледна вбесен. Даг се усмихна и младата жена се поотпусна. Нощта обещавахе да е студена, а на сутринта сигурно щеше да падне слана, но вътре бе уютно и светло. Фаун бе заобиколена от приятели и това много ѝ хареса.

Даг се обърна към кърмата и остави вилицата. След няколко секунди по трапа се чува тежки стъпки, после някой скочи на палубата. Лодката се разклати. Непознат човек задумка с юмрук по вратата, не, люка,

поправи се Фаун, и се разнесе мъжки глас:

– Капитан Бери, я прати навън дългия Езерняк, дето го криеш вътре!

– Какво? – попита Уит, а Даг се намръщи. – Теб ли търси, Даг?

– Не е само един – въздъхна Даг.

– Точно когато Бо го няма – измърмори Бери и стана от пейката. Уит и Фаун я последваха, а тя накара Хоторн да се върне на мястото си. Ход се сви уплашено. Даг само прокара пръсти през косата си, след това отпусна брадичка на свития си юмрук.

– Бери? – изрева отново гласът. – Казахме да го изведеш навън!

– Стига си кряскал, Уейн, ще събудиш децата на съседите – провик-на се гневно Бери. – Чух те, не съм глуха. – Отвори люка и пристъпи навън. – Каква е тази връва? – Уит застана до нея, а Фаун до Уит.

Един едър лодкар бе застанал на предната палуба между кошарата на козата и клетките с пилета. Даг бе оставил Копърхед на брега, вързан за едно дърво настрани от пътеката, и бе натрупал пред него сено, за да не нервничи, но козата Дейзи изблея, уплашена от шумния посетител. Уейн държеше факла. Оранжевата светлина хвърляше отблясъци по широкото му лице, поруменяло не от усилие или студ, а от количеството изпита бира, ако можеше да се съди по миризмата, която лъхаше от него.

На брега се бе събрала тълпа от поне двайсет души. Фаун ги огледа уплашено. Позна някои от лодкарите, които бяха минали покрай тях на път към Пърл Бенд. Не можеше да забрави панталоните на червено и синьо райе. Останалите сигурно бяха от града, мяркаха се и една-две жени. Някои държаха фенери, други факли. Както се бяха скупчили на сенчестия бряг, изглеждаше така, сякаш там гори огън.

Лодкарите обикновено носеха ножове на коланите си, някои дълги като бойния на Даг, а сега повечето стискаха и яки сопи. Шестима бяха понесли врата с пантите на рамене, а върху нея бе положен човек, увит в одеяла. До един бяха намръщени, някои оголили зъби като озверели вълци. На Фаун й се стори, че са по-скоро възбудени, отколкото разгневени, но най-страшното бе, че са много. Чули шума, неколцина мъже от съседните лодки наизлязоха да видят какво става.

– Марк, майсторът на лодки, разправя, че надутият всемогъщ лечител на Езерняците е отказал да излекува съпругата му, а тя е много зле. – Капитан Уейн насочи дебелия си палец назад към свитата върху вратата фигура. – Затуй ние от „Бързата костенурка“ се хванахме и решихме, че ще накараме този да свърши работа.

Понесе се одобрителен шепот и тълпата се люшна напред. Вратата се килна и се чу остър вик. Широкоплещестите лодкари се спогледаха смутено и я изправиха.

Фаун се зачуди дали да не каже, че Даг го няма, но се страхуваше дошлите да не се втурнат да проверят кой е на „Завръщане“. Преди обаче да изрече и дума, Даг излезе и се изправи в пълен ръст – бе почти цяла педя по-висок от капитана, повел тълпата.

– Какво става? – попита съвсем спокойно. – Какъв ви е проблемът?

Лодкарят наведе глава, също като бик, готов да се втурне напред.

– Донесохме една тежко болна жена.

Даг отправи поглед към брега.

– Виждам.

Сигурно благодарение на усета си за същност бе разбрал още преди да излезе. Фаун не сподели това с никого. Дали Даг знаеше какво прави? Може би не. Но той умееше да предусеща намеренията на хората.

– Излекувал си счупеното коляно на каруцарчето – продължи Уейн. – Снощи то се похвали в кръчмата в Бенд. Почти всички бяхме там. Знаем, че можеш да помогнеш.

Даг си пое дълбоко дъх.

– Аз не съм истински лечител. Работя като най-обикновен патрулен.

– Хич недей да лъжеш, за да се измъкнеш!

Даг вирна брадичка и лодкарят отстъпи крачка назад, забелязал блясъка в очите му.

– Не лъжа. – След това добави тихо: – Не бих го направил. – Потърка врата си, погледна Фаун и въздъхна. Съпругата му бе застанала до лявото му рамо. – Това време няма ли да се промени най-после?

Пръснатите по небето парцаливи облаци май предвещаваха промяна на времето. Звездите на запад не се виждаха.

– Ами може.

Той й се усмихна, за да й вдъхне увереност.

– Май ще рискуваме. – Обърна глава и извиси глас към брега. – Качете я и я оставете. Не, няма място за всички! Само съпругът й и ако има някоя жена роднина. Сестра? Добре. Елате, госпожо. – Тълпата направи място, за да поставят още няколко дъски, по които да качат вратата на борда.

– Уит, стой до мен – прошепна Даг. – Фаун, не ме оставяй. – Тя кимна. – Този ли е съпругът? – измърмори Даг, когато един блед млад мъж с тъмни кръгове под очите пристъпи напред. – Че той е колкото

Уит.

За да не рискуват да изпуснат жената в тинята, хората се поразреди-ха. Бяха обградили лодката на Бери обаче и положението бе взривоопасно. Щом оставиха вратата на палубата, Бери успя да прогони повечето лодкари и моряци, защото наистина нямаше място за всички. Капитан Уейн остана, стиснал решително зъби. Фаун реши, че акцията е била организирана в кръчмата на Пърл Бенд. Добро дело, съчетано с възможността да пребият някой, бе свършеното прекарване за група пияни моряци. Двайсет на един. Дори така да беше, те да не би да си въобразяваха, че ще успеят да повалят Даг? Той гледеше безизразно жената.

Съругата на дърводелеца напомняше на Кловър. Преди тежката болест да я повали, сигурно е била закръглена и весела. Сега кръглото й лице бе бледо, обсипано с капчици студена пот. Кестенявата коса бе по-лепнала по слепоочията, на местата, където от ъгълчетата на очите й се бяха стичали сълзи. Дишането й бе накъсано, тя притискаше корема си с ръка, а с другата си стискаше полата. Фаун усети как Ход се измъкна от каютата, последван от Хоторн.

Съругът й коленичи и стисна едната й потна длан. Вдигна поглед към Даг.

– Какво й е, Езерняко? Не е плакала така дори когато раждаше детето ни.

Даг потри устни и коленичи от другата страна на жената. Подръпна Фаун до себе си.

– По една случайност съм виждал и друг такъв случай. Много отдавна, в шатрата на един лечител в Лутлия. – Фаун вдигна поглед към него, защото знаеше отлично кога се е случило. – Докараха един, който се присвиваше от болки в стомаха. При нея неочаквано ли започна?

Дърводелецът закима.

– Преди два дни.

– Аха. – Даг го погледна и продължи: – Не знам дали някога си виждал човешки вътрешности. – Май това не бе най-добрият избор на думи, каза си Фаун, след като половината хора подозираха, че Езерняците са канибали. – В едно ъгълче на вътрешностите има хлъзгав джоб, не по-голям от малкото пръстче на дете. Лечителите така и не можаха да ми обяснят каква функция изпълнява. Само че при онзи, за когото споменах, нещо се бе заметнало, подуло или нещо подобно и бе започнала инфекция, та джобът се бе подул като пълен мехур. Докато го закарат при лечителя, джобът се беше пръснал. Мръсна работа. Съдържанието беше плъзнало в корема му.

Капитанът поне изглежда знаеше до какво води подобно нещо, защото сви устни и подсвирна.

– Инфекцията се беше разпространила прекалено бързо и дори подсилването на лечителя не помогна на човека. Умря след три дни. Най-странното е, че след като джобът се беше пръснал, болката намаляла, тъй като вече нямало напрежение. Сигурно е решил, че се оправя, а после се е оказало прекалено късно.

Гласът на дърводелеца прозвуча съвсем тихо:

– И в корема на Крес ли джобът ще се пръсне по същия начин?

– Все още не се е пръснал – успокои го Даг. – Но болестта е много опасна. Не е толкова сложно да го подсиля. Има много коремни болести, с които нито един лечител не би могъл да се справи, особено при жените, но тук... – Той въздъхна. – Поне мога да опитам. – Сръчка Фаун. – Искрице, ще ми махнеш ли приставката?

Можеше да я махне и сам, но по този начин очите на всички щяха да са приковани в нея, съпругата на патрулния. Нарочно ли го направи? Тя разкопча каишките и смъкна дървената част, а след това и финия памучен чорап, който бе оплела, за да не му се протърква кожата. Остави ги настрана. Доколкото знаеше, за Даг бе все едно дали е с приставката, или не, но сигурно дърводелецът щеше да е по-спокоен, ако над корема на съпругата му не се вижда метална кука.

– Ще се опитам да... – Даг вдигна поглед и се огледа. Фаун предположи, че единствено тя разбира колко много се притеснява. – Първо искам да подсиля подутото място. Повечето от вас не знаят какво е това същност, но така или иначе, няма да видите нищо. След това ще се опитам да изпразня подутия джоб така, че да не плисне навсякъде. Тогава може да я заболи, но после ще й олекне. Има и известна опасност. Същност опасностите са две. Погледнете ме и двамата, и съпругът, и сестрата. – Гласът му омекна. – Крес. – Той се усмихна на младата жена и изпълнените ѝ с болка очи се разшириха. Когато бе сигурен, че внимават, Даг продължи: – В момента джобът е възпален и подут. Има опасност да се спуска, докато се опитвам да го изпразня. Но той така или иначе ще се спуска скоро. Все още ли искате да опитам?

Те се спогледаха. Болната стисна ръката на съпруга си, той облиза устни и кимна.

– Има и друга опасност. Тя ще се появи по-късно и е съвсем различна. – Даг преглътна с усилие. – Понякога, когато Езерняците лекуват фермери с помощта на същността, фермерите са като омаяни. Това не е нарочно, но това е една от причините, поради които Езерняците

отказват да ви лекуват. Щом нивото на реката се вдигне, аз заминавам. Едната възможност е Крес да се почувства тъжна заради нещо, което няма да има никога, както често се случва с хората, независимо дали са под омая, или не. Не знам дали ти, Марк, дърводелецо, си ревнив или чувствителен. Но ако забележиш подобно настроение, твоя работа като съпруг е да ѝ помогнеш да го преодолее, а не да ѝ се караш. Разбра ли ме?

Дърводелецът отначало поклати глава, след това закима и изпусна съдържания си дъх.

– Да не би да казваш, че Крес ще избяга от мен? Че ще изостави и мен, и бебето? – Погледна уплашено Фаун. – При теб така ли стана?

Фаун поклати бързо глава и черните ѝ къдрици плиснаха пред лицето.

– Дватамата с Даг убихме заедно една злина. Така се запознахме. – Искаше ѝ се да добави, че тя не е омаяна, а влюбена, след това прецени, че е най-добре да не разкрива чувствата си. Крес дишаше все така накъсано. Фаун стисна едната ѝ ръка. – Тя няма да избяга, освен ако ти не я подтикнеш.

Дърводелецът стана нетърпелив.

– Хайде, Езерняко. Прави, каквото ще правиш. Помогни ѝ, спри болката!

Даг кимна, наведе се и протегна ръце над корема на жената, отляво. На лицето му се изписа същото изражение, както когато лекуваше Ход – сякаш се бе отнесъл.

– О – въздъхна Крес. – Олевка ми.

Фаун се запита дали това се дължи на подсилването, или на внезапно спуканото се черво. Дали Даг щеше да се справи, преди положението на болната да се влоши?

– Това беше подсилването – обясни Даг. Гримасата му трябваше да бъде усмивка. – Трябват ни няколко минути, за да подейства напълно.

– Магия – прошепна с надежда дърводелецът.

– Не е магия. Това е работа със същността. – Даг вдигна поглед към скупчилите се над него лица – двама капитани на лодки и любопитен моряк, вероятно дясната ръка на Уейн, притеснена двойка от Пърл Бенд, вероятно роднини, Уит, Ход и Хоторн. – Ха. – Той се подпря на пода и се изправи. Фаун се изправи след него. Даг бавно се обърна към тълпата на брега, хората се надигаха на пръсти с надеждата да видят какво става. Наведе се към Фаун. – Виж, Искрице, имам си публика.

– Предполагам, че са дошли да те пребият, а после да те изгорят –

прошепна тя.

По лицето му се плъзна усмивка.

– Поне да прикова вниманието им, докато имам възможност. Кога ще имам друг такъв случай?

Застана пред клетките на пилетата. Замахна с лявата ръка, за да привлече вниманието на хората, след това прихвана Фаун през кръста и я вдигна на парапета до себе си, така че да изглежда по-висока. Чуканът му остана скрит зад гърба ѝ, а другата ръка вдигна за поздрав и заговори високо:

– Чухте ли всички какво казах на дърводелеца Марк и Крес? Не сте ли? Обясних, че направих подсилване на мястото, където Крес има инфекция. Предполагам, че повечето от вас нямат представа какво е подсилване, нито пък същност, затова ще ви обясня.

И за огромно удивление на Фаун повтори почти същите думи, които бе изрекъл на масата в Уест Блу. Само че този път не говореше неуверено, а обясняваше гладко, логическата връзка бе по-последователна, всички подробности и сравнения бяха предадени ясно, като на изпълнените с недоверие Блуфийлдови. Говореше авторитетно, като истински капитан на патрул.

Уит стоеше до нея ококорен. По едно време прошепна:

– Те дали разбраха нещо?

– Поне един от трима е достатъчно умен или трезвен. Което ще рече, че поне шестима са разбрали. – Тълпата се бе смълчала, след това всички заговориха едновременно. Хората на съседните лодки бяха като омагьосани.

За огромно учудване на Фаун, когато приключи да обяснява за работата със същността и морящите твари, Даг пак вдигна ръка за тишина и премина на споделящите ножове. Сега вече всички се заслушаха още по-внимателно, сякаш им разказваше история с призраци.

– Тъкмо затова – завърши Даг, – когато глупавият патрулен е счупил ножа от кост, докато сте се били онази вечер, Езерняците от Пърл Рифъл са останали потресени, все едно някой е убил баба им, което е почти истина. И тъкмо затова напоследък са станали по-докачливи.

На Фаун ѝ се стори, че поне някои от мъжете разбират. Ако не друго, то поне кимаха, някои зяпнали.

– Някои от вас може и да се питат защо нито един Езерняк не ви е обяснил тези неща досега. Отговорът е до вас или може би в ръцете ви. Вие твърдите, че се страхувате от нас, от магията ни и тайните ни. Ние също сме смъртно уплашени от вас. Страхуваме се, защото сте

многобройни, страхуваме се от всички недоразумения. Попитайте нещастния Верел, учителя на лагера, дали скоро ще посмее да припари до някой фермер. Причината, поради която Езерняците не ви обясняват всички тези неща, е защото вината за цялото това положение не е изцяло ваша.

Много от мъжете побързаха да скрият сопите зад гърбовете си. Един, съвсем засрамен, пусна дървото, погледна първо наляво, после надясно и скръсти предизвикателно ръце.

Даг си пое дълбоко дъх и огледа тълпата.

– Дърводелецът Марк попита дали работата със същността е магия и аз му отговорих, че не е. Същността е част от света и работата с нея е в унисон със света около нас, не против него. То е като да цепиш дърва, не да ги сечеш по диагонал. Не е никаква магия, не е по-различно от това да садиш царевица. Фермерите бодват четири зрънца в почвата и се надяват да покълнат едно или две. Ако са три, са доволни, ако покълнат и четирите, тогава казват, че е станало истинско чудо. Работата със същността не означава да твориш чудеса, същото е като да садиш нещо, а понякога имаме повече късмет, отколкото друг път.

Погледна през рамо към болната, после добави:

– Сега ще ме извините, но трябва да поработя със същността. Ако сте от тези, които се уповават на надеждата, надявайте се тази вечер да бъде успешна.

Кимна за поздрав и се обърна към пациентката си. „Говореше напълно сериозно“, каза си Фаун.

– Отсъстващи богове – зашепна той на ухото ѝ. – Едва ли има правило, което да не наруших.

– Ти си невероятен, патрулен – прошепна в отговор тя. Така бе казала леля Нати вечерта, когато Даг поправи счупената стъклена купа и удиви цялото семейство Блуфийлд.

Устните му потрепнаха, когато си припомни случая, но погледът му отново стана сериозен. Върна се при Крес и коленичи. Приведе се напред и на лицето му отново се появи познатото отнесено изражение.

Появи се, изчезна, после се появи пак. Фаун клекна до него. В огнището имаше котле с гореща вода, одеялата бяха готови в каютата.

Крес простена, а след миг изпищя жално. Фаун стисна ръката ѝ, когато жената се опита да я притисне към корема си. Не посмя да докосне Даг да не би да наруши съсредоточаването му, но когато цветът се оттече от лицето му, разбра, че той изстива прекалено бързо. Нощта се бе спуснала и застудяваше, въпреки че наоколо горяха фенери и факли.

Минутите се изнизваха, макар да не бяха толкова много, колкото при Ход. Най-сетне Даг вдигна глава и изпусна дълго съдържания си дъх. Изпъна рамене и потърка лицето си. Крес бе спряла да плаче и го наблюдаваше, зяпнала от удивление.

– Засега повече не мога да направя. Течността в джоба излезе и подутината спада. – Даг намръщи чело. – Мисля, че май е най-добре Крес, сестра ѝ и Марк да останат тази вечер на лодката. Инфекцията още не е преминала напълно, а утре сутринта отново ще направя подсилване. На Езерняците, които са лекувани от това, им дават преварена вода с малко захар и сол, след това чай, но не хапват нищо ден-два. Така вътрешностите се прочистват. Увийте я да ѝ е топло и я сложете до огъня.

– Че ти какво направи? – попита капитан Уейн тихичко.

– Или приеми думата ми, или недей – отвърна Даг. Погледна Крес и на устните му затрепка усмивка. – Ако беше Езерняк, щеше да си видял много такива случаи.

Започна да трепери.

– Трябва да влезеш вътре и да се стоплиш – обади се Фаун. – Няма да е зле и ти да пийнеш чай.

Той ѝ се усмихна, след това я притисна към себе си и я целуна. Устните му бяха леденостудени, ала очите му горяха като огън. „Огън и лед – помисли си замаяно Фаун. – Какво ли ще излезе?“

Въпреки преживените вълнения гостите на лодката заспаха върху кожата пред огнището още щом легнаха. Даг се отпусна на постелята зад завесата и скоро захърка. На сутринта, след като пи чай, направи ново подсилване на Крес, след това изпрати двойката и приятелите им да си вървят. Недоспалите уморени лодкари вече не изглеждаха толкова страшни. Послушно положиха болната върху вратата, за да я върнат у дома.

Щом процесията се скри от поглед, Даг се обърна към Фаун и каза:

– Скоро ще отпътуваме.

– А на мен ми се струваше, че ни чака мразовит ден – призна Фаун.

– Тогава осигури повече одеяла – зашепна Даг. – Езерняците от Пърл Рифъл ясно ми казаха, че не им е никак приятно да им подливам вода. А аз прекалих. Сигурно капитан Оспри вече е разбрала. Не знам дали някога си виждала Масапe Кроу ядосана. Истината е, че Ама много ми напомня на нея. Когато прекоси реката със сала, ми се иска да съм възможно по-далече.

– Защо?

– Ще ти обясня след малко. – И отиде да оседлае Копърхед.

Фаун се качи на коня, прегърна Даг през кръста и препусна на юг по правия път. Беше приятно, но пък нямаше как да разговарят. Въпреки двойния товар конят нямаше нищо против да се пораздвижи, след като дни наред бе мързелувал. Едва когато зави наляво и се заизкачва по един горист хълм, Даг започна да разказва за безуспешното си първо посещение в лагера на Езерняците и как клюките в кръчмата и случката с лечителя са станали причина за идването на вчерашната делегация. Фаун се възмути искрено, но той само поклати глава.

Сивата мъгла не се вдигна, когато заблестяха първите слънчеви лъчи, дори стана още по-гъста. Стомахът на Фаун вече ръмжеше от глад. Накрая Даг спря до огромна стара паднала магнолия. Останалата от корените дупка бе пълна със сухи листа. Постлаха одеялата на земята, направиха си уютно скривалище, също като леговище на лисица, и седнаха да закусят. Даг отказа да запали огън, да не би пушекът да издаде убежището им. Енергията му го напусна толкова бързо, колкото бе нахлула, и той се унесе. След няколко часа се събуди освежен и се любиха с огромно удоволствие. Бе започнало да ръми и двамата се сгушиха също като катерици, готови за зимен сън.

Даг отново заспа и се събуди широко усмихнат. Смехът му се стори на Фаун най-чудесният звук от много време. Тя се надигна на лакът и го сръчка.

– Какво ти става?

Той я привлече към себе си и я целуна.

– Успях да спася живота на жената!

– Не беше ли забелязал досега? – Тя отвърна на целувката му. – Май работата на лечител ти допада, а? Освен това ти се отразява добре. Да знаеш, че много се гордея с теб – добави след малко.

Усмивката му се стопи.

– Моите хора настояват, че трябва много да се внимава. Не че според тях не става, не е заради проблема с омайването, за него изобщо не споменават. Просто фермерите си мислят, че това е магия, а магията трябва винаги да дава желания резултат. Спечелих Ход, спечелих Крес, но това стана единствено защото извадих късмет и проблемът ѝ ми бе познат. Сещам се поне за пет или шест болести, с които не съм запознат.

Тя нави на пръста си кичур косъмчета на гърдите му и се наведе, за да го целуне по трапчинката на шията.

– Ако беше така, какво щеше да направиш?

– Нямаше да започна. Щях да се държа като добро момче, точно както искаше капитан Оспри. Щях да чакам горката жена да умре. – Той смръщи вежди. – Някои млади лечители много се разстройват, когато изгубят първия си пациент, но аз вече съм минал този етап. Отсъстващите богове да са ми на помощ, та аз убивах хора нарочно. Най-голямата опасност, от която се страхуват Езерняците, е, че ако се опитат да помогнат и се провалят, фермерите ще се обърнат срещу тях. Случвало се е. Не съм първият, изкушил се да тръгне по този път. А не знам как да се справя. Дали да излекувам човека и да си замина? Ама Оспри не се оплакваше просто така.

– Ако – рече бавно Фаун – се застоиш на едно място прекалено дълго, хората ще те опознаят и ще започнат да ти се доверяват. Тогава, ако някога се провалиш, няма да е чак такъв проблем.

– Да си в безопасност, когато се провалиш. – Той се замисли над тези думи. – За патрулен тази идея е необичайна. – Мълча дълго. – Никога не е безопасно, ако не успееш да убиеш злината. Все някой трябва да успява, при това всеки път. Дори не на всяка цена, защото трябва да остане достатъчно хора, които да продължат на следващия ден.

– Системата е добра – съгласи се Фаун, – когато става въпрос за злини. Само че при хората не е така.

– Хм. – Той се загледа в тънките нишки светлина, които се процеждаха през дупчиците на палатката, направена от метнатото върху щръкналите корени одеяло. – Искрице, винаги ме караш да се замислям в нови посоки.

– Не ми казвай, че ти преча да мислиш.

– По-скоро притежаваш уменията да стигаш до дъното на въпроси, с които никой не се е занимавал много отдавна.

Фаун се ухили.

– И кой ще е първият, който ще каже нещо грубо или глупаво за дъното на нещата?

– Аз съм винаги готов – прошепна Даг и започна да целува голото й тяло.

Цял час се изниза в смях и ласки.

Качиха се на „Завръщане“ по тъмно. Ръмеше студен дъждец, който бе разочаровал лодкарите, защото бе съвсем недостатъчен, за да покачи нивото на Рифъл. Уит им каза, че някакви сърдити Езерняци идвали да търсят Даг цели четири пъти. Два пъти се отбила лагерната капитанка, веднъж капитанката на сала, а след това и един доста уплашен лечител. Даг съжали, че го е изпуснал. Фаун забеляза колко е нервен и разбра, че

е настроил същността си в готовност, ако някой дойде, но вечерта напредваше, не се появи никой и Даг отново се отпусна.

След дългия ден двамата се сгушиха в леглото да поспят. По едно време Фаун усети, че Даг се надига, и прошепна сънено:

– Какво става?

– Май имаме посетител.

Фаун не чу стъпки на палубата, козата Дейзи не изблея, пилетата не се разкудкудякаха.

– Нали Бери е прибрала трапа?

– Не идва по пътеката. Идва откъм реката. Отсъстващи богове, май плува.

– В тази студена вода? Кой е?

– Ако не се лъжа, май е младият Ремо. Защо? – Даг напипа панталоните си, нахлузи ги, отметна кожите и дръпна завесата.

– Аз какво да направя? – прошепна Фаун.

– Стой тук, докато не разбере какво става.

Мина тихо покрай товара и койките, като внимаваше да не събуди никого. Фаун долови тихото проскърцване на задния люк.

10.

Лампата на масата бе от Трипойнт, долната ѝ част представляваше стъклена ваза, защитена от тънка решетка, монтирана върху метален резервоар с метална капачка и телена дръжка. Даг посегна към нея, когато мина покрай масата. Измъкна се внимателно на палубата, затвори вратата, закачи лампата на един изкривен пирон и увеличи пламъка. Вгледа се към водата. Небето бе облачно и нямаше никаква светлина от луната и звездите, лампата хвърляше мастилени отблясъци по вълничките.

След малко от сенките се показва тъмна фигура. Наистина беше Ремо. Лявата му ръка, на която все още личаха шевовете, се показваше от водата, стиснала някакво обвито с лиани и листа дърво. Отгоре бе закрепил дисаги, а върху тях някакъв вързоп. Добра се до едно от греблата и изпъшка:

– Моля те, много те моля, вдигни ги...

Ако момчето бе доплувало от отсрещния бряг в това време, сигурно бе премръзнало и напълно изтощено, независимо че бе младо и силно. Даг изви вежди, но се наведе, взе вързоба и го остави на палубата. Това, разбира се, бяха дрехите и ботушите на Ремо. След това вдигна и дисагите, където младежът сигурно бе прибрал всичко ценно, което притежаваше, и ги остави до вързоба. Обърна се към Ремо, който се опитваше да се изтегли с треперещи ръце, но не успя и отново цопна във водата. Даг въздъхна, наведе се, протегна ръка и изтегли треперещия млад патрулен на палубата. Подобие то на сал изтропа в борда, после се понесе по течението.

Ремо кимна с благодарност и се наведе към вързоба. Избърса се с кърпа и се облече, но продължи да зъзне.

– Б-б-благодаря.

– Вътре спят – предупреди го тихо Даг. Запита се дали да вкара момчето в каютата и да го настани пред огнището, или да го хвърли обратно в реката. Е, много скоро щеше да вземе решение.

– Добре – прошепна Ремо. Устната му бе спаднала, но синините около окото бяха потъмнели до наситено лилаво, а по краищата ставаха зеленикави. Той натъпка ризата в панталоните си, нахлузи ботушите и отпусна ръце. Почна да свива и отпуска юмруци, но думите сякаш бяха заседнали в гърлото му.

Очевидно бе положил доста усилия, за да стигне дотук. Не можеше

да млъкне точно сега. Предпазливостта накара Даг да потисне любопитството си и напирания въпрос: „Какво искаш?“. Вместо това просто изви едната си вежда.

Това бе достатъчно, за да накара малкия да се разприказва.

– Вземете ме с вас – избъбри Ремо.

– И защо?

Младежът го гледаше също като Ход.

– Ти имаш ли представа къде отивам? – попита Даг.

– Надолу по реката. Заминавате. Където и да отивате, нали няма да останете тук.

Това бе момчето, спомни си Даг, което бе счупило ножа на баба си, бе пропиляло смъртта ѝ и трябваше да предаде костта на семейството си. Очевидно не бе минало добре, по-скоро доста зле. Ремо бе по-съвестният от двамата партньори, онзи, който се бе опитал да постъпи правилно, а се бе получило тъкмо обратното. „Нали знаеш как е, патрулен?“ Даг потърка челото си с ръка и седна на пейката до стената на каютата. Приставката на осакатената му ръка бе свалена за през нощта и той отпусна чукана отстрани, а другата ръка подпря на коляното си.

Ремо седна на палубата и кръстоса крака. Явно бе обзет от подозрения за онова, което ще последва.

– Поне десет други лодки ще се отправят в същата посока – изтъкна Даг. – Защо избра „Завръщане“?

Ремо го погледна отчаяно.

– Защото на всички други има само фермери.

Даг не бе сигурен как да приеме думите му. Изкушаваше се да го напердаши, но бе прекалено късно и се чувстваше изморен. Можеше обаче поне малко да го поизмъчва.

– И на тази е така.

Вторият опит на Ремо бе по-близо до истината.

– Но ти си си тръгнал.

– Аз не...

– Дори да не са те прогонили, са те принудили да си тръгнеш. Просто е било невъзможно да останеш. Мислех, че ще ме разбереш. – Горчивият му смях издаде колко е млад и че е на ръба на отчаянието.

„Разбирам те, и още как.“

– Ти си отхвърлил старите правила. Разбунтувал си се. Поел си по собствен път, при това сам. И никой не ти казва, че всичко е така, защото си глулав хлапак!

„Виждаме света не такъв, какъвто е, а пречупен през собствените

ни очи.“

– Не съм тук поради тази причина. Мога отсега да ти кажа, че проблемите в семейството ти ще отминат. Всички проблеми се решават, защото иначе няма да ни останат сили.

„Едва ли ще продължат повече от двайсет години.“

Ремо поклати глава. Май се бе отдал на собственото си нещастие и не желаше да слуша.

Даг се замисли за семейството си и премисли съвета, който се канеше да даде.

– А докато чакаш, винаги можеш да постъпиш в патрула.

Ремо поклати глава.

– Патрулът на Пърл Рифъл е пълен с хора от рода ми. Почти всичките ми братя и сестри и половината ми братовчеди са патрулни. Да не забравя чичовците и лелите и така нататък. Всеки от тях мисли, че баба е трябвало да даде ножа на него – и са прави. – Въздъхна тежко. – Вчера ходих до майстора на ножове, за да поискам нож, а той дори не се съгласи да ми направи.

„Естествено, като те гледам в какво състояние си.“ Даг мислено поздрави предпазливия майстор. Заговори търпеливо.

– Каквито и неприятности да са ти се струпали, няма да успееш да ги преодолееш, като избягаш. Пътят, по който съм тръгнал, не е за теб. Искам да ти кажа, че най-доброто, което можеш да направиш за себе си и за лагера Пърл Рифъл, е да се върнеш и да се престориш, че това среднощно плуване изобщо не го е имало.

– Мога да преплувам и само до средата на реката. Така всичките ми проблеми ще се решат.

Даг въздъхна, но преди да изрече следващия аргумент, вратата тихо се отвори и Фаун излезе при тях. Беше се увила с одеяло върху нощницата и стискаше някаква кърпа. Погледна Даг.

– Може ли да се намеся? Аз съм специалистката по бягства от дома. – Разгъна кърпата. – Хапни, това е царевичен хляб. Аз го правя леко подсладен.

Ремо посегна, без да се замисля, но го погледна изумено. Фаун подаде парче и на Даг и взе последното за себе си. Даг отхапа и направи знак на Ремо да яде. Фаун се облегна на стената на каютата, отхапа малка хапка и докосна коляното на Даг с босия си крак.

– Значи това е твоят Ремо. Или може би Бар?

Даг преглътна и ги представи един на друг.

– Да, това е Ремо. Ремо, това е съпругата ми, Фаун Блуфийлд.

Ремо, стиснал хляба в ръка, понечи да стане, но Фаун му махна да седи спокойно и той се отпусна отново.

– Ти си булката фермерка. Мислех, че си... по-висока.

Даг едва сдържа любопитството си, защото бе сигурен, че Ремо е премълчал останалите прилагателни, които са му хрумнали. „По-стара“ със сигурност бе сред тях.

– Та значи – продължи весело Фаун, – първото, в което съм сигурна, когато става въпрос за бягство от дома, е, че онова, което си намислил посред нощ, не е най-доброто решение. – Погледна многозначително Даг и продължи: – Сега е средата на нощта, а ти не оставяш Даг да се наспи. Но пък постлах кожи и одеяла, останали от снощните ни посетители, пред огнището. Вече са се затоплили.

Ремо трепереше, кожата му бе ледена.

– След като се затоплиш, обзалагам се, че ще побързаш да си тръгнеш, въпреки че си имаш неприятности и ми се струваш изморен. Плувал си дълго. Сигурно цялото тяло те боли.

„Боли не само заради раните“, помисли си Даг. Потисна усмивката си, когато Ремо ги зяпна удивено. Очевидно това бяха първите мили думи, които чуваше от дни. Красива млада жена му предлагаше храна, топло легло и съчувствие и той нямаше намерение да спори с нея, въпреки че бе фермерка.

– Искрицата е умна – обади се Даг. – Послушай я, Ремо, и тази вечер не се надявай на по-добро предложение. – Не изказа онова, което се въртеше в главата му: че предложението е по-добро, отколкото да плува обратно и да се удави по средата на реката. Нямаше смисъл да посипва сол върху раните му, макар младежът сам да си ги бе нанесъл.

Ремо погледна ръката си, учуден, че хлябът е свършил, след това вдигна очи към тъмните води. През голите дървета на брега се процеждаха няколко жълти светлинки от лагера Пърл Рифъл.

– Тази вечер няма да тръгнем – изтъкна Фаун.

Ремо поклати мократа си глава.

– Водата приижда. Когато попаднеш в течението по средата, се усеща. Затова реших да преплувам сега. Утре сутринта ще е прекалено опасно, а до утре вечер всички лодки ще са отплавали.

Ремо бе живял край сала цял живот и Даг предположи, че познава добре реката. Освен това, щом влезеше във водата, следите му се губеха. Ако се окажеше, че някой кон липсва, значи бе отпътувал на север, ако прекосеше реката със сала, щяха да го видят и да кажат, че се е насочил на юг. Щом излезеше от обхвата на усета за същност, никой

нямаше да разбере дали е тръгнал на север, на юг, на изток, на запад или е някъде по реката.

Лек ветрец вледени младежа още повече и той бързо взе решение.

– Добре.

– И тихо – прошепна Фаун и протегна ръка към дръжката на вратата. – Всички спят.

– И Бери ли? – попита Даг.

– Казах й, че ще й обясниш утре сутринта. И тя пак заспа.

– Ясно.

След като завиха Ремо пред огнището, също като някое дете, Даг и Фаун най-сетне си легнаха зад завесата. Постелята им, за съжаление, бе изстинала. Разтриха се един друг, за да се стоплят, и преплетоха ръце и крака, за да запазят топлината.

– Защо избра точно онзи момент? – прошепна Даг до къдриците на Фаун. – Да не би да реши, че говори сериозно, че ще се удави?

– По това време на нощта какво ли не ти минава през ума. Освен това Ремо е изтощен и нещастен, реката е широка и може да се случи нещо неочаквано и нежелано. – Тя се замисли за момент. – Между другото, тази река е много по-голяма от реката в Уест Блу. За да се удавиш тук се иска много повече решителност. Тук можеш да се удавиш и по невнимание.

Той я притисна до себе си.

– С всяка река е така.

– Както и да е. Раздаваш съвети, че човек не трябва да бяга от проблемите, а днес тръгна на пикник, а?

Той се разтrese в беззвучен смях.

– Не съм бягал. Тичах към тях. – Въздъхна. – А и те винаги ме настигат. Искрице, на тази лодка взе да става пренаселено.

На сутринта Фаун се зарадва, когато забележа, че засъхналата тиня се е скрила под придошлата вода. Бери обаче каза, че нивото на реката все още не било достатъчно високо, за да отплават. Тъй като предполагаше, че преместването на лодката ще усложни готвенето, Фаун се зае да приготви последната истинска фермерска закуска.

Всички се подредиха край разтегателната маса и отначало мълчаха, освен когато си подаваха едно или друго блюдо, въпреки че наблюдаваха Ремо с огромно любопитство. Бери се държеше любезно с неканения гост. Бо или страдаше от силен махмурлук, или бе напълно безразличен.

Ход изглеждаше уплашен и непрекъснато поглеждаше към Даг, сякаш за да придобие нова увереност. Уит поглеждаше непознатия предпазливо – Ремо бе по-голям и по-едър от него, освен това бе патрулен. Хоторн се бе сдобил с миеша мечка бебе, купена с парите от извадените въглища, и не се интересуваше почти от нищо друго.

Фаун трябваше да признае, че животинчето с лъскави очи е много симпатично. Хоторн се опитваше да го държи в ризата си, но безуспешно; Уит отбеляза, че е трябвало да си купи малък опосум. Бо обясни, че миешите мечки били разсипници и ако Хоторн не държал любимеца си под око, щял да го направи на шапка.

– Стига, Бо – обади се Бери и пресече разгорещеното недоволство на Хоторн. – Можеше да е много по-зле. Не помниш ли мечето на Бъкторн?

Бо се разсмя, разкашля се и престана да дразни Хоторн. След това Хоторн, Уит и Ход се спречкаха как да кръстят животинчето. Даг не казваше почти нищо, но Фаун забеляза, че подаде на любопитната твар хапка хляб.

Ремо не направи опит да се включи в разговора. Беше среден на ръст, широкоплещест. Даг го наричаше момче, но според Фаун си беше вече мъж. Не беше красавец, но имаше приятно излъчване и сигурно щеше да се окаже здрав, когато се възстановеше. Косата му, суха, стегнато сплетена, стигаше до средата на гърба. След като изяде всичко в чинията си, той вдигна поглед и се обърна към Даг.

– И така, взе ли решение? Може ли да дойда с вас?

Даг престана да глези миешата мечка с храна и също го погледна.

– Не знам. Ами ти?

Ремо се намръщи.

Даг продължи:

– Не съм ти командир. А още по-важно е, че лодката не е моя. Аз само работя на нея. Ако искаш да плаваш с нас, трябва да разговаряш с капитана, както направихме всички останали. – Кимна към Бери. Ремо се обърна към ироничния ѝ поглед и примигна.

На Фаун ѝ се стори, че Даг се държи напълно безчувствено, но пък може би си имаше причина. Зачака да разбере. Най-сетне Ремо се обърна към Бери.

– Как мога да тръгна с вас?

– Или трябва да си платиш, или да работиш. Присъстващите решиха да работят.

– А колко струва?

– Закъде пътуваш?

– Ами... не знам. – Погледна Даг. – До Греймаут сигурно.

Бери спомена сума и Ремо посърна. Очевидно нямаше пари. Фаун не се изненада.

– А за каква работа става дума? – попита Ремо.

– Не знам. Какво можеш да вършиш? Знам, че си наясно с вашите лодки... нали често ги използвате по Рифъл. Ще се справиш ли на товарна лодка?

– Само един ден съм работил на товарна лодка. Бар ме заведе да...

– И млъкна.

– Хм. – Бери погледна Даг и той сви рамене. – Никога не бях очаквала да имам Езерняк в екипажа, камо ли двама. Слушай сега. Какво ще кажеш да те взема на изпитателен срок до Силвър Шоулс? Там е следващата ми спирка. Татко и Олдър са били там миналата есен при приятели лодкари, така че дотам поне знам, че са стигнали.

Ремо се намръщи недоумяващо и Уит накратко обясни какво възнамерява да прави Бери. Ремо, изглежда, се стресна, когато осъзна, че и други хора могат да имат проблеми, не по-малко сериозни от неговите, и присви очи към Бери, сякаш я виждаше за пръв път. Фаун реши, че е толкова нещастен, че все още не си дава ясна сметка за положението.

– Да знаеш – намеси се предизвикателно Даг, – че ако решиш да работиш, от мига, в който се качиш на „Завръщане“, до мига, в който слезеш, капитан Бери ще е патрулният ти капитан.

Ремо сви рамене.

– Това е просто лодка. Едва ли е много трудно.

Уит се намръщи, но преди да се намеси и той, откъм задната врата се чу удар.

– Дънер – обясни Бо.

– Течението вече е по-силно – вметна Бери. „Завръщане“ се разклати и възетата, с които бе вързана за дърветата на брега, заскърцаха жално.

Хоторн се втурна към задната палуба и когато се върна, докладва:

– Реката е станала кафява. Още съвсем малко.

Оставиха Уит, Хоторн и Ход да вдигнат и да измият. У дома Уит все успяваше да се измъкне от това задължение и обикновено караше Фаун, но след като Хоторн и Ход бяха в същото положение, да не говорим, че Бери следеше какво правят, изведнъж бе станал необичайно съвестен. Фаун тъкмо се питаше дали да не извади вретеното, за да попрече, когато някой се развика от брега.

– Ей, Бери! Лодкарите нагоре по течението изтеглят лодките!

Бери скочи ухилена.

– Ела, Фаун. Трябва да видиш.

И измъкна някаква кожена чанта със странна форма изпод койката си. Фаун се пресегна за жакета си и я последва. Уит тръгна след тях.

Късното утро бе мрачно, мразовито, но поне нямаше мъгла. Почти всички листа бяха окапали, насъбрали се на жълти купчини след вчерашния дъжд, изпълналите се към сивото небе голи клони приличаха на призраци. Бери ги поведе по пътеката край шлепа, който използваша за кей, подминаха балите със стока край пристана, площадката край сала. Докато минаваха, Фаун забеляза, че салът на Езерняците е на другия бряг на реката, а скрипецът е свален. Никой нямаше да тръгне след Ремо.

Малко над мястото, откъдето бяха вадили въглищата, Бери се покачи на едни скали, така че да вижда добре Рифъл. В края на бързеите, които се скриваха под прииждащата вода, две товарни лодки се бяха отделили от двата противоположни бряга. На отсрещния бряг двама фермери водеха впряг от осем говеда, който теглеше лодката срещу течението. На отсамния двайсетина яки мъже се опитваха да изтласкат товарната лодка. Най-сетне Фаун разбра защо всички дървета край реката са изсечени. И на двете лодки мъжете тичаха по кърмата, стиснали дълги пръти, за да се предпазват от скали и дървета. Двамата екипажа не спираха да се провикват, разменяха си обиди и предизвикателства като „Ще пристигнем в Трипойнт преди вас!“

– Това да не би да е състезание? – попита очарованият Уит.

– Аха – потвърди Бери и извади от чантата цигулка от хикори. Провери настройката, като подръпна струните, и завъртя дървените ключове, изправи се на най-високата част на скалата и засвири мелодия, която сякаш бликаше от инструмента. – Свирех на моряците си на всяка плитчина и щом се вдигнеха вълни по Грей и Грейс. Работата спори повече, когато имаш ритъм. Щом капитанът искаше да гребат по-бързо, ме подкупваше да свира по-бърза мелодия. А пък момчетата ме подкупваха, за да свира нещо по-бавно. Много доходна работа.

Фаун забеляза доста хора на сала на Пърл Бенд в далечината – и те махаха и подвикваха на състезателите.

– Заложила ли си на надбягването, Бери?

Жената се ухили.

– О, да.

Засвири отново и над речната долина се понесе учудващо звучна

мелодия. Лодкарите на отсамния бряг вдигнаха глави и се развикаха доволно, след това стиснаха въжето. Фаун предположи, че мелодията им е позната, сигурно знаеха и думите, но едва ли щеше да им стигне дъх, за да запеят. Воловете на другия бряг бяха напълно безразлични и към песента, и към виковете.

Когато повторението на песента започна да омръзва, Бери подхвана нова мелодия, после трета. Някои от другите капитани на лодки от Пощъм Ландинг бяха дошли да гледат, включително Уейн от „Бързата костенурка“. Бери се премести от скалите край пътеката и засвири нова мелодия, още по-жива. Лакътят ѝ се движеше удивително бързо. Кичури руса коса, изплъзнали се от опашката, полепваха по лицето ѝ и тя или се опитваше да ги издуха, или ги дъвчеше съсредоточено. Пръстите ѝ сякаш танцуваха. Всички наблюдаваха състезанието, само Уит не откъсваше поглед от Бери, беше я зяпнал с блеснали очи.

Потните моряци ѝ подвикваха, след това се навеждаха и подновяваха усилията си. Цигулката звучеше почти като човешки глас. Вече бяха набрали преднина пред теглената от воловете лодка. Музиката на Бери ги следва чак до кея, където забавиха, подхвърлиха въжето и наддадоха победни виковете. Бери отпусна цигулката. Беше се задъхала.

Лодкарите и местните хора се събраха на брега, за да наблюдават, да си приберат облозите и да пийнат по чаша, но нито Бери, нито някой от останалите капитани отидоха при тях. Вместо това се вгледаха нагоре по реката – една от лодките се бе отделила от брега и бавно се носеше към средата.

– „Олеанска лилия“ тръгна – рече някой. Всички бяха впили погледи в нея, забеляза Фаун, за да са сигурни, че първата лодка ще мине над плитчините, без да повреди корпуса.

– Ако мине и ние ли тръгваме? – попита Фаун.

– Още не – отвърна Бери, заслонила присвитите си очи към бързата лодка. – Ние газим по-дълбоко от „Лилия“ дори без товар, а сега на борда има и повече хора от обикновено, и стъкло, и един сърдит на целия свят кон. Виждаш ли онзи прът, който стърчи от водата край шлепа?

Фаун се взря и забеляза нещо, което приличаше на тънко голо дърво с орязани клони и червен флаг на върха. На всеки петнайсет сантиметра бе нарисован червен кръг, а малко над водата се виждаше черен.

– Сигурно ти показва докъде е водата. Безопасно ли е да се минава през плитчините, когато се вижда черният? – До него оставаше още малко.

– Зависи колко гази лодката ти и дали прекарваш стока. Когато

мине над черното, всеки глупак може да плава.

– Кръговете са чак до върха – отбеляза смутено Фаун. – Водата не се качва чак дотам, нали?

– Не – отвърна Бери и Фаун си отдъхна, но русата продължи почти веднага: – Когато стигне по средата, прътът не издържа и се понася надолу по течението.

Сега Фаун разбра защо хората тук разчитат на шлеп, който използва вместо неподвижен кей като онези, които бе виждала на езерото Хикори. Шлеповете се издигаха заедно с нивото на водата, през зимата можеха да ги изтеглят на брега, пороите не ги отнасяха, носещите се по водата изкоренени дървета не ги повреждаха, нито пък ледът.

Неколцина от капитаните на лодки се покачиха на скалите и започнаха да подвикват съвети към екипажа на „Олеанска лилия“, но повечето от скупчилите се на брега наблюдаваха мълчаливо. Щом кормчията наблегна на една страна, мнозина от хората на брега също се наклониха, сякаш за да прибавят силата си към неговата. Когато лодката заобиколи скалата и издра корпуса, капитаните изпъшкаха вкупом. Бяха се превили като дървета при порив на вятъра, но след малко се изправиха и въздъхнаха. Фаун не бе сигурна защо, но поне „Лилия“ бе подминала скалите и наносите.

Всички започнаха да се разотиват. Бери спря за малко пред пълния с хора шлеп; някои от мъжете я прегърнаха, други й подадоха пари, глупаво усмихнати.

– Добре, момчета, лодката ме чака. И без това се застояхме прекалено дълго. Да не говорим, че вие не оставихте нищо за пиене в кръчмата.

Спря отново на брега и присви очи към пръта.

– Още ни е рано. Но няма да е зле да качим коня.

Щом се качиха на „Завръщане“, намериха допълнителни дъски, които да използват вместо трап. Даг успокои коня и го поведе към лодката. Копърхед изсумтя ужасен, но последва стопанина си, а лодката се разклати, докато трополеше по палубата и след като го затвори при козата Дейзи. Както и да му бе повлиял Даг, жребецът нямаше да създава проблеми. Фаун забеляза, че Ремо извива вежди, явно впечатлен от начина, по който Даг бе използвал същността си.

Бери се качи на покрива, за да проследи как двете съседни лодки поемат едновременно с помощта на веслата и много ругатни, после каза на Фаун:

– Ние тръгваме след тях. Ще рискуваме. Такава е навалица, че ти се

иска да изчакаш и да тръгнеш по-късно, но не прекалено късно, защото все някой глупак ще се натресе на скалите, ще си скапе лодката и ще запуши канала.

Въпреки това обядваха спокойно. Хоторн се стрелкаше напред-назад, развързваше въжетата от дърветата и ги навиваше, а Ход куцукаше и ги прибираще – две в предните два ъгъла и две в задните два. Гребците не бяха седнали, обикаляха или се бяха подпрели на релинга. Бери стисна руля. Бо и Уит минаха от едната страна, а Даг и Ремо от другата.

– Фермерите, теглете! – викна Бери. – Патрулните, дърпайте! Сега на другата страна, патрулен! Да я обърнем!

Лодката се разтресе, когато корпусът се удари в огромен пън. Трясък откъм кухнята накара Фаун да се втурне вътре, за да се увери за трети път, че всичко е прибрано, че огънят е угасен и решетката е сложена пред камината. Когато излезе отново, лодката вече бе по средата на реката, която ѝ се стори още по-широка, отколкото от брега. Насочваха се към канала. Водата бе мътнокафява и бълбукаше, мощното течение носеше какви ли не боклуци. Фаун не можеше да си представи, че раненият Ремо ще успее да преплува сега.

Поколеба се дали да седне на пейката край вратата, или да се качи на покрива, където бе по-опасно, но накрая си каза, че ѝ е омръзнало да е прекалено ниска и да не вижда нищо. Качи се горе и си избра място точно в средата. Искеше ѝ се да има перила или нещо, за което да се хване. Дали пък да не помолеше Бо да измисли нещо? Поне за момента гледката бе чудесна.

Бяха наред Рифъл и „Завръщане“ набираще скорост. Даг неочаквано изрева.

– Надясно, капитане! Огромен дънер на дъното на две стъпки под водата!

Бери се вгледа натам, накъдето сочеше Даг.

– Сигурен ли си? Не виждам водата да се пени!

– Ако смееш, рискувай.

– Добре – отвърна с известно съмнение Бери, но отклони лодката в опасна близост до щръкналите от другата страна скали. Бо трябваше да вдигне греблата, докато минаваха. Бери само сви рамене и отново насочи лодката към средата. Уит не се предаваше и изглеждаше очарован.

– Лодката ти се клатушка като пияно прасе – обади се Ремо, докато чакаше следващата ѝ команда.

– Това да не ти е от вашите лодки – отвърна доволно Бери, без да се обижда. – Имаш още много да учиш, патрулен.

Товарната лодка непосредствено зад тях не се отклони към скалите. Чу се хрущане, тя се разтресе и почти спря, а след това се завъртя. Разнесоха се ужасени викове и ругатни, екипажът правеше всичко по силите си, за да не ѝ позволи да застане напъряно на течението. Бери погледна Даг и изви високо вежди. Той докосна слепоочието си с ръка.

– И аз имам още много за учене – каза Бери добродушно.

Фаун се обърна към смаляващия се сал на Езерняците и се запита дали ядосаните членове на съвета са наблюдавали отпътуването им. Подминаваха скали, дънери, цели дървета и какво ли още не, включително една подута овца и какви ли не други опасности, повечето скрити под повърхността, докато най-сетне реката не се разшири и странните бълбукащи места, също като в тенджерата със супа, не изчезнаха. Реката стана гладка.

– Браво, момчета, минахме Рифъл. Измъкнахме се най-сетне – заяви Бери. – Следващите три мили не ни чакат никакви проблеми.

Даг и Бо станаха. На безпроблемните места, доколкото Фаун разбра, гребците можеха да се поразтърчат, докато лодката си се носеше по течението. Даг се качи при съпругата си, седна до нея, протегна единия си крак и я прегърна през раменете.

– Всичко наред ли е, Искрице?

– Прекрасно е! – Тя гледаше към Пърл Бенд на бързо отдалечаващия се бряг. След това премести очи към капитан Бери, която се бе облегла доволно на руля. – Колко бързо само се движим!

Усмивката на Бери бе широка като реката.

– Бързи сме като кон!

11.

До смрачаване „Завръщане“ измина трийсет речни мили. Спряха на място, където не се мяркаше жива душа. Уит предложи да продължат, но Бери обясни, че не иска да пътува по тъмно. Освен опасностите от подводни скали, дънери, плитчини и наноси по реката често се виждаха островчета. Ако избереше погрешната страна, можеха да заседнат на някоя плитчина или в клони, а екипажът след това го чакаше изтощителна борба, докато освободят лодката, трудна задача дори за малките лодки, предназначени за подобни начинания, и почти непосилна за товарните. Имало случаи, когато лодките били изоставяни, сподели Бери. Фаун сръчка Уит, за да го накара да замълчи, когато той предложи Даг да стане капитан нощем. Въпреки че усетът за същност на Даг се бе възстановил напълно, някои от островите бяха дълги по пет мили. А и реката си бе доста страшна дори през деня.

След това Фаун се зае да приготвя вечерята и забрави притесненията по този въпрос. Вълненията си казаха думата и всички бяха доволни, че ще си легнат рано. Даг все още бе изморен след лечението на жената от Пърл Бенд и само прегърна съпругата си, когато си легнаха, с надеждата да усети жадуваното спокойствие. Тя усети, че нещо го измъчва, и се запита дали не е присъствието на Ремо. Завесата не можеше да заслони същността. Тъй като фермерите изобщо не умееха да се заслоняват, тя реши, че Ремо също се е заслонил, както постъпваше Даг, за да не ги усеща. Самата тя бе изморена и бързо се унесе.

Продължиха по изгрев и към обяд, когато облаците се разсеяха и слънцето се показва, настроението на всички се подобри. По предложение на Бери Фаун се реши да пробва интересната метална печка, вградена в огнището на „Завръщане“, и направи за обяд пайове, без да се налага да спират, за да не стане пожар. Бе невероятно горда с постижението си, още повече че всички се нахвърлиха на храната с апетит. Следобеда откри Даг да си почива, седнал на пейката на предната палуба близо до Копърхед, Дейзи и пилетата. Облегна се на перилото и загледа гладката кафява вода.

– Даг – заговори тя, – мислиш ли, че можем да хванем достатъчно риба за вечеря?

Той отвори очи.

– Каква риба?

– Не знам какви се въдят тук. Бо разправяше колко му се искало да похапне рибка в тесто. Можеш ли да хванеш достатъчно, за да сготвя за осем души?

Той се усмихна лениво.

– Мога да опитам, Искрице.

Стана, протегна се и се отдръпна зад кошарата на животните, отпуснал лявата си ръка. Куката му едва докосваше водата. Фаун го погледна със съмнение. Когато бе накарал огромния костур да скочи при тях, докато бяха на езерото Хикори, бяха в много по-малка лодка с пониски бордове. Релингът на „Завръщане“ ѝ се струваше ужасно висок – нито една риба нямаше да успее да скочи.

През следващите десет минути не се случи нищо и Фаун реши да се оттегли в малкото си царство пред огнището, за да помисли как да приготви бекона за вечеря. Стори ѝ се, че Даг е заспал. Е, ако цопнеш в водата, щеше да се събуди; освен това плуваше доста по-добре от нея. Изведнъж той се напрегна и възкликна:

– Ха!

Фаун проточи врат.

Даг се преви още повече над седалката за гребците и изрева:

– Мътните го взели!

Фаун се хвърли към него и го хвана през кръста, задърпа го назад, но краката ѝ се плъзгаха по палубата. Нещо огромно и сиво се бе нанизало на куката на Даг и се опитваше да го повлече в реката. Сигурно искаше да го изяде, реши Фаун. Създанието бе право за себе си, но тя нямаше намерение да се откаже от любимия си съпруг заради някакво противно речно чудовище.

– Даг, пусни я! Няма значение! Не държа да готвя риба!

– Не мога. Злините да я вземат дано! Проклетият рибок се наниза на куката ми! – Даг успя да се изправи, запъна крака във вътрешната страна на корпуса и дръпна с всички сили.

Дълга няколко стъпки сива риба се надигна от кафявата вода, профуча покрай тях и тупна на палубата толкова тежко, че лодката се разтърси. Даг, повлечен от куката, падна след рибата, Фаун също. Стреснатият Копърхед затанцува в тесния бокс, тръскаше глава и цвилеше, а козата блееше от страх, но Фаун така и не можа да определи дали е заради буйния кон, или заради речното чудовище.

– Уит! – викна Даг. – Донеси чук! Бързо!

Суматохата привлече целия екипаж на „Завръщане“. Уит, Ход и Хоторн се скупчиха на прозореца на люка. Бери, Ремо и Бо надничаха

от покрива. Уит изчезна нанякъде, Хоторн дотърча при тях. Ход гледаше копитата на Копърхед и не посмя да пристъпи напред. Фаун се изправи и едва сега огледа най-огромната риба – ако това нещо можеше да се нарече риба, – която бе виждала. Бе почти толкова дълга, колкото и широка. Главата ѝ бе огромна, очите блестяха в златисто, устата ѝ – широка и грозна – бе налпала куката на Даг. Червените хриле се издуваха, мустачките потръпваха, докато чудовището се мятеше като обезумяло. И теглеше Даг след себе си.

Уит се появи с чисто нова лъскава лопата, която бе грабнал от столката на Бери, и започна да налага рибата. Даг го насърчаваше.

– Давай, Уит! По-силно! Олеле! Цели се в главата, мътните да те вземат!

Най-сетне рибата престана да мърда и Даг си пое дълбоко дъх, седна и внимателно извади куката от устата ѝ. Ако го бе повлякла след себе си през борда, щеше да го завлече на дъното и той щеше да се удави, преди да успее да се освободи. На Фаун ѝ призля. Даг тръсна ръка, огледа слисаната публика и заяви:

– Готово, Искрице. Вечеря за осем.

– Благодаря, Даг – каза със свито гърло Фаун. Той ѝ се усмихна и напрежението му започна да се топи. Почти успя да си придаде вид на човек, който е планирал всичко това, но тя реши, че сигурно и той е наясно какво щеше да стане, ако се бе озовал на дъното на реката.

– Аз бих казал за четирийсет и осем – обади се Уит, докато оглеждаше огромната лъскава риба. – Колко ли тежи това чудо?

– Поне четирийсет и пет, ако не и петдесет килограма – обади се Бо. Това бе мнението на специалист, реши Фаун. Уит подсвирна.

– Не отричам – обади се Бери, погледна Фаун и поклати глава, – че ми беше казала, че съпругът ти умее да лови риба. Но никога не бях виждала някой да използва Езерняк за стръв.

– Как да я събера в тигана? – опита да се пошегува Фаун, но почти проплака.

– Уит и Ход ще я почистят и ще я нарежат – отвърна Даг прекалено спокойно, изправи се и избърса куката в крачолата си. – Бо с удоволствие ще им обясни как става.

Уит не остана особено доволен, но въпреки това не протестира. Двамата с Ход повлякоха улова към задната палуба, за да го нарежат. Бо им даваше инструкции и явно искрено се забавляваше.

Фаун остана за кратко с Даг, докато той се миеше в кухнята. Стисна го за раменете.

– Не е нужно да изпълняваш всяка моя глупава прищявка. Разчитам, че си по-разумният от двамата.

Той я прегърна.

– Риба за вечеря изобщо не е прищявка. Не и докато сме на реката. Ако бяхме някъде в пустинята, бих казал, че желанието ти е неизпълнимо. – И я погледна невинно.

Тя го бодна с пръст в корема и се намръщи.

Даг присви очи.

– Добре де, признавам, че нещата се пообъркаха.

– Това чудо за малко да ти отхапе ръката. Нали видях! Не можа ли да избереш някоя по-малка? Не е нужно да се доказваш пред мен.

В отговор той се засмя и се наведе, за да я целуне по къдриците. Тя се сгуши до него, въпреки че не бе сигурна дали това е опит да ѝ се извини, да я уплаши още повече или да я разсее.

Заговори жално:

– Нямам нищо против да похапна риба, въпреки че във фермата рядко се случваше. Просто се притеснявам от риби, които са толкова големи, че могат да ме изядат.

– Има морски котки, които са още по-големи. Има морска есетра, която плава до долната част на Грей, и е поне десет пъти по-голяма.

– Хич не ми казвай! – заяви Фаун. – Първо блатни гущери с огромни зъби, сега пък риби, които могат да погълнат „Завръщане“. Накъде си ни повел? Въвеждам ново правило. Повече не лови риби, които са по-големи от мен! Разбра ли, Даг Блуфийлд?

Той се подсмихна и я прегърна. Бе много приятно, макар тя да не очакваше точно подобен отговор.

За вечеря Фаун изпържи филето и всички се наядоха до пръсване. Месото се оказа сладко и сочно, но нямаше край. Същото бе и на закуска. Обядваха със сандвичи с филе. Вечеряха същото. На следващата закуска отново. Накрая Уит се разбунтува и изнесе останалото, за да го изхвърли през борда и да нахрани братята канибали на чудовището. Разкъсана между възмущението, че разхищава храната, и огромно облекчение, Фаун се съгласи.

– Май трябва да внимаваш за какво молиш Даг – заяви Уит. – Понякога твоят човек ме плаши.

В късния следобед Даг попита Бери дали има нещо против да спрат

за малко в един лагер на Езерняци, този път на южния бряг на Грейс. Фаун знаеше, че Бери няма търпение да подминат Силвър Шоулс и се притеснява да не заседнат някъде и да се наложи да чакат до следващата буря нагоре по течението. Въпреки това тя погледна Даг и се съгласи.

– Само че побързай, Езерняко.

Брегът бе гол, а лагерът бе разположен по-навътре, така че не се виждаше от реката. Основната цел на сала бе да превозва патрули, затова нямаше много работа. Даг тръгна сам. Не покани нито Фаун, нито Ремо – не че младежът щеше да тръгне.

Патрулният от Пърл Рифъл изпълняваше командите на Бери безропотно, а когато не бе на смяна, си мълчеше. Опитите на Уит да се сприятели с него не дадоха никакъв резултат. Фаун не го бе забелязала да разговаря и с Даг, въпреки че го видя да го гледа, сякаш се опитваше да си обясни нещо, но така и не успяваше. Ход се притесняваше, когато бе близо до Ремо, но пък Ход се притесняваше от почти всички.

Хоторн свали козата на брега, за да я пусне да попасе за около час. Ремо каза, че може да свали и Копърхед, и Фаун се изненада, но след това се сети, че той всъщност иска да е по-настрани от другите. Уит следваше Бери на всяка крачка.

– Ще се поразходя и ще посрещна Даг – заяви Фаун, когато приключи с работата си.

Пътеката от брега до хълма бе покрита с хлъзгави мокри листа. Не се мяркаха никакви хора. След половин миля Фаун видя Даг да се връща през гората. По изражението му разбра, че мисията е била неуспешна.

– Не се ли получи? – попита тихо тя.

Той поклати глава.

– Постарах се да не повтарям грешките си. Казах им, че името ми е Даг Огър Хоуп, и ги оставих с впечатлението, че съм частен куриер. Нямаше никакъв смисъл. Нямали излишни ножове. Може – лагерът не е голям.

– Жалко. – Фаун тръгна до него. Не само че никой от „Завръщане“ нямаше да чуе какво си говорят, но бяха и извън обхвата на усета за същност. Сега бе подходящ момент да попита.

– Твоят Ремо не ми се струва много щастлив. Какво всъщност смяташ да правиш с него?

– Не е моят Ремо.

– Тръгна с теб, нали?

– Само защото сме от един вид не означава, че ще го осиновя.

– Ще има ли неприятности, ако се върне в Пърл Рифъл или дезертира?

Даг въздъхна.

– Може би. Май не е наясно каква е разликата между прогонен и избрал изгнанието.

– Почти не говори – отвърна замислено Фаун. – Нищо не казва.

– Затова пък слуша. – Даг наклони глава. – Я си спомни времето, когато дойдох в Уест Блу, преди да се оженим. За пръв път през дългия си живот, много по-дълъг, отколкото на Ремо, спях във фермерска къща и се хранех на фермерска трапеза. Слушах какво си говорят фермерите. Ремо никога не е работил като патрулен в друг лагер, досега не е напуснал родния си лагер, също като Уит. Дай му време да премисли новите впечатления.

– Хм. Вчера следобед, докато си почиваше, отиде и открадна миешката мечка на Хоторн. Свря се сред стоката и я гушна. Просто си седеше – с единственото живо същество, което не го гледа накриво. Хоторн се усети, че животинчето го няма, и го накара да му го върне.

– Никой на лодката не го гледа накриво.

– Никой на лодката не е достатъчно истински за Ремо – освен теб. А ти не се държиш много мило с него.

Даг изсумтя.

Фаун вирна брадичка.

– Според мен на един Езерняк не му се отразява добре най-неочаквано да бъде откъснат от всичко, което познава. Започват да тъгуват.

– Така е – въздъхна Даг.

Тя го погледна остро. „Разбира се, че е така.“

– Ход ми изглежда по-добре – отбеляза тя след няколко крачки. Постара се гласът ѝ да прозвучи ведро. – Кожата му изглежда по-свежа, станал е по-чевръст и е започнал да заглажда косъм. Вече почти не използва патерицата ти. Наблюдава те. Наблюдава и Ремо, докато Ремо наблюдава теб. – Прехапа устна. Май от опита ѝ да разведри разговора не се получи нищо. – Не мога да кажа, че ревнува. Нито че завижда. Само че... Когато го погледна, си представям куче, което зяпа кокал.

Даг кимна.

– Омаян е. Нищо не съм измислил по този въпрос.

– А мислил ли си? Защото... Ох! – Фаун се намръщи и спря. Клохът, който бе отместила, се отплесна и я перна. Оказа се бодлив рожков. Освен че я издраска, се оплете в косата ѝ.

– Чакай малко. – Даг посегна и внимателно освободи кичурите,

прекърши клона и го избута настрани от пътеката. – Много ги мразя тези противни дървета. Из Олеана ги има навсякъде. Не дават плодове, дървесината им не става почти за нищо, така и не разбирам защо са им бодлите.

– Ограда от рожков е чудесна, ако искаш да спреш нежелани посетители.

– По-подходящи са за огъня. – Все още стискаше клона, а изражението му накара Фаун да се почувства неловко. – Това дърво няма да липсва на никого. Ако някоя злина реши да изтръгне същността на таково дърво, ще направи едно добро дело. – Замълча за миг. – Помниш ли комара, чиято същност изтръгнах в Лъмπτън Маркет?

– Да, нали след това се разболя.

– Оттогава все се питам какво ли ще стане, ако пробвам с нещо друго.

– Даг, не е разумно. – Какво ли разочарование бе изпитал в лагера, за да изпадне в подобно настроение?

– Да, но я ги виж лечителите. Мислих и за тях. Старшите си имат тайни. Същността им е много силна, сякаш са събрали целия дар. Не е задължително да притежават широк обхват. От Хохари никога няма да излезе патрул, но тя е в състояние да отдава същност и да подсилва всеки ден. Все си мислех, че това е дарба. Ами ако се окаже, че не е? Никога не съм виждал...

– Никакви комари повече – прекъсна го строго Фаун. – Изобщо никакви буболечки повече. Помниш ли какво стана с ръката ти?

– Да, но какво ще кажеш за това дърво? То няма да липсва на абсолютно никого.

– То е поне сто милиона пъти по-голямо от комар.

– Комарът страшно сърбеше. Сигурно дървото ще ме направи бодлив и ще ми се прииска да се установя на едно място.

– Какво, да не би да се опитваш да ми кажеш, че никой няма представа?

Той я погледна сърдито.

– Извинявай – отвърна неискрено тя.

Устните му потрепнаха.

Фаун нямаше представа какво би могла да причини на човек същността на цяло дърво. Подозираше, че и Даг не знае. Забеляза, че гледа съсредоточено бодливите клони и стъблото.

– Бъди разумен – помоли го. – Не започвай с цялото дърво. Започни с нещо по-малко. – Бръкна в джоба на полата си и извади нещо с два

пръста. – Ето, вземи.

Даг протегна ръка, за да вземе подаръка.

– Овес?

– Одеве храних Дейзи и Копърхед.

– Едно овесено зърно? – Бе свел поглед към шепата си.

– Ако изядеш едно зърно, няма да ти стане лошо. Нищо няма да ти стане дори да изядеш цяла купичка овес. Няма да е като купа комари или противни бодли. Дори Копърхед не е в състояние да изяде това дърво.

– Много интересно сравнение. Виж ти. Ние поемаме същността на храната и я преработваме – при всички ни е така. И при Езерняците, и при фермерите, и при животните, при всички живи същества. На това му се казва естествено подсилване на същността. – Той огледа пътеката. Бяха съвсем сами. Стисна юмрук, прокара куката по ръката си, след това отвори длан. Овесеното зърно го нямаше. Даг изтри петънцето сив прах в крачола си. – Виж ти – рече отново. Бе станал сериозен.

– Какво стана? – попита притеснено Фаун.

Той потри лявата си ръка.

– Усещам как същността му премина в моята. Не е толкова неприятно, колкото беше при комара. Да имаш още овес в джоба?

– Нали не си забравил температурата и как се поду? Изчакай един ден. Тогава пробвай в второ. Може би.

– Бери има цяло буре овес на „Завръщане“ – заяви замислено Даг. – Мисля, че след като е безопасно да го изядеш, не би трябвало да има проблем да му изтръгнеш същността. Май е по-добре просто да си ям храната, но при спешни случаи това може и да е от помощ.

– Не знам, Даг. Може би ти трябва друг Езерняк за партньор при подобен експеримент. – Все някой трябваше да го предупреди, ако започнеше да причинява непоправима вреда на същността си, и да предупреди и нея, за да сложи край на тази работа. Още не бе забравила проблема с рибата. – Ремо дали няма да ти е от помощ?

– Не ми се ще да изпробвам подобно нещо пред младия Ремо. Работата със същността смущава всеки Езерняк, който е виждал как действат злините.

– А Ремо виждал ли е?

Даг стисна устни.

– Може и да не е, Искрице. От години в района на Пърл Рифъл не са съобщавали за появата на злини. Ако никога не е прехвърлян в други лагери, най-вероятно не е срещал злини.

– Значи няма да познае магията на злината, ако я види?

– По всяка вероятност няма.

За огромно облекчение на Фаун Даг обърна гръб на рожкова и тръгна по пътеката. Тя го настигна, той я прегърна и продължиха един до друг.

– Значи – започна Фаун, – ако наситената същност е характерна за лечителите, а големият обхват на усета за същност е необходим на патрулния, що за човек е този, който притежава и двете?

– Майстор на ножове. Мъж или жена.

– Значи има и жени майстори на ножове? – Тя познаваше единствено Дар, враждебно настроения брат на Даг. Бе показал явна неприязън към булката фермерка.

– Разбира се.

– А какви са хората, които нямат нито наситеност на същността, нито обхват?

– Фермери – отвърна Даг и устните му потрепнаха. – Извинявай.

Наистина съжаляваше. Фаун тръсна глава.

– Само че не е точно така – продължи той замислено. – Натъкваме се на фермери, които имат наченки на осъзната същност, когато патрулираме и обръщаме специално внимание. Вземи леля Нати например. Донякъде и ти.

– Аз ли? – изненада се Фаун. – Че аз нямам никакъв обхват. Нямам и усет за същност, за да имам обхват.

– Абсолютно никакъв – съгласи се весело той. Тя бе готова да го сръчка. – Но пък имаш необикновена същност... не е наситена, но пък е ярка. Същността ти е много красива. Защо мислиш те наричам Искрица?

– Мислех, че е просто на галено. Като за някое животинче – отвърна дръзко тя.

Той я погледна обидено.

– Не, това е самата истина. Напълно естествено. Все едно да нарека червенокосия Саса Морковената глава.

– Горната част на морковите е зелена. Не забравяй, че съм расла във ферма. – Не се сдържа и се усмихна. Нима красотата бе в същността? Очевидно. Само че другите Езерняци не бяха заплениени от същността ѝ като Даг. Да не би да е въпрос на вкус, както казала възрастната госпожа, когато целунала кравата си. Фаун се усмихна, припомнила си старата поговорка на леля Нати. Ами ако наистина беше така? Ами ако не беше нито ласкателство, нито увлечение, а самата истина? Даг бе искрен човек, когато искаше. Ами ако той наистина виждаше същността ѝ

по-ярка и му се налагаше да присвива очи също като по-чувствителните, които присвиват очи срещу слънцето? Може би реагираше като жадния, когато види вода.

– Какво ти давам аз? – попита рязко тя.

– Въздух.

– Питам те сериозно. – Спря и се обърна към него.

– Говоря сериозно. – Усмивката му поне изглеждаше сериозна.

– Когато Ход се качи на „Завръщане“, ти каза, че нямам представа какво ти давам всеки ден. Помниш ли?

И в този момент тя откри разликата между неподвижен и застинал на място.

– Знаеш ли какво е? – настоя той.

– Какво ти давам за твоята същност?

Тя мигна. Даг я притисна до себе си, наведе глава и я целуна дълго. Не че избягваше въпроса, просто искаше да го вкуси. Най-сетне я пусна и сви вежди, а тя се отпусна.

– Равновесие – продължи той. – Ти ме... освобождаваш.

– Не разбирам.

– И аз.

– Даг... – опита се да протестира тя. – Ако сам не можеш да го разбереш, за да ми обясниш, кой може?

Той сведе глава в мълчаливо съгласие.

– Ти караш същността ми да изчезне. Не, не е това – продължи той, когато тя понечи да недоволства. – Представи си... представи си, че мускулите ти са напрегнати, пренатоварени и всяко движение е свързано с усилие. Сега си представи какви са мускулите ти, когато действат без усилие и без да те карат да се замисляш. Те изпълняват всичко, което поискаш. Също като съвършения изстрел.

– Хм. – Стана й ясно, че все още не е напипал същността, но явно се доближаваше, макар да му бе трудно.

– Същото е, когато направя съвършен изстрел с лъка. Случва се от време на време, макар да не е достатъчно често. Не става въпрос стрелата просто да попадне в целта, нещо, което ми се случва редовно. При съвършения изстрел всичко си е както обикновено, но не съвсем. За частица от секундата имаш чувството, че всичките ти тревоги, тялото, лъкът, целта, дори стрелата изчезват. Остава само полетът. – Отпускаше и свиваше пръсти. – Същността на лявата ми ръка е също като полета на стрелата, но без стрелата.

Сведе поглед, сякаш думите му бяха паднали в шепата му най-

неочаквано, също като изкуствен зъб.

„Той току-що каза нещо важно. Не го забравяй, фермерско момиче, дори в момента да не ти е напълно ясно.“

– А защо аз не съм омаяна като Ход? Лекувал си ни и двамата със същността. Отговорът е някъде между тримата.

Той бавно затвори уста. Златистите му очи помръкнаха.

– Задържа ме Бери – каза и закрачи напред.

Фаун се опита да го догони, доволна, че не бе пренебрегнал въпроса ѝ, а неочаквано направеното сравнение означаваше, че е мислил над него. „Значи не трябва да му позволявам да забрави.“

12.

Въпреки че Даг ги забави с безползното си ходене до лагера, „Завръщане“ измина още осем мили по реката, преди мракът да ги принуди да спрат. Докато вечеряха, Бери подхвърли, че утре би трябвало да пристигнат в Силвър Шоулс, ако нивото на реката не спадне. Даг се усмихна над чашата вино, докато наблюдаваше как очите на Фаун и Уит грейнаха. И двамата започнаха да разпитват Бери и Бо за известния крайречен град и времето мина неусетно. Хоторн и Ход вдигнаха мръсните чинии, за да ги измият. Очевидно задачата щеше да им отнеме доста време, тъй като Хоторн се опитваше да научи миешото мече да стои на рамото му. Имаше още време, преди да си легнат, и нито валеше, нито бе ветровито, нито прекалено студено.

– Да продължим с уроците по стрелба – предложи Даг на Уит. – Доста време мина.

Уит вдигна поглед с желание, но въпреки това попита:

– Не е ли прекалено тъмно? Луната още не се е показала, а и не е пълнолуние.

– На „Завръщане“ има достатъчно фенери, стига Бери да няма нищо против да вземем два.

Бери кимна, обзета от интерес.

– Единия ще поставим до мишената, а другия ще задържим при нас – продължи Даг. – Лесна работа.

– На мен ми се струва, че ще похабите маслото. И фенерите – подхвърли Бо.

– Уит ще стреля встрани от тях. Поне така се надявам – отвърна Даг. Уит се ухили смутено. – Човек трябва да се научи да стреля при всякаква светлина. Ако беше Езерняк, щях да те науча да стреляш в пълен мрак, като се ориентираш със същността. Вече се справяш, когато мишената е някое дърво. Ще трябва скоро да минем на по-сложни мишени. Тази вечер ще вземе назаем балата слама на Копърхед и Дейзи.

– Чакайте, ами кой ще търси отлетелите в мрака стрели? – попита Фаун. – Ще си изгубим хубавите стрели! – Предишните пъти, когато Уит се учеше, тя събираше стрелите, защото не ѝ се искаше работата ѝ да отиде нахалост.

– Няма да ги изгубим – обеща Даг. – Ти събирай попаденията, а аз ще откривам отлетелите настрани. – Погледна весело Уит. – Момче,

значи трябва да се целиш по-добре.

Фаун взе фенерите, а Уит пренесе балата на брега. Бери тръгна след тях. Бо се надигна, за да подкладе огъня, след това се настани пред него с опънати крака. Даг бавно допи виното.

Ремо – бе слушал разговора намръщен – попита:

– Наистина ли учиш това бърливо момче как да стреля с Езерняшки лък? Защо?

– Той ми е брат по шатра и го уча, защото ме помоли.

Ремо се поколеба, после каза:

– Като те гледам, отдавна не си хващал лък. Добър ли си бил навремето?

Изглежда, Ремо не бе чувал разказите на Соун. Може би Соун се бе запознал с по-веселия от двамата, Бар. От тона му Даг усети, че се опитва да се извини. „Жалко, че не му се удава.“ Премълча хапливите отговори и каза:

– Ела, ако искаш, може и ти да си от помощ. Има неща, които няма да мога да покажа на Уит с една ръка.

Ремо се изненада.

– Виж, ако ще живееш сред фермери, крайно време е да се научиш да разговаряш с тях – добави спокойно Даг.

– Нямам никакво намерение да живея сред фермери!

– Не виждам как ще живееш сред Езерняци. Да не би да си имал намерение да се качиш на някое дърво при катериците и да ядеш жълъди цяла зима? Трябва да избереш или едните, или другите.

Ремо стисна устни. Даг поклати глава, изправи се и тръгна след Фаун и Уит. Подметна през рамо:

– Ако все пак решиш, ела.

Уит беше закрепил балата слама на място, където имаше по-малко дървета и бе по-равно, и се разправяше с Фаун къде точно да закачи фенера. Накрая се разбраха да го поставят на дънера на една паднала топола. Фаун закрепил вече разкъсаното парче плат, което използваша за мишена, на балата. Бялата тъкан се виждаше добре на жълтите отблясъци. Върнаха се при лодката и Уит взе лъка и стрелите. Ремо се надигна бавно и го последва, но остана на лодката, опрян на парапета.

Нощта бе тиха. Жабите и насекомите бяха замлъкнали, откакто бе станало студено. Чуваше се единствено тихият плисък на вълните. Даг се настани на един дънер близо до втория фенер, поправяше стойката на Уит и захвата му, докато той изстрелваше дванайсетте стрели. След това изпъшка и се надигна, за да открие шестте, които се бяха отклонили.

Следващия път трябваше да потърси само две. Беше доволен от постижението и накара Уит да отстъпи десет крачки назад.

Тогава пристигна и Хоторн и настоя и той да пробва. Ръцете му бяха чисти, след като беше измил чиниите, и нямаше да остави мазни петна по лъка. Даг накара Уит да му покаже как се прави – номер, към който прибягваха много Езерняци, за да накарат ученика да обърне внимание на проблемите. Ухили се, когато чу Уит да употребява някои от фразите, които бе чул от него. Забеляза с удоволствие, че Ремо се е приближил още, първо до края на мостчето, след това до пъна, на който седеше Даг. От време на време ръцете му потрепваха. Дори да бе имал лък, не го беше взел със себе си. Ако искаше да се пробва с този, трябваше да помоли Уит, също като Хоторн.

Даг тъкмо бе събрал стрелите за пореден път и бе предложи на Уит да накара Хоторн да се премести по-напред, когато Ремо ненадейно се обади:

– Събирането на стрелите е работа за начинаещи. Не за капитан.

Да не би да искаше да каже, че не е работа за капитан, унищожил дваисет и седем злини? Защо Ремо се чувстваше обиден?

– Ти нали си събирал стрели навремето?

– Да!

– Браво на теб.

Фаун застана зад Даг и започна да разтрива раменете му.

– Ами ти, Даг? Отдавна не си пробвал.

– Стига, Искрице, половин ден залягах над греблото. Уморен съм. Ако не уцеля мишената, ще заприличам на некадърник в очите на младежите.

– Ха – отвърна тя без следа от съчувствие, свали ръце от раменете му и се качи на лодката. След малко донесе приспособения специално за Даг лък и стрелите му.

Ремо се ококори.

– Какво е това?

– Лъкът ми. – Даг махна куката и я пусна в кожената торбичка на колана си. Изправи се, зае правилна стойка и започна да нагласява лъка.

– Направи ми го един фермер от Трипойнт, майстор, познат на Феърболт Кроу. Пак той направи и приставката за ръката и всичко останало. Чак след четири опита уцели добрия дизайн. Интересен човек. Беше започнал да изработва дървени ръце и крака за миньори и леяри, тъй като работата на хората по хълмовете е тежка и често има злополуки. Сприятелили се с Феърболт навремето, когато Феърболт бил млад

патрулен. Е, не се знае кога ще ти се наложи да ползваш услугите на стар приятел.

Същността на Ремо бе също толкова слисана, колкото и изражението му. Трудно бе да се каже дали си е взел поука.

– Трябва да е бил як човек, за да направи този лък – бе единствено то, което отбеляза младежът.

– Истинска мечка. Но трябваше да се направи компромис. Лъкът трябваше да е къс, за да мога да го ползвам, когато бързам, защото ми отнема цяла минута, докато го сваля, а да го хвърля дори не ми е минавало през ума. Освен това трябваше да е натегнат и як. Когато имах две ръце, използвах много по-тежък лък, съобразен с ръста и дължината на ръката ми. Отне ми месеци, докато се отуча от старите навици. – Пръстите на здравата му ръка бяха започнали да кървят.

– Говориш съвсем спокойно.

Даг нямаше представа как Ремо ще разбере думите му, но предпочете да каже истината.

– Отначало не беше така. Трябваше ми много време, докато преодоля всичко. – Лявата му ръка потръпна. – Никой не може да остане глупак завинаги, макар някои да се опитват. Накрая реших, че няма да съм един от тях.

Ремо отново притихна.

Хоторн бе привлечен от невиджаното приспособление и го зяпна с любопитство.

– Хайде, Даг, покажи ни! – помоли ентузиазизирано Уит.

– Това не е подходящо за уроци. Стойката е различна, лъкът е различен от твоя, освен това аз съм придобил лоши навици, които ти в никакъв случай не бива да научаваш.

Уит се ухили.

– Прави каквото ти казвам, не гледай какво правя.

– Точно така – потвърди Даг.

Хоторн извади една от стрелите на Даг с метален връх.

– Тези са много по-хубави от онези, които използваме ние! Обзалагам се, че с тях се цели по-добре!

– Нищо им няма на вашите. Майсторът е един. – Даг намигна на Фаун. – Дай ми една от твоите, върни тази...

Хоторн изохка и Фаун дръпна стрелата от разкървавените му пръсти.

– Дай ми я, преди да си успял да си извадиш окото. Това са стрелите на Даг. Той не ги хаби, за да се упражнява с тях.

– А за какво ги използва?

Даг прецени, че е най-разумно да не отговаря. Отиде до най-далечното място, от което бе стрелял Уит, изпъна рамене и за няколко минути изстреля десет стрели с метални върхове към двата кръга. Стана му приятно.

– Грешеш, Хоторн, съвсем наред са. Виждаш ли? Сега върви да ги събереш.

Хоторн послушно хукна.

– Стилът ми не е много подходящ за състезание – обърна се Даг към Уит. – Винаги го казвам. Според мен патрулният трябва да умее да стреля от всякаква поза, а това означава, че не можеш да си избираш мястото. Други твърдят... Е, май няма да повтарям думите им.

Вече чувстваше мускулите си затоплени и отпуснати. Фаун го наблюдаваше. Даг започна да си тананика нещо, вдигна колчана, пъкна го под лявата си ръка, извади стрелите, които нямаше да използва, и ѝ ги даде. Остави си дванайсет тежки и се върна на избраното място. Прецени разстоянието до балата слама, обърна се и се отдалечи още десетина крачки. Разкърши рамене и прочисти мислите си.

Първата стрела полетя със звучно свистене. Уит си говореше с Бери до мостчето, но щом чу шума, се обърна. Секунда след като първата стрела попадна в целта, последва втора, след нея и трета. Даг изтегляше стрела след стрела, опъваше лъка и отпускаше тетивата. Допълнителните няколко крачки не бяха за да се перчи. Имаше нужда от това разстояние, за да може постигне желаните ефект.

Направи дванайсет изстрела за по-малко от минута. „Май отдавна не си стрелял, патрулен!“

Свали лъка и огледа резултата. Всичките стрели бяха извън кръга, а балата дори не бе помръднала. Съжали, че не бе успял да изпише по-хубаво „Д + Ф“ със стрели. Може би, ако присвиеше очи, щеше да се получи нещо.

Фаун пристъпи до него. Беше очарована и не откъсваше очи от мишената.

– Невероятно! Забележително!

– Почти – отвърна доволно Даг. – Поне се постарях. Донеси ги, Уит.

Уит послушно тръгна към стрелите. Даг си каза, че е по-добре да спре, преди да се е изложил. Свали приспособленията и се върна при Уит. Хоторн бе изместен настрана, когато Бери, седнала на мостчето към лодката, спомена, че може и тя да пробва. Даг се настани на пъна и

гушна съпругата си. Застудяваше и скоро трябваше да се приберат на топло.

Фаун го сръчка, ухили се и посочи. Ремо си говореше с Уит и му показваше каква е правилната стойка, когато стиска лъка. Даг потърка носа си с пръст и изви вежди. Устните му потрепнаха.

Когато дойде време да съберат отлетелите настрани стрели на Бери, Ремо махна на Даг да не става и тръгна да ги събира заедно с Уит.

Откъм лодката се чу трясък и Бери и Даг веднага се обърнаха натам.

– Това пък какво беше? – попита Бери. Не се чу нищо повече и тя отново насочи вниманието си към Уит и Ремо.

Даг не отклони поглед от лодката. Беше намръщен. „Ход. Какво ли е направило това глупаво момче?“

След малко Бо се показа от предния люк и се провикна:

– Езерняко, я ела за малко.

„Да не мислиш, че горя от желание?“, помисли Даг. Но стана и махна на притеснената Бери да продължи тренировката с Уит и Ремо. Фаун го погледна и тръгна след него.

Ход седеше на пода пред огнището, навил десния си крачол. Клатеше се напред-назад и хленчеше.

– Какво стана? – попита Даг.

– Паднах там отзад – подсмърчаше Ход. – Ударих си коляното. Моля те, оправи ми го пак, много те моля.

Фаун си пое дълбоко дъх. Даг въздъхна, коленичи и постави длан над ставата. Разтвори същността си за кратко. Раната не бе дълбока, но Ход, злините да го вземат дано, бе разместил вече заздравяващата капачка.

– Ход, да не би да си се опитал да носиш прекалено много неща навднъж? – попита строго Фаун. – Нали ти казах да не вдигаш тежко?

– Не, просто паднах – възнегодува Ход. За момент се замисли. – Гледах да не настъпя миешката мечка.

Даг насочи усета си за същност към животинчето и го откри дълбоко заспало в постелята им с Фаун. Погледна намръщено Ход.

Бо забеляза гримасата му и изви косматите си вежди. После каза:

– Всъщност не съм го мяркал това животинче наоколо. Не ми се стори Ход да се е спянал на палубата. Според мен се тресна в задната стена.

– Да не би да си ме видял? – избъбри смутено Ход. И побърза да добави: – Да, така стана. Спях се и се ударих в стената.

Даг приклепна и се замисли за ужасните последствия.

– Ход, кажи ми истината. Да не би да си удари коляното нарочно?

Ход не смееше да го погледне в очите. Само измърмори:

– Паднах.

Даг си пое дълбоко дъх. Положението бе сериозно, но нямаше нищо спешно. Не бе нужно да се заема с него на мига. Нямаше намерение да бърза, щеше да се позабави, да помисли. Точно в момента това не бе най-доброто му умение, но може би също както с лъка, му бе необходимо да се поупражнява. „Интересно дали мозъкът ми няма да се пръсне?“

Ход гледаше виновно, беше нацупен, но може би това бе начинът, по който да покаже, че не знае какво да каже и че е обзет от ужас. Даг сам си бе изпросил тази беда, като не бе преценил нещата с Ход правилно. Нищо чудно, че се проваляше.

– Ход, ти беше на палубата, когато лекувах корема на Крес. Чу ли какво казах на двамата със съпруга ѝ за омайването? Разбра ли обяснението ми?

Ход поклати глава, уж да каже да, но отговорът бе по-скоро не. Даг не можа да прецени дали това означава, че не е чул, че не е разбрал или просто не е сигурен дали е безопасно да признае истината.

– Ти изобщо знаеш ли какво означава омайване? – Ами Даг знаеше ли? Май тепърва му предстоеше да открие.

Ход пак поклати глава, след това попита:

– Не е ли Езерняшка магия? Езерняците карат хората да им дават каквото си поискат. Или карат момичетата... – погледна Фаун и се изчерви – да им се прииска да се изтъркат в сеното с тях.

Това последното или бе измислено от Ход, или бе израз, който се употребяваше често в Гласфорд.

– Нищо подобно – увери Даг момчето, макар в думите му да имаше известна истина. Поне в този случай не ставаше въпрос за нито една от изброените възможности, а той не искаше някоя от тях да се загнезди в ума на Ход. – Двамата с теб заедно ще открием какво точно представлява омайването, защото аз съм те омаял съвсем случайно, докато лекувах счупеното ти коляно. Случва се, когато някой фермер – говоря за теб – се остави Езерняк да го лекува със същността си и иска да почувства усещането отново и отново. Желанието му е толкова силно, че той или тя са готови да направят какви ли не шуротии, за да си постигнат целта. – Докосна с пръст подутото коляно и Ход изплака.

– Боли! – Оплакваше ли се, или се опитваше да предизвика жал?

– Сигурно. Сега искам да разбера откъде е това сляпо желание за

ново подсилване, заради което си готов да се нараниш и сам.

Ход се огледа, обзет от паника, също като попаднал в капан опосум. Изхлипа отново, но не каза и дума.

– Не те подвеждам с този въпрос, мътните да те вземат!

Ход трепна и Даг заговори по-тихо.

– Езерняците непрекъснато си правят подсилване един на друг – случва се доста често – и при нас не се появяват подобни странични ефекти. Трябва да разбере. Понякога си мисля да се установя някъде с Фаун и да стана лечител сред фермери, но не мога да го направя, ако всичките ми пациенти пощръклят като теб. Помогни ми да разбере какво става.

– Какво?! – ахна Ход. Чак сега го озари просветление. – Аз ли да ти помогна? Аз? – Погледна Даг недоумяващо. – Че що не каза?

Защо не бил казал. Идваше му да излезе на палубата и да си удари главата в стената. Вдигна поглед и видя, че Фаун го гледа с извити вежди, сякаш и тя очаква отговор на въпроса на Ход.

Даг продължи:

– Първо, тази работа трябва да престане. Не можеш да продължаваш да се нараняваш, за да получиш подсилване.

Ход вдигна обнадеждено поглед.

– Ще направиш ли пак така, че да не ме боли?

– Струва ми се, че вече не е разумно да го правя. Не знам дали омайването се стопява с времето, или не, но съм убеден, че повторенията само влошават нещата.

– Така ли? – Ход погали коляното си и се опита да преглътне сълзите. – Значи искаш да... чакам?

– Ако двама Ходовци бяха ранени, щях да накарам единия да чака и можех да разбера.

– Аз кой от двамата щях да съм?

Даг нямаше представа как да отговори на този въпрос. Прокара пръсти през косата си.

– В известен смисъл разполагаш с втори Ход, който чака – обади се Фаун. – Имам предвид Крес. Ако някога се върнем до Пърл Бенд, да кажем, следващата пролет, можеш да отидеш да я видиш.

– Добра идея, Искрице.

Ход се оживи. Вдигна очи към Фаун почти възхитено.

– Май сега вече няма нужда да пробвам каквото и да било. – Даг присви очи към огъня. Не му беше никак приятно да прекъсва първия разговор, който Ремо бе започнал със спътниците си, но се налагаше.

– Фаун, би ли помолила Ремо да дойде?

Тя смръщи вежди, но кимна и излезе. След няколко минути Ремо се показа от сенките, последван от Фаун. Намръщи се, когато видя Ход, и погледна въпросително Даг. „Какво е станало?“

– А, Ремо – възкликна Даг. – Благодаря, че дойде. Нали имаш елементарни познания за подсилването?

– Верел показа на онези от нас, които притежават известно умение – отвърна предпазливо Ремо. – Досега не се е случвало да опитвам.

– Ето че настъпи моментът да пробваш. Хайде да подсилиш раненото коляно на Ход.

Ремо го зяпна смаяно.

– Но той е фермер!

– Защо ми се стори, че си готов да нарушиш правилата?

– Не и това!

„Нещо изведнъж стана много придирчив.“ Даг стисна устни и си напомни, че Ремо не бе с тях, когато се бе наложило да се погрижи за Крес. Нито когато бе лекувал раната на Ход. Стегна се и му разказа накратко и за двата инцидента.

– След като Ход вече е омаян, не ми се иска да влоша нещата. Нямам представа какво ще стане, когато омайването се разпредели между двама Езерняци. Надявам се обаче разделянето да намали проблема.

Ремо издаде долната си устна.

– Да не би да искаш да загазя?

– Не – отвърна търпеливо Даг. – Опитвам се да разреша проблем със същността. Не само за себе си, защото ако намеря решение, то ще помогне на много други лечители. Струва си да пробвам.

– Мислех, че си патрулен.

– Старите навизи умират трудно. Ти да не би да си мислиш, че съм се отказал единствено защото съм полудял по едно красиво фермерско девойче, три пъти по-младо от мен? – Фаун изви иронично вежди и той ѝ намигна. – Освен това се превръщам – опитвам се да се превърна – в създател. – „Обаче не съм сигурен какво ще създавам.“ – Погледни добре коляното на Ход, докосни същността и ми кажи дали греша в амбицията си.

Ремо коленичи с нежелание до Даг и Ход му се усмихна притеснено. После младежът погледна Даг и отвори същността си за пръв път от дни. Даг го забеляза как трепна, когато незаслонената фермерска същност се отри в неговата: усети тъмната стара възлеста структура на Бо, хаоса, който цареше при Ход, ярката същност на Фаун. Трябваша му

няколко секунди, докато се съсредоточи върху раната. Когато успя, веждите му скочиха високо на челото.

– Ти ли си направил всичко това? Дори Верел не успява да възстанови толкова здраво тъканите!

– Много ми се искаше Верел или някой като него да ме напътства и да ми помага. За малко да не успея да прекъсна връзката.

Най-сетне същността на Ремо се отвори и младежът наистина се оказва точно толкова объркан, колкото Даг предполагаше. Патрулен, разкъсан от тревоги – позната работа. Понякога Даг съжаляваше, че разчитането на същността не дава достъп до мислите, въпреки че през повечето време ги усещаше. „Вече знаем прекалено много един за друг.“ Кой знае какво щеше да разбере Ремо за него?

– Какво мислиш? – попита тихо той.

Ремо се облиза, все още леко нацупен.

– Не разбирам какво искаш от мен! Досега не знаеше какво да ме правиш.

Даг едва се сдържа да не натякне: „Нали ти казах какво искам“, но се поколеба.

– А ти как мислиш?

Ремо наведе глава и измрънка:

– Няма значение. Глупаво е. – Понечи да стане, но Даг протегна ръка и го спря. Ремо си пое дълбоко дъх. – Вчера, когато стана онази работа с рибата, извика Уит. Фермера. Не се сети за мен. Ремо, който оплесква всичко. Естествено, трябваше сам да се сетя, че ще направя така – добави гневно.

Ремо не бе успял да предпази партньора си от неприятности. Сега беше обиден и ревнуваше от Уит. Очевидно бе прекалено чувствителен. Даг не можеше да му върне самоувереността. Запита се дали не е дошъл моментът отново да разкаже за Вълчи хребет. Сети се за номера на Мари, когато показваше нараняванията му, за да засрами местните фермери, след като бяха убили някоя злина в района, и се намръщи презрително. Не. Да разправя за старите си преживявания, за да засрами Ремо, не бе правилният подход. Ремо вече бе събрал срам за двама. „Прекалено много усложняваш нещата, патрулен. Давай по-простичко.“

– Ти беше на греблата. Уит беше наблизо. Нищо повече. – „Не всичко е насочено срещу теб, малкия, макар в момента да не ти се струва така.“ Спомни си фермерската шега на Фаун за клетвата на родителите. „Дано ви се народят шест деца и всичките да са като вас.“ Сред патрулните имаше ли еквивалент? Това би обяснило...

Ремо преглътна.

– А, така ли? – Изчерви се, но поне част от напрежението му се оттече.

Даг се въздържа да изтъкне, че би го извикал, преди да се сети за Хоторн или Ход, но се сети, че докачливият младок от Пърл Рифъл може да реши, че пак го принизяват. „Действай тактично, патрулен.“ Добре поне че бяха постигнали известно съгласие.

Ремо протегна ръка над коляното на Ход, след това я отдръпна.

– И след мен ли ще започне да се влачи, както сега се влачи след теб?

Даг първо се поколеба дали да не каже: „Ако знаех, нямаше да пробвам“, след това реши, че е по-добре да го успокои с: „Добре че не може да се влачи едновременно и след двамата“, накрая премълча. Погледна разтреперания Ход.

– Защо не го попиташ?

„В противен случай ще ти се наложи да се занимаваш със същността на човека, с когото не си разменил и дума, откакто влезе.“

Ремо погледна Ход с нежелание и попита:

– И за мен ли ще се лепнеш?

Ход поклати глава по начина, който не означаваше нито да, нито не, и Ремо се обърка също както останалите.

– Не знам – каза Ход след малко. – Не ща да е тъй. Ама коляното боли и пулсира и ми се иска да помогна на Даг. Ти не искаш ли да помогнеш на Даг?

Ремо се почеса по главата и отвърна поглед.

– Май искам.

Даг бе напътствал млади патрулни, когато извършваха подсилване за пръв път. Ремо не му поднесе никакви изненади. Самият трансфер бе извършен за миг. Ход ахна, когато усети топлината в ставата. Даг строго му нареди вече да се грижи по-добре за себе си и да не върши повече глупости. Ход само клатеше глава. Изглежда, този път всичко му бе ясно.

Уит, Бери и Хоторн се върнаха, поруменели от нощния хлад. Даг, изтощен, сякаш той, а не Ремо бе правил подсилването, се отпусна на един стол пред огнището и остави Фаун да обяснява на капитана какво се бе случило. Фаун разказа всичко в такива подробности, че и Ремо, и Ход се почувстваха неловко. Тъй като обаче в същото време поднасяше топъл ябълков пай, неудобството и на двамата премина бързо.

След това Даг трябваше да изгърпи крайно неприятен половин час,

докато слушаше как фермерите обсъждат проблема с омайването и макар да не го наричаха черна магия, го сравниха с преминаването над плитчини, пълни със заседнали дънери и пясъчни наноси. С изключение на Фаун и Уит, идеите на останалите бяха объркани, предложенията им безполезни, а тонът, с който говореха, се стори обиден на Даг. Ремо бе доловил объркването и отначало седеше скръстил ръце, изтощен, но след това се оказа въвличен в разговора и Даг предположи, че това е първият му опит да обясни на фермери нещо за Езерняците.

Компанията така и не успя да разреши световните проблеми преди лягане, но въпреки това Даг се почувства необичайно доволен.

Докато минаваше покрай Ход, Фаун го стисна за рамото.

– Защо не излезе заедно с Хоторн да пробваш с лъка на Уит? Ела следващия път.

Ход я погледна недоумяващо; устните му се разтеглиха в подобие на усмивка и разкриха кривите му зъби. Той закима с благодарност. Да не би просто да беше трябвало да го повикат? Сигурно бе решил, че е изоставен, и затова се беше блъснал в стената. Колко ли е бил разстроен, за да прецени, че подобен болезнен избор е по-добър? Даг също се обърна към него.

– Лека нощ, Ход. Да се напиш.

Младежът отново закима и се изчерви от удоволствие. Даг последва Фаун и въздъхна.

Повикаха Хоторн, за да прибере миещата мечка. Животинчето се бе напало и сега му се лудуваше, но Даг и Фаун искаха да си легнат.

– Какво стана с овесеното зърно – попита Фаун.

Изненаданият Даг потри лявата си ръка.

– Почти бях забравил. Виж ти. Май вече се е вляло в същността ми. Не е останало почти нищо освен едно топло място. Може утре да пробвам десет зрънца.

– Аз си мислех за две.

– А какво ще кажеш за пет? – Той се поколеба. – Добре че ме отказа от онова дърво.

– Ами да – отвърна сухо тя. Той усети сънената й усмивка до рамото си. – Тази вечер наистина се справи добре с Ремо. Де да можеше да го накараш да престане да бърка фермерите с добитъка им, щеше да е най-добре.

– Толкова ли е зле положението? Той не мисли нищо лошо.

– Не, разбира се. Той просто... натъпкан е до ушите с Езерняшки предразсъдъци.

– Или поне е бил, докато не се е изгърсил от люлката. Май пътуването ни по реката не е точно бунтът, който си е представял.

Тя се изкиска и той усети топлия ѝ дъх по кожата си.

– Той е бил най-обикновен патрулен – обясни бавно Даг, – преди да счупи ножа. Ако обикновените хора не могат да се справят със света, светът няма да се оправи сам. Няма господари, а пък боговете са ни изоставили.

– Да ти кажа, отначало изглежда много привлекателно, но не ми се иска нито господари, нито богове да оправят света, защото ще го прекроят както на тях им харесва. А това не значи, че на мен ще ми хареса.

– Имаш право, Искрице – прошепна той.

Тя кимна и затвори очи. Той остана буден още дълго.

13.

Всички на борда бяха развълнувани – въпреки че според Фаун Даг и Бо прикриваха най-добре чувствата си, – когато „Завръщане“ приближи Силвър Шоулс около обед. Бе поредният сив мразовит ден и всеки момент можеше да завали. Фаун отново се качи на покрива и бе доволен, че си е облякла жакета.

На северния бряг на реката се виждаха къщи и кей за сал. Ремо го огледа с известен страх.

– Това ли е Силвър Шоулс? Че той е поне четири пъти по-голям от Пърл Бенд.

– А, това не е градът – отвърна Бери и се облегна на руля, за да задържи лодката в средата на течението. – Това е само кръстопът. Чакай да заобиколим онзи нос и следващия завой. – Заслони очи и се вгледа към пръта за определяне нивото на водата близо до кея на сала. – Реката пак е започнала да спада. Предлагам да подминем плитчините, докато все още можем. Не ми се иска да висим тук още седмица.

Когато най-сетне видяха ширналия се по южния склон град, Ремо се умълча; Даг седна на веслата да помага и проследи погледа на младежа. Много от къщите бяха боядисани в бяло или в други цветове. Някои по-нови и по-високи сгради бяха тухлени и Фаун се запита дали някоя от тях не е прочутият монетен двор. Пушек от дърва и въглища се издигаше на валма във влажния въздух, а брегът бе обсипан със смрадливи, но оживени занаятчийски дюкянчета, които имаха нужда да са близо до водата – кожари, бояджии, сапунджии, воняща сергия и склад за миди, корабостроителница. Фабрики, поне така предположи Фаун, бяха накацали по притоците – за една предположи, че е дъскорезница. Конете теглеха тежки каруци по калните улици, а пешеходците крачеха отстрани по дъсчени пътеки. Този град бе по-голям от Лъмптън Маркет и Гласфордж, взети заедно, и поне четирийсет пъти по-голям от Пърл Бенд.

Бери трябваше да подвикне, за да стресне заплеснатия екипаж и да насочи вниманието им към плитчините, които бяха съвсем като при Пърл Рифъл. Няколко скелета на лодки напомняха каква е съдбата на невнимателните или на онези, които нямат късмет. Даг лаконично я предупредяваше за скрити опасности. Тя вече не се съмняваше в преценката му, просто кимаше и заобикаляха наноси, канари и пясъчни ивици, без дори да одраскат корпуса. Накрая се наложи всички да натиснат

здро̀во греблата, за да докарат „Завръщане“ до брега.

Двайсетина лодки, може би дори повече, както товарни, така и обикновени, бяха завързани край използвания за кей шлеп, на който се продаваха най-различни стоки. Пътят към брега бе осеян с каруци и товарачи.

– В този град като нищо можеш да се изгубиш – промълви слисано Ремо. Уит зяпаше с отворена уста. Ход, роден и расъл в Гласфордж, не бе чак толкова впечатлен и заедно с Хоторн се зае да хвърли въжетата на брега, за да вържат лодката.

Щом „Завръщане“ спря между една друга товарна лодка и малък шлеп, Бери разпита безделниците наоколо за новините, но се оказа, че всички са дошли с придошлата река, като нея. Бо забърза по мостчето, а Бери се отпрати към най-близкия навес за стоки, последвана от Фаун и Уит.

В предната част на навеса откриха шандове, на които Бери започна да се пазари за товара – кожи и дъги за бъчви, меча мас и вино; докато уговаряха цена, заразпитва дали няма новини за лодката на баща ѝ, която сигурно е минала миналата есен. Повечето хора клатеха глави, но се чуха и подмятания за някакъв от Трипойнт, който наскоро разпитвал за изчезнали лодки и сигурно щял да иска да поговори и с нея. Тази информация щеше да е добре дошла, но за съжаление никой не помнеше името му или къде е отседнал.

В третата барака за стоки търговецът не само че извади книгата, в която бе записвал сведения отпреди единайсет месеца, ами откри покупка на кожи от „Розата на Клиъркрийк IV“, където се виждаше подписът и инициалите на капитан Клиъркрийк, и освен това им каза кой е любопитният непознат от Трипойнт – бил търговец и се казвал Капстоун Кътър. По това време можели да го открият в кръчмата с мидите по улицата зад бараките. От този търговец Бери купи нещо за себе си – кутии перли и седефени копчета, едни от най-известните стоки на крайречния град.

Бери посъветва Уит да задържи още малко стъклото, също както тя все още не бе предложила инструментите, защото надолу по реката щял да получи по-добра цена. Фаун разбра, че е била права през цялото време – Уит нямаше намерение да се връща у дома от Силвър Шоулс. Трябваше поне да го накара да напише писмо на техните. Дали не беше по-добре тя сама да го напише? Но как да го изпрати до Уест Блу, след като този път не можеше да разчита на куриер Езерняк? Дали пък последният търговец, онзи умният, нямаше начин да изпрати нещо поне до

Лъмптън Маркет? Щеше да го попита по-късно.

Междувременно забърза по дъсчената пътека след Бери, а Уит се заклатушка след тях, стиснал кутиите с копчета. Пресякоха калната улица и се отправиха към врата, над която се полюшваше табела с надпис „Сребърната мида“ с рисунка на мида с малки крачета, облещени очи и колкото и да бе невероятно, оголени в усмивка зъби. Ако тези морски създания приличаха по нещо на портрета, Фаун си каза, че не би доближила малкото чудовище до устата си независимо дали е стотвено, или не. Затова пък миризмата, когато влязоха, нямаше нищо общо с вонята, която се разнасяше около сергиите с миди на брега. Лъхна ги силният аромат на чесън и лук, смесен с изпарения на прясна бира. Уит вдиша и се усмихна.

Кръчмата представляваше огромна стая, подът бе посипан със стърготини. На едната стена имаше дълъг тезгях. Кухненски помощници и келнерчета почистваха масите, без да бързат, което означаваше, че натовареният обеден час вече е отминал. Фаун проследи погледа на Бери – бе се спрял на един мъж, който много вероятно можеше да е човекът, когото търсеха. Седеше сам на една маса в дъното. „Едър мъж, приблизително на моя възраст – бе обяснил четирийсетинагодишният търговец. – Понатежал с възрастта, къдрава кестенява коса, добре оформена поддържана брада. Облича се като всички по реката, но личи, че и дрехите, и оръжията му са екстра качество.“ Бери кимна сякаш за потвърждение и тргна към мъжа.

Той вдигна очи от мидената черупка, която оглеждаше, и се усмихна леко на двете млади жени, но преглътна залька си с огромно учудване, когато Бери спря до него и заговори:

– Вие ли сте господин Кътър? От Трипойнт?

– Аз съм капитан Кътър и да – потвърди той, – оттам съм. Какво мога да направя за вас... госпожици? – За миг се замисли, след това кимна на Уит.

Бери протегна загрубялата си от работа ръка.

– Аз съм Бери Клиъркрийк, капитан на „Завръщане“. Това е гребецът ми, Уит Блуфийлд, и моята приятелка и готвачка, госпожа Фаун Блуфийлд.

При тези думи Кътър вдигна вежди, но стисна протегнатата ѝ ръка. Кимна на Фаун и Уит.

– Женени ли сте? – Поправи се, преди двамата Блуфийлд да успеят да се намръщят. – Ясно, брат и сестра.

– Чух, че разпитвате за изчезнали лодки – започна направо Бери.

Приятелското му отношение отстъпи пред желанието да разбере нещо по-важно.

– От долната част на реката ли идвате?

– Не. „Завръщане“ е товарна лодка. Тръгнали сме надолу. Вижте, миналата есен баща ми и брат ми поеха с друга товарна лодка от Клиър-крийк и така и не се върнаха. Нямам никакво известие от тях. Все едно потънаха в земята. Тръгнала съм да ги търся или поне да разбера нещо за тях.

– Лодките, които изгубихме ние, са изчезнали с пролетното пълноводие, доста по-късно, но... заповядайте, седнете. – Той се надигна и посочи останалите три стола около квадратната маса. Една чиния, пълна с мидени черупки, все още не бе вдигната, което означаваше, че придружителят му – може би информатор – си е тръгнал. Кътър се облегна назад и се понамръщи, докато те сядаха.

– Лодки казвате? – попита любопитно Фаун. – Значи са били повече от една.

Той кимна.

– Започнах работа на товарен шлеп в Трипойнт, докато не се ожених и не се появиха децата. Тогава госпожата настоя да се установя. Затова взех една барака за стоки и започнах да изпращам товари, вместо сам да ги превозвам. Първо товарите, след това една лодка, станаха две, вече са четири. Късметът ми не е изключителен, но досега се оправях, капитаните ми са добри. Лодките също си ги биваше, стабилна направа, от Бийвър Крийк. Не бяха от онези боклуци, дето ги майсторят момчетата по хълмовете от зелено или загнило дърво и сглобките им за нищо не стават – едно време изгубих товар на такава товарна лодка, та си научих урока. Един хубав ден потънах в двайсет стъпки бистра вода и то след като се отъркаляхме в една нищо и никаква морска котка.

След като бе видяла онази риба, Фаун бе сигурна, че не са потънали заради неизправности на лодката, но предпочете да премълчи.

– Добри лодки, екипажи, на които можеш да разчиташ – продължи Кътър, – но две от четирите не се върнаха това лято. Когато започнах да разпитвам, се оказа, че не са единствените. Девет лодки и екипажите от района на Трипойнт не са се върнали, когато е трябвало. Да, нормално е да изгубиш една или две на сезон, но цели девет? Дори потъналите лодки изплуват, или поне се виждат и който иска, може да ги извади. Телата също изплуват, хората ги прибират, за да ги погребат, и се различава, разбира се. Когато се събрахме и поразмислихме, стана ясно, че някой трябва да замине, за да огледа какво става... и тръгнах аз. Загубата на

двете лодки бе голям удар за мен, честно ви казвам.

Прекъсна ги един от помощниците в кухнята – дойде да вдигне празната чиния и попита дали искат нещо. Фаун поклати глава, след нея и Бери, която попиваше всяка казана от Кътър дума, но Уит си поръча миди и бира.

– Татко е плавал двайсет години по реката, да не кажа и повече – обади се Бери, когато момчето се махна. – Той е добър строител на лодки, екипажът му се състоеше все от местни момчета, с които бе пътувал много пъти. Обикновено и аз пътувах с тях. Последният път беше изключение.

Кътър я зяпна.

– Я чакай, ти да не си онова момиче с цигулката?

Бери кимна.

– Лодкарите и гребците нагоре по реката плащат добре.

Той се усмихна с повече уважение – не че досега се бе държал грубо. Това си бе някаква речна дружба, реши Фаун.

– Разправяли са ми за теб! Русо девойче, което пътува с баща си и свири чудно. – Той изсмука мидата и продължи. – Товарната ми лодка е вързана на брега, „Съперник от Трипойнт“, а екипажите ги избирам специално. До един са яки момчета и този път сме и добре въоръжени. На някои от тях са изчезнали я роднини, я приятели и веднага щом разбраха, изявиха желание да тръгнат. Независимо какво се е случило, се надяваме да разберем.

– „Съперник“ няма да помогне, ако ги е покосила болест или са претърпели корабкрушение, но признавам, че поне има някаква надежда – каза Бери. – Да не би да мислиш, че са били нападнати от речни бандити? Случвало се е да нападнат лодкари, но обикновено се разчува бързо.

Кътър приглади късата си брада.

– Има нещо тук. Толкова много изчезнаха, а не се чува нищо... Някои от нас мислят, че стават странни работи. – Той сви устни. – Говори се дори за магия. Или нещо по-лошо. Работата е там, че не само лодките и телата са изчезнали някъде между устието на Грейс и Греймаут, ами и стоките. Та на човек започва да му минава през ума, че може да са отклонени на север към Лутлия, да са тръгнали по Грей из дивите Езерняшки земи.

Фаун възрази възмутено:

– Езерняците не грабят фермерски лодки!

Кътър поклати глава.

– Товарите бяха ценни. Имаше чудесна стомана от Трипойнт, железарски стоки, да не говорим, че бях дал на капитаните сребърни монети, за да купят от юг чай и подправки. Всеки може да се изкуши, а за някои е още по-лесно.

– Нещо не се връзва – настоя Фаун. – Като оставим факта, че Езерняците не правят подобни неща, Лутлия е една от малкото Езерняшки територии, където си произвеждат собствено желязо и стомана, които са много добри. Даг казва, че лутлианските мини и леярни доставят оръжия и сечива в лагерите на север от Мъртвото езеро и чак до Сийгейт! Та те произвеждат желязо, което дори не ръждява! Защо им е да крадат твоето?

Кътър сниши глас.

– Да, ама я помисли къде са отишли телата? Веднага ще ти кажа друга причина, поради която не са изплували някъде надолу по течението, а тя не е никак приятна. – Захапа многозначително палец и погледна преbledнялата Бери. – Съжалявам, госпожице, но на човек какво ли не му минава през главата.

На Фаун ѝ се искаше да скочи и да избяга навън, но в този момент келнерът донесе мидите и бирата на Уит и докато ги остави, тя вече се бе овладяла.

– Аз пък се сещам за много по-достоверни причини, поради които хората могат да изчезнат. Езерняците не ядат хора, но ти май забравяш, че съществуват злини. Морящи твари. Миналата пролет участвах в унищожаването на злината до Гласфорддж. Морящите твари поробват фермери винаги когато успеят да ги пленят. Ако се е пръкнала някоя по реката, няма да се поколебае да вземе за роби лодкарите. А едва ли знае как се продават стоки надолу по течението. – Въпреки че злините си имаха предостатъчно слуги. Въпросът бе дали е възможно да ги изпратят надалеч, без да изпуснат контрола им. Може и да не бе възможно.

И въпреки това... патрулите непрекъснато обикаляха долината на Грейс. Не се ограничаваха единствено до Езерняците от саловете по реката, ами всеки Езерняк, който минаваше оттам или се спускаше с лодката си, се оглеждаше. Възможно ли бе злина, силна като онази в Гласфорддж, да просъществува неоткрита в продължение на повече от година? „Онази в Гласфорддж бе успяла – напомни си Фаун. – Трябва да кажа на Даг за тази работа.“

Кътър я гледаше така, сякаш мисълта за речна моряща твар е недопустима, но въпреки това не отхвърли подобна възможност. Ако някоя злина отвличаше лодките, мъжагите на Кътър, дори въоръжени, нямаше

да постигнат нищо. Затова пък злината щеше да се възползва. Фаун потръпна.

Уит я наблюдаваше притеснено. После каза:

– Слушай, Фаун, я пробвай! – И побутна чинията си към нея. Тя поsegна към една мида и я погледна със съмнение. Бери се наведе и ѝ показа как да я извади от черупката. Фаун задъвка подозрително, преглътна с усилие и грабна бирата на Уит. Бери разсеяно си взе още една мида.

– Ако откриеш вътре перла – обади се Кътър, докато наблюдаваше развеселен Фаун, – трябва да я запазиш. Персоналът ще си прибере черупките.

Ами да, от тях щяха да станат чудесни копчета. Мисълта за перла я накара да посегне за още една мида, но Уит дръпна чинията към себе си, не си даваше мидите.

Кътър се обърна към Бери. Вече беше сериозен.

– Не е задължително изчезването на твоите хора да има нещо общо с моите, защото ако е така, тогава проблемът е много по-стар, отколкото мисля. Аз тръгвам надолу преди теб, така че нищо не ми пречи да разпитвам и за баща ти. Кажи ми пак имената.

Кътър слушаше внимателно, докато Бери описваше баща си, брат си Бъкторн, Олдър и екипажа. Не спомена, че Олдър ѝ е годеник, и Фаун разбра, че Уит – беше спрял да дъвче – също го е забелязал. Кътър отбеляза, че два чифта уши чуват по-добре, и на свой ред ѝ каза имената на лодките от Трипойнт и описа капитаните – на Фаун ѝ се стори невероятно, че някои от лодките са кръстени на хора, но Бери го прие съвсем естествено. Бери дори спомена за някакъв кораб или капитан.

– Знам го, преди три години с татко работихме на него малко над Греймаут.

Кътър кимна, облегна се назад и погледна Уит.

– Кой заляга над греблата на „Завръщане“? Да не би да е това хилаво момче?

При тези думи Уит изпъна рамене и се намръщи.

– Имам още двама, плюс вуйчо Бо, който е страхотен, когато не е пиян. И още две момчета.

Не спомена, че двамата други са Езерняци. Да не би да защитаваше гребците си?

Кътър стисна устни.

– На ваше място, момичета, щях да си намеря още някой, който да ви пази гърба. Ако са виновни речните бандити, няма да се поколебаят да ви нападнат. А когато сте повечко хора, е по-сигурно.

Бери кимна, все едно бе съгласна с думите му.

Фаун все още кипеше заради обидата, която Кътър бе нанесъл на Езерняците, и нямаше намерение да я повтаря пред Даг, когато се качиха на „Завръщане“, но за съжаление развълнуваният Уит побърза да разкаже всичко. Даг, както обикновено, не реагира, гледаше безизразно. Фаун знаеше, че няма никакво намерение да спори, въпреки че го задушава тиха ярост. Затова пък живо се интересува от другите изгубени лодки. Съгласи се, че е малко вероятно да си имат работа с речна злина, тъй като в района имаше много патрули, но Фаун забеляза, че разсеяно попитва гърдите си, където преди висеше калъфът на споделящия нож.

Малко преди вечеря Фаун и Уит се оказаха сами на задната палуба.

– Нали знаеш, че Бери е все още сгодена за нейния Олдър. Поне тя така си мисли. Какво смяташ да правиш, ако го открием надолу по реката?

Уит се почеса по главата.

– Гледай сега. Ако разберем, че е мъртъв, на нея ще ѝ трябва рамо, на което да поплаче. Ако се окаже, че е избягал с някое друго момиче и вече не я обича, пак ще ѝ трябва рамо, на което да поплаче. Аз имам две рамена, така че съм готов за всичко.

– Ами ако го открием и го спасим от... и аз не знам от какво и се окаже, че двамата все още искат да са заедно?

Уит сви вежди.

– От какво ще го спасяваме? Минало е толкова много време. Ако я обичаше истински, досега да се е върнал при нея. Щеше да пропълзи целия път на колене от Греймаут. Имал е достатъчно време. Не, Олдър никак не ме притеснява.

– Дори Олдър да го няма вече, това не означава, че тя ще те приеме с отворени обятия.

Уит я погледна преценяващо.

– Бери много те харесва. Нищо няма да ти стане, ако ѝ кажеш някоя и друга добра дума за мен. – След малко се сети за друго. – А, да, и престани да ме тормозиш.

Фаун се изчерви.

– Както ти ме тормозеше ли, когато те молех за нещо и ме докарваше до рев, а?

Уит също се изчерви.

– Бяхме още малки.

– Да бе.

Гледаха се сърдито.

– Извинявай – избъбри след малко Уит.

– Да не би да си въобразяваш, че годините на тормоз ще изчезнат просто така с едно нищо и никакво „извинявай“ и то защото искаш да направя нещо за теб? – Фаун стисна устни. Никак не ѝ се искаше да е мекушава и отстъпчива, но при тези обстоятелства... – Ще си помисля. И аз харесвам Бери. – Не се сдържа и добави: – Въпреки това още не съм решила дали да ти помогна.

– Ами – въздъхна Уит – може пък да открием нейния Олдър и тогава и на двамата ще ни докривее. – Обърна се и замърмори жално: – Интересно, той дали е висок?

Даг седеше на покрива на „Завръщане“ и изпробваше обхвата на усета си за същност. Познатата топлина на Копърхед, козата Дейзи и пилетата, формите на хората около него: Уит и Хоторн се бяха заели да вдигнат и измият след вечеря и добродушно се заяждаха един с друг; огънят, който блестеше в Искрицата, докато двете с Бери оправяха постелята им, след като кожите бяха продадени днес; Ремо се бе настанил в един ъгъл, заслонил същността си, така че тя приличаше на прозрачно петно. Бо бе изчезнал нанякъде – каза, че отивал да разпита из кръчмите за „Розата“. При тези думи Бери се бе намръщила красноречиво; Ход бе тръгнал с него.

Даг протегна усета си за същност към съседните лодки и усети приствието на десетки други. Стигна чак до редицата бараки за стоки, повечето празни, с изключение на един или двама нощни пазачи и някой и друг безделник, който може би се въртеше наоколо с надеждата да попадне на незаключена врата. Усети движението на реката, растенията, боклуците, които се носеха по вълните, богати на същност, няколко риби, обагрени от ярката си рибешка аура; по дъното се промъкваха раци, по скалите и сред тинята бяха полепнали миди. Протегна усета си още по-далече, през улицата към сградите, които пулсираха от живот – някои хора бяха будни, други вече спяха, трети се караха, планираха нещо, любеха се, мразеха се; млада майка кърмеше детето си.

„Това са триста крачки. Пробвай да стигнеш още по-далече.“ На отсрещния бряг спяха патици, сгушени под някакви храсталаци, пъхнали глави под крилцата си. В един обор дремеха уморени мулета, след като

цял ден бяха теглили лодки, които искаха да преминат плитчините. Около станцията, откъдето се наемаха мулетата и се купуваха места за сала, се издигаха десетина къщи, а край тях бяха разположени бараки за стоки. Даг можеше дори да преброи жителите на къщите. „Та това е повече от половин миля.“

Вгледа се в същността на лявата си ръка. Петте зрънца овес, чиято същност бе изтръгнал, след като ги беше откраднал от Копърхед, приличаха на топли петна, вече превърнали се в част от същността му. Десетте, с които се бе справил по обед, щяха да бъдат поети от същността му в най-скоро време. Усещаше същността си здрава и наситена, старите рани избледняваха също като натъртени места. Безмълвно протегна прозрачната си ръка и я прибра. След това отново. Отначало ръката го плашеше, но сега вече овладяваше проекцията, при това забележително добре. „Защо съм се страхувал от нея?“ Може би утре щеше да пробва да изтръгне същността на нещо по-голямо. Нямаше да е дърво. Впечатлен от предвидливостта на Искрицата, щеше да се придържа към храни. Поне засега.

Сянката на Ремо се раздвижи също като вълна по бистра вода и мина под него; младият патрулен се наведе, за да излезе отпред, изправи се до коляното на Даг и вдигна поглед към него. Последва кратък проблясък, когато се отвори малко и откри, че Даг не се е заслонил. Извърна глава и се загледа към хълма, където блестяха многобройните светлини на Силвър Шоулс, пръснати по склона и отвъд него. Дори в този час по улиците се движеха хора и каруци. Зад навесите и бараките за стоки се чуваха изблици смях, долитаха откъм кръчмата за миди всеки път, когато вратата се отвореше, и се носеха по вълните.

– Как издържаш на шума? – попита Ремо и притисна ръце към ушите си, обзет от ужас. Не говореше, разбира се, за звуците на тихата есенна вечер. Просто Силвър Шоулс беше най-голямото сборище на незаслонени човешки същества, сред което бе попадал през краткия си живот.

Даг го погледна, след това му даде знак да се качи при него. Ремо скочи с лекота. Беше почти напълно излекуван след побоя, благодарение на съчетанието от лечението на Верел, добрата храна и физическото натоварване на открито, въпреки че, поне така предполагаше Даг, оздравяването му се дължеше главно на младостта.

– Фермерската същност е доста шумна – поясни Даг, – но се свиква. Добра същност е, просто идва в повечко. А пък същността, поразена от злина, причинява болка. Но няма болка, която да се мери с агонията,

която причинява същността на злината.

Ремо като че ли се стресна. Даг продължи:

– Има много за гледане. Дори за гражданите. Ако ги наблюдаваш, ще забележиш, че се разминават, без да се поглеждат и без да си говорят, както правят фермерите по селата и махалите. Научили са се да не поглеждат настрани, защото не могат да се спрат и да си бърбят с всеки, при положение че около тях живеят хиляди. Това не е заслоняване, нещо друго е, предизвикано от мислите им. В известен смисъл това прави градовете безопа... по-удобни за Езерняците, отколкото малките селища. Гражданите са свикнали да не обръщат внимание на човешките странности.

– Да, но ще са повече, за да се нахвърлят върху човек, ако се забърка в неприятности – отвърна предпазливо Ремо.

– И това е истина – съгласи се Даг. – Опитай се да откриеш усета си за същност докрай, за да видиш какво ще стане. Уверявам те, няма да те убие.

– Може би не веднага – измърмори Ремо, но се подчини. Съвси вежди и отвори същността си: сянката ѝ потъмня, така че Даг долови всички нюанси.

„Обхватът на момчето е поне половин миля“, помисли си доволно Даг. Очевидно Ремо бе напълно подходящ за патрулен, може би някой ден щеше да стане капитан, ако не се съсипеше заради собствените си грешки.

Ремо изохка и сви усета си за същност. Даг забеляза, че не се заслоня, както досега; беше все още открит, така че да усеща какво става на „Завръщане“ и да долавя присъствието на спътниците си и Даг.

– Направо... невероятно.

– В големите градове долавяш невероятна мътилка, когато отпуснеш същността си – съгласи се Даг. – Но това е животът, той е точно обратното на злината, както е при горите и блатата. Има и още нещо. Ако целта на дългата ни война е да отблъсква злините и да съхранява същността на света, можем да кажем с чиста съвест – той кимна към хълмовете и уличните лампи, които приличаха на светулки в нощта, – че сме постигнали огромен успех.

Ремо премигна, когато странната мисъл се загнезди в ума му. Даг се надяваше да го накара да се замисли.

Даг си пое дълбоко дъх и се приведе напред.

– Фактът, че този град представлява огромна трапеза за новопоявила се злина, ме притеснява много. Докато беше в лагера Пърл Рифъл,

какво чу за загубите по време на лятната кампания в Рейнтрий?

– Чух, че било много зле – отвърна сериозно младежът. – Онова място, Боунмарш, било съвсем съсипано по време на отстъплението.

– А случайно чу ли за Грийнспринг?

– Не беше ли това фермерското село, където злината се появила за пръв път?

– Добре че Феърболт поне това е разбрал правилно. Да. А чу ли за загубите?

– Аз така и не прочетох сведението, но чух какво говореха хората. Сигурно са били огромни.

– Така е. Изгубили почти половината си хора, общо към петстотин души, почти всички деца, защото нали знаеш, че злината започва от най-младите. Отсъстващи богове, трябваше да видиш злината, след като се бе насмукала. Нямах представа, че може да се превърне в нещо толкова отвратително и същевременно прекрасно. Отначало те са елементарни и много грозни създания и ти си казваш, че това са истинските злини, но не е така. Съвсем не е така. – Даг замълча, след това се отърси от спомена и продължи, докато същността на Ремо бе все още открита и той го слушаше без предразсъдъци. – На път към къщи преведох патрула си през Грийнспринг и се натъкнахме на хора, които се бяха върнали, за да погребат мъртвите. Беше в разгара на лятото, но повечето от жертвите бяха с изтръгната същност и труповете не се бяха разложили. Бяха ги подредили в редица и приличаха на ледени фигури в жегата... Кажи, Ремо, колко дълъг ров трябва да се изкопае, за да бъдат погребани всички младежи и деца от Силвър Шоулс?

Ремо поклати глава.

– Поне една миля – отвърна Даг. – Така мисля. Ако можех, бих отвел всеки Езерняк, когото познавам, при онази редица мъртви, но сега ще трябва да разчитам на думите. – Може би думите бяха по-убедителни тук, след като Силвър Шоулс се простираше пред погледа на Ремо, отколкото в изолирания лагер Пърл Рифъл.

– Разбирам какъв е бил проблемът – заяви бавно Ремо.

„Благодаря ви, отсъстващи богове!“

– Само че не разбирам какво повече бихме могли да направим. Нали патрулираме, доколкото можем.

– Не е нужно да променяме обиколките. Просто... виж, работата е там, че ако хората от Грийнспринг знаеха повече за злините, за Езерняците, за онова, което правим, все някой щеше да ни е съобщил по-рано. Много хора – не всички, знам, че не е възможно, но много – можеха да

бъдат спасени в Грийнспринг, а Боунмарш нямаше да е напълно съсипан, ако бяхме предупредени навреме и бяхме унищожили злината преди да започне да се измества на юг. А единственият начин фермерите да разберат повече е като ги научим.

Ремо се ококори.

– Че как ще успеем да ги научим?

Очевидно Ремо мислеше по-машабно и вече не задаваше въпроси от сорта: „Че как бихме могли да научим дори един от тях. Те фермерите не могат...“ Даг едва съдържа усмивката си.

– Ако се налага да носим на гръб всеки фермер, няма да стане. Но можем поне да научим някои от тях, не навсякъде, на някои места, може би след като те ни научат на нещо друго. Така ще се спасим взаимно. Де да можеше да използват правилните оръжия и инструменти. Много ги бива в оръжията и инструментите. – Вдигна лявата си ръка. Куката и кашките проблясваха на бледата жълта светлина на фенера.

Ремо мълчеше и гледаше към брега.

След малко Даг отново заговори:

– Фаун и Уит са полудели да отидат да видят монетния двор, преди да тръгнем. Ти искаш ли да дойдеш?

Ремо се заслони напълно.

– Безопасно ли е Езерняци да се появяват там? – Досега младежът не бе посял да слезе от „Завръщане“. Ако не го бяха накарали да помага при разтоварването, Даг бе сигурен, че изобщо нямаше да стъпи на брега.

– Да – отвърна Даг, без да се замисля. Подозираше, че Ремо ще тръгне след него просто по навик, ако покаже самоувереността на патрулен капитан. Нямаше нужда младежът да разбира, че тази самоувереност няма никакво покритие. – Освен това няма да сме сами.

– Ще си помисля – отвърна предпазливо Ремо. След малко каза: – Уит много обича парите. А парите са нищо, ако погледнеш същността им. Най-обикновени метални кръгчета.

– Дори парите да имат същност, тя се пренася в главите на хората – съгласи се Даг. – Но пък са много удобни за търговия. Те са паметта на договорката, която можеш да стиснеш в ръка и да отнесеш където пожелаеш. – Където ги познаваха. Четири огромни фермерски града – всичките разположени покрай реката, което беше интересен факт – изработваха свои пари освен монетите, останали от древността, които се появяваха от време на време. Собствениците на бараки за търговия имаха опит в сметките, предполагаше Даг, след като съчетаваха умело

монетите, понякога, поне така бе чувал, не съвсем честно. В този случай хората започваха да се карат. Дори Езерняците използваха фермерски монети, при това не само докато патрулираха.

– Езерняшкият лагерен кредит е по-добър – заяви Ремо. – Бандитите не могат да те ударят по главата и да ти отнемат онова, което си е твое. Собствеността ти не представлява изкушение за хората със слаба воля или за жестоките.

– Не може да бъде откраднато, като размахат сопа, за да те сплашат – съгласи се Даг и се намръщи при спомена. – Затова пък може да бъде откраднато с думи. Истината ти казвам.

Ремо го погледна изумено, но преди да успее да попита как, Бо и Ход се върнаха – всъщност Ход връщаше Бо и се опитваше да го насочи по средата на мостчето.

Даг се учуди. Една от причините, поради които Бери се бе съгласила да отидат до монетния двор, въпреки че щяха да закъснеят с отпътуването, бе, че тази вечер не очакваше вуйчо си да се прибере. Бе решила, че двамата с Хоторн, който бе ходил с баща си в монетния двор, ще използват времето, за да потърсят Бо, докато Фаун и Уит обикалят.

Бо се караше на Ход.

– Така и не разбирам защо ме накара да изпия всичката тази вода. Тя просто зае мястото на хубавите напитки. А сега ми се пикае.

– На сутринта главата ти ще е по-ясна – увери го Ход. – Номера си го бива, знам аз.

– Ще я видим тази работа – измърмори Бо и се остави момчето да го преведе по мостчето. Коленете му се подгънаха, преди да стъпи на борда, но Ход го задържа. Даг забеляза, че макар да бе обикалял кръчмите часове наред заедно с Бо, Ход не бе пиян. Момчето вдигна поглед към седналите на покрива Даг и Ремо и им се усмихна хитро. После вкара стареца в каютата, където Бери ги посрещна с още по-голяма изненада.

– Доста любопитно – каза Даг.

– Кое? – попита Ремо.

– Ход май притежава таланта да се справя със закоравели пияници. Не очаквах да видя подобно нещо. Откъде ли е научил този номер?

Ремо смръщи вежди. Мълча дълго.

– Доста необичайно, след като се страхува от всичко.

– Аха – отвърна Даг, доволен, че Ремо е разбрал мисълта му. От това момче можеше да излезе патрулен капитан някой ден, стига да оцелееше. Ремо се бе разтворил достатъчно, че да усети одобрението на Даг,

и без дори да се замисля, изпъна гръб.

Даг се усмихна и се смъкна от покрива, за да провери дали Фаун е оправила постелята им.

14.

Фаун много се учуди, когато Ремо тръгна с тях към монетния двор, и се запита какво ли му е казал Даг предишната вечер. Предполагаше, че младият Езерняк се ужасява да влезе в града. Тръгна толкова намръщен, че човек би си казал, че е недоволен. А после се замисли какви ли черни мисли скрива безизразното лице на Даг. На една Езерняшка съпруга нямаше да ѝ се налага да гадае, каза си тя с въздишка. В последния момент Даг се сети да покани и Ход, при което момчето се изчерви от удоволствие и закима мълчаливо и енергично.

За съжаление монетният двор се оказа затворен, но срещу няколко медни монети един мъж все пак ги пусна, отговори на въпросите им, но както Фаун очакваше, ги държеше под око. Не скри любопитството си към двамата Езерняци. Дори когато не работеха, пресите за сечене на монети бяха впечатляващи, сложни почти като стана на леля Нати и много по-тежки.

– Как е възможно изобщо да не се мърдат – измърмори Даг, докато ги оглеждаше над рамото ѝ с обичайното Езерняшко подозрение, когато попаднеш на неподвижна мишена. Ремо закима в знак на съгласие.

Докато се връщаха през града, с Уит спряха в един магазин, където продаваха инструменти и железарски принадлежности. Не беше ковачница, защото тук се извършваха само незначителни поправки, по-скоро приличаше на дюкян. По-голямата част от стоката бе пристигнала от горната част на реката, включително една чудесна печка от Трипойнт, излята от черно желязо, с висок железен комин, който извеждаше дима някъде надалече. Приличаше на печка за огнище, само че обърната наопаки, така че в нея да гори огън и да бъде поставена в стая.

– Виж! – каза развълнувано Фаун. – Сигурно е много удобна, за да затопли стаята, защото камината затопля само една страна, докато тази печка загрява шест. Значи е шест пъти по-добра. Освен това не се налага да се навеждаш, когато готвиш, няма да бълва дим в лицето ти, а и опасността дрехите ти да се подпалят е по-малка. – „Как ми се иска една такава!“

Той погледна печката, след това погледна и нея, обзет от паника.

– Ще ти трябва впряг и каруца, за да я поместиш, Искрице!

– Естествено, че няма да я разнасяш със себе си, тя е нещо като камина. Като открил огън – поправи се тя, припомнила си Езерняшките

лагери. – Трябва да се постави на някое място за постоянно.

– Хм. – Той я погледна със странна усмивка. – Фермерска измишльотина.

– Естествено. – Тя отметна глава и си представи къща, в която да се постави печката, а отвън имаше градина. Имаше и деца. Не си представяше Езерняшки лагер, това бе абсолютно сигурно. Не беше и фермерско село, а дори да беше, нямаше нищо общо с Уест Блу. Може и да беше град като този. А може и да не беше, тъй като толкова много хора събрани на едно място щяха да накарат един Езерняк да се чувства неловко. „Къде тогава?“ С огромно съжаление остави Даг и Ремо да я изведат от прекрасния магазин.

На „Завръщане“ се вихреше разправия, тъй като Бери и Бо бяха готови да потеглят, но миещото мече на Хоторн бе изчезнало. Бо настояваше да тръгнат без досадната животинка и уверяваше Хоторн, че любимецът му ще преплува реката и ще си открие нов дом в горите от другата страна. Хоторн се опасяваше, че съдбата му ще е по-тежка. И тогава Ремо се представи като герой, поне в очите на Хоторн, понеже тръгна по брега и откри дребосъка в друга спряла лодка – беше нападнал килера с провизии и по всяка вероятност го очакваше среща с вбесения готвач или с някое озъбено куче. Оказа се, че Ремо има същата привлекателна и малко опасна усмивка като Даг. Фаун я забеляза, когато той подаде малкото маскирано създание на щастливия му собственик. Бери също забеляза усмивката му и също се усмихна. Уит отначало й се усмихна, след това се намръщи на Ремо.

Лодката се понесе към средата на реката и Фаун извади вълна и вретено, настани се на палубата, за да преде, да гледа брега и да мисли. Изглежда, Ремо бе използвал усета си за същност, за да намери мечето, въпреки че не му бе никак приятно да се мотае по фермерските земи. Ловът за Езерняците очевидно нямаше нищо общо с този на фермерите, тъй като те просто влизаха в гората, също както жена би влязла в килера, за да посегне към някой буркан. Младата жена обаче предположи, че за ловеца Езерняк е не по-малко опасно да убеди мечката да се остави да й одерат кожата, отколкото за фермера. Дали наистина бе така? Дали имаше други практически ползи от убеждението, не само когато се занимаваха с фермерите търговци и с хубави момичета? „А, да, и коне, и комари, и светулки.“ Трябваше да попита Даг.

Усука нишката, за да е по-плътна и да топли повече, освен това така щеше да изпреде къделята по-бързо. Напредна доста, преди да наближи време за обед. Желязната печка, мислеше си тя с копнеж, спокойно

можеше да се инсталира на такава лодка и изобщо да не се мести. Щеше да е като любовна връзка – трябваше да я продадеш надолу по реката също както продаваха лодките, когато стигнеха края на пътя; понякога бедните продаваха лодките, в които живееха, но в повечето случаи се продаваха развалени, за дървен материал. По-голямата част от Греймаут бе построен от дървения материал на стари лодки. Поне така бе чувала. Никак не ѝ бе приятно да мисли, че „Завръщане“ ще бъде разглобена, и се надяваше някой да я купи и да си направи на нея уютно жилище.

Тръгна към кухнята и откри Даг седнал на съгъваемата маса, отпуснал глава. Беше впил поглед в някаква сива купчина на бучки, останала в чинията с пая; лицето му бе изпито, със зеленикав оттенък.

– Какво е това, за бога? – попита Фаун и кимна към чинията. – Нали нямаш намерение да го ядеш? – Той наистина трябваше да похапне нещо, но за предпочитане нещо хранително. Това в чинията сякаш бе престояло прекалено дълго на дъното на реката.

– Последното парче пай от снощи – обясни той.

– Да не би това да е моят... – Тя се вгледа по-внимателно. – Даг, какво си направил?

– Изтръгнах му същността. Поне се опитах. Май открих лимита си.

– Даг! Нали ти казаха две зрънца!

– Пробвах с двете зрънца. С тях се получи добре. Също и с петте, и с десетте. Време бе да пробвам с нещо друго. И това беше храна, нали?

– Беше, точно така! – Тя погледна сивата купчинка, обзе я отчаяние и ужас. Даг бързо смъкна приставката от ръката си, изпусна я и се навее, притиснал лявата ръка към тялото си. Преглътна с мъка. Фаун хукна да вземе леген и му го поднесе тъкмо навреме. Той го грабна, обърна ѝ гръб и се опита да повърне тихо, но не излезе много. Без да каже и дума, тя му подаде чаша вода, за да си изплакне устата.

– Благодаря.

– Това ли беше?

– Не съм сигурен. – Остави легена до себе си, за да му е подръка. – Чувствам се много странно. Все едно същността ми се опитва да се отърве от него, но не може. Тялото ми също се опитва.

– Но стомахът ти е празен.

– И добре, че е празен.

– По същия начин ли ти прилошава, когато използваш същността си, за да лекуваш?

– Не – отвърна тихо той. – Тогава ми се вие свят, все едно съм изгубил кръв, само че това усещане преминава бързо, докато сега ми е

тежко, все едно съм прекалил с храната. Нещо е заседнало вътре. И в двата случая смущенията в същността оказват влияние върху тялото ми.

– А същността ти като кон ли е, или като куче?

Той мигна напълно объркан.

– Как така?

– Имахме кучета, които ядяха всякакви боклуци, които оставехме, и след това повръщаха, ако нещо не им понесе. А в повечето случаи нещата не ставаха за ядене. И все се случваше да направят белята на място, където ще настъпиш повръщаното. – Тя се намръщи. – Рийд имаше едно куче, чиято най-голяма радост бе да се търкаля във вонящи неща – лайна, мъртви опосуми – а след това пристигаше, за да сподели с теб радостта си. Такива са кучетата.

Даг притисна опакото на ръката си към устата си.

– Такива са... Сърдиш ли ми се, Искрице?

Тя поклати глава, въпреки че погледът ѝ я издаваше. „Заслужаваш си го.“

– Минаваме на конете. Конете не могат да повръщат като кучетата. След като изядат нещо, което не им се полага, смятай, че белята е станала. Татко изгуби едно чудесно пони заради колики. Влязло в царевичната нива. Затова Флечър толкова следи оградите да са наред и внимава къде оставя кофите с храна. Понито беше негово. Така че, ако изтръгнеш същността на нещо гадно, можеш ли да се отървеш от него, или не?

– Очевидно не мога. – Даг смръщи чело. – Като се замисля, не можах да се отърва и от отровните петна, след като разкъсах същността на злината в Рейнтрий. Те направо ме разкъсваха, тровеха същността ми. Излязоха и бяха унищожени, когато изтръгнахме остатъците на злината, но този номер няма да стане тук.

– Това ще те убие ли? – попита тя, обзета от ужас. – Та това беше най-обикновено парче пай – моят пай.

Той поклати глава.

– Едва ли. Не е отрова. Освен това не съм – не можах – да изтръгна цялата му същност. Искане ми се да не се бях захващал. – Даг се присви и се намръщи.

– Значи ще се оправиш, както стана след комара.

– Ще разберем – въздъхна той.

– Същността ти има колики – отбеляза Фаун. – Ужас.

Изнесе чинията и легена и ги изсипа през борда, върна се и сложи Даг да си легне. Той се подчини безропотно.

Когато седнаха да обядват, тя го извини пред останалите –

„Изглежда е ял нещо, което не му е понесло“ – и те приеха обяснението й без въпрос, но започнаха да обсъждат надълго и нашироко какво може да е било, след като всички се хранеха с едно и също. Обзета от отчаяние, за да защити името си на готвачка, Фаун каза, сигурно е било нещо, което са яли в града сутринта, и всички закимаха с разбиране. Ремо се оказа най-притеснен: отиде при Даг, попита го дали е добре и дали може да му помогне с нещо. Даг отвърна нещо неразбираемо и му каза да го остави на мира. Фаун си мислеше, че би трябвало да посвети в тайната си другия Езерняк, но не можеше да го накара. Не знаеше какво да прави. Мисълта, че и Даг не е съвсем наясно, никак не я успокояваше.

Болестта на Даг се оказа добре дошла за Ход, тъй като следобедна бе повишен в гребец на мястото на Даг. Оказа се несръчен, бъркаше ляво и дясно, но се опитваше да следва търпеливите съвети на Бери и резките на Бо. Грешките му, предизвикани от паника, ставаха все по-малко и той така се изненада на последвалите похвали, че за малко да изпусне греблото.

Фаун въздъхна облекчено, когато Даг се надигна за вечеря; забеляза обаче, че приставката на лявата му ръка е свалена. Все още бе притихнал, на повечето въпроси отговаряше с поклащане на глава, след това притискаше челото си, сякаш съжаляваше, че е направил такова рязко движение. На следващия ден отново седна при греблото и обеща на изпълнения с нетърпение Ход да се сменят.

По обед спряха в някакво селце, традиционна спирка. Бери откри човек, който я познаваше и си спомняше, че „Розата“ е спирала тук миналата есен. Значи баща й беше стигнал дотук. Човекът в склада за стоки не помнеше капитан Клиъркрик да е казал нещо необичайно, съжаляваше, че е изчезнал, и поклати тъжно глава, когато научи за изчезналите лодки от Трипойнт. Уит продаде първите си стъкла и отново поеха надолу по реката. Есенното слънце хвърляше отблясъци по вълните и радваше Фаун, но Бери се тревожеше, тъй като нивото на реката спадаше.

За съжаление късно следобед опасенията й се оправдаха. Бери седеше с Фаун, Даг и Ход в кухнята, похапваха от остатъците и си говореха за живота в Уест Блу, когато стържещ звук я накара да вдигне поглед и да стисне зъби. Погледна към покрива, откъдето се чу тропот на ботуши, и се превикна.

– Бо, прекалено близо си до брега, вкарай я...

И млъкна, когато лодката рязко спря.

– Какво стана? – възкликна Фаун. Ход също бе уплашен.

– Пясъчен нанос – викна Бери през рамо, докато изскачаше навън. Всички я последваха и се качиха на покрива. Бери, вече с ръце на кръста, се караше на Бо.

– Защо ти трябваше да идваш насам? Заседнахме завинаги!

Бо гледаше сърдито, личеше му, че е гузен и нещастен. Обвиняваше островчето, на което бяха заседнали, че се било появило изневиделица. Уит бе целият червен, а Ремо улови погледа на Даг и въздъхна така, сякаш бе обречен. Бери също въздъхна, което успокои Фаун, защото разбра, че проблемът не е неразрешим. Бери и Бо се захванаха да направят необходимото, за да се измъкнат.

Първо спуснаха максимално греблата, за да ги използват като лостове, с които да изтласкат лодката от пясъчника. Даг и Ремо дори счупиха своето гребло, докато се напъваха, но „Завръщане“ не помръдна и Бери се отказа от този начин, защото не разполагаше с много допълнителни гребла. След това изпрати всички мъже на брега, та хем лодката да олекне, хем да се опитат да я изтеглят с въжета. Копърхед, когото Бери все наричаше сухопътната лодка на Даг, също бе свален, а към седлото му бе вързано въже. Мъжете се събуха по долни гащи и нагазиха в ледената вода, някои намръщени, други се развикаха от студа. Гледката се оказа много интересна и Фаун забеляза, че Бери също ги зяпа ухилена. И този път не успяха да помръднат лодката.

Третият начин бе да чакат нивото на водата да се покачи. Екипажът бе възнегодувал, когато чу за тази възможност, но сега, разтреперани от студ, решиха, че така е най-разумно. Докато си подвикваха, за да решат какво да правят, чуха дълъг нисък сигнал – три остри изсвирвания, които прозвучаха нагоре по течението.

– Това е сирената на „Бързата костенурка“ – каза Бери.

Товарната лодка се появи иззад завоя, без да се отклонява от средата на реката. Мъж в сухи панталони на червено и синьо райе държеше рог, дълъг колкото ръката му, и махаше на оплескания с кал екипаж на „Завръщане“.

– Това е лодка, капитан Бери, да не ти рало! – провикна се той. – Да не би да се опитваш да прокараш нов канал? – Бери изсумтя възмутено.

Капитан Уейн бе пъхнал палци под зелените си кожени тиранти и се хилеше весело. Бери сви шепи пред устата си и се провикна.

– Ей, Уейн! Имаш яки мъжаги при теб! Я да ни дръпнете!

– Не знам, Бери... Какво ще кажеш за една целувчица?

Посинелият от студ Уит почервения като варено цвекло.

– Козата Дейзи е готова! – отвърна Бери. – А пък аз си мислех, че

си падаш по момичета.

Уейн поклати глава.

– Не става. Какъв ти е товарът?

– Главно масло, сечива от Трипойнт и стъкло.

Усмивката на Уейн стана още по-широка.

– Е, значи ние ще продадем нашите сечива и стъкло преди вас! Освен ако не отстъпиш за целувката.

– Нямах ум в главата, само мускули – измърмори Бери. – Никога няма да се промениш. – После отново се провикна: – Какво става, момчета, всички ли сте такива слабаци, че не можете да дръпнете една лодка? Май на „Костенурка“ сте се събрали само женчовци. Жалко! – И им помахаше с ръка.

Уейн вдигна ръка и плесна якия си бицепс.

– Добър опит, Бери!

Фаун се зачуди дали да не предложи тя да даде целувката вместо Бери, за да измъкнат „Завръщане“, но щом погледна грубите мъжаги на борда на лодката, реши, че не е много разумно.

– Ще ви посвирия! – предложи Бери.

Това предизвика разгорещен спор сред мъжете на „Костенурка“, така че Уейн, за да не се стигне до бунт, викна:

– Концерт и целувка!

Бери стисна зъби, после отвърна:

– Ще чакам дъждовете.

От другата лодка се разнесоха недоволни викове. Течението обаче ги носеше надолу и след няколко минути гласовете им вече не се чуваха, а накрая се скриха от поглед. Бери въздъхна дълбоко. Всичко бе съвсем добронамерено, помисли си Фаун, но лошото бе, че бяха все още заседнали на пясъчливия бряг.

Пуснаха Копърхед да пасе на островчето. Беше скочил безпроблемно, напътстван от Даг, но трудното щеше да дойде по-късно, когато трябваше пак да го качат на „Завръщане“. Мъжете се измиха в реката, качиха се отново на борда и се скупчиха пред камината, а Фаун започна да готви рано, тъй като нямаше никакво друго занимание. Вечерта се очертаваше дълга. Мъжете потропваха с крака и търкаха длани, но най-сетне се преместиха, за да не й се пречат, и тя се зае с пайовете и яхнията. Даг я попита дали не иска да й хване някоя риба, но кой знае защо, добродушното му предложение бе отхвърлено.

През нощта Фаун се събуди и видя, че Даг го няма. Отначало реши, че е излязъл, за да се облекчи, но тъй като той не се върна, тя се уви в едно одеяло и излезе да го потърси. От люка се процеждаше светлина, прекалено наситено кехлибарена, за да е от луната. Измъкна се навън и тихо затвори вратата. Нощният въздух бе студен, влажен, миришеше на окапали листа и река, долавяше се мирисът на мокра коза и сънени пилета, а звездите в небето пламтяха с ярка светлина.

Пейката бе дръпната от стената, Даг бе седнал в единия край, а на другия бе поставил фенер. Бе облякъл първите дрехи, които му бяха попаднали, беше рошав, без приставката на ръката. Мръщеше се към две малки купчинки овес и царевица, поставени на пейката между коленете му. Когато Фаун се приближи и застана над рамото му, той вдигна поглед и й се усмихна.

– Какво правиш? – прошепна тя.

Той прокара ръка през косата си, но така и не успя да я приглади.

– Отново започнах с овес. Реших, че няма да имаш нищо против.

Тя кимна.

– Да не би да имаш намерение да им изтръгнеш същността? – Не забеляза купчинки сив прах, което означаваше, че го е хванала навреме. „Навреме за какво?“ Може би присъствието й го бе спряло.

Той се намръщи.

– Замислих се. Дори злината не изтръгва същността на жертвите си чак до физическата структура – сивотата, която оставя след себе си, е ефектът от продължителното изсмукване. Тя изтегля единствено животворната същност, каймака, ако предпочиташ.

Фаун се намръщи.

– Дар ми разказа как се зареждат споделящите ножове. Ножът просто поема смъртната същност на човека. Човекът като цяло не се стопява. Същото важи и за злините.

Той отвори уста, след това я затвори.

– Добре казано. Аз обаче не възприемам споделящите ножове като средство за изтръгване на същността, по-скоро като начин за приемане на най-големия дар на същността. Аз... – Той сви вежди. След малко отблъсна мисълта, която го бе разсеяла, и продължи: – Живата същност е по-сложна, отколкото при инертните или мъртви неща – тя е по-светла, по-ярка, по-подвижна... освен това изглежда... – той пъхна пръст под чукана си и премести зрънце овес от дясната купчинка към лявата – полесно усвоима. Казвам го от гледна точка на коликите.

Тя пресметна по колко зърна има в купчинка. Бяха много повече от

десет.

– Даг – попита уплашено. – С колко смяташ да опиташ?

Той прехапа устна.

– Помниш ли как в Рейнтрий всеки патрулен в лагера се опита да ме подсили, за да можем да се приберем по-бързо?

– Да.

– След известно време започнах да виждам трептящи тъмнолилави ореоли около нещата и Хохари ги накара да спрат. Каза, че ми трябвало повече време, за да поема подсилването.

– Досега не ми беше казвал за тия ореоли.

Той сви рамене.

– След ден изчезнаха. Та тогава реших, че трябва да пробвам. Предполагам, че трябва да сложа край на ежедневната си дажба от откраднати същности, когато крайчетата на нещата започнат да ми се привиждат оцветени в лавандулово.

Тя стисна устни, изпълнена със съмнение. Как можеше да го накара да престане да изпитва способностите си, след като и тя бе пълна с въпроси? Нямаше специалист по тези въпроси, който да му обясни. Той можеше да проучва тялото и същността си с тези опити и да се вслушва внимателно в отговорите. Нали все някой трябваше да пробва за пръв път – иначе нямаше да има специалисти.

– Все още ли мислиш, че ако поемеш повече същност, извлечена от храната, за да се възстановиш, ще можеш да лекуваш по-бързо?

Той кимна.

– Може би ще лекувам Езерняци, но аз искам да лекувам фермери и ако не успея да се справя с омайването... – Премести още едно зрънце. След него царевично зърно. След това изпъна гръб, мигна, извъртя се и я погледна.

– Имам ли лилав ореол? – попита сърдито тя.

Той посегна, премести ново зърно, мигна отново и заяви доволно:

– Вече имаш.

– Тогава престани!

– Добре – въздъхна той. Потри наболата си брада и погледна двете малки купчинки. – Виж ти!

– Какво?

– В тази купчинка – той посочи дясната – семенцата са живи. Ако ги посадиш и ги поливаш, ще покълнат.

– Може би – отвърна Фаун, тъй като цял живот се бе занимавала с това във фермата. – Ако засадиш достатъчно, все някое ще покълне. И

много бурени.

– Тази купчинка – продължи той, без да обръща внимание на думите й, – са мъртви семенца. Ако ги засадиш, просто ще изгният.

По лицето му премина тъга и Фаун се зачуди дали не си представя малки трупове, заровени в земята. За бога, овесените зърна не бяха деца. Да, може би в известен смисъл бяха деца на овесените стръкове, но за човек, който имаше намерение да продължи да живее, подобни мисли бяха истинска лудост. Тя заговори бързо:

– Семената няма да поникнат и ако ги свариш. Това по какъв начин се различава от приготвянето на храна?

Той присви очи, след това в погледа му блесна благодарност.

– Имаш право, Искрице!

Тя го погледна внимателно. Лявата купчинка й се струваше по-безцветна от яркожълтите зърна в дясната. Посочи безцветните.

– Тези стават ли все още за ядене? Като сготвена храна?

Той, изглежда, не знаеше какво да й отговори.

– Нямам представа. Струва ми се, че са изгубили нещо.

– Ще те отровят ли?

– Наистина не знам. – Дълго гледа малката купчинка. – Ще пробвам да дам тази шепа на Копърхед, но той е на острова и ме притеснява, че е кон. Но нямаме куче. – Погледна с интерес козата Дейзи.

– Прием млякото на козата – побърза да му напомни Фаун. Той се обърна към клетките на пилетата. – Ядем яйца.

Той се намръщи и зарея поглед надалече. Фаун чу някакво драскане и видя миещата мечка на Хоторн до глезените на Даг да перва с лапка крака му. Даг се наведе, вдигна животинчето и го притисна до себе си с лявата си ръка. Малките лапи стиснаха ръкава му и черните очи заблестяха изпод черната маска.

– Даг! – ахна Фаун. – Недей!

– Конят, козата, пилетата не можело... Стига вече – заяви той. – Че кой друг на лодката яде зърно? Ход, но той не става. Няма да отрова животното.

– Просто не е редно. Поне попитай Хоторн дали може, обаче не виждам как ще му обясниш какво смяташ да правиш!

– Не мога да го обясня дори на себе си – въздъхна Даг. – Добре де. – Загреба едната купчинка и я поднесе към устата си.

– Недей! – Фаун вдигна ръка към устата си, за да заглуши писъка си.

Даг изви вежди.

– Не можеш да ми кажеш, че нямам право.

Фаун заподскача от ужас, стиснала здраво устни. Най-сетне се примири.

– Добре, дай ги на миещата мечка.

Той я погледна иронично и подаде едно зрънце на животинчето, но то не се заинтересува. Не стават, реши Фаун и се сети, че всички му дават по-вкусни неща. Но Даг настоя – тя предположи, че го е убедил – и мечето изяде почти цяла лъжица зърна. Когато Даг го пусна, то хукна нанякъде. Очевидно му нямаше нищо, или поне не умря веднага. Даг метна останалите зърна през борда и забърса космите от миещата мечка от дрехите си. Погледна клетката на пилетата.

– Храна, а? Какво ли ще стане, ако се опитам да изтръгна същността на някое пиле? Следващия път, когато решиш да свариш пилешка супа, Искрице, ми кажи.

Фаун се зарече, че скоро няма да вари пиле.

– Не знам, Даг. Мисълта, че изтръгваш същността на зърната, не ме притеснява особено, но ако изтръгнеш същността на пиле...

Даг разбра накъде вървят мислите й.

– Ще мога да изтръгна и същността на човек ли? Също като злина. Не знам. Човекът е по-голям. Подозирам, че мога да разкъсам същността на човек. Да, тази мисъл ме тревожи, благодаря ти, че се сети.

– Можеш да разкъсаш човек и същността му с бойния си нож и си го правил. Това ще бъде ли по някакъв начин различно?

– Още не знам – въздъхна Даг. – Искрице, наистина не знам. – Притисна я до себе си и допря чело до нейното. – От известно време се питам дали не съм се натъкнал на някакви лечителски тайни. Сега ме караш да си мисля, че става въпрос за тайните на майсторите на ножове. Те говорят за работата си дори още по-малко и сигурно имат основание, защото...

– Кажи! – настоя тя.

– Защото едва ли съм единственият човек с такива способности, освен ако злината не е успяла да ме омагьоса по някакъв начин. Как ми се искаше да има с кого да...

– Да поговорим ли? – За съжаление Ремо не беше подходящ; той бе чудесен млад патрулен, но не бе създател.

Даг поклати глава.

– Някой, с когото да поговоря спокойно.

– Хм. – Тя веднага го разбра.

– Хохари беше подходяща за тази работа, но тя е на езерото

Хикори. Тя ме видя... Май не съм ти разказвал.

– Нови лилави ореоли ли? Това ли е?

– Извинявай, по онова време не знаех какво да мисля, затова не споменавах нищо. Когато чиракът й Отан се опитваше да подсили счупената ми ръка, не успя. Аз... разкъсах нишките, докато той се опитваше да ми прелее същност. Хохари беше там и наблюдаваше какво става.

– И?

– Опитва се да ме вербува за лечител. Но се наложи да й напомня, че не мога да върша работа и с двете ръце. – Той вдигна чукана. – По-късно й хрумна да стана партньор на брата на Отан. Ако ми бе предложила да станем партньори двамата с теб, сигурно щях да приема и тогава щяхме да сме все още там, а не тук. Само че тя не посмя.

Фаун не можеше да реши дали това е добре, или зле, затова само наклони глава. Веднага се досети за нещо важно.

– Това е било преди да разкъсаш същността на злината в Рейнтрий, нали?

– Да.

– Значи тези нови способности – тя стисна лявата му ръка – не са някаква зараза, дошла от злината, защото вече си ги притежавал. Според мен не се превръщаш в злина. – „Иначе щеше да действаш много пострашно, нямаше да се колебаеш чак толкова за всичко.“ – Стига това да е проблемът, който те тревожи.

По изражението му – отначало на ужас, след това на облекчение – разбра, че току-що е изрекла най-големия му страх. След като вече бе изречен обаче, той сякаш се смали.

– Признавам, че ми мина през ума. – Даг се усмихна и я притисна до себе си. – Ако се превърна в злина, ще продължиш ли да ме обичаш?

– Ако наистина се превърнеш в злина, ще ме изядеш и няма да ми задаваш тъпи въпроси – сонна се тя.

– Но поне ще разберем – заяви той.

– Ти поне ще разбереш. – Тя се замисли. – А може и да не разбереш. Ще си прекалено обсебен от собствената си мъка, за да видиш моят.

– Така е. Този път улучи право в целта. – Пръстите му докоснаха белезите на врата й, сякаш не за да кажат „забравих“, а „трябваше да се сетя“. Очите му потъмняха. – От онова, което съзрях в злината, мисля, че си права. Имаш невероятно точен начин да гледаш на нещата, Искрице.

Фаун само поклати глава. Този разговор не бе довел доникъде и

нямаше смисъл да го продължават. Бе време да си лягат, защото и без това нямаше да измислят нищо. Тя взе фенера и влезе в каютата.

15.

Рано на следващата сутрин Даг се увери, че миещата мечка е добре, когато животинчето го побутна любопитно по ухото. Освен това се бе изакало в единия край на одеялото, не за пръв път, тъй като приемаше постелята им за свое убежище. Даг изнесе мръсотията с една пръчка навън, в кошарата на козата. Нямаше да се учуди, ако зърната с изтръгната същност бяха излезли цели или се бе получил някой по-странен ефект, но по всичко личеше, че са приети напълно нормално – нямаше следи от кръв или някакво друго поражение на вътрешностите на мечето. Значи можеше да оставя стерилни зърна, без да се притеснява, че това по някакъв начин ще навреди. Въпреки това продължаваше да се отнася подозрително към повторното им използване като храна. Дали не трябваше да си купи пилета в следващото селище, където спрат, и да се пробва на тях, но този път по-методично? Щеше да даде задачи и на Фаун, тъй като не бе сигурен, че ще успее да опази пилетата живи, а не искаше да допуска грешки.

Облегна се на парапета и загледа как светлината се превръща от оловна в сребърна, а сетне и в златна, когато есенното слънце се вдигна над хълмовете край обвитата в мъгла река. Предстоеше поредният студен ясен ден, също като вчера – и това не вещаеше нищо добро за заседналата на пясъчната ивица лодка. Но пък един ден почивка щеше да е добре дошъл. Може би с Фаун можеха да си направят пикник до другия край на острова. Той протегна усета си за същност, за да открие места, където никой няма да им пречи, и прецени, че има начин да се отърват от Уит, Ход, Ремо, Хоторн и миещата мечка. Островът бе дълъг две мили, богато обрасъл със зеленина, нямаше никакви следи от злини и хора.

Пое си рязко дъх, докато пробваше обхвата на усета си. Насочи го и към двата края на острова. Да, очевидно можеше да усети и единия, и другия край, където сушата потъваше под водата. След това го насочи към по-далечните хълмове, докосна дърветата, клюмнали в готовност за зимния си сън, усети съхнещите умиращи растения и ярката същност на семената им; множество дребни създания, които се заравяха, покриваха и гушеха из храстите; други прелитаха от клон на клон; попадна на семейство тромави мечки в една падина. „Върнал се е. Пълният обхват на усета ми се е върнал!“ Ех, защо не беше на езерото Хикори, за да се включи отново в патрула.

Чу трополене в кухнята и разбра, че Фаун започва да приготвя закуската, след това се скара на мечето и накара Хоторн да стане и да се погрижи за него. Устата му потрепна, когато се замисли как би постъпил, ако имаше възможност да се върне – със сигурност щеше да остане.

Закусваха бавно, обилно и спокойно. Слънцето се бе вдигнало високо над хълмовете, когато Фаун престана да мисли какво да сготви, за да е доволен екипажът на „Завръщане“. Младите мъже, обикновено доста лакоми, сега бяха станали безразлични и дори не пожелаха да слязат на острова, за да хванат нещо. Предпочетоха да мързелуват на лодката, поне докато Бери не им раздаде задачи.

– Същност имаш ли нещо против да взема Ремо и Ход. И Фаун – каза Даг. – Искам да пробвам нещо.

Бери го погледна.

– Да не би да е свързано с омайването на Ход?

– Аха – отвърна Даг и се учуди колко са се развили отношенията им. Можеше да изрече подобни думи съвсем открито и да го разберат правилно. Капитан Бери кимна.

– Няма проблем. – След това попита замислено: – Няма ли начин вие двамата Езерняци да докарате малко дъжд?

– Не знам как се работи със същността, за да се промени времето, съжалявам – отвърна сериозно Даг. – Може би древните езерни магьосници са ги умеели тези неща, преди светът да се раздели.

Бери го погледна.

– Даг, само се пошегувах.

– А, така ли.

Фаун го погали по ръката.

– Няма нищо. И аз не винаги разбирам хумора на патрулните. Но мога да ти кажа, че ако нещо е ужасно, патрулните решават, че е невероятно смешно.

Ремо май имаше да каже нещо по въпроса, но устата му бе пълна.

Отначало Даг си мислеше да се качи на покрива, но след това прецени, че е най-добре да е по-далече от останалите. Взеха малката лодка на „Завръщане“, за да отидат на брега, въпреки че можеха и да прегазят плитката вода. Помахаха на Бери и Уит, които се бяха заели да изровят част от пясъка с надеждата лодката да се освободи от пясъчния капан. На едно високо място, откъдето се виждаше речната долина и върбите, Фаун просна одеяло и всички насядаха в кръг с кръстосани крака и загледаха Даг. Ход беше нервен. Ремо се мръщеше. Фаун чакаше търпеливо.

Даг прочисти гърлото си и му се прииска да е по-сигурен в това, което върши.

– Фаун каза, че отговорът на загадката е някъде между нас, но просто не сме го намерили. Защо Ход е омаян, а Фаун не е? Защо Езерняците не се омайват един друг? Какво е предназначението на същността ни? Мисля двамата с Ремо да отворим същностите си докрай, да се опитаме да се подсилим един друг, като през цялото време се наблюдаваме внимателно.

– А какво ще търсим? – попита Ремо. – Това вече сме го правили преди.

Даг поклати глава.

– Наблюдавай внимателно, за да забележиш нещата, на които обикновено не обръщаме внимание. Следи разликите между Ход и Фаун. От получателя ли зависи разликата, или от начина, по който се отдава същността? Предполагам, че не всичко зависи от получателя, защото това означава, че аз не мога да направя нищо – мога единствено да лекувам болни или ранени фермери, а други не. После, как ще разбере предварително кой е болен и кой не е? Как мога да пратя някой изпаднал в смъртна беда да си ходи... – Даг замълча. Преглътна. – Ти започни, Ремо. Направи слабо подсилване на Ход.

Ремо се размърда, без да крие съмнението си.

– Пак ли коляното?

– Какво ще кажеш за носа? – предложи Фаун. – Вчера е настинал и подсмърча. Така няма да се смеси със старото подсилване.

Ход наистина подсмърчаше шумно цяла сутрин. Сега се изчерви, но закима. Даг усети, че ще е напълно открит за усещанията на Ремо, прецени, че няма нужда да проявява предпазливост, и затвори очи. Усети как същността на Ремо потича между двамата и се насочва като капки вода към същността на Ход, последвана от топло докосване. Ремо кихна и Даг бързо отвори очи.

Ход избърса носа си и погледна учудено. После каза:

– Много е приятно.

Даг присви очи, но не забеляза нищо необичайно. Прокара ръка през косата си.

– Добре, сега направи същото на Фаун.

– Сигурен ли си, Даг? – попита Ремо притеснено. – Не ми се иска... да омая съпругата ти.

– Фаун вече е получавала доста сложно подсилване от мен и по-слабо от Мари и Катагус. Нали така, Фаун?

Младата жена кимна.

– Бях си изгорила ръката и старият Катагус оправи раната, а пък Мари... ти беше там, когато тя ми помогна. – Посочи корема си, където белезите не се виждаха, но бяха превърнали цикъла ѝ в крайно болезнен.

– Досега не е омаяна, а това, което ще направиш, е много по-слабо дори от най-елементарното подсилване – успокой го Даг. – Хайде, пробвай.

– Къде? – попита Ремо. – Бар разправя, че ако направиш подсилване на фермерско момиче... – Млъкна и се изчерви. Заслони се бързо.

– Я престани – скастри го Даг. – Може пък, докато наблюдавам, да открия нещо важно.

Ремо се отвори само наполовина. Зарей поглед към речната долина, за да избегне погледите на останалите. После продължи да обяснява.

– Бар разправя, че ако направиш подсилване на фермерско момиче на... на... интимните ѝ части... – изрече последните думи с огромно усилие, – ще събудиш желанието ѝ да е с теб.

– К'во? – ахна Ход.

– Ще ѝ се прииска да се изтъркаля с теб в сеното – преведе Даг на езика на Ход.

– Аха – закима знаещо Ход. – Ясно.

От изражението на Фаун личеше, че не ѝ е необходим превод. Въпреки това тя се намръщи.

– Даг, затова ли, когато се запознахме, каза, че не можеш да изцериш утробата ми, след като злината ме разкъса отвътре?

Ремо се въртна към нея, щом чу тези думи, и за пръв път спусна усета си надолу от врата ѝ. Ококори се.

– Не – отвърна Даг. – Така са ме учили за лечението на бойното поле. За хора, които не са специално обучени да работят като лечители, е най-добре да правят подсилване на същите части на тялото, които има и раненият – както Ремо подсили носа на Ход преди малко. Тъй като нямам утроба, от която да изтегля същност, не мога да те подсиля. – Той се поколеба. Лечението, което прилагаше напоследък с помощта на призрачната си ръка – проекцията на същността, – определено не действаше по този начин. – На твое място не бих вярвал на приказките, дето ги е дрънкар Бар.

– Той не дрънка празни приказки – възрази Ремо. – Каза, че го е правил.

Даг стисна устни.

– Ти сигурен ли си?

Ремо кимна засрамено.

– Бяхме изпратени да патрулираме и преспяхме в обора на един фермер. Той си падна по една от сестрите. По най-хубавата, естествено. Предизвикваше ме да ухажвам другата, но аз го заплаших, че ще го издам на шефа на патрула, и той престана да ме занимава. – След малко добави: – Почти съм сигурен, че го е правил неведнъж.

– Няма начин да е извлякъл същност от утробата си – отвърна бавно Даг. Все още не вярваше в хвалбите на Бар.

– Не, той каза, че я бил взел от... – Ремо посочи слабините си – от съответстващите части. Имал повече от достатъчно. Поне така твърдеше.

Намеси се и замислената досега Фаун.

– Тогава не е било никакво подсилване. Може би просто... нещо като галене? Знаеш ли, Даг, онова, което ви учат, може да е просто за пред младите патрулни, за да им спестят неприятностите. А пък следващото поколение, ако никой не е посмял да пробва, предава знанието като факт. Така че е напълно възможно и двамата да се окажете прави.

Даг се почеса по врата и се замисли. Може би по-късно, когато двамата останеха насаме, щеше да пробва.

– Лакът. Пробвай слабо подсилване на лактя ѝ.

– Добре – съгласи се Ремо; тонът му подсказваше, че ако стане нещо, Даг не бива да забравя, че той го е накарал. Отново се наведе напред.

Това подсилване, поне така му се струваше на Даг, бе съвсем същото както при Ход. Фаун потърка лактя си, присви очи към Ремо и се усмихна спокойно.

Засега не бяха постигнали нищо.

– Добре – въздъхна Даг. – Сега е мой ред. Искаш ли да пробваш пак? Имаш ли нужда от почивка?

Ремо поклати глава.

– Не, това беше незначително.

Даг седна и отвори същността си докрай. Опита се да се абстрахира от всичко.

– И аз ще пробвам с лактя. Застани от лявата ми страна, защото там все още се появяват проблеми.

Ремо наклони глава на една страна и разтвори устни. Заговори уплашено:

– Даг, ти имаш най-странната същност, която съм виждал. От

едната страна носиш белези, от другата се появяват възли, но пък е толкова наситена, също като на лечител. При теб просто не е ясно къде да подсиля.

Даг кимна и каза:

– Тази работа се появи преди известно време. Доста отдавна. Защо не пробваш с крака? За там няма да откажа малко подсилване. – Погледна Фаун и си припомни как масажираше краката му. Тя се усмихна нежно.

Ремо се стегна, докосна десния си крак, след това и крака на Даг. Даг усети как същността преминава. Ето го! Отзвук от същността – подобен на бледа втора дъга, която понякога се появява успоредно на първата – премина между двамата и остана дори когато същността на Ремо се сля с тази на Даг. Същността на крака на Ремо отново се затвори като гъста течност.

– Видя ли? – възкликна развълнуваният Даг.

– Какво? – попита любопитно Ремо. – Според мен си беше най-обикновено подсилване.

– Ами потока от мен към теб, също като подводно течение?

– Изобщо не забелязах такова нещо.

Даг стисна разочаровано зъби. Едва се съдържа да не нападне момчето с: „Тогава се отвори по-широко, мътните те взели!“ Ремо бе най-обикновен млад патрулен. По всяка вероятност чувствителността на Даг към същността се бе развила, също като таланта му на създател. Дали някога бе експериментирал с нещо друго освен с простиците подсилвания на бойното поле? Ако Ремо наистина не бе усетил, значи нямаше да е от полза за усещанията на Даг.

Въздъхна и каза:

– Добре. Сега е мой ред. Ремо, трябва много да внимаваш. Ще започна с десния лакът на Ход, тъй като няма какво друго да подсилваме. – Фаун бе права, когато предложи да действат отделно, за да могат да сравняват.

Той протегна призрачната си ръка и отпусна слабо подсилване. Този път не се появи ехо на същността! Момчето погълна жадно подсилването и въздъхна доволно.

Ремо ахна. Сочеше куката на Даг.

– Мътните го взели! Това пък какво беше?

Даг бе забравил, че не е споменал пред Ремо за новия си талант.

– Успокой се. Това е само приз... проекция на същността. Вместо да имитира дадена част от тялото ми, тя тегли същност отвсякъде.

Хохари – главната лечителка в лагера на езерото Хихори – твърди, че това било умение, характерно за създателите. При другите създатели не приема точно тази форма, но както виждаш, при мен е различно.

– Виж ти! Хм. – На Даг му се искаше младежът да не се кокори така, но той бързо се успокои и се постара да слуша внимателно.

– Ще почакам – заяви търпеливо Даг, – докато отвориш отново същността си.

Ремо преглътна. Бяха му необходими няколко минути, но най-сетне се отпусна и се отвори, както бе необходимо за Даг. Даг потърка челостта си.

– Сега аз ще пробвам върху теб. Не наблюдавай самото подсилване, търси ехото, което може да премине от теб към мен. Бих казал, че е като подводно течение, но май прилича повече на връщане на същност, която преминава през другия с известно забавяне. Готов ли си?

Ремо кимна. Даг се наведе напред и отново протегна призрачната си ръка. Застина за миг, когато усети как същността на Ремо трепна от страх, а след това остана неподвижна. Той кимна и насочи подсилването към дясната ръка на Ремо. Този път, тъй като внимаваше, забеляза ясно как същността се връща. Лекото ехо от Ремо обаче се стопи в ръката на Даг бързо като снежинка. Даг изви вежди.

– Видях го... – започна развълнувано Ремо, след това замълча. – Ама не съм сигурен какво точно видях.

– Видя ехо на същността си. Усетих го как се плъзна в мен. Стана много по-бързо, отколкото... ами... от най-елементарно подсилване. – Подсилването, което Ремо бе направил на Даг, все още се усещаше, приятно и ясно различимо. Ехото в крака на Ремо бе почти напълно поето. Даг въздъхна дълбоко и се обърна към Фаун. Тя го наблюдаваше внимателно и очевидно се старееше да следи какво точно става. Той кимна, за да я успокои.

Даг се съсредоточи, отвори сърцето си за нея, посегна и направи подсилване на десния ѝ лакът. Ехото се върна към него също като целувка и по устните му затрепка усмивка.

– Видях го пак! – възкликна Ремо. – Мисля, че...

Даг се отпусна назад и избърса челото си.

– Видях. Почувствах. Да. Причината, поради която Фаун не е омаяна, е, че същността ѝ се държи като същността на Езерняците. Така я чувствам, докато не ѝ направя подсилване. При теб не беше така. Странно...

– Сигурно защото сте женени – предположи Ремо.

– Не съм сигурен. – Поне при Езерняшкия брак се трансформираше същност и доказателство за това бяха брачните върви. Само че Даг не можеше да се ожени за всичките си потенциални пациенти. Май това щеше да остане неразрешима загадка.

Нямаше с кого повече да пробват. Отговорът сигурно бе скрит в плетеницата на същността – или в липсата ѝ. Даг легна по гръб и погледна гневно най-близката върба с окапали листа, а после вдигна поглед към обедното небе. Двамата с Ремо си бяха разменили същност, Даг бе разменил с Фаун. Никой не бе разменил с горкия Ход.

Или по-скоро никой не бе приел размяна с горкия Ход.

„Богове! Мога ли да го направя? Не искам частици от Ход в себе си!“

„Наистина ли искаш да се превърнеш в лечител на фермерите, старче? Истинският лечител не може да подбира пациентите си. Длъжен е да поеме всеки, който поиска помощ.“

– Не е истина. – Вдигна глава към небето, обзет от почуда. – Никога не е било истина.

– Кое, Даг? – попита Фаун с измъчен глас, който издаваше, че е на края на силите си. Беше свила устни, все едно бе сърдита.

– Не е истина – повтори той, – че Езернящите не се омайват. Ние се омайваме един друг непрекъснато.

– Какво? – стресна се Ремо.

Даг се усмихна. Вдигна лявата си ръка към Ход. Насочи леко подсилване към наскоро оздравялото коляно. Отвори същността си напълно, но с топлота, без резерви.

Връщането бе толкова силно, че Ремо възкликна. Потокът бе неочакван и мощен.

Ход се приведе, мигна, след това стисна крака си. По устните му затрепка усмивка.

– Я! – ахна той. – Усетих как изчезна. – И след малко попита: – Нали пак мога да съм ти приятел?

– Разбира се, Ход – отвърна Даг. – Разбира се, че можеш.

– Даг – обади се предупредително Фаун, – няма ли да ни обясниш? Готова съм да се обзаложа и да си изям шапката, че си направил нещо по-лошо, отколкото с оная риба.

– Току-що отомаях Ход! – заяви доволно Даг и се разтrese от беззвучен смях. – В известен смисъл.

– Първата част я разбрах – призна Фаун и зачака да ѝ обясни втората.

– Предполагам, че гладът, който омаяният изпитва към непрекъснато подсилване, не е единствено защото човек се чувства добре. Това е опитът на същността да постигне вече познатия ѝ баланс. Това е завършекът на размяната. Лошото е, че с всяко ново подсилване се блокира или по-точно казано, се отблъсква връщането на същността.

Даг продължи все така развълнувано:

– Това също така обяснява защо омайването не се случва при всички. Зависи от това колко отворен – или заслонен – се чувства Езернякът по отношение на фермерите – или към определен фермер. Аз бях отворен към Фаун от самото начало, така че при нея не се е получил дисбаланс. При Ход... не беше така. Досега. Разбрахте ли?

Предполагаше, че ще изплаши Ход и Ремо, ако скочи и заподскача като циркаджия, макар много да му се искаше.

Ремо не бе чак толкова ентузиизиран.

– Какво искаш да кажеш с това, че се омайваме непрекъснато? Не е вярно!

– Първо се омайваме, после се отомайваме. Това е размяна на същности, на баланс. Обзалагам се, че започва още с майчиното мляко и продължава цял живот – децата на Езерняците още от малки получават подсилване от близки, роднини, приятели, когато се наранят. Когато станат големи, се включват в патрула и някой им прави подсилване, те на свой ред правят на друг. Ние се движим в езеро от обменена същност. Вече ми е ясно защо Езерняците се чувстват нещастни и изолирани, когато са далече от своите.

На Ремо му бе интересно, въпреки че изпитваше известни съмнения.

– Сигурен ли си?

– Почти. Но да знаеш, че отсега нататък много ще внимавам.

– Това означава ли, че ще обучиш и други лечители да помагат на фермерите? – попита Фаун.

– Искрице, ако съм прав, всеки лечител, който знае този факт, може да лекува фермерите, без да ги омагьосва, стига да няма нищо против да отиде при тях. – Той се поколеба. Тази работа можеше да се окаже значителна, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Но пък работата на лечителите не бе за придиричиви страхливци.

– А какво ще стане с това езеро от обменена същност, ако прекалено много Езерняци започнат да поемат фермерска същност? – попита Ремо. – Какво ще стане със създателите?

Даг се замисли, после каза:

– Не знам. Тази сутрин дойдох тук, за да намеря някои отговори – и наистина успяхме! – но по всичко личи, че възникна още по-голям въпрос, на който нямам отговор.

След ново дълго мълчание Фаун се изправи, накара и останалите да станат и сгъна одеялото. По пътя мълчаха. Поне Ход бе престанал да подсмърча.

Следобед, когато бе най-топло, Даг заведе Фаун на острова, за да ловят катерици, както казаха на Хоторн. Хоторн се примомли да тръгне с тях и посегна към прашката си. Ремо, боговете да го благословят, веднага разбра кода на патрулните и задържа момчето, докато съпрузите слязат.

Не им отне дълго време, за да си намерят подходящо място. Вятърът се бе усилил и се обръщаше на северозапад, подкара л пухкави облаци. Но падината, която откриха, бе закътана; постлаха одеяла и се насладиха на усамотението и удобството.

През следващите чудесни часове Даг откри, че благодарение на все по-големия контрол над проекцията може да подсилва определени части от тялото на Фаун, които не съответстваха на неговите, въпреки че тя каза, че ефектът не бил по-добър, отколкото на призрачната ръка. Сравниха техниката няколко пъти, за да са сигурни, като Фаун много се стараше да не се разкиска. Даг не се съдържа и също се разсмя. Така и не успя да провери твърдението на Бар за предизвикването на желание у момичетата, защото не можеше да стои заслонен около Фаун, а и цялата процедура щеше да прилича на наливането на мляко в мляко, след което човек да очаква промяна в цвета. Надяваше се подсилването на местата, засегнати от злината, да облекчи предстоящия й месечен цикъл.

– Подсилването не лекува напълно – обясни той, докато лежах снени, с преплетени тела, уморени от задълбоченото проучване. – То дава сили на тялото да се лекува само и да се пребори с инфекциите. Ако пораженията са прекалено големи или болестта се разпространява прекалено бързо, тогава работата на лечителя е много тежка.

Фаун извърна глава, за да покрие кожата му с целувки.

– А възможно ли е лечителят да се увлече? Може ли да отдаде толкова много същност, че да изгуби сили?

Даг поклати глава.

– Първо ще изгубиш съзнание. Не е като кървенето, което може да продължи, без ти да искаш и без да усетиш. Въпреки че изтощението

може да предразположи лечителя към болестта. – Поколеба се. – Подсилването не трябва да се бърка със заключването на същността, което практикуват лечителите. Ако един създател потъне прекалено дълбоко, смеси същностите и пациентът му умре, тогава и съзателят ще умре. Умиращата същност разкъсва и другата.

– Я! Интересно, дали прадедите ти не са измислили споделящите ножове точно така?

Даг се отпусна назад.

– Хм. Много е възможно, Искрице! Да, може. – „На това му се казва умно фермерско момиче.“

Тя кимна и сви вежди.

– Така или иначе, няма да е зле да си пазиш силите.

– Също както патрулните гледат да са в добра форма – отвърна замислено той.

– И обратното.

Той я целуна по косата.

– И обратното, Искрице.

На следващата сутрин Даг се събуди от целувките на Фаун. Небето бе надвиснало сиво. Фаун се надигна на лакът.

– Ти знаеш ли какъв ден е днес?

– Загубил съм представа – призна той. – Питай Бери.

– Ще я попитам. – Тя се ухили и стана да приготви закуската.

Облаците станаха още по-тъмни, но така и не заваля. „Завръщане“ си оставаше заседнала в пясъка. След като се наобядваха, Уит настоя двамата с Даг да обиколят задната част на острова. Паднали дървета и избуяла трева образуваха нещо като мост до брега и двамата тръгнаха по него предпазливо, въпреки че Даг се опита да убеди младежа, че там няма нищо. Когато се върнаха, Ремо ги посрещна и им предаде изричната заповед на готвачката да отидат да хванат риба, стига да не е като предишната. Отново се отправиха към задната част на острова и се върнаха натоварени с шуки и костури. Бо и Ход взеха улова, за да го почистят и изкормят. После Уит си направи устата за урок по стрелба. Ремо и Даг сложиха мишена, а Уит донесе лъковете и стрелите. След малко Ход и Хоторн се присъединиха, за да опитат и те, и докато всички се изморят, най-вече инструкторът, оловносивото небе съвсем притъмня и нощта се спусна.

В каютата на „Завръщане“ въздухът бе топъл и влажен, а ароматът

– божествен. Даг влезе в кухнята и се оказа, че там кипи работа. Бери и Фаун пържеха риба, картофи и лук, а Уит и Бо бяха изнесли буренце бира. Откъде ли я бяха взели?

– Какво празнуваме? – попита добродушно Даг.

Фаун остави тигана, приближи се до него, изправи се на пръсти, прегърна го през врата и привлече лицето му надолу.

– Теб. Честит рожден ден, Даг! – Целуна го звучно, пред целия екипаж. Той се отдръпна и зяпна недоумяващо.

– Браво! – провикна се Уит. – Спипахме го! Той не очакваше!

– Откъде знаеш, че ми е рожден ден? – попита той. От двайсет години не бе обръщал внимание, а и не бе споменавал за рождения си ден пред никого.

– Даг! – започна нетърпеливо Фаун. – Нали го каза в кметството, когато се оженихме в Уест Блу! Разбира се, че съм го запомнила!

А пък рожденият ден на Фаун бе след шест седмици. Беше научил по същото време, а след това бе забравил. Мислеше, че по това време ще са в Греймаут, и се питаше какви ли са обичаите, когато някой фермер има рожден ден. Искаше да я зарадва и се радваше, че Уит ще е с тях, за да го разпита и да ѝ помогне да не се чувства прекалено самотна на чуждото място. „Богове, та тя ще стане на деветнайсет!“ Даг не беше сигурен дали да се чувства стар, или просто да се зарадва, но Ремо го накара да седне, а Бо му подаде халба бира и той реши, че най-доброто решение е да се почувства добре.

Похапнаха крехка риба и картофи, които се топяха в устата, пиха бира, шегуваха се, разказваха си случки и се смяха като стари приятели. Даг се радваше, че Ремо също е на масата, и му беше приятно, че Езерняци и фермери прекарват добре и празнуват заедно.

Бирата, както се разбра, била тайно осигурена от Уит за празника на последната спирка, където продал стъклата. Тъй като бе определена за подарък, Бо не бе посмял да я пипне и много се гордееше с този факт. Началото на конспирацията, организирана от двамата Блуфийлд, бе сложено преди няколко дни. Когато всички се нахраниха, Фаун извади един вързан с красива панделка пакет. Даг го отвори. Вътре имаше чисто ново наметало с качулка, каквито носеха моряците.

– Бо ми разреши да използвам старото му за модел – обясни доволно Фаун. – Предложих да направя и на него и на Бери освен на вас двамата с Уит, ако ми намерят плат, но още не съм готова. – Във втори пакет имаше ръкав на пуловер, все още незавършен. – Следващата седмица ще свърша повече работа. Ремо ми каза, че Езерняците си подарявали

нови дрехи и оръжия на рождените дни, а когато станеш патрулен – кон. Ти си имаш кон и цял арсенал, но поне ти направих още няколко стрели. Бери ми даде върхове от стомана от Трипойнт, а Хоторн имаше орлови пера. – Тя добави шест нови стрели и Даг си каза, че по-скоро ще си прехапе езика, отколкото да ѝ обясни, че подобни подаръци са за младежите.

По стените и прозорците заплющя дъжд и Бери вдигна поглед, но тъй като вятърът не премести лодката, се отпусна на мястото си и отпи глътка бира. Даг щеше да е най-доволен да седи пред огнището и да прегръща жена си чак до сутринта, но Фаун се дръпна от прегръдката му.

– Още ли има? – попита той.

– Ремо каза, че Езерняците не правели торти за рождените си дни, но ако ще ставаш истински член на семейство Блуфийлд, трябва да ядеш торта – обясни Уит, когато Фаун отиде за тортата. – Със свещи. И това е фермерски обичай – или поне у нас беше така.

– Най-много обичам свещите. По една за всяка година – обясни Фаун, когато сложи тортата пред Даг. Тортата бе покрита с истинска гора от тънки свещички. – Направих я с джинджифил, круши и медена глазура. Вече започна да ми омръзва от ябълки, а бъчвите са пълни.

– Откъде взехте свещите? – попита Даг, очарован и изненадан. – Да не бе да са от същия склад, откъдето Уит е взел бирата?

Фаун поклати глава и тъмните ѝ къдрици подскочиха.

– Не, там бяха прекалено големи. Направих ги сама днес следобед, въска ми го даде Бери.

Даг извади една свещичка, завъртя я между пръстите си и я помисли. Миришеше на мед.

– Браво, Искрице, добре си се справила.

Тя се усмихна доволно.

– Сега трябва да ги запалиш, а след това да си намислиш желание. Ако ги духнеш на един дъх, желанието ти ще се сбъдне.

Даг не можеше да си представи как същността му би могла да окаже влияние върху подобно нещо, затова реши, че става въпрос за някое фермерско суеверие. Въпреки всичко му стана приятно.

– Струва ми се доста трудно.

– По-лесно е, когато си на шест, отколкото на петдесет и шест – засега го Уит.

– Да, прав си. Така е. Ще пробвам. – Някои Езерняшки създатели правеха свещи с помощта на същност и задачата бе повече от лесна,

докато сега щеше да му се наложи да се понапъне. Но пък тези свещи бяха добре направени, създадени от Фаун. Бяха като брачните им върви. Той сложи свещичката на мястото ѝ в глазурата, съсредоточи се, подготви същността си, призова най-усиленото си убеждение и прокара призрачната си ръка над бодливата повърхност на тортата. За негово огромно удоволствие с тихо просъскване се появиха петдесет и шест малки пламъчета.

Вдигна доволно глава и забеляза, че и Фаун, и Бери – стояха от двете му страни, стиснали подпалки – са зяпнали недоумяващо. Всички около масата мълчаха. Ход мигаше. Хоторн се бе опулил. Бо, изглежда, си бе глътнал езика.

– Не трябваше ли да го правя? – попита колебливо Даг.

– Аз щях да остана впечатлен, ако успееш да ги духнеш едновременно – призна Уит глухо.

Ремо се разсмя. Не, по-скоро изцвили, реши Даг. Щеше да се подразни, ако Ремо не бе спрял след малко, чуваше смеха на момчето за пръв път.

– Браво, Даг – похвали го Фаун. – Отсега нататък ти ще палиш свещите върху тортите за рождени дни. – Духна пламъчето на подпалката и му подаде нож.

Даг изчака Фаун да се порадва на пламъчетата, а той да се порадва на грейналото ѝ лице – приличаше на залязващо лятно слънце над водата. Не си послужи с измама, когато духна свещите. Фаун ги извади, за да ги използва пак, и двамата с Хоторн облизаха полепналата по тях глазура. Разрязаха тортата на щедри парчета и въпреки това половината остана за закуска. След това сложиха Даг да седне пред огъня заедно с Фаун, точно както си бе представял, а Уит и останалата част от екипажа се заеха да вдигнат и измият. Дъждът барабанеше по покрива. Ход и Хоторн тормозеха Ремо да им покаже как Езерняците лъжат в игрите на късмета, а Ремо негодуваше, че нито знае как се играе, нито как се мами.

И тогава, с тихо пъшкане и ясно доловим тласък, „Завръщане“ се отдели от пясъчния нанос. Бери извика радостно, останалите изоставиха задачите си, за да завържат лодката на безопасно място някъде край острова. Задачата бе поверена на двамата Езерняци, тъй като те притежаваха способността да се движат безпроблемно в тъмното. Когато се върнаха, мокри до кости, Фаун им бе направила горещ чай, а пред огнището бе поставила затоплени кърпи. Съблякоха мокрите дрехи – освен Даг, тъй като неговите бяха предпазени от новата пелерина, – взеха нови, а

онези, които имаха място, похапнаха още торта и пийнаха бира. Навън заваля и град, но здравите въжета държаха лодката добре и всички отново се настаниха пред огнището.

Бери извади цигулката и им изсвири три песни – две живи, едната бавна и жална. Нямаше достатъчно място за танци, но докато Бери си почиваше, лодкарите учеха семейство Блуфийлд на своите си песни. Хоторн настояваше, че знае всички мръсни думи.

– Да, но не ги разбираш – изръмжа Бо.

– Разбирам ги!

– Дали да не ви изсвирия песен за лека нощ? – предложи Бери.

– Още не! – взмути се Хоторн. Ход изглеждаше изтощен. Уит се бе замислил.

Ремо седеше на пода до огъня, миещата мечка спеше в скута му. Изведнъж младежът вдигна рязко глава.

– Какво? – попита тихо Даг.

– По реката се спуска Езерняк.

– В това време? – изсумтя Бо. – Тоя глупак би трябвало да е спрял някъде, ако не иска лодката му да се преобърне. При това би трябвало да я е завързал и за двата края, но за тази работа се иска акъл.

Даг се съгласи, но протегна усета си за същност. Наистина идваше Езерняк и бе измръзнал и мокър. Същностите им се докоснаха, лодката се отклони настрани и се опита да се пребори с вълните.

Ремо се ококори, остави животинчето на пода и се изправи.

– Това е Бар!

Последва глух удар и някой задумка с юмрук по корпуса.

– Ремо, глупако! – прозвуча дрезгавият глас на Бар. – Мътните да те вземат дано! Знаем, че си тук! Ела да ми помогнеш, преди да замръзна под тоя проклет дъжд!

16.

Ремо грабна фенера и хукна навън под бруления от вятъра дъжд заедно с Даг и Уит. Уплашеният Ход застана до Бо, докато старецът не му нареди остро или да излезе, или да престане да виси на вратата като някой малоумник. Едва тогава Ход се прибра. Хоторн подскачаше нетърпеливо до Ход; миешката мечка се шмугна сред товара. Бери прибра цигулката и я пхна под койката си.

Гласовете навън спореха разгорещено. Даг успешно надвика останалите:

– Просто я вържи за парапета. Ще мислим утре сутринта. Малко повече вода няма да ни дотежи чак толкова. И без това сме почти потънали.

Чу се ново трополене и приглушени ругатни. Уит отвори вратата и нахвърля вътре постелка, торба, лък и колчан, който изпадна от одеялото, плюс две торби, пълни с дрехи, вече подгизнали. Ход ги събра на купчина. Уит влезе, последван от Даг и един съвсем мокър Езерняк, когото Фаун не познаваше. Ремо влезе последен, с фенера. Остави го на кухненската маса, след това се облегна на вратата и скръсти ръце. Беше много сериозен.

Непознатият застана пред огнището. Дишаше тежко, напълно изтощен от напрежение и студ. Косата му бе провиснала и залепнала за челото. Сигурно щеше да е тъмноруса, когато изсъхнеше. Той свали подгизналото яке от еленова кожа от широките си рамене, след това го стисна, сякаш не знаеше къде да го сложи. Изглеждаше объркан. Намръщи се, когато видя екипажа на „Завръщане“ – някои го наблюдаваха със съмнение, други със страх.

Значи това беше Бар. Фаун се опита да не го намразва от първия миг само заради разказа на Ремо за фермерското момиче. Подобно прелъстяване, ако наистина се бе случило, можеше да е по желание и на двете страни. Освен това Бар бе проявил достатъчно смелост, за да спаси лодкарите от удавяне в Рифъл. Може би просто обичаше вълненията, макар в момента да изглеждаше доста разстроен.

Очевидно продължиха започнатия отвън разговор, защото ново-дошлият погледна Ремо.

– Страхувах се, че няма да ви настигна още сто мили.

– Защо изобщо се опитваш да ме настигнеш? – попита грубо Ремо.

– Как така защо? Аз съм ти партньор.

– Вече не си. Нали си тръгнах.

– Да, без да кажеш и дума на никого! Ама и Иси ме въртяха на шиш цял час. Като че ли знаех. Откъде можех да знам? Да не би по магически път? Длъжник си ми заради тази работа, а и защото гребях цели триста мили цели три дни, за да те догоня.

– Ако идваш от Пърл Рифъл, значи си минал към двеста, освен ако не си заобикалял – отбеляза Бери, стоеше с ръце на кръста и гледаше новоодошлия с огромно съмнение.

Бар не обърна внимание на думите ѝ.

– Колкото и да са, бяха прекалено много. Но нали ги минах. – Той разкърши рамене така, че изпукаха, метна якето на камъните пред огнището, след това пристъпи по-близо до огъня, приклепна и опря ръце на коленете си. Имаше хубави ръце, забеляза Фаун, въпреки че в момента бяха подути от студа и гребането. – Да ти призная, радвам се, че не те открих да се носиш по вълните. Можем да тръгнем още утре сутринта.

– Къде? – попита намусено Ремо.

– В Пърл Рифъл, тъпоумнико. Ама каза, че ще ни върне в патрула. – Бар се ухили.

Ремо стисна устни.

– Нямам намерение да се връщам.

– Трябва! Ама и Иси ме накълцаха на парчета, като че ли аз бях виновен, че си избягал!

– Че то си беше точно така – отвърна непреклонно Ремо.

– Вече е минало. Важното е, че ако те върна, всичко ще бъде простено. Не казвам, че известно време няма да е напечено, но рано или късно някой ще си навлече гнева на Ама и тя ще го насочи в друга посока. Винаги става така. – Той намигна и се ухили. Сигурно си въобразяваше, че по този начин излъчва чар, но очевидно номерът не мина.

– Не и този път.

– Ремо, говориш глупости. Че къде другаде можеш да отидеш?

– Ще продължа надолу – отвърна Ремо и кимна към Бери. – Капитан Бери, чиято каюта оливаш с вода, може да те остави да спиш вътре, ако я помолиш любезно. Утре сутринта поемаш обратно, а аз – в другата посока. Това е.

– Не може така, Ремо. Ако не те върна жив и здрав, Ама се зарече да ме разкара от патрула завинаги! Не се шегувам!

Фаун започваше да разбира. Значи Бар не се притесняваше единствено за партньора си. Бе дошъл, за да спаси собствената си кожа.

Ремо започваше да се вбесява.

– Аз също!

Бар го гледаше с огромното недоумение на човек, който цял живот е разчитал на чара си, а ето че в този момент чарът бе престанал да действа.

Даг наблюдаваше отстрани, без да каже и дума, но преди да подновят безсмисления си спор, се намеси:

– Вземи да си изсушиш оръжията, патрулен. Лъкът ти ще се изметне от влагата.

Бар махна презрително с ръка, сякаш искаше да покаже, че не му е приятно да го прекъсват и погледна недоволно Даг.

– А пък ти, Даг Ред Блу или каквото ти е там името, Ама искаше да разбере дали не си въвлякъл Ремо в тази работа. Знаех си аз, че така е станало!

Ремо изсумтя презрително.

– Казах й, че не сте се виждали от онзи ден в шатрата на патрулните. Тя обаче не ми повярва. – И продължи с горчивина: – Не ми повярва на нито една дума.

Ремо заговори с нескрит сарказъм.

– Защо така, Бар? Как е възможно някой да не ти повярва?

Преди Бар да успее да отговори, Бери и Даг се спогледаха и капитанът пристъпи напред.

– Време е екипажът да си ляга, патрулен, а ти изцапа предостатъчно. Ако искаш, можеш да похапнеш от онова, което остана от вечерята ни, а после да си постелеш пред огнището. Ако двамата имате намерение да продължите да се дрънкате, слизайте на брега и ако желаете продължете до утре. Ваша си работа, но решавайте веднага.

Нов порив на вятъра придаде зловеща тежест на думите й.

След дълго мълчание Бар преглътна онова, което се канеше да каже на Ремо, и кимна.

– Благодаря за леглото, госпожо. И за храната. – Погледна намръщено Ремо, за да му даде да разбере, че отлагат разговора само временно.

Екипажът започна да се готви за лягане. След като пак погледна Даг, Бар се погрижи за оръжието си. Уит и Ход му помогнаха да си сложи нещата да съхнат. Хоторн и Бери метнаха кожата за гости пред огъня, а Фаун претопли риба, картофи и лук. Бар изгълта храната, сякаш бе гладувал, и изпи халбата бира, която Бо сложи пред него. Най-сетне всички се успокоиха и легнаха.

Когато Фаун най-сетне се отпусна до Даг, двамата преплетоха крака и тя зашепна:

– Да не би когато духна свещичките да си пожела да се появи Бар?

Даг потисна смеха си.

– Не съм, Искрице. – За момент замълча. – Не беше точно това.

– Просто исках да си сигурен, че последната изненада не съм я измислила аз.

– Измислила я е Ама Оспри. Как ми се иска да бях присъствал на разговора им. Сигурно е бил доста тежък. Май е дала на малкия да се разбере.

– Според теб Ремо трябва ли да се върне с него?

– Не съм аз този, който трябва да вземе решение.

– Първата вечер искаше той да си тръгне.

– На един млад патрулен ще му се отрази добре да пообиколи света.

– Нали каза, че нямаш намерение да го осиновяваш?

Той се отдръпна, за да я погледне, и присви очи.

– Ти да не би да помниш всичко, което съм казал? Това не е никак добре за един съпруг.

Тя се изкиска.

– Може и двамата да се приберат с подвити опашки. Тогава Ама ще ги приеме. Няма да се изненадам. Никой не иска да губи патрулните си. Въпреки това... Не ми се иска Ремо да си тръгне. Имах чувството, че съм постигнал нещо с него. Освен това много ми помогна с Ход.

Фаун се замисли.

– Слушай сега. Когато избягаш от нещо, бягаш към нещо друго. – Тя плъзна ръка по рамото му. – Ти например. Аз избягах от къщи и попаднах на теб. И ето че ще видя широкия свят заедно с теб.

– Тук харесва ли ти? На лодката?

– На всяка лодка ще ми хареса, стига да съм с теб. – Целуна го. – Добре ли прекара рождения ден?

– Беше най-хубавият от години. – Отвърна на целувката и добави бавно: – Най-хубавият досега, а ни чакат още много години заедно, Искрице. Нали?

Тя се зачуди дали да не го сръчка в ребрата заради това „Нали“, но той се прозя, краката ѝ вече се бяха затоплили и тя усети как се унася.

На закуска Фаун откри, че също като и повечето млади животни,

Бар е по-симпатичен, когато е сух и нагласен. Не бе сигурна на колко е години, тъй като снощи ѝ се видя много изморен, но сега бе сигурна, че е по-младият от двамата партньори. Освен това се бе овладял и аргументите му се въртяха повече около Ремо – вече не се занимаваше толкова със себе си.

– Твоите хора се тревожат за теб – подхвърли той.

– Не бяха много разтревожени, когато ги видях за последен път – отвърна Ремо. – Дори никак.

– Ремо, помисли. Ама ни е дала срок. Нали не очакваш, че ще ни чака вечно?

Ремо мълчеше.

Бар продължи:

– Ако не се върнем в най-скоро време, тя ще престане да се притеснява за теб и ще се разсърди. Трябва да използваме момента.

Фаун не се сдържа.

– Не е ли редно да се притеснява и за двама ви?

Бар я погледна така, сякаш не знаеше дали е редно да говори с булката фермерка, или не. Накрая отговори.

– След като ми каза или да се върна с него, или изобщо да не се връщам, значи не.

– Оказва се, че Бар е излишен – измърмори Ремо.

Бар стисна зъби, но не каза нищо. Ремо го погледна малко изненадано.

След кратко мълчание, нарушавано единствено от мляскане и молби някой да подаде царевичния хляб и маслото, Ремо попита:

– А защо не спря някъде снощи в она ужасен дъжд?

– Не го бях намислил така – призна Бар. – Има един сал наблизко и имах намерение да спра там, когато мръкне. Дъждът се усилваше и реших, че планът ми е добър. Едва ли в пороя щях да успея да си намеря друго сухо място. Само че попаднах на вас, преди да стигна до лагера.

– Да не би да говориш за лагера Фокс Крийк? – попита Даг. – Подминал си го преди десет мили.

– Не е възможно – отвърна Бар. – Почти през всичкото време бях отворил докрай усета си за същност – нали ви търсех. – Обърна се към Ремо. – Или пък тялото ти, носено по вълните.

– В това студено време тялото ми едва ли щеше да изплува толкова скоро – отвърна навъсено Ремо.

Даг сви вежди.

– Лагерът Фокс Крийк е зад хълмовете. Там са заприщили потока,

за да направят малко езеро. След мръкнало едва ли има някой, който да е на сала.

– Мътните го взели! – Бар се намръщи, след това се оживи. – Е, така стана по-добре. Ако бях спрял там, щях да ви настигна чак тази вечер, а това означава, че трябваше да мина още петдесет мили. Най-малко. – Обърна се отново към Ремо. – Ето ти още една причина да се върнеш с мен. Всяка миля надолу по течението ни създава двойно повече работа на връщане.

– Проблемът не е мой – отвърна Ремо.

– Да, но е мой! – сопна се побеснелият Бар. – Течението е толкова силно, че един гребец доникъде няма да я докара! Трябват поне двама, а най-добре четирима за тази работа.

За да разсее Ремо, Фаун предложи:

– Можеш да размениш лодката си за кон в следващия град и да тръгнеш към Пърл Рифъл по суша.

– Тъпо предложение – отрязва я Бар. Не забеляза, че и тя, и Даг се стегнаха, и продължи: – За тази стара лодка няма да взема дори един кон, камо ли два.

– Не ти трябват два – отвърна Ремо.

Уит очевидно не бе забравил старите си навици да дразни хората.

– А кой казва, че конят трябва да е добър?

Бар стисна зъби и го изгледа злобно.

Капитан Бери заговори бавно:

– Слушай ме внимателно, Ремо. Ти си се цанил за гребец. Ако ме зарежеш сега, ще ме оставиш без хора, а това не е редно. Не че се опитвам да те спра, но ако си решил да си тръгваш, поне изчакай до следващото село, където ще мога да наема друг на твоето място.

– Разбира се – отвърна Ремо и погледна предизвикателно Бар. Бар не знаеше какво да каже, въпреки че по гримасата му Фаун реши, че пресмята колко още мили ще трябва да измине на връщане.

– Небето просветлява – обади се Бо. – Време е да отплаваме.

Бери кимна и каза:

– Аз, Ремо и Уит сме първа смяна.

Тези думи прекратиха разправията за следващите два часа. Това бе краят на закуската и Ремо и Бар излязоха да изхвърлят водата от лодката на Ремо, вдигнаха я и я вързаха на задната палуба, макар че щеше да пречи на всички. Ход и Хоторн се заеха със задълженията си в кухнята. Даг слезе на брега, за да доведе Копърхед, който чакаше под капещите дървета и цвилеше жално от ранни зори, а козата Дейзи му отговаряше

със същия жален глас. Конят, изглежда, се зарадва, че се връща на лодката, и докосна Дейзи с нос. Колкото и да бе невероятно, двете животни се бяха сприятелили. Развързаха въжетата, тези от екипажа, които бяха на борда, ги прибраха, дружно отгласаха „Завръщане“ от брега и бавно се отправиха надолу по течението. Реката изглеждаше тъмна, бърза и страшна тази сутрин, вятърът виеше студен и пронизващ и мъглата се носеше на парцали. Фаун отново се зае с дъждобраните, доволна, че има какво да върши в каютата.

Фаун седеше близо до прозореца, за да има повече светлина, и шиеше. Бар влезе в кухнята, погледна я предпазливо и почна да прибира изсъхналите си дрехи. Очевидно патрулите бяха обучени да пътуват с добре подреден багаж, каза си тя. Кимна му, за да го окуражи, ако му се прииска да говори с нея, макар да бе сигурна, че не му е нужна подкана. Това по-скоро важеше за притеснителния Ремо. Бар не бе имал никакви притеснения да разговаря с фермерски момичета в миналото. Но пък никога не бе попадал на фермерски жени, омъжени за Езерняк. Когато най-сетне заговори, думите му не бяха много обмислени.

– Май си яко вързана с Даг, а? – Седна пред огнището и почна да маже с масло някакви парчета кожа. Както се бе настанил, спираше цялата топлина. Може би все още му бе студено след вчерашния порой.

Вместо отговор Фаун вдигна лявата си китка, за да се види брачната връв.

– Какво ти казва усетът за същност?

Той смръщи нос в почуда.

– Не мога да си представя как вие двамата сте успели да я направите тази работа.

– Сплетохме ги заедно. Като партньори. Аз вложих същността си с кръв във връвта на Даг, а братът на Даг каза, че това било техника, която използвали създателите на ножове. Очевидно се е получило.

Бар примигна.

– Соун каза, че двамата сте заедно от Гласфордж. Много беше учуден, защото не предполагал, че Даг е от тези... та той е... ама нали никой никога... Езерняците обикновено не се женят за фермерки.

Явно се опитваше да се държи любезно. Би трябвало да каже „абсолютно никога“.

– Даг е необикновен човек.

– Ти даваш ли си сметка колко е стар? Знам, че на фермерите им се

струва на трийсет и пет, може би на четирийсет, но на мен ми е ясно, че е много по-стар.

„Какво се опитваш да ми кажеш?“

– Петдесет и шестият му рожден ден беше вчера. Направихме му чудесно празненство. Ти изгълта остатъците, когато дойде.

– Така ли? – Бар я наблюдаваше все по-учудено. – Ти не разбираш ли, че той те е омаял?

– А ти не разбираш ли, че ме обиждаш? – отвърна спокойно тя.

Той се посви и стана ясно, че не е очаквал подобен отговор. Тя откъсна със зъби конца, завърза го, след това взе нов.

– Даг изобщо не ме е омайвал. Двамата с Ремо напоследък направиха някои проучвания за омайването и работата със същността и откриха невероятни неща. Помоли Даг да те научи. – Бар съвсем не изглеждаше обещаващ ученик, но можеше да бъде и по-зле. Ако намеренията на Даг се осъществяха, трябваше да стигнат до обикновените хора, както Езерняци, така и фермери, не само до определени избрани люде.

Бар обаче го вълнуваха други въпроси.

– Не е възможно да е тази – измърмори той. – Трябва да е русата. – Надигна глас. – Ремо си е паднал по онова момиче, Бери, нали? Затова не иска да се върне... май гледа от вас с Даг. Отсъстващи богове, сигурно е решил да се ожени за нея.

Фаун забode поглед в плата. Едва съдържаше раздражението си.

– Бери е сгодена за един фермер, Олдър, който е изчезнал миналата есен заедно с бащата на Бери и брат ѝ. Тръгнала е да ги търси, затова е нарекла лодката „Завръщане“. Държи се, не показва колко ѝ е тежко, но знам, че е много притеснена. Ако не искаш всички на борда да те намразят за нула време, не притеснявай Бери по никакъв начин. – Дали думите ѝ бяха успели да стигнат до съзнанието на този самовлюбен младеж? Ако не бяха, тя познаваше някой, който щеше да го смачка. Даг бе командвал патрул цели два пъти. Едва ли обикновен патрулен като Бар представляваше кой знае какво предизвикателство за един капитан.

Бар сведе поглед, довърши парчетата кожа и се зае да доприбере багажа си.

Фаун погледна прибраната му на опашка пясъчноруса коса, забode иглата в дебелия плат и каза високо:

– Виж ти! Вече знам на кого ми приличаш! На Съни Соуман.

Бар я погледна през рамо.

– Кой?

Фаун се усмихна малко злобно.

– Едно фермерче, което познавах навремето. Рус, с широки рамене, също като теб.

Бар изпъна гръб и ѝ отправи чаровна усмивка. Да, лицето му грейна, но очите му не станаха лъчезарни като на Даг и Ремо. Май усмивката не беше искрена.

– Значи е бил хубавец – отбеляза Бар.

– О, да. – Бар засия и тя продължи: – Освен това пълен егоист, клеветник и лъжец. Не би било справедливо да го нарека страхливец, защото с мускулите, които надуваше, не бе нужно да бъде, но бе винаги готов да се измъкне от последствията, когато станеше напечено. – Тя го погледна, стисна замислено устни и добави мило: – Сигурно цветът на косата ти ми напомни за него, но със сигурност тази прилика не вещае нищо добро. Ще се постарая да не се настройвам срещу теб. Поне не прекалено.

Бар прочисти гърлото си, отвори уста, но прецени, че е по-добре да замълчи. Излезе – по-точно избяга – от кухнята, за да се престори, че проверява лодката си на задната палуба. Фаун доволно посегна към иглата.

Към обед Ремо престана да отговаря на непрекъснатите заяждания на Бар и партньорът му остана силно разочарован. Фаун разумно последва примера на Ремо, а след нея и Уит. Ход и Хоторн изобщо не бяха разговаряли с Бар, тъй като Ход се страхуваше прекалено много, а Хоторн харесваше Ремо и никак не му се искаше Езернякът да си замине, така че приемаше Бар за натрапник. Бо го наблюдаваше съсредоточено, на Бери не ѝ бе никак приятен. Никой не можеше да прецени какви мисли се въртят в главата на Даг. Положението не бе никак просто.

В късния следобед бяха изминали четирийсет мили и спряха до селце, достатъчно голямо, за да има кей и барака за стоки. Щом завързаха „Завръщане“, почти всички отидоха до бараката, за да се поразтъпчат и да се разнообразят.

Щом видя трима високи Езерняци да влизат в склада му, продавачът клекна зад тезгяха, а когато се изправи, бе нахлупил подобие на шлем от старо котле, изрязано от едната страна. После седна, готов да обслужи клиентите си, и нагласи извитата дръжка така, че да минава под брадичката му. Ремо едва не се задави от смях, Бар извъртя многозначително очи към тавана, а Даг стисна носа си, за да не прихне.

Бери прехапа устни, но тъй като нямаше желание да си губи

времето, започна направо с въпросите, без да каже и дума за странния шлем. За съжаление продавачът не познаваше човек, който да търси работа като гребец, не помнеше „Розата“ да е спирала тук, нито пък двете лодки от списъка на Кътър да са минавали през пролетта. Фаун закупи продукти, а Уит продаде едно стъкло.

Тъкмо се канеха да излязат, когато Бар неочаквано се обърна.

– Господине – заговори той на продавача и посочи „шлема“. – Откъде ти хрумна тази идея?

Човекът се усмихна доволно.

– Много ти се ще да разбереш, а, Езерняко?

– Защото няма никакъв смисъл от това проклето нещо. Това бе шега, пусната сред лодкарите в Пърл Рифъл съвсем наскоро, и те се вързаха. Голям смях падна.

Очевидно слухът бе пуснат от лодкари, стигнали дотук преди „Завръщане“.

– Много ти се ще да го сваля, нали, младежо? – отвърна продавачът доволно. – Смей се колкото искаш. Ще видим кой ще се смее последен.

– Защо, че аз не съм се опитал да купя нищо! Нито пък да продам нещо.

– Още не си – закима човекът, след това вдигна ръка, за да намести килналото се на една страна котле. – Няма и да се опиташ.

Бар разпери разочаровано ръце.

– Виж, знам, че беше смешка, защото аз я измислих!

Продавачът се облегна назад и присви преценяващо очи.

– Естествено, че това ще кажеш.

– Ама честно! Това е лудост. Същността прониква през подобни неща. Желязната шапка не ти помага. Беше просто шега! Аз я измислих...

Бери погледна многозначително Даг и той стисна рамото на Бар.

– Хайде, Бар, престани да се разправяш с човека. Капитан Бери нареди да престанеш.

– Ама това е... той е...

Ремо избута партньора си навън и го затегли по калния склон. Бар се опъна и понечи да се върне.

– Беше шега, аз я измислих...

Даг въздъхна.

– Ако си решил да останеш и да се разправяш с човека, веднага ще ти свалим лодката и багажа. Според мен хората по Грейс и Грей ще нахлупват такива шапки поне през следващите сто години, така че е по-добре да свикваме. Ще е така, докато фермерите се страхуват от

Езерняците и нямат представа какво представлява същността. – Поколеба се и погледна подгизналата от вода долина. – Но пък щом хората се чувстват в безопасност, може би така е по-добре... а може и да не е. – Поклати глава и тръгна.

– Не съм виновен аз – извика жално Бар, все още обърнат през рамо, въпреки че ситнеше след Даг.

– Напротив – отвърна раздражено Ремо.

– А кой? – обади се Фаун.

– Разбира се, че си виновен – каза сухо Даг. – Може и да не си имал такова намерение, но ти си виновен. Учи се, докато си жив, патрулен.

Бар стисна устни, но поне млъкна. Фаун го чу да мърмори, докато се качваше на „Завръщане“:

– Аз я измислих тази шега...

На следващата сутрин на закуска Бар нямаше възможност да продължи да убеждава Ремо, защото целият екипаж на „Завръщане“ бе еднороден, че ако не млъкне, ще се наложи да поплува. Проблемът обаче не бе решен, защото Бар започна да гледа партньора си ту жално, ту гневно, ту многозначително. Ремо стискаше зъби и се мъчеше да не му обръща вниманието. Фаун нямаше представа какво правят двамата със същностите си, но нямаше никак да се изненада, ако Ремо избухнеше също като родителите ѝ, когато братята ѝ така ги вбесяваха, че бяха готови да ги нашибат с камшика. „Капитане! Даг! Той ме гледа! Накарайте го да спре да ме гледа!“ Бар наблюдаваше как брегът се изнизва покрай тях и погледът му ставаше все по-гневен.

Фаун се зае да шие и преде, после сготви. Месечният ѝ цикъл бе започнал снощи и тя много се надяваше новото лечение на Даг да ѝ помогне да оздравее по-бързо, защото днешната болка бе просто неприятна, не я повали както преди. И друга надежда избуя в мислите ѝ, докато шеташе. Даг бе използвал различни Езерняшки трикове, за да не забременее, докато утробата ѝ не е напълно излекувана, но щеше да е чудесно един ден да няма нужда от тези трикове. Онова, от което имаха нужда, не бе време, а място.

Представи си това време в най-големи подробности, докато шиеше дебелия плат и от време на време се убождаше – предпочиташе готвенето пред шиенето. Новият дом на семейство Блуфийлд щеше да е близо до фермерски град, достатъчно голям, за да може Даг да разчита на достатъчно пациенти, но не прекалено голям, за да се чувства притиснат.

Наблизо трябваше да има малко езеро, може и нещо по-малко, за да развъжда Езерняшките водни лилии с вкусните корени. Кухнята щеше да гледа към градината, а за Грейс и малкото ѝ, както и за Копърхед, щеше да има достатъчно място. Мисли дълго как да подреди градината, какви други животни ще отглежда. След като нямаше да се местят всеки сезон като Езерняци, можеше да си има къща с четири истински стени. Щеше да си има и истинска печка като онази, в която се бе влюбила в Силвър Шоулс.

Замисли се за имената, които открай време харесваше не само за деца, защото децата растяха и онова, което бе чудесно име за бебе, щеше да звучи глупаво, когато станеха майки и баби – Фаун например. Къде е бил умът на майка ѝ и баща ѝ? Двамата с Даг нямаше да имат само една дъщеря, това бе абсолютно сигурно... На Даг щеше да му хареса. Дали не трябваше да са близо до някой Езерняшки лагер? А Езерняците щяха ли да се сближат с тях? Ами ако децата с прекрасни имена имаха силно развит усет за същност?

Тъкмо се канеше да измисли име за жребчето на Грейс, когато далечен тътен откъм реката прекъсна мислите ѝ. Бо, задрямал на койката си, след като си бе свършил работата, се претърколи, отвори едно око, заслуша се и отново се обърна. Фаун остави плата и се надигна, за да излезе на палубата и да види какво става.

Някакъв кораб ги задминаваше. Тук вятърът духаше по посока на течението и корабът бе вдигнал платна, за да плава още по-бързо. Името му – „Трипойнт Стийл“ – бе изписано с големи букви, „Г“ – тата приличаха на мечове. Когато се изравниха, капитан Бери и капитан Кътър започнаха да се провикват, за да споделят новините.

Бери му каза имената на лодките, които бяха спирали при продавача с шлема. Кътър спомена човек, който познавал друг, който на свой ред бил виждал „Розата“ в град на четирийсет мили по-надолу, при което Бери присви очи и благодари. Така нямаше да се налага да спират до града. Бери пожела на Кътър късмет, Кътър пък пожела на нея и „Трипойнт Стийл“ се понесе надолу по течението.

– Да се пазите, момичета!

– Не всички сме момичета – измърмори седналият на покрива Уит. – „Завръщане“ може да се грижи за себе си, мътните те взели.

Даг бе пристъпил към Фаун, за да я прегърне, докато траеше разговорът, а Бар се бе облегнал на релинга, обзет от любопитство. Фаун му обясни за Кътър и липсващите лодки.

– Нещо като речен патрул. Търсят си белята, нищо че са

въоръжени.

Бар само поклати глава.

Следобед Бар обикаляше „Завръщане“ неспокоен като бълха на семейна сбирка и ругаеше приглушено на всяка измината миля. Фаун бе готова да се закълне, че в главата му се въртят планове за отвличане и как да ги осъществи, след като лодката бе пълна с хора. Когато наближи време за лягане, докато минаваше покрай койката му, след като излезе на задната палуба за последно, забеляза, че очите му блестят гневно.

На следващата сутрин, когато стана, за да приготви чай, го завари облечен. Докато режеше бекон и се чудеше как да разпредели ограничения брой яйца върху картофите, Бери дръпна пердето около койката си. Бе облечена в обичайната си блуза, жакет и кожена пола. Когато след малко излезе на палубата, Бар я чакаше на вратата.

– Капитан Бери, може ли да поговорим? Насаме.

И посочи носа на лодката.

Тя сложи ръка на кръста си и го погледна намусено.

– Ако това е начинът да се махнеш от лодката ми.

– Може би.

Тя очевидно не му повярва, но го преведе през склада, докато си връзваше косата.

Уит се надигна от койката си.

– Сега пък какво става?

– Бар иска да поговори с Бери. Насаме. Излязоха на палубата.

Уит се намръщи, надигна се и отиде до прозореца, за да погледне.

– Слезли са на брега. Вървят срещу течението. Той май я е хванал за ръката... Ох.

Намръщи се още повече, отиде при задната койка и разтърси Ремо. Ремо се надигна, изръмжа недоволено, но като разбра какво става, двамата навлякоха панталоните, ботушите и връхни дрехи и също излязоха. Хоторн и Ход се бяха събудили от шумоленето и ги последваха, обзети от любовитство.

Даг влезе в кухнята, седна на масата и се усмихна, когато Фаун му подаде чаша силен чай.

– Къде хукнаха всички? – попита той, отпи доволно глътка и отвори и другото си око. Бо се претърколи на своята койка, изпъшка и излезе на задната палуба.

– Не знам всъщност – отвърна Фаун и се изправи на пръсти на

прозореца, за да погледне какво става на брега. От дърветата капеше вода, всичко бе обвито в сива мъгла и не се мяркаше жива душа. Тя се върна при тигана и започна да реже лука.

За малко да се пореже, когато отвън проехтяха викове. Даг извърна глава и смръщи вежди. Напрегна се целият, но не стана. Крясъците утихнаха, след това спряха. Фаун различи гласа на Уит, също на Бар и Ремо.

– Каква е тази гюрултия? – попита Бо, когато влезе и посегна за чаша чай.

Фаун се надигна отново на пръсти и присви очи.

– Всички се връщат. Олеле! Бар се държи за лицето, а Ремо му е извил другата ръка зад гърба. Ама много силно я е извил. Уит размахва една тояга и вика нещо. Бери е... ядосана. Не, бясна е. Ход е на опашката, както обикновено, а Хоторн тича напред.

Даг се потърка по челото и въздъхна. Фаун остана доволна, че не скочи и той, но изглежда, след малко щяха да намесят и него. Хоторн изтопурка по мостчето и развълнувано се развика:

– Даг! Бар се опита да омагьоса Бери и Уит и Ремо разправят, че щели да го убият!

Чуха се нови стъпки, лодката се разклати, когато всички наскочаха на палубата и нахлуха в кухнята. Говореха едновременно и само от време на време се чуваше по някое: „Направи го“ и: „Не съм“. Даг се намръщи, отпи глътка чай, след това се обърна към младежите.

Лявата страна на Бар бе силно зачервена, окото му започваше да се подува. Фаун не видя да му има друго, но Ремо и Уит бяха задъхани, а Ход разтриваше кокалчетата си и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

– Не съм! – извика Бар. – Я помислете! Да не би това време на деня да е подходящо за подобни занимания? Престани, мътните те взели! – И се надигна на пръсти, когато Ремо изви ръката му още повече.

Даг заговори с дълбок тътенещ глас и прекъсна разправията:

– Един по един. Капитан Бери?

Всички млъкнаха, а Уит и Ход се сръчкаха, за да слушат внимателно. Дори Хоторн преглътна и замълча. Бери пристъпи напред, намръщена и гневна.

– Твоят патрулен – и насочи треперещия си пръст към Бар – се опита да ми направи нещо на главата. Някаква магия.

– Всички знаем какво се е опитвал да направи – обади се Ремо и отново изви ръката на Бар.

– Престани, мътните те взели!

– Даг – обади се Фаун, скрита на сигурно място зад рамото му. – Можеш ли да разбереш кой казва истината?

Даг се огледа, стисна устни и наведе глава. Прочисти гърлото си.

– Капитан Бери, мога ли да те докосна по главата?

Тя се поколеба, след това вдигна поглед и срещна очите на Фаун. Фаун закима енергично. Бери сви рамене и пристъпи напред. Даг прегърна Фаун, не за да се чувства по-сигурен, не за да е по-спокойна тя, а за да вдъхне увереност на Бери. После много внимателно докосна с обратната страна на куката бледото чело на Бери. Сигурно направи нещо с призрачната си ръка, защото Бар зяпна и дори Ремо се ококори.

– Мислех, че е бил просто патрулен! – прошепна Бар на партньора си.

– Груба грешка – изръмжа в отговор Ремо.

– Така – започна Даг с огромно неудоволствие. – Тук има ново подсилване. Направен е опит за убеждаване, но не е добре сплетен, така че не съм сигурен какво е било намерението му, тъй като не го е довършил.

– Можеш ли да го махнеш? – попита обзетата от паника Бери.

– Мога да премахна омайването, ако има такова, и да разплета същността, за да заприлича на лечебно подсилване. Твоята собствена същност ще го погълне за ден-два. Няма да има никакъв ефект и известно време няма да усещаш какво главоболие. Веднага ли да го направя?

Фаун едва сега забеляза колко тихо и спокойно говори.

– Да! – отсече Бери. – Не искам в главата си неща, които не мога да видя.

Проблясъкът в очите на Даг изчезна за частица от секундата.

– Така – рече той и отпусна ръка. – Вече го няма.

Бери потри чело.

– Май трябва да разчитам на честната ти дума.

– Май да.

– Не съм... – започна Бар.

– Какво? – прекъсна го Даг.

Тази единствена дума бе изречена с известно учудване, но досега Фаун не бе виждала подобно изражение в очите на Даг. И никога не бе виждала лицето му толкова изопнато.

Бар се сви.

– Не съм се опитвал да я прелъстя – каза той неуверено.

– А какво се опитваше да направиш? – попита Даг, все още съвсем спокойно.

Бар стисна зъби.

– Знам къде Бери държи въжетата – обади се Уит. – Да го обесим. В тези гори има предостатъчно дървета.

– Няма да те спра – подкрепи го Ремо.

Бар се сви още повече.

Бери притисна ръце към слепоочията си.

– Май ми няма нищо. Благодаря ви, момчета – добави тя прегракнало и младите мъже гордо се изпъчиха. – Дали не прекалявате с бесенето?

– Прекаляваме или е прекалено добро решение? – попита Уит.

Намеси се и Ход:

– Веднъж сестра ми ме накара да удавя едни още слепи котенца. Пуснах ги в един чувал, пхнах вътре камъни, вързах чувала и готово. Останали са ни чували от храната, а пък камънаци дал господ. Можем да го удавим.

Бар погледна Ход с ужас.

– Даг? – настоятелно рече Уит.

– Даг? – обади се след него Ремо и Ход.

– Я чакайте, как така ме избрахте за съдия? – попита Даг. – Това е лодката на Бери. Тя е капитан. Тя ще реши.

– Ти си експертът по Езерняци – отвърна Бери. „Единственият, на когото може да се има доверие“, бе онова, което не изрече, но всички разбраха.

– Не съм патрулен капитан на Бар, не съм дори член на патрула на Пърл Рифъл. Аз съм Даг, който си няма лагер. Тук единствено Ремо може да изпълнява ролята на офицер. – Даг кимна към тъмнокосия младеж.

„Какво си намислил, Даг?“ , питаше се Фаун.

– Ремо, Ама ще ме държи отговорен за теб, а аз не успявам да те накарам да направиш нищо. Просто не е честно! – викна отчаяно Бар.

– Сега вече ти е ясно как се чувствах аз по отношение на теб. – Ремо си пое дълбоко дъх. – Лодката е на Бери. Каквото тя реши, ще се съглася.

– Не е каквото си мислиш...

Бери пристъпи към Бар и го огледа от ботушите до русата коса.

– Ти си най-безполезният боклук, който съм срещала. Не плащаш, не работиш и не си добре дошъл на лодката ми. Така че – разкарай се!

– Не! – изрева възмутено Бар. – Не тръгвам без партньора си!

Даг вдигна вежди.

– Чу капитана. Ход, Уит, спуснете лодката му във водата. Фаун, Хоторн, донесете нещата му и ги хвърлете вътре. Ремо... ще ти помогна с него.

Всички се заеха с поставените им задачи. Фаун донесе постелята, стегнато навита, лъка и стрелите и ги метна в клатушкащата се лодка, след като Хоторн хвърли вътре останалата част от багажа.

Даг и Ремо поведоха Бар, въпреки че той увисна в ръцете им. Той се задърпа, но омекна, щом куката на Даг се допря до окоото му.

– Никакви резки движения. Така е по-добре. Имаш избор – обясни Даг. – Можеш да слезеш в лодката от палубата или да се качиш в нея от водата.

Реката бе почти черна тази сутрин и дори тук, край брега, личеше колко силно е течението, тъй като рисуваше странни фигури по повърхността. Изглеждаше толкова студена, че Фаун нямаше да се изненада да види лед, въпреки че все още бе рано.

– Ще слеза – рече задъхано Бар и двамата го пуснаха. Той унило се прехвърли през парапета. Малката лодка се разтресе, докато се настаняваше на седалката. Ремо се наведе и я отгласна.

Бар се огледа и викна възмутено:

– Ей! Къде ми е греблото? – И вдигна ръце, докато лодката се отдалечаваше.

– Я го оставете! – провикна се доволно Уит. – Да се оправя както знае.

Бери стисна устни, взе едно от греблата на малката лодка, които бяха подпрени на стената на каютата, и го метна. То цопна на десетина метра от лодката на Бар и течението го понесе. Ако го бе метнала срещу течението, то щеше да мине покрай него и той щеше да го хване съвсем лесно.

– Ето ти греблото, патрулен! Догони го!

– Браво – похвали я Уит с блеснали очи.

Бар започна да ругае и да гребе с ръце, за да стигне до греблото.

– Кой му насини окоото? – попита Фаун.

– Ремо – каза Уит. – И аз. И Ход, но той се страхуваше да го удари прекалено силно.

– Леле! – ахна Фаун.

– Той си го заслужи.

– Няма спор.

Мъглата скри лодката от погледите им, но ругатните не заглъхнаха още дълго.

Бери присви доволно очи.

– Така. Сега вече „Завръщане“ ще стане значително по-приятно място. – Изтупа си ръцете, все едно са мръсни, и поведе екипажа си към кухнята.

Фаун изчака Даг, който се бе подпрял на парапета и се вглеждаше в мъглата. Подозираше, че вижда много повече от нея. Не забеляза задоволство – той бе просто съсредоточен.

– Така – рече най-сетне Даг. – Успя да хване греблото.

– И повече няма да го видим, така ли? – попита тя с надежда.

Даг ѝ се усмихна.

– Слушай сега. Той е Езерняк, далече от дома, за пръв път е съвсем съм. Няма да тръгне нагоре по реката сам, в това съм сигурен. Единственият му избор е да продължи по течението, като нас. Така че ще видим.

Тя се намръщи, обзета от съмнения.

– Ти искаш ли той да се върне?

– Не ми е приятно да изгубя един патрулен.

– Задържа Ремо. Не го изгуби.

– Не ми е приятно да изгубя двама патрулни точно толкова, колкото не ми е приятно да изгубя и един.

– Дано си открил у Бар нещо повече с помощта на усета си за същност, отколкото успях аз с очи и уши.

– Надявам се на същото, Искрице – въздъхна Даг.

17.

Времето се задържа облачно и студено. Хълмовете останаха зад тях и Бери обясни на Фаун, че излизат от Олеана и навлизат в равната Рейнтрий. По бреговете нямаше никакъв цвят, навсякъде бе кафяво, тук-таме се виждаха сиви дървета, сред които от време на време зърваха някое селце или ниви чак до водата. Вече не бе есен, но и зимата още не бе настъпила.

Бери държеше Ремо на руля, близо до себе си – вероятно, поне така реши Фаун, за да избегне нова намеса в същността, тъй като го караше да следи за препятствията, които Бо нямаше как да види. Бо поне не пренебрегваше лаконичните забележки на Даг. Очевидно навигацията бе друга работа, която Езерняците можеха да вършат, ако живеят сред фермери, освен лечителството. Когато Фаун се замисли за възможностите, се оказа, че фермерите и Езерняците могат да си сътрудничат в много отношения, въпреки че Езерняците се отнасяха презрително към всяка задача, различна от преследването на злини. Но нали все някой ден щяха да унищожат и последната злина? Какво щяха да правят патрулните, когато се окажеше, че за тях няма работа? „Едва ли ще стане по мое време“, бе казал Даг. Може би Езерняците се чувстваха най-добре, когато не мислеха за край, който нито един от тях нямаше да доживее да види.

На няколко пъти видя лодката на Бар, която се носеше по вълните пред тях, а вечерта ѝ се стори, че вижда на брега огън, но след това заваля и далечният отблясък изчезна. На следващия ден лодката му изостана в сивите води, после „Завръщане“ зави и брегът я скри.

– Неговата лодка не е ли по-бърза от нас? – попита тя Даг, докато се вглеждаше назад. Дватама бяха останали сами на палубата. – Мислех, че ще ни изпревари. Да не би да е спрял някъде и да си е купил кон?

– Въобразява си, че ни следи извън обхвата на усета за същност. Истината е, че сме извън неговия обсег и той е извън обсега на Ремо. Но не и извън моя.

– Колко дълго ще плава след нас?

– Няма да е още много. Нахвърляхме му вещите, но никой не се сети за храна. Едва ли ще успее да улови нещо на непознат бряг в мрака, а и огън не може да запали в това време.

Фаун не бе забелязала, че Бар няма храна. Докато Даг не бе

пропуснал този факт. Не бе казал и дума обаче. Какво ли бе намислил?

Даг продължи:

– Тази вечер пак ще вали. Чудесно.

– Защо да е чудесно?

– Просто размишлявам, Искрице. Постенето е полезно, когато човек реши да обърне внимание на греховете си. – Тъжната му усмивка се стопи. – Бар е загазили и го знае. За пръв път разбира какво е да си отритнат. Има нещо в същността на Езерняците, което ни кара да възприемаме изолацията също като смъртна присъда. Ако е оставил лъкът му да подгизне, а според мен това вече е станало, най-много да издържи до утре вечер.

– Какво ще стане тогава?

– Това ще реши той.

– Не знам, Даг. Ако исках да постигна нещо, нямаше да разчитам изцяло на Бар.

Той закима, за да я увери в обратното.

– Нямам подобно намерение, Искрице.

На следващата сутрин малката лодка продължаваше да ги следва упорито. По обед набра скорост, сякаш човекът в нея бе обзет от решителност. Фаун се запита дали ароматът на прясно опечен ябълков пай има нещо общо с това. Даг я бе помолил да го направи за обед. Двамата излязоха и се облегнаха на парапета тъкмо когато лодката на Бар се приближи към борда на „Завръщане“. Ремо бе на руля. Бери и Уит бяха на покрива. Екипажът отправи студен поглед към Бар. Езернякът ги поздрави. Вече не бе наперен, както при първото си пристигане.

Бери погледна гневно надолу.

– Какво търсиш тук?

Бар вирна брадичка.

– Реката не е твоя.

Бери сви рамене, но продължи да го гледа намръщена.

– Ремо – провикна се жално Бар, – какво смяташ да правиш, след като стигнете проклетото море?

Ремо изви руля.

– Ще потегля обратно. Може и да повървя пеша. Зависи от настроението ми.

Бар се намръщи.

– Добре. Ясно ми е, че няма да се върнеш с мен. Приемам решението ти.

Ремо мълчеше.

Бар си пое дълбоко дъх.

– Може ли да дойда с теб?

Ремо изви вежди.

– Какво?

– До морето. Може ли да дойда с теб? – Бар вече бе готов да се моли.

Ремо погледна към него, без да крие удивлението си.

– Че защо си ми? Никой не те иска.

– Аз със сигурност не го искам – обади се Бери.

– Госпожо – обърна се Бар към нея. – Ще си платя. Поне за част от пътя.

– Колкото и да даваш, няма да те кача на лодката си – отвърна Бери.

– Мога да работя. Като Ремо.

– Ти ли? – изсумтя тя. – Досега не съм те видяла да си мръднеш и пръста.

– Не е нужно да ми плащаш... Слушай, наистина съжалявам.

Устните на Даг потрепнаха, той стисна рамото на Фаун и се качи на покрива на „Завръщане“. Наведе глава и зашепна нещо на Бери. Тя го погледна стреснато, намръщи се, след това в очите ѝ се появи уважение.

– Не знам, патрулен. Можеш да пробваш.

Даг кимна и слезе на задната палуба.

– Бар, приближи лодката. Дватама с теб трябва да си поговорим за някои неща.

И подкани Бар с ръка да се приближи. Когато лодката му се удари в корпуса, Даг слезе, седна срещу него и се отгласна. Бар започна да гребе бавно, докато не се отдалечиха достатъчно, така че никой да не чува разговора им. Едва тогава остави греблото на коленете си. Даг се приведе към него и заговори.

Фаун се качи на покрива и застана до Ремо, Уит и Бери, без да откъсва очи от двамата мъже.

– Какво прави Даг? – попита Уит.

– Ами – започна Бери, – каза, че искал да поговори с момчето като патрулен с патрулен. След това сме щели да видим промяната.

Бар размахва ръце; Даг въртна глава. Личеше му, че е скептично настроен. След това отново се приведе напред, а Бар се отдръпна.

– Разговорът ми прилича повече на капитан с редови патрулен – отбеляза Фаун.

– Той бил ли е... а, да, Рейнтрий – започна Ремо. – Сигурно

известният Феърболт Кроу нямаше да даде на Даг командването, ако не е бил сигурен, че ще се справи.

– Феърболт беше съвсем сигурен – отвърна Фаун. – Даг е водил патрул и преди, докато е бил в Лутлия.

– В Лутлия ли? – възкликна Ремо. – Трудна провинция. Веднъж се запознах с двама патрулни от Лутлия, дойдоха със сала. Направо бяха страшни. – И погледна към Даг с ново уважение.

Бар май протестираше за нещо. Даг посочи куката си и заговори разпалено.

– Олеле – въздъхна Фаун. – Ако Даг е споменал нещо за Вълчи хребет, това момче е загазило повече, отколкото може да си представи.

– Вълчи хребет ли? – попита Ремо. – Онзи Вълчи хребет ли? Даг е бил там?

– Там е изгубил ръката си – обясни Уит и вдигна лявата си ръка. – Откъснал я е един от свирепите вълци, дето злината ги била създала, така каза. Не говори много за онова време. Само че изпрати кожата на татко като част от брачните дарове след сватбата. Огромна е като кожа на кон. Близнаците разправяха, че не била истинска, но ние с татко сме на друго мнение.

– Оцелели са шепа хора... чакай малко. Капитан на патрул на Вълчи хребет, така ли?

– Да. Точно затова не обича да говори по този въпрос – заяви Фаун. – Така че внимавай да не се изпуснеш. Оттогава не желае и да чуе повече да е капитан. Въпреки че е сразил злината.

– Отсъстващи богове – възкликна Ремо. Не откъсваше очи от двамата в малката лодка. Даг продължаваше да говори. През повечето време Бар мълчеше. Когато Даг сви юмрук, за да подчертае нещо особено важно, поне така реши Фаун, Бар сякаш се бе смалил. Седеше превит като някой просяк. Ако се отдръпнеше още малко, сигурно щеше да цопне във водата.

Устните на младежа бяха престанали да се движат. Само кимаше с глава, а от време на време я поклащаше. Накрая Даг се отпусна, а Бар стисна греблото и насочи лодката към „Завръщане“. Когато спряха, Даг остана седнал, подпрял ръка на коляното си. Чакаше. Бар погледна нагоре и прочисти гърлото си.

– Госпожице Клиъркрик – капитан Бери де – поправи се Бар, когато тя се намръщи зловещо. – Първо, извинявам се за онова, което направих онази сутрин. Истината е, че се опитвах да вгледа в същността ти убеждение да се ядосаш на Ремо и да го изриташ, така че той да се

върне с мен. Сбърках. Освен това нямам достатъчно си... – Забеляза как веждите на Даг помръднаха и каза нещо друго: – Просто допуснах голяма грешка.

Пое дъх и продължи:

– Извинявам се и на теб, Ремо. Първо, задето пробвах да настроя срещу теб капитан Бери, което бе несправедливо както към теб, така и към нея, и второ, задето се увлякох по онова лодкарско момиче в Пърл Бенд, въпреки че ти настояваше да се откажа, задето счупи ножа на баба си, докато се опитваше да ме измъкнеш от боя, заради тъпата шега с тенджерите, за която явно ще трябва да се извинявам, докато не победея. То май мога да продължа в този дух до края на седмицата, но наистина много се извинявам. – Вдигна очи и погледна Фаун. Беше готов да заплаче. „О, богове, Даг, няма нищо половинчато при теб. Знаех си аз, че...“

Ремо беше зяпнал приятеля си изумено.

– Извинявам се на всички на борда на „Завръщане“ – рече накрая Бар, – задето ви тормозех като истинска злина през последните няколко дни.

Прозвуча дълбокият глас на Даг:

– Предложението е следното. Капитан Бери, аз се застъпвам за Бар и гарантирам, че ще се държи прилично, ако му позволиш да остане на борда и да си плати превоза с работа. В замяна Бар ще се остави в ръцете ми, все едно съм му патрулен командир. Бар, ако си съгласен, можеш да се качиш на борда. В противен случай оставаш сам.

Бар погледна ширналата се река и въздъхна дълбоко.

– Съгласен съм, господине. – Вдигна поглед. – Съгласен съм, госпожо.

Бери стисна скептично устни.

– Нали разбираш, недорасъл патрулен, че ще останеш единствено заради Даг? Той си спечели уважението ми, докато ти си много далече от това, така че да знаеш, че него ще злепоставиш. Нямам представа как възнамеряваш да си платиш дълга, но по този въпрос се разбирайте двамата. Само че аз не съм длъжна да те търпя и ако още веднъж ми се замотаеш в краката, много ще патиш. Разбрахме ли се?

– Да, госпожо.

Тя погледна Даг и той кимна.

– Добре тогава. Можеш да се качиш.

Даг се качи на лодката, Бар отново подаде багажа си и двамата с Ремо качиха малката лодка на задната палуба и я вързаха. Скоро след

това седнаха да обядват. Бар се хранеше колебливо, но не остави нито хапка в чинията си. И направи добре, защото първата му задача беше да почисти и измие заедно с Ход, работа, с която той се зае, без да каже и дума. Не продума и когато седна зад греблата с Даг и Бо. На вечеря вече не приличаше на призрак и дори подхвърли няколко думи освен молбите някой да му подаде солта или хляба.

Вечерта, когато се сгуши до Даг, Фаун прошепна:

– Какво толкова каза на Бар в лодката? Виждала съм жаби, премазани от каруца, които са били в по-добра форма от него.

– Нека си остане между нас двамата, Искрице. Не си го слагай на сърцето. Бар е издръжлив. Трябваше да го посмачкам. Ако бях казал подобни неща на горкия Ремо, досега да се е нанизал на ножа си, но това само поразклати малко Бар.

– Да не си използвал убеждение?

– Не се наложи. Той си беше готов. Напомня ми как възпитават мулетата в Рейнтрий. Първо го прасваш между ушите с някое дърво, ама с всички сили. Така разбира за какво става въпрос. След това започваш.

– Искаш да кажеш, че този метод действа както при мулета, така и при патрулни.

– По-скоро при патрулни, които се държат като мулета. Не можеш да отречеш, че Бар е пропътувал двеста или триста мили, за да търси партньора си. Това момче е сбъркано в много отношения, но не можеш да го обвиниш, че е пораженец.

– А ти къде си се научил да се справяш с патрулни, които се държат като мулета?

Устните му потрепнаха до веждата ѝ.

– Наблюдавах собствения си патрулен капитан, докато бях млад. Ама много внимателно.

– Толкова внимателно, че да изпиташ на собствен гръб какво прави ли?

– Точно така.

Усмивката ѝ се отри в ключицата му.

– Муле толкова. Защо ли не се учудвам? А пък аз си мислех, че си приличал на младия Ремо.

– И Ремо, и Бар ми напомнят за мен самия. И ме карат да изпитвам огромно уважение към старите си патрулни капитани.

На следващия ден, поне според Фаун, Бар се представи като ценен

член на екипажа. И мускулите, и усетът му за същност помогнаха, а след като имаха допълнителен човек, работата вървеше по-леко, с изключение на задълженията в кухнята. Единствено Ход бе недоволен, че работата му на греблата е по-малко, но се успокои, когато на Бар бе възложено да мие чиниите на всяко трето хранене. Приятната атмосфера на „Завръщане“ започна да се връща.

Бери спря в голям крайречен град – за съвсем кратко, така че Бо нямаше време да хукне към първата кръчма, – и научи, че хората помнят лодката на баща ѝ от миналата есен. Намръщи се и се замисли. Не спираше да брои колко мили остават до мястото, където Грейс и Грей се сливаха; „Завръщане“ бе изминала повече от две трети от пътя от Трипойнт до мястото на сливането им. Имаше още време и възможности, но разстоянието намаляваше и Фаун усети, че напрежението на Бери нараства.

Даг помоли да спрат в още един салджийски лагер на Езерняци. Ре-мо остана на борда, Бар също. Даг се върна скоро и поклати глава.

– Прекалено са малки тези лагери по реката. Май е най-добре да изчакам някой лагер по-надолу по течението. Там ще имам по-добри шансове.

Докато бяха в Пърл Рифъл, Фаун си беше мислила, че Грейс е голяма река, но вече ѝ стана ясно, че е била много наивна. Реката бе станала значително по-широка и то не само заради дъждовете и покачването на нивото. Завоите бяха повече и удължаваха пътя, течението не вървеше само на запад и младата жена напълно обърка посоките, още повече че небето бе мрачно и сиво. Следобеда на следващия ден облаците се разкъсаха и слънцето се показа. Когато студеният вятър утихна, Фаун се качи на покрива и седна до Бери, за да наблюдава местността. Бреговете бяха станали по-сиви, водата проблясваше под слънчевите лъчи в тъмно металическо синьо.

Слънцето клонеше към залез, сенките се бяха издължили; след един завой видяха до брега познат кораб. Екипажът беше наклал огън. Щом видяха „Завръщане“, някои се надигнаха и помахаха, а капитан Уейн изтича в задната част на „Костенурката“ и се провикна:

– Здравсти, капитан Бери! Какво ще кажеш да ви нахраним с овнешко, а ти да ни посвириш?

Бери се ухили и се обърна към Фаун.

– Какво ще кажеш? Иска ли готвачката малко почивка?

Фаун погледна подозрително лодкарите, които се развикаха, щом чуха предложението на капитана си.

– Не знам. Безопасно ли е?

Досега Бери бе придружавана от баща си и големия си брат, които я бяха закриляли.

– О, да. На Уейн много му знае устата, но се държи прилично, стига и ти да се държиш прилично с него. Не че няма да се пробва. Теб едва ли ще те притеснява, нали си имаш Даг.

Точно така, имаше си Даг. Освен това с тях щяха да са Уит, Ремо, Ход, Бо и по всяка вероятност Бар, а също и Хоторн, за подкрепа. Фаун реши, че трябва да е смела като Бери.

– Съгласна съм.

Бери помахна с ръка.

– Момчета, осигурихте си музиката! – Изви руля, насочи „Завръщане“ към брега и спря до „Костенурката“. Гребците наскочаха, за да поемат подхвърлените въжета.

– Какво, с още Езерняци ли сте се сдобили? – попита капитан Уейн, когато новопристигналият екипаж се скупчи около огъня. – Бери, ти да не би да ги колекционираш?

– Може и така да се каже – отвърна тя. – Това са Ремо и Бар. Вече познавате Даг.

Уейн докосна шапката си за поздрав към Даг и веднага го помоли да се погрижи за един човек от екипажа му – бил си ударил крака. Даг отвърна на кимването и за момент сведе поглед. Никой не спомена и дума за пясъчния нанос, където бяха заседнали. Може би Уейн се опитваше да се извини, а Бери очевидно приемаше извинението.

– Я кажи, Уейн, ти да не би пак да си крал овце? – попита Бо и кимна към близкия огън, където двама от гребците въртяха на шиш един овен. Капки мазнина падаха в пламъците и димяха, носеше се примамлив аромат. Фаун усети как устата ѝ се пълни със слюнка. Уит се облиза.

Уейн пхна палци под тирантите си и се изпъчи.

– Сам знаеш, че фермерите ни ги дадоха. – Махна с ръка към шиша и към три уплашени овце, вързани зад лагера.

– Така беше, сам ни каза да ги вземем – обади се якият му помощник. – Примоли се и ние се съгласихме.

– Направо не е за вярване – измърмори Бери.

– Самата истина – извика възмутено Уейн. По лицето му плъзна хитра усмивка. – Да ти кажа, подминахме стадото и момчетата рекоха, че прясно месце ще им дойде добре за вечеря, но фермерът искаше много скъпо. Аз отказах и наредих никой да не краде овцете, все пак ние

сме над такива неща, та се обзаложих със Садлър на бъчва бира, че ще докарам овцете, а той вика, че не можело, което е все едно да покажеш червено на бик. Нали ме знаеш какъв съм.

Бери кимна и изви скептично русите си вежди, което, изглежда, поощри капитана.

– Та завързахме „Костенурката“ и с още две момчета дръпнахме овцете – да ти кажа, тежка работа е това да се примъкваш по калното пасище – и набутахме в устите на шестте най-бавни малко лют сос от червен пипер.

– Или най-кротките – измърмори Фаун, усетила накъде вървят нещата.

– Да ги бяхте видели как хукнаха, как започнаха да тръскаат глави. И като закапа оранжева слюнка...

Помощникът на Уейн, Садлър, продължи разказа през смях:

– И значи капитан Уейн отива в кошарата при фермера и му вика, че нещо не е наред с овцете, че са прихванали греймаутска чума, дето била силно заразна. Човекът направо се разтрепери, когато Уейн му разказа как надолу по Грей болестта покосявала цели стада само за седмица. Фермерът пита какво да прави и Уейн му разправя, че нямало лек, че трябва да зарови труповете във вар, на много мили от останалите. Човекът направо се разплака за овцете си, така че щом Уейн предложи да откараме болните, фермерът даже ни благодари. Та така.

– Да не забравиш, че ми дължиш буре бира! – напомни му Уейн и го плесна добродушно по гърба.

– Дадено – закашля се Садлър. – Ама си струваше да видиш облекчението на фермера, докато отвеждахме горките овце. А Уейн не излъга – овцете не оживяха. Или поне няма да оживеят де.

Гребците се разсмяха и дори Ремо и Бар се усмихнаха. Разказът свърши и всички се заеха с приготвянето на вечерята, за която бе предвидено и цяло буре бира, сложено на един пън. Даг отиде да се погрижи за човека с ранения крак. Фаун се намръщи.

– Какво ти става? – прошепна Уит.

– Можеха да са овцете на татко – измърмори тя.

– Едва ли татко щеше да се върже на тези приказки за греймаутска чума, Фаун. Той си познава овцете.

– Не е там работата. Фермерът може и да не е бил умен като татко, но съм сигурна, че се труди не по-малко от него. За мен подобни лъжи са равностойни на кражба. Постъпили са жестоко.

Димът се понесе към тях и Уит вдиша жадно.

– Вече не можем да спасим овцете, Фаун. Не бива да позволяваме смъртта им да е напразна. Не хаби нищо и не гледай чуждото, както би казала мама.

– Няма да ям! – заяви тя. – Според мен и ти не трябва да ядеш.

– Фаун! – възмути се той. – Не можем да мрънкаме и да развалим веселбата на хората. Тези гребци се скъсват от работа. За тях това е невинно развлечение. Също като пикник с малко песни.

– И фермерът се е скъсвал от работа. Сигурно работи повече и от гребците. Ти не би помислил да крадеш овце, нали?

– Не е това... о, мътните го взели. Недей да ядеш вкусното овнешко, след като така си решила, но не ми казвай какво да правя. – И той се отдалечи да се успокои с халба бира от запасите на „Костенурката“.

Фаун стисна зъби. Нямаше право да разваля веселбата. Още повече че това бе начинът на Уейн да се извини на капитана на „Завръщане“ за пясъчния нанос. Въпреки това реши да не докосва краденото овнешко. Ремо бе отишъл да помогне на Даг да излекува болния и тя се оттегли тихо на „Завръщане“, седна и впи поглед към лагера на брега. Слънцето залезе и огънят заблестя още по-ярък и примамлив.

Моряците станаха още по-шумни. Бо едва се държеше на крака, ухилен глупаво, въпреки че Ход, изглежда, се грижеше за него. Хоторн се хвалеше с миешото мече и номерата му. Бар и Ремо седяха един до друг край мъжа с превързан крак и не се държаха дръпнато като Езерняци. Уейн, Садлър и Уит бяха насядали около Бери. Фаун се запита какъв е смисълът да се дели от останалите, след като никоой не го забелязва. Поне един обаче усети липсата ѝ. Даг се върна на лодката и се качи на покрива при нея.

– Какво те притеснява, Искрице? Добре ли си? Мислех, че месечният ти цикъл вече мина.

– Мина. Просто не мога да спра да мисля за горкият фермер, когото Уейн е ограбил. Или излъгал, ако предпочиташ. Просто не е честно! – Погледна го с нескрито подозрение. – Ти ще ядеш ли от крадения овен?

– Ами... вече ядох.

– Да не си посмял да ме целуваш с тези мазни устни – нацупи се тя.

Той прочисти гърлото си.

– Дойдох да си взема дайретото и няколко кофи, по които да барабанят момчетата. Бери си настройва цигулката и ми обясни какво иска да правя.

– Ами, добре. – Даг отдавна не бе свирил край лагерния огън; тя знаеше, че това е било едно от удоволствията му като патрулен. Дайретото

не бе инструмент за соло. „Мътните да го вземат капитан Уейн.“

На брега, сред сенките, жално изблея неясно бяло петно. На Фаун й хрумна, че фермерът не е изгубил безвъзвратно всичките си овце. Тих удар в корпуса й напомни, че лодката на „Завръщане“ е спусната във водата, а не е на палубата, където я закрепваха при лошо време. Сама никога нямаше да може да я спусне. Дали щеше да успее да се справи с греблата? И то срещу течението?

Погледна Даг. Дали щеше да успее да го накара да й помогне? Май не. Понякога, като се изключеше онази история с рибата, той се държеше съвсем като възрастен и прекалено отговорен човек. Значи оставаше Уит, но той, изглежда, бе преминал към другия лагер. Сега обаче тя имаше причина да иска веселбата да продължи и бирата да се лее в изобилие. Не биваше да позволява нито един Езерняк или лодкар да остава с празна чаша.

– Не бих изпуснала музиката ти заради всички овни на света. – Усмихна се на Даг, който се развесели от промяната в настроението й. Тя дори му позволи да я целуне по челото със същите устни, за които се кълнеше, че не иска да усеща, а след това слезе от покрива.

Едва се стърпя да не заподскача след Даг.

Луната се бе вдигнала високо и хвърляше сребристи отблясъци в мъглата, която се виеше над реката. Бе тихо, сякаш древен магьосник бе изрекъл заклинание. Истинска нощ за романтика, въпреки че на влюбените щеше да им е най-уютно под топло одеяло. Бе оставила Даг да хърка завит. Вместо него обаче...

– Фаун, това е лудост – изсъска Уит.

– Повдигни твоя край, Уит.

– Някой ще ни чуе.

– Няма, ако млъкнеш и повдигнеш. Всички са пияни-заляни.

– Уейн ще побеснее.

– Аз вече съм бясна. Уит, ако не искаш да ми помогнеш да качим тъпите овце в лодката, не само ще кажа на Бери какви ги вършехте с момчетата на Роупър, докато бяхте с Танзи Мейепъл на тавана на Милърсън, но ще я събудя и ще й разкажа още сега.

– Беее – изблея обърканата овца, докато се плъзгаше в калта и камъните на брега.

– А ти млъквай веднага – прошепна гневно Фаун. – Вдигай, Уит!

Той изпъшка, напъгна се и последната овца бе качена при другите

две. Дванайсет крака трополяха по дъното на лодката. Кръгли жълти очи изпъкваха над дългите бели муцуни. Фаун се спусна да задържи едната, когато забеляза, че се опитва да се измъкне, и си намокри обувките.

– Да тръгваме – прошепна. – Нали няма да се опитат да скочат, докато сме във водата?

– Може и да опитат. Тогава руното им ще поеме вода и ще се удавят. Овцете са дори по-глупави от пилците.

– Уит, няма животно по-глупаво от пилето.

– И това е истина – съгласи се Уит. – Добре де, глупави са колкото пилетата.

Фаун се качи след Уит и едва сега забеляза, че краят на лодката е заседнал в калта. Слезе, за да я изтласка, и застина, когато чу изпълнен с удивление глас.

– Защо сте качили овцете в лодката?

Извъртя се и забеляза Бар в сенките.

– Ти защо не спиш? – изсъска тя.

– Спях, но станах да пикая. Добра им е бирата на тези момчета. Вие какво правите?

– Не е твоя работа. Върви да спиш.

Бар се почеса по брадичката и присви очи.

– Даг знае ли, че сте тук? – По изражението му пролича, че е отпуснал усета си за същност. – Не, той спи.

– Знам. Да не си посмял да го събудиш. Той има нужда от почивка.

– Фаун стъпи смело в калта и забута лодката. Тя се отдели от брега.

– Не искаш Даг да разбере какви ги вършиш. Става интересно – продължи Бар и ги последва.

– Връщаме откраднатите овце – обясни Уит. – Не ме гледай. Идеята не беше моя.

– Капитан Уейн няма ли да се ядоса?

– Не – отвърна Фаун. – Ще реши, че са прегризали въжетата и са избягали. Оставих краищата наъбени, олигавени в слюнка. – Избърса ръце в полата си и стисна греблото. За съжаление гласците на Уит бяха двойно по-силни от нейните и лодката се обърна към брега. Течението започна да ги изтласква назад. Бар вървеше успоредно с тях и внимаваше къде стъпва по камъните.

– Така никога няма да се оправите срещу течението – отбеляза той.

– Поне ще опитаме, така че не ни пречи. – Не че Бар им пречеше, просто приказките му я дразнеха.

Бар продължи да върви успоредно с тях. Пристъпваше съвсем бавно. Една от овцете избляя.

– Изобщо не напредвате – обади се отново Бар.

– Да пробваме по-навътре, Уит – предложи Фаун.

– Няма смисъл. Там течението е по-силно.

Беее. Беее.

– Даг жив ще ме одере, ако ви оставя да се удавите – заоплаква се Бар.

– Ами не му казвай – изсъска през зъби Фаун. Ръцете вече я боляха.

След малко Бар не издържа.

– Така не може. Дай на мен. Приближете се, за да взема греблото от Фаун.

– Не ни е притрябвала помощта ти – сопна се Фаун.

– Напротив – опъна се Уит и загреба отново. Колкото и да се мъчеше младата жена, все не успяваше да спре лодката да се върти.

– Чакай, тъпите овце ще се опитат да скочат.

– Дръж ги тогава. А ние с Бар ще гребем.

Фаун се предаде. Бар се качи и двамата с Уит отново отгласнаха лодката. Фаун се намести на седалката и избута една овца, притиснала се в полата ѝ. След малко вече бе доволна от напредъка срещу течението. Уит нямаше големи мускули, но бе заякнал благодарение на работата във фермата. Бе равностоен на широкоплещестия Бар.

Овцете не спираха да бляят. Една се опита да се самоубие, като скочи в реката, но Фаун се метна напред и я стисна за мазната вълна. Още една се опита да последва примера ѝ.

– Не можеш ли да успокоиш тези овце със същността си? – обърна се Фаун към Бар. – Даг го може.

– Не се занимавам с овце – отвърна презрително Бар.

– Само с капитани – засече го Уит и за известно време се възцари ледено мълчание. Покрай тях се плъзгаха гори, посребрени от лунната светлина.

– Ще ми излязат мехури – оплака се Уит. – Колко още остава?

– Търсим пасище, което стига чак до водата – обясни сестра му.

– Ами ако ги вкарват в кошара през нощта? – попита Уит. – Знаеш ли колко пасища има, дето стигат чак до водата? Минаваме покрай такива дни наред.

Фаун мълчеше.

– Ти имаш ли представа кое пасище търсим? – попита Бар.

– Ами... те...

– Фаун! – възмути се Уит. – Ами ако онази ферма се окаже на двайсет мили нагоре? Ами ако е повече? Уейн едва ли е спрял много близо от страх фермерът да не разбере, че е бил изигран.

– Нямам намерение да греба двайсет мили – започна да негодува Бар.

Заформяше се бунт. Спряха на първото пасище, което отговаряше на описанието, и Бар и Уит свалиха блеещия товар. Овцете направиха няколко крачки и се скупчиха една до друга, след което погледнаха неблагоприятно спасителите си. Уит задърпа Фаун към лодката и пое на долу по течението.

– Дано си намерят по-умен стопанин – измърмори тя.

– Овцете няма да се сетят да ни благодарят, че сме им спасили живота – заяви саркастично Уит, обърна се и им помахаша с ръка.

– Уит, те са просто овце – опита се да го вразуми Фаун. – Да не би да очакваш благодарност? Просто... ами постъпихме правилно.

– Също като... – започна Бар и бързо млъкна. Фаун го погледна позорително. – Ама страшно вонят. Кой ще почисти лодката?

– Няма да съм аз – побърза да отвърне Уит.

– Все някой трябва да я почисти – настоя Бар. – Не можем да оставим... доказателства.

– Аз ще я оправя – изсъска Фаун.

Прекрасната луна вече не ги радваше. Но поне видяха „Завръщане“ много скоро, тъй като се спускаха по течението.

– Благодаря ви и на двамата – рече рязко Фаун. – Въпреки че не оправихме напълно нещата, сега съм по-спокойна. Нямах да се справя без вашата помощ.

– Да не забравиш – подхвърли Уит.

– Двамата праведни, не бързайте да се радвате – предупреди ги Бар и кимна към „Завръщане“. Фаун проследи погледа му и застина на място, когато забеляза Даг – седеше с кръстосани крака на покрива и гледаше към тях.

– Ами сега? – ахна Уит.

– Уит, нямаш представа колко се радвам, че си тук – измърмори Бар. – Този път няма да има никакви недоразумения. – Погледна предпазливо Фаун.

Младата жена знаеше, че страхът му е напълно обоснован.

Щом стигнаха до лодката, Даг се спусна на задната палуба и хвана въжето, което му подаде Фаун.

Подоуши въздуха и попита сухо:

- Добре ли се разходихте?
- Ами да – отвърна предизвикателно Фаун.
- Уит, Бар... имате глуповатото изражение на овце.
- Не, само миришем на овце – опита се да се защити Уит.
- Не съм виновен аз – избърбори Бар.

Даг изви устни.

- Този път, Бар, ти вярвам.

Помогна им да се качат и върза внимателно лодката.

- Ще ни издадеш ли? – попита уплашено Уит.

- На кого? Овцете не бяха мои. – И добави: – Нито пък ваши.

Бар си отдъхна облекчено, а Даг поведе Фаун да си легне.

Едва се съдържа, докато зарови глава във възглавницата. Тогава се разсмя, а Фаун го сръчка.

- Престани!

Мина доста време, докато най-сетне престане.

„Завръщане“ отплава на зазоряване. Махмурлиите от „Бързата костенурка“ вече претърсваха гората, за да открият избягалите овце.

Гребците натискаха греблата колкото да насочват лодката по течението. Фаун направи силен чай и някъде по обед екипажът живна.

Отдясно се вля кафява река и течението ги понесе с нови сили.

– Това още не е Грей, нали? – обърна се Фаун към Бери, когато погледна през прозореца на кухнята и откри, че са много далече от брега.

– Не е – потвърди доволно Бери и отпи глътка чай. – Това е река Бьърграс. Минава през Рейнтрий чак до Фармърс Флатс. Вече изминахме три четвърти от пътя от Трипойнт до сливането на двете големи реки. В Рейнтрий миналата седмица сигурно е имало бури. Досега не бях виждала Бьърграс толкова придошла.

- По нея минават ли плавателни съдове?

– Разбира се. Чак до Фармърс Флатс, където е центърът на навигацията. Бьърграс е почти толкова натоварена, колкото и Грейс.

Фаун се припомни, че съсипаният от злината Грийнспринг се намираще на един от притоците в горната част на Бьърграс. Там бе и лагерът Боунмарш. Миналогодишната тежка кампания срещу злината бе проведена на север от големия град Фармърс Флатс. Съсипията не бе стигнала чак дотук. Даг може и да благодареше на отсъстващите богове, но Фаун знаеше, че всички благодарности трябва да са насочени към самия него.

След вливането на Беърграс на някои места Грейс бе преляла. Някои от по-малките островчета не се виждаха, единствено голи дървета стърчаха над водата, сякаш растяха в езеро. На места Фаун забеляза животни, хванати в капан сред клоните – опосуми и миешки мечки, две кафяви мечки, дори една дива котка. Подминаха глиган, който се опитваше да плува, и Бери едва успя да спре мъжете на борда да не се опитват да го убият. Край островите се бяха натрупали какви ли не наноси, някои се откъсваха и се понасяха по течението.

Привечер Бери изпрати двама от мъжете на греблата, за да изтласкат лодката на брега. Докато се опитваха да я завържат на тихо място, непосредствено след един завой, покрай тях мина странен плавателен съд – две свързани лодки. Екипажът очевидно се опитваше да ги управлява, но напълно безуспешно, тъй като те се въртяха, носени от течението.

Бо се провикна от задната палуба, за да им каже да спрат, преди да мръкне, но те или не го чува, или не го разбраха. Никой на „Завръщане“ не чу какво крещяха.

– Защо са направили така лодките? – попита любопитно Фаун.

– Сигурно са някакви глупави момчетии от Рейнтрий, които не знаят нищичко за реката и нямат работа по нея – отвърна Бо и се изплю презрително през борда.

– Или за компания, или за да не се изгубят в тъмното. Така сигурно се чувстват по-сигурно в голямата река – отвърна замислено Уит. – Дори „Завръщане“ ми се струва малка.

– Сега разбираш ли защо не се чувстват по-сигурни? – отвърна Бери.

– Ясно! – извика развълнувано Фаун, без да откъсва поглед от отдалечаващите се лодки.

Бери се ухили.

– За теб не се и съмнявам. Чакай да видим какво ще каже Уит.

Уит присви очи в полумрака.

– Опитват се да плуват с двойно по-голямо тегло и двойно по-малко гребла.

Фаун закима окуражаващо.

– Точно така. – Бери се ухили. – От теб може и да излезе моряк.

Уит й се усмихна чаровно.

– Надявам се.

Тя също се усмихна. Не бе обичайната й студена усмивка, а топла и искрена. Тя поклати глава.

– Да не говорим, че са тръгнали късно вечерта. Ако си нямат Езерняк на борда, не постъпват много умно. – Тя се загледа след тях, очите ѝ бяха сиви в настъпващия мрак. Фаун я чу да мърмори: – Татко не е някой невеж фермер. Какво ли се е случило?

18.

На сутринта навлязоха в по-спокоен участък и Бери заведе Уит да му покаже как се управлява рулят. Вдъхновен от примера ѝ, Даг събра Езерняците на предната палуба, за да се упражняват в заслоняване. Подозираше, че двамата партньори са занемарили работата със същността, за да имат повече време да се обучават с лък, нож, меч и копие.

Даг се отпусна на пейката, Бар се облегна на кошарата на козата, а Ремо седна с кръстосани крака. Независимо дали бяха със затворени или отворени очи, те се редуваха да заслонят същността си, като по този начин не можеха да я използват, но поне никой не можеше да се докосва до тях. Не бе никак справедливо, но Бар се оказа с по-силна същност; затова пък Ремо бе по-упорит и усвояваше по-бързо.

– По-добре от това не можеш да се заслониш, а те пускат да патрулираш – обърна се Даг към Бар. – Ама Оспри сигурно има спешна нужда от патрули.

Бар размаха недоволно ръка.

– Когато се заслоня, съм сляп. Имам чувството, че отново ставам дете. Връщам се към времето, преди да се прояви усетът ми за същност.

– Всеки е уязвим по различен начин. Но след като не умеете да се заслоните напълно, няма начин да се приближите достатъчно до една злина, за да забие в нея ножа си. – „Ако изобщо имате нож“.

– Значи при сегашното състояние може да ме види. Те нали имат очи?

– Повечето имат. Не е там работата. Доброто заслоняване може да устои на опитите да бъде разкъсана същността ви, ако са направени от млада, неузряла още злина. Само на това можете да се надявате. – На Даг му хрумна, че това може да се окаже друго приложение за слабата му способност да разкъсва същности – да обучава млади патрулни как да устояват на атаките на злините. Много се изкушаваше да пробва, само че бе сигурен, че така ще уплаши младежите, а след това щеше да се наложи да дава обяснения. Поне сега знаеше, че патрулен, който може да устои на злина, може да устои и на Даг със същата лекота, с която опитен боец отбива ударите. „Ако изобщо усети приближаването на удара.“

„Това обаче не важи за фермерите.“

Прехапа устни и отблъсна тревожната мисъл за по-късно.

– Независимо дали ти си патрулният, който забива ножа, или не, колкото по-добре си заслонен, толкова по-голям шанс имаш да не прекараш цяла седмица в повръщане, след като си бил изложен на влиянието на злината.

Ремо го наблюдаваше.

– На теб случвало ли ти се е?

– При мен продължи почти две – призна Даг. – След това започнах да правя упражненията за развиване на същността по-сериозно. Хайде пак. Мой ред е да се заслоня. Вие двамата затворете очи, но разкрийте същностите си и ме наблюдавайте.

Даг се заслони и остана да наблюдава как двамата послушно стисват очи. Надигна се бавно от мястото си.

Бар се ухили.

– Хей, къде се дяна?

– Тук съм – прошепна той в ухото му.

Момчето трепна и се дръпна.

– Леле! Не прави така.

– Така трябва да се приближиш до злината. Трябва да усвоите всичко.

– Чувал съм, че въпреки това развита злина може да разкъса същността ти – обади се Ремо.

– Сблъсквал съм се само с две толкова силни през четирийсетте години, откакто съм патрулен. Не видях злината на Вълчи хребет отблизо, чух за нея от оцелели. Те ми разказаха как са нападнали леговището ѝ. Със злината в Рейнтрий се сблъсках лице в лице. Тя успешно проби защитата на един от хората ми, майстор в заслоняването. Все едно че изкорми пъстърва.

– Как се поваля толкова силна злина? – попита Ремо.

– Като ѝ се нахвърлят всички. Нападат я всички патрулни с много ножове и с надеждата да я покосят. На Вълчи хребет се получи, получи се и в Рейнтрий. – След кратко мълчание продължи: – Говоря за добре заслонени патрулни. Така че хайде да пробваме отново.

След още няколко опита Бар попита:

– Значи, ако не се науча да се заслонявам по-добре, никога няма да ме изберат за такова самоубийствено нападение?

– В Лутлия ще те оставим за стръв – отвърна Даг.

Ремо се изкиска. Бар се нацупи.

– Хайде пак – нареди Даг. Интересното бе, че Бар ставаше по-добър, но имаше потенциал. Същността на Ремо започваше да трепка,

което означаваше, че е изморен. Бе време да си починат.

– Достатъчно за днес – каза Даг и се отпусна на пейката. – Отсега нататък всеки ден ще се упражняваме по един час.

Бар се протегна и изпъна рамене.

– А пък аз си мислех, че има някаква полза да избягаш от къщи.

– Зависи на какво се натъкнеш – отвърна Даг. – Ако попаднем на речна злина, ще бъдеш ли подготвен?

– Не – отвърна с горчивина Ремо. – Никой от нас няма зареден нож.

– В такъв случай задачата ти е да оцелееш и да тичаш да доведеш помощ от съседния лагер. Кой е той?

– Мътните го взели! Та аз изобщо нямам представа къде се намираме.

– Ама ни накара да запомним местата на всички лагери в Олеана – обясни Ремо.

– Това е добре – каза Даг. – Жалко, че вече не сте в Рейнтрий. – След това изброи местонахожденията и имената на всички лагери от Трипойнт до мястото, където реките се сливаха, и ги накара да ги повторят, първо поотделно, след това едновременно. Надяваше се хоровото повторение да им помогне да запомнят по-добре.

Хладното утро започваше постепенно да се затопля, въпреки че слънцето все още не бе успяло да пробие навъсените облаци. А падаше гъста мъгла.

– Ще ти бъда много задължена, ако ми отпуснеш за няколко минути един от двамата патрулни за лоцман – каза Бери. – Изглежда, попаднахме в типичната за долината на Грейс мъгла и не ми се иска да се набутам в някое пасище, както беше в разказа на Бо. „Завръщане“ едва ли ще има приличен вид на релси.

– Аз ще се кача – отвърна Даг. – Имам нужда да се пораздвижа.

И се качи при Бери и Уит на покрива. Бо и Ход слязоха долу, за да се постопят пред огнището.

– Доколкото си спомням – започна Бери, – след завоя имаше голям остров и не ми се иска да попаднем от погрешната страна.

– Десния или левия ръкав трябва да хванем?

– Десния.

– Дадено, капитане. – Даг плавно изви руля. Мъглата около тях се сгъсти, превърна се в капки по дрехата му от еленова кожа. Наскоро Фаун я бе подплатила, за да му е по-топло през есента. Носеха се по течението към завоя. Даг протегна усета си за същност цяла миля напред, откри мястото, където течението се разделяше от двете страни на

острова, и внезапно каза:

– На острова има някой.

– Не е възможно – отвърна Бери и присви очи напред. Видимостта бе съвсем намаляла. – Както е придошла реката, островът е под три, може би дори четири стъпки вода.

– Значи затова хората там не са много весели. – Даг се разтвори, доколкото му бе възможно, и се опита да не обръща внимание на шумните незаслонени същности около себе си. – Седем души са. Мътните ги взели, нищо чудно да се окажат същите лодкари от Рейнтрий, които ни подминаха снощи. – След малко добави: – Има и мечка. Всички до един са се спасили от наводнението, като са се качили на дърветата!

– Едва ли на онзи при мечката му е много весело – обади се Уит.

– Мечката е на друго дърво... Няма и следа от лодката им. Не е вързана на миля поне. Според мен, капитане, тези хора са закъсали. Поне една от същностите е ранена.

– Бо! – изрева Бери. – Ход! Патрулните, идвайте веднага! Трябва да пуснем малката лодка във водата, преди да се отдалечим прекалено много.

Всички се събраха на задната палуба и Бери обясни положението. Решиха да спуснат на вода и тяхната лодка, и лодката на Бар, за да вземат всички с едно отиване до острова. Освен това така можеха да си помагат, ако се случеше нещо непредвидено, обясни Даг. Той щеше да остане на „Завръщане“, за да я насочи в правилния ръкав. Уит и Ремо се качиха в лодката на „Завръщане“, а Бар в своята.

– Сигурен ли си за тези хора, Даг? – провикна се Ремо, когато бяха готови да се оттласнат.

– Да. На половин миля надолу са.

– Да, усетих ги! – каза Бар. – Следвай ме, Ремо! Ще е също като едно време. – Лодката се стрелна напред, греблото се мяташе ту от едната, ту от другата страна.

Ремо изсумтя, но го последва послушно. Гласът на Уит се понесе в мъглата:

– Поне е по-забавно е от превозването на овце.

– Овце ли? – попита Бери.

Даг само поклати глава.

Минутите се изнизваха бавно. „Завръщане“ се плъзгаше по течението. Брегът не се виждаше и имаха чувството, че са попаднали в обвито в мъгла пристанище. Ако се блъснаха в някой дънер или канара, илюзията щеше бързо да се разсее, помисли Даг. Затова бе напрегнат, насочил

цялото си внимание напред.

– Езерняците нали ще успеят да ни намерят? – попита Бери.

– Нали затова качихме по един във всяка лодка – увери я Даг. – Вече стигнаха на острова. Браво на Бар! Спря точно между дърветата.

– Дано течението не го повлече. Може да се случи за миг.

– Патрулните от Пърл Рифъл знаят всички номера на реката – успокои я Даг. – Ще се справят много по-добре от мен. А пък тесните лодки плават дори когато са пълни с вода. Имат въздушни възглавници на носа и кърмата, измазани с катран и запечатани.

– Това значи бил номерът! Чудех се как го правят. – След кратко мълчание добави: – Мислехме, че е някаква магия.

Мина почти час, докато лодката на Бар се появи от мъглата. Двама мокри премръзнали непознати се бяха стгушили в средата, стиснали здраво седалките, трети седеше на кърмата и помагаше на Бар. Бо и Ход им подадоха ръце, за да се качат на борда. Единият едва не преобърна лодката, но Бар успя да запази равновесие.

– Ей! – провикна се онзи с греблото, изправи се и смъкна безформената си филцова шапка, която всъщност отдавна не ставаше за носене. Беше слаб и жилав, небръснат, бос, пръстите на краката му посинели от студ. – Да знаете колкото ви се зарадвахме! Ударихме се в острова снощи, беше вече тъмно, а течението отнесе лодките ни.

Бо се наведе над руля и закима.

– Сигурно. Как иначе.

Фаун, застанала край задния люк, наблюдаваше ококорено непознатия.

Тъкмо бяха изтеглили лодката, когато от мъглата се показа другата, с Ремо. Езернякът и Уит гребяха с всички сили. Лодката газеше дълбоко заради четиримата спасени мъже. Единият не само бе останал без обувки, ами нямаше и риза. Раменете му бяха изподрани, на места дори висеше кожа. Той вдигна копие за лов на мечки, най-невероятната вещ, която човек би задържал, когато лодката му се обърне. Изпъшка, докато се качваше, подпомогнат от нетърпеливите си другари, но когато се изправи на борда, подпрян на копието, се усмихна ведро. Беше сравнително висок за фермер, с черна коса, провиснала по врата и над искрящите кафяви очи.

– Това е капитанът ни, Форд Чикори – обясни гребецът.

– Аз съм капитан Бери, лодката е моя, казва се „Завръщане“ – обясни Бери и перна един непокорен кичур, паднал над очите ѝ. – Добре дошли на борда.

Раненият лодкар я погледна с огромна благодарност.

– Госпожо, честно да ти кажа, твоите хора ни измъкнаха от големи неприятности! Цяла вечер крещяхме от дърветата, а водата се покачваше. Накрая прегракнахме и вече нямахме сили да викаме, но добре, че вие ни чухте.

– Благодарни на Езерняка. – Бери кимна към Даг. – Той ви усети. Иначе в тази мъгла щяхме да ви подминем.

– Дори да ви бяхме чули, щяхме да си помислим, че сте призраци, които се опитват да ни примамят – обади се Ход.

Раненият погледна стреснато Даг, след това премести развеселен поглед към Хоторн и разроши косата му.

– Сигурно.

– Прекалено много страхотии се разправят – обясни Бери и перна Хоторн по главата. – Върви да помогнеш на Фаун. – Обърна се към екипажа. – Искам поне един от вас, патрулните, на покрива при Бо. – И двамата се качиха. – Бо – провикна се Бери след тях, – този път, ако Ремо ти каже, че отпред има пясъчен нанос или канара, послушай го.

Екипажът покани всички спасени в каютата. Даг влезе след тях и се замисли къде ли са оставени лековете. В кухнята бе топло, Фаун бе направила чай и бе опържила картофи с лук и бекон, полети с масло. На масата имаше и кошница ябълки. Имаше и топла вода, за да се измият. Всички одеяла и кърпи на лодката бяха овесени да се топят пред огнището. Изтошените мъже посегнаха към тях с нескрито удоволствие. Тъй като нямаше достатъчно сухи дрехи, бяха благодарни и на затоплените одеяла.

Гореща вода, сапун и медицинските пособия на Даг бяха сложени пред огнището. Очевидно всички очакваха да се погрижи за ранените – той всъщност нямаше нищо против. Повечето бяха с порязвания и ожулвания и той накара Ход да ги измие с топла вода и сапун. Уит помогна с превръзките, след като Даг му обясни какво да прави. Капитанът на лодкарите бе пострадал най-тежко, затова Даг го настани на един стол пред огъня и нареди на Фаун да му почисти раните.

– Какво ти се е случило, за бога! – попита Фаун, докато промиваше ожулените и изподрани места. – Да не би мечката да те е нападнала?

Човекът ѝ се усмихна, въпреки че от време на време се мръщеше, когато тя докосваше някоя от раните.

– Не, госпожице, не е това.

– Защо не доведохте и мечката? – обърна се Хоторн към Уит. И двамата наблюдаваха Фаун.

– Не беше малко мече, Хоторн – отвърна нетърпеливо Уит. – Щеше да преобърне лодката, ако преди това не ни изядеше.

Капитан Чикори обясни мило на Хоторн:

– Мечките могат да плуват, когато се наложи. Когато й омръзне да клечи на дървото, ще се махне оттам. – След това прошепна на Фаун: – Момчето ми е на същата възраст, има си и по-малко братче, което измисля какви ли не лудории. Мира нямаме. – Заговори по-високо. – Вижте сега какво стана... ох...

– Извинявай – намръщи се Фаун и сгъна парцала, за да попие кръвта, която сълзеше от поредната почистена рана.

– Продължавай, госпожице, знам, че го правиш за мое добро. Стана така, че когато стигнахме Грейс, нямахме достатъчно хора, защото трима се уплашиха от широката река и избягаха с малката ни лодка. Затова вързахме лодките заедно, но сега вече знам, че не е било много разумно, защото двете заедно не ни слушаха. Почти се бяхме отказали и се оставихме на течението. Решихме, че така ще успеем да се оправим до най-близкото пристанище, а оттам да наемем истински лоцман, който да ни отведе надолу по реката.

– Някой от вас плавал ли е досега? – попита Бери.

– Досега не бяхме. Някои от хората ми веднъж или два пъти са работили в горната част на Беърграс, но за мен лично лодките са непознати. Аз съм ловец – мечки, глигани, а пък госпожата си гледа градината. Не ме бива във фермерската работа. Пробвал съм. Растенията не виреят в ръцете на мъж, затова си казах, че в лова повече ме бива. – Отпи голяма глътка чай и продължи: – Та седях си аз пред огъня снощи и си представях как ловя мечки на твърда земя, където човек поне знае в каква посока се е отправил, и изведнъж хората ми дотичаха и се развикаха. И се ударихме в наноса. Прас! Веднага разбрах, че течението ни повлича и обръща, защото подът стана на таван. Хукнах към люка в средата на покрива, но водата нахлуваше като водопад. Единственият друг отвор беше прозорчето отстрани, от което редовно капеше вода, преди да свържем лодките.

Бери погледна предния и заден изход от каютата и двата големи прозореца.

– Ясно. Момчета, да не би сами да сте си правили лодките?

– Не точно. Купих ги от една вдовица. Мъжът ѝ се споминал през лятото, когато се появила морящата твар на север от Рейнтрий. Така щеше да си помогне малко. Той беше един от моите хора. – Отпи нова глътка чай. – Та пробвам аз прозореца, но той се оказа тесен, за да мина.

Водата продължаваше да нахлува и беше ясно, че ако не се измъкна, ще се удавя, а баща ми открай време разправяше, че ще намеря смъртта си на бесилото, затова си взех копието, изкарах ръце навън и викнах на Мечкогон и момчетата да теглят с всички сили, иначе да ме отпишат.

Мъжът със смачканата шапка – Даг реши, че Мечкогон е прякор – закима.

– Дърпахме и теглехме, ама лодката не го пускаше. Единствената ми мисъл беше, че не мога да ида при жена ти и да ѝ обяснявам как си се удавил... Тя и без това беше против това пътуване – обясни той на Фаун, която кимаше с разбиране.

– Та люкът съдра ризата и ми смъкна кожата като на заек, но поне се измъкнах! – Чикори се ухили на хората си и те също му отвърнаха с усмивки, въпреки че бяха изтощени. – Метнахме се на наноса, преди втората лодка да се забие в първата, и цяла нощ се държахме за борда като мокри опосуми, но после корпусът взе да се откъртва. И значи ние заплувахме и попаднахме на дърветата встрани, бяха се килнали малко, но поне не мърдаха. Сигурно трябваше да съм нещастен, след като изгубих и двете си лодки, да не говорим, че останах и без дрехи, и без кожа, но се чувствах чудесно на онова дърво. От време на време ме напушваше смях. Просто не успях да се съдържа. Беше ми толкова хубаво, че дишам въздух, че дробовете ми не са пълни с речна вода.

– То не се знае – намеси се Бери. – Ако не са били на парчета, когато са потънали, понякога течението ги повлича и надолу по реката могат да ги извадят. Какъв товар карахте?

– Дъги за бъчви и чембери, мечи и свински кожи. Меча мас. За дъгите не ми е мъчно, но за другите неща много ме е яд. Не бяха малко кожите, а и не се добиват лесно. – Той погледна подпряното си в един гъл копие.

– Чемберите вече не стават за нищо, а и кожите също, но зависи колко време са престояли във водата, така че, ако ги изсушиш, повечето се оправят и не плесенясват. Някои от дъгите може и да оцелеят, ако са здрави.

Чикори се зарадва, но партньорът му, Мечкогон не бе толкова доволен.

Фаун довърши с миенето и подсушаването на раните и смени мястото си с Даг, който се наведе, за да огледа раните внимателно и да ги опипа с усета си за същност. След малко обясни:

– Доста ожулени и натъртени места имаш, имаш изкълчени стави, разтегнати, но нищо изметнато или счупено. Снощи ти е текло доста

кръв, нали?

– Направо не беше за гледане – потвърди Мечкогон. – Бях готов да му фрасна един, задето се хили, когато изглежда по този начин.

– Кръвта е спряла сама. – Даг се съсредоточи със същността си над раните. – Порязванията са прекалено неравни, освен това са повърхностни, така че няма смисъл да ги зашивам. – Докосна ивица кожа, поколеба се дали да я отреже с нож или ножица, след това просто прекъсна същността ѝ. Кожата падна в ръката му и той я хвърли в огъня. – Заболя ли те?

– Кое? – попита Чикори и се опита да извие глава през рамо.

Даг усещаше същността на малкото парченце съвсем различно от комар или зрънце овес. Справи се по същия начин и с другите две провиснали парчета кожа. Стараеше се да ги прекъсне, без да засегне раната, за да не потече отново кръв. Кръв нямаше. „Най-добре да спреш и да помислиш над тази работа.“

– Да знаеш, че ще ти останат белези.

Чикори изсумтя с пълно презрение.

– Случвали са ми се и по-лоши неща.

Даг не се усъмни в думите му.

– Ако ми разрешиш, ще използвам малко Езерняшко подсилване за най-дълбоките рани, за да се пребориш с инфекцията, която е най-голямата заплаха в момента. След това Фаун ще те намаже с мехлем и ще те превърже, за да не сълзят раните, когато мърдаш. След няколко дни чистата риза ще е напълно достатъчна, за да ги предпазва, докато заздравеят напълно.

Чикори изви подигравателно вежди.

– Ако имах риза, щях да я изпера, ако имах кофа. И сапун. – Поколеба се. – Какво каза, че ще ми правиш?

Фаун преведе.

– Малко Езерняшко магическо лечение.

– Я! – ахна Чикори, впечатлен и стреснат. – Това е нещо ново. Ами, добре... – Обърна се подозрително към Даг, докато той докосваше същността му, но щом усети как болката намалява, зяпна удивено. – Бре! Странна работа. Досега нито един Езерняк не ми е предлагал такова нещо!

– Имам намерение да стана лечител на фермерите – обясни Даг. – Досега никой не е правил подобно нещо.

– Странно място е тази широка река – въздъхна Чикори.

Разбраха се да оставят мъжете в града, до който щяха да стигнат

след два дни. Там Чикори се надяваше да открие стар приятел, който да им даде обувки и достатъчно запаси, за да поемат пеша към къщи. Междувременно Бери започна да се оглежда за лодките им. Изтощените мъже заспаха където бяха седнали и се събудиха едва когато екипажът върза „Завръщане“ за през нощта. Преместиха се, за да може Фаун да започне да приготвя вечерята.

Даг не бе сигурен дали иска да наметне пелерината си около Фаун, или да я притисне до себе си, докато са заобиколени от толкова много непознати фермери. Кой кого трябваше да защитава? Тъй като в каютата на „Завръщане“ се бяха събрали петнайсет души, за уединение и лични разговори и дума не можеше да става.

Даг бързо научи, че екипажът на Чикори се състои предимно от негови приятели и съседи от малко градче, разположено на приток в долната част на Бьърграс, южно от Фармърс Флатс, встрани от ужасиите, случили се през лятото. Когато научиха това, Даг и Фаун въздъхнаха облекчено – той тайно, а тя без да се крие. Чикори си бе спечелил титлата „капитан“, понеже бе събрал отряд доброволци веднага щом бедите започнали, тоест когато злината била набрала достатъчно сили, за да отвлеча и поробва фермерите от Рейнтрий и да ги изпраща да нападат други селища. Ремо и Бар се спогледаха, очевидно готови да се изсмеят на подобно начинание, но Даг слушаше внимателно разказа и разбираше, че този човек е достоен за уважение.

Форд Чикори се оказа великолепен разказвач. Не се перчеше като капитан Уейн, когато се поставяше в центъра на събитията, обикновено го правеше, за да пусне някоя шега, а през останалото време държеше слушателите си в захлас. След вечеря, доволен от вниманието, може би за да се отплати за гостоприемството, разказа случка с призраци. Ход и Хоторн го слушаха опулени, а останалите се преструваха, че не са особено впечатлени.

Всички изявиха желание да разкажат някоя и друга история и неусетно Чикори и екипажът му научиха накъде е тръгнала Бери, как Даг и Фаун са се оженили в Уест Блу, а също и за участието на Даг в ликвидирането на злината от Рейнтрий. Даг не им разказа по собствено желание, но Фаун, Уит и останалата част от екипажа на „Завръщане“ не се поколебаха, дори Бар и Ремо се включиха. За хората от Рейнтрий това, че пътуващият лечител Езерняк е и бивш патрулен капитан, беше доста стряскащо.

– Когато ходех на лов, съм попадал на стари леговища на моряци твари – каза Чикори и Даг се запита колко ли пъти ловецът е навлизал в

забранени територии. Е, сега не бе времето да го разпитва. – Сиви петна, пълно мъртвило е там. Не ми трябват разни надути патрулни, които да ми забраняват да не припарвам там.

Даг отпусна усета си за същност. Добър ловец като Чикори може и да притежаваше елементарно развит усет за същност, като леля Нати, ако някой Езерняк се бе намесил преди няколко поколения. Бе нелюбезно да разпитва, а и Чикори може и да не знаеше.

Капитанът продължи разказа си.

– Срещал съм ваши патрулни, натъквал съм се на ваши лагери, но никога не се е случвало да ме канят, по-скоро са ме приканвали да си продължа по пътя, но досега не бях виждал Езерняк да бяга.

– Бяха хукнали като зайци, когато стигнахме северно от Флатс – намеси се презрително един от екипажа.

– Повечето бяха деца и жени – поправи го Чикори.

– Злините ловят първо най-малките – обясни Даг. – Когато злината се размърда, Езерняците са се научили да отделят час по-скоро децата, а останалите – патрулните, които не са с отрядите, и здравите възрастни остават за ариергард. Очевидно не сте стигнали достатъчно на север, за да попаднете на ариергарда, иначе злината щеше да ви пороби и вас.

– Попаднахме на много от онези, глинените – обади се Мечкогон и лицето му потъмня. – И преди, и след като бяха загубили ума си. Грозна гледка са това глинените.

– Злината ги прави от животните, които хваща – обясни Фаун. – Използва същността. – И описа гротескните създания, с които се бе сблъскала в Боунмарш. Говореше просто и прямо и дори не съзнаваше, че разказът ѝ е по-интересен, отколкото историята с призраци на Чикори.

Даг не се изненада, когато разбра, че отрядът на Чикори се е разправил с глинените – благодарение на лова на мечки и преследването на глигани хората му бяха упорити и храбри. След малко Чикори навъсено отбеляза:

– Може и да бяха грозни създания, но повече ме притесняваха поробените фермери, които срещаме. Те не бяха съвсем безмозъчни. Трябва ти известно време, за да се усетиш, че не са наред, защото ходят и говорят, все едно имат някаква разумна цел, да не говорим, че приличат на останалите хора. Не можеш да разбереш кой е поробен, докато не ти наскочат, а тогава вече е твърде късно. – Той се намръщи към Даг. – Открихме, че ако ги заловим и ги откараме някъде на юг, идват на себе си. Открихме тази работа, когато спипахме един, дето искахме да го накараме да ни каже каквото има за казване. Отдалечихме се достатъчно и

той се разприказва. Не че успяхме да разберем кой знае какво, защото не спираше да плаче. След това се опитахме да хванем колкото е възможно повече, за да дойдат на себе си. Нито един от тях не пожела да се бие редом с нас обаче.

Даг изви вежди. Този човек наистина бе спечелил уважението му.

– Не знаех, че фермерите могат да се оправят. Виж ти. Това е много добре... Те буквално изсмукват силите на злината.

– Рискували сте – рече неодобрително Ремо. – Ако се бяхте приближили до злината, тя щеше да ви пороби и тогава силите ѝ щяха да укрепнат.

– По-добре така, отколкото да седим и да чакаме – отвърна напрегнато Чикори и погледна Даг. – Аз много не ги обичах Езерняците, а онези, които съм срещал, не криеха, че не искат да имат нищо общо с мен, но ще ви призная, че след миналото лято мразя злините много повече.

Темата бе интересна и Даг накара Фаун да опише събитията от Грийнспринг, защото той нямаше сили. Фаун и Уит успяха да обяснят какво е усетът за същност и как действат споделящите ножове. Бар и Ремо слушаха уплашени как двама фермери разкриват тайните на Езерняците. Чикори бе притихнал, слушаше внимателно.

Той бе нещо като кмет на селото – нищо че се оказа ужасен лодкар, – проявяваше инициатива, бе умен и бе успял да убеди приятели и близки да го последват, за да постигнат нещо добро. Думите му, както и същността му, дадоха на Даг материал за размисъл, когато двамата с Фаун си легнаха. Същността му, която бе поел при прекъсването, се вливаше в неговата със значително по-голяма лекота, отколкото същността на комара и зърната овес. Както и при злините, хората се оказаха най-лесната храна. „Нали Езерняците били канибали.“ Нито историите за призраци на Чикори, нито военните му истории бяха притеснили Даг, но когато Фаун се сгуши до него и заспа, той продължаваше да мисли.

Въпреки допълнителните пътници на борда „Завръщане“ не създаваше проблеми. Всичко си беше същото, забеляза Даг на следващата сутрин, когато пое смяната си. Ход бе на отсрещното гребло, а Уит на руля, неописуемо горд, че води лодката в правия участък. След малко Бери щеше да дойде, за да поеме задълженията си, тъй като следващият завой щеше да ги изведе на едно от най-проблемните места. Бери позволи на някои от лодкарите от Рейнтрий да седнат зад греблата, но двамата с Бо не ги изпускаха от поглед. Останалите нямаха нищо против да

помагат в кухнята, за да компенсират хаоса, който бяха предизвикали с появата си. Като се изключи неблагоприятното влияние, което усещаха единствено Езерняците с усета си за същност, компанията на спасените се оказа много приятна.

Откъм долината долитаха ледени пориви на вятъра, от време на време иззад сивите облаци надничаше слънце и хората се бяха скрили в къщите си, на топло около огнищата или в складовете. Докато Даг оглеждаше реката, двама мъже в малка лодка се отправиха към тях. Когато приближиха, по-възрастният се надигна на коляно, размаха шапка и викна:

– Привет!

– Привет! – отвърна весело Уит. – С какво можем да ви помогнем?

– Ние можем да ви помогнем. Последното наводнение съвсем е объркало теченията и Крукид Елбоу е станало кошмарно място! Готови сме да ви преведем.

Това бе обичайният начин, по който местните изкарваха по някоя и друга пара. Откакто Бери се отнасяше с пълно доверие към усета за същност на Езерняците, отказваше на местните, въпреки че ѝ бе приятно да научи клюките. Понякога на лодките имаше прясна храна и други стоки.

– Аз не съм капитан – отвърна Уит. – Колко искате?

– Десет медника до Елбоу. Двайсет до Рист.

Сумата не бе прекалено висока, след като това бе начинът да избегнат нежелани сблъсъци. Даг отвори същността си – досега се бе заслонил, за да се изолира от фермерското множество на „Завръщане“, – намръщи се и каза:

– Я! Странно. Единият е страшно омаян.

– От злина ли? – попита обзетият от паника Уит. Ход зяпаше любопитно.

– Не, не е бил докосван от злина. Напоследък е имал контакт с Езерняк. – Даг се съсредоточи, докато лодката приближаваше.

Омаяният се оказа мъж на средна възраст, опърпан, груб, типичен крайречен жител. Едва ли подобен човек би привлякъл и задържал интереса на любовница Езернячка. Може и да имаше други дарби, които не се виждаха, но същността му бе много ярка. Другият със сигурност привличаше женските погледи. Бе добре сложен, млад, с открито лице, чуплива кестенява коса, чист и спретнат. Той не бе омаян, но личаха признаци на стари травми. Наистина странно.

– Качете се на борда и говорете с капитана – провикна се Уит,

когато лодката се приближи. – Май не ни трябва лоцман, но имаме различни неща за продаване, стига да се интересувате.

Лодкарите се качиха и се огледаха с интерес. Даг едва сега се сети, че може и да са наблюдавали потенциалните си клиенти от близката скала.

– Капитане! – провикна се Ход през предния люк. – Още гости!

Бери подаде русата си глава отвътре, изпусна чашата чай, която държеше, и ахна.

Красивият младеж я гледаше с нещо като ужас.

– Олдър! – изписка Бери и се хвърли да го прегърне. Той обаче стоеше като пън. – Олдър! Олдър! – повтаряше радостно Бери, заровила лице в рамото му. – Жив си!

19.

Радостта на Бери сякаш зареди въздуха... но същността на Олдър потъмня от страх. Даг се нагласи така, че да му е удобно да наблюдава. Какво ставаше тук? Ход се ухили нервно. Уит остави греблото и застана до Даг, сериозен и любопитен.

– Хоторн, Бо! Фаун, излез! Открих Олдър! – провикна се Бери.

Олдър се опита да вдигне ръка, но я отпусна. Щом видя Хоторн, лицето му грейна. Момчето сигурно щеше да го прегърне, но Бери не го бе пустила, така че малкият заподскача около тях с радостни писъци. Фаун и Бо също излязоха, много по-спокойни от Хоторн. Любопитният Ремо надникна от задната палуба и се приближи, за да види какво става.

Приятелят на Олдър го забеляза и ахна:

– Олдър! На тази лодка има Езерняк! Трябва веднага да си тръгваме. Знаеш, че Крейн не позволява да се занимаваме с Езерняци.

Олдър огледа настъбралите се на покрива, пое си рязко дъх и каза:

– Не, Скинк, двама са. Подстрижката на високия ме заблуди.

Бери се усмихна.

– Всъщност са трима. Даг и Ремо са част от екипажа ми още от Пърл Рифъл, а Бар се включи по-късно. Много са кротки, няма защо да се страхувате от тях.

Олдър преглътна.

– Не че се страхувам, но... Значи няма да ви трябва лоцман.

– Не им трябва – обади се Скинк. – Тези хора нямат нужда от нас. Хайде, Олдър.

Олдър се обърна към приятеля си.

– Не, ти не разбираш. Това момиче... – той посочи Бери – ми е годеница. Беше. Все още е. От Клиъркрийк. Да не би да идваш чак от... не може да бъде! Ами да, разбира се, че идваш от Клиъркрийк. Няма откъде другаде. Не можем да... не сме за тази лодка, Скинк.

Скинк закима.

– Нали и аз това казах. Какво ще правим?

Хоторн ги прекъсна.

– Олдър, къде беше? Къде са татко и Бъкторн, къде е „Розата“? Къде са останалите от екипажа, които тръгнаха с вас?

Бери отстъпи от Олдър и възторгът ѝ започна да се стопява.

– Олдър, защо не се върна? Защо не писа, не изпрати известие по

някаго? Минаха единайсет месеца, откакто тръгнахте! Съсипах се от тревоги.

Устните на Олдър мърдаха трескаво. Той преглътна.

– Много се извинявам, Бери. „Розата“ потъна тук миналата зима, имаше буря. Единствено аз оцелях. Едни хора от – той погледна Скинк – от ловджийски лагер нагоре по Елбоу ме прибраха от брега. Бях полу-мъртъв. Останах на легло седмици наред – пневмония. Когато се оправих, от лодката нямаше и помен, само няколко греди бяха заседнали на един нанос. Реката беше отнесла останалото.

– Сигурен ли си? – попита нещастно Бери. – Може да са се спасили надолу по реката и да са решили, че си загинал. Не, те щяха да намерят начин да ми пратят известие. – Тя въздъхна дълбоко.

Изписаната на лицето на Хоторн надежда се стопи и Бери го притисна до себе си. Момчето трепереше.

– Недей, Хоторн. – Тя го прегърна. – Май знаехме още от самото начало. Защото татко и Бъкторн и... – тя се поколеба – нямаше да ни оставят да се чудим какво става, освен ако... – Избърса мокрите си очи. – Защо не ни прати вест, Олдър? Защо постъпи толкова жестоко с нас?

Олдър си пое дъх.

– Трябваша ми месеци, за да се вдигна, а после бях длъжник на хората от лагера за помощта им. Освен това мислех... Спуснах се надолу по реката, за да намеря подходяща екипировка, но хич не ми се искаше да се върна при теб с лошата новина. Искаше ми се поне да възстановя стойността на „Розата“ и да ти дам парите. Само че ми отне повече време, отколкото предполагах.

Ремо зашепна на Даг:

– Даг, той...

Даг вдигна ръка.

– Чакай, остави го да довърши. – Наблюдаваше внимателно двамата, разтворил същността си, доколкото можеше да издържи, а това в момента не бе много.

– Олдър, не те разбирам – извика Бери. – Как е възможно?! Та ти ме познаваш достатъчно добре! Как е възможно да си помислиш, че кесия с монети ще замени живота на близките ми или новината за злочестата им съдба?

– Съжалявам, Бери – повтори безпомощно Олдър и наведе глава. – Сбърках, сега вече го разбирам. Не съм и помислял, че може да тръгнеш да ме търсиш.

По лицето на Бо пробягнаха различни чувства, от неизказана радост

до потисната мъка. Накрая той просто посърна и захапа палеца си. Фаун бе излязла на палубата възторжена като Хоторн. Сега лицето ѝ бе същата маска на отчаяние като на приятелката ѝ. Стоеше до Бо, скръстила ръце, и слушаше внимателно всяка дума. Даг бе доволен, че за разлика от Бери, тя не приема казаното от Олдър за истина. Но пък Олдър не се бе клел на Фаун във вярност. Съпругата му се тревожеше заради Уит. „Умна е Искрицата ми, усетила е накъде духа вятърът.“

Бери се напрегна.

– Олдър, все някога трябва да ми кажеш истината, така че започвай веднага. Ако има друго момиче, ще трябва да изоставиш или едната, или другата, защото не можеш да имаш и двете. Ако тя се е грижила за теб, докато си бил болен, няма да я намразя... – Бери го погледна жално. Сякаш между тях имаше пропаст.

– Не е това – отвърна изненадано Олдър. – Няма друга жена, кълна се!

– Мътните го взели – прошепна Ремо, – това е първата истина, която изрича досега.

– Точно така – потвърди Даг. Много съжеляваше, че е така, защото в противен случай краят на трагедията щеше да настъпи по-бързо. Обърна се към Ремо. – Следи омаяния. Готов е да бяга. – Скинк отстъпваше към лодката. Ремо кимна и се плъзна тихо покрай клетката на пилетата. Скинк спря, но след това отново отстъпи, като въртеше очи към многолюдната палуба.

Бери наблюдаваше внимателно годеника си и реши – как точно, Даг нямаше представа – че той казва истината.

– Тогава тръгни с мен още сега! Ще продадем „Завръщане“ в Греймаут и ще си купим каквото ни е необходимо. Къщата в Клиъркрийк ни чака. – Гласът ѝ потрепна. – Приготвила съм я за нас двамата.

Олдър прокара ръка през косата си.

– Не мога да замина просто така, без да кажа и дума на хората, които ме спасиха.

– Не, разбира се! – съгласи се Бери. – Можем да спрем след завоя. Бих искала лично да им благодаря за грижите, които са положили. Или... – хрумна ѝ нова мисъл, – да не би да си задължнял? Имам пари, сигурно ще стигнат. Не са много, но са достатъчно, за да покрият разходите за болен човек. – Отново я проряза съмнение. – Да не би да си натрупал дългове на хазарт?

– Бери, те са груби хора. Нека сам да се оправя с тях, а ти потеглай. Аз... ще си събера нещата и ще те чакам на Рист.

Най-сетне Бо се намеси.

– Значи телата не са били изхвърлени и не е имало погребение?

Олдър поклати глава. Същността му трептеше бясно.

– Не е нужно да криеш заради мен – рече тихо Бери. – Знам какво може да причини реката.

Имаше ли право Даг да се меси? Погледна Фаун. Тя бе разтревожена за Бери, но още по-разтревожена заради Уит. След това погледна Бо и объркания Хоторн. Понякога самият Даг бе готов да излъже, за да спести на някого болката, но тук имаше нещо друго. „По-добре да разберем каква е истината, а болката ще отmine.“ Погледна сериозно Бери и каза:

– Олдър те лъже.

Тя се извърна преbledняла към него.

– За кое?

– За всичко.

Скинк се хвърли към парапета.

Ремо и Чикори, които бяха заобиколили каютата и следяха внимателно какво става, го пресрещнаха. Чикори пръв се добра до Скинк и не му позволи да скочи във водата. Рефлексите му на ловец бяха безупречни, но докато двамата с Ремо държаха непознатия, го обзеха съмнения.

– Ама и ние какви ги вършим, Езерняко? – провикна се той към Даг.

– Не съм сигурен, но този тип е омаян до ушите. Не знам кой го е направил, нито пък защо. Дали е нарочно, или случайно.

– Лоша работа – обади се Ход. – Можеш ли да го оправиш, Даг?

Какво ли щеше да стане, ако сложеше край на омайването на неприятния Скинк? Беше му неприятно само като си помисли какво е усещането, когато отпусне същността си, но омайването бе един вид болест. След като не можеше да остави окървавен човек със счупени кости, защо да отказва на този?

– Защо се опита да избягаш, Скинк? Няма да те нараня.

Скинк се заоглежда ужасен. После каза на Олдър:

– На Крейн тази работа никак няма да му хареса.

Същностите и на двамата пулсираха като неприятна миризма, но Олдър поне не изглеждаше уплашен, докато Даг се приближаваше към Скинк. „Ще го направя на своя отговорност.“ Вдигна лявата си ръка – не защото имаше нужда да докосне човека, а защото допирът му помагаше да се съсредоточи. С всеки път ставаше по-лесно. Едва се съдържа да не се отдръпне, когато тръпнещата същност на Скинк се вля в

неговата, но си наложи да я приеме.

Не бе сигурен какъв отклик да очаква, но Скинк се разхлипа, заплака и се срина на пода.

– Не, не, не! Не, не, не...

Чикори прехапа устни ужасен и напрегнат. „Ясно – помисли си Даг. – Капитанът е виждал подобно нещо и преди. Виждал съм го и аз.“

– Скинк, стегни се! – срязва го Олдър, после огледа зяпналия екипаж. – Извинявайте, много се извинявам. Така става, като пийне. Най-добре да го отведе в лагера...

Поотделно всяка от лъжите, изречени от Олдър досега, можеше да бъде приета, но се бяха насъбрали прекалено много. „Коя истина се опитва така отчаяно да прикрие?“ Това бе последният шанс на Даг да се оттегли, за да не разбере. Уви, не можеше да си позволи по-късно да съжалява за грешката си, ако това бе начинът да избегне някакво нещастие. „Удари най-слабата точка. Удари пръв.“

Пристъпи напред, стисна косата на Скинк, дръпна главата му назад и заговори с най-страшния си глас на патрулен капитан.

– Погледни ме. – Скинк вдигна поглед. Продължаваше да хлипа. – Какво правите тук?

– Речни бандити! – избъбри Скинк. – Пресрещаме идващите лодки и ако са подходящи, ги водим на Крейн и момчетата, за да ги оберат. О, богове!

– Какво? – извика Бери. – Какво означава това, Олдър? – Погледна ужасено годеника си.

– Той е пиян. В делириум е!

– Този – обади се замислено Чикори – ми напомня на фермерите, дето ги измъкнахме от лагера на морящата твар.

Даг едва се съдържа да не каже: „Нещата са вързани.“ Само че не искаше да привлече вниманието към този факт.

– Може, но това тук е проява на човешката алчност. – Дръпна отново главата на Скинк, за да не му позволи да се разхлипа пак. – Колко са бандитите? Къде са?

– Трийсет. Четирийсет. И Крейн, той е винаги там.

– Къде?

– В пещерата. Има една пещера зад Елбоу. На тринайсет мили след завоея. Така има достатъчно време да забележи лодките и да се подготви да...

„Пропя. Дръж го под напрежение.“

– Имало ли е някога злина в тази пещера?

– Какво?

– Моряща твар.

Скинк поклати глава.

– Тук няма морящи твари. Само Крейн, но и той е достатъчно лош. И братята Дръм. Преди да дойдат, Олдър беше дясната ръка на Крейн, но сега той ги харесва повече, а дори Олдър не е достатъчно откачен, та да ревнува от тях.

Даг отново разтърси Скинк и стисна рамото му, сякаш се опитваше да изцеди последните капки информация.

– Значи примамват лодките с предложение да станете лощмани. А после какво става? Крадете ценните неща ли? Какво става с екипажите?

– Моята лодка я спипаха по различен начин. Когато попаднах тук, пещерата все още си имаше кръчма. Водеше ни там, напиваше ни, вършеше си работата, докато бяхме пияни... освен онези, които Крейн пахеше за собствената си игра... Леле колко кръв! Ужас!

Даг с облекчение забеляза, че Бо и Бар са застанали от двете страни на Олдър. Бери бе отстъпила назад, лицето ѝ бе изопнато, студено. Фаун стисна ледената ѝ ръка, за да я подкрепи и да ѝ вдъхне увереност.

– Какво става с екипажите? – продължи да пита Даг.

– Избиваме ги, докато спят, или в гръб, стига да можем. Не можем да си позволим някой да избяга. Преследваме ония, които избягат. Крейн винаги успява да ги намери. Изгаря лодките или ги скрива в блокирания канал зад острова. И Бруър правеше така, но Крейн е по-изобретателен. Бруър измисли играта, но Крейн я доведе до успешен завършек.

– Ами телата?

– Хвърляхме ги в дефилето, докато Малкия Дръм не ни показа как да им разпорваме коремите и да ги пълним с камъни, а после да ги хвърляме в реката, за да не изплуват. По-бързо става, отколкото да ги погребваме. О, богове. Братята Дръм не винаги ги убиват бързо...

Дали това не стигаше? Май беше повече от достатъчно. Даг знаеше, че в момента са в опасност, но все още не бе научил някои неща. Каква беше тази игра? Би предпочел да изчака, за да не задава въпросите си пред Фаун, Бери, Хоторн и Ход, но реши да пробва още веднъж.

– Кой е Крейн?

– Езернякът. Нашият Езерняк.

Бар и Ремо веднага разбраха. Даг усети как се заслониха. Дали бе някакъв ренегат? Може би луд? Или пионка на някоя злина?

– Откъде се взе? – попита строго Даг.

– Не знам. Беше тук, когато дойдох. Някъде от Олеана сигурно.

– Той ли е сложил началото на бандата?

– Не! Нали ти казах – Бруър.

– А Бруър Езерняк ли е? – Едва ли, с това име.

– Не, разбира се! Преди аз да попадна тук, преди Олдър да се появи, Крейн е бил пътник, привлечен в кръчмата. Незнайно как е успял да убеди Бруър да не го убива, така станал дясната му ръка, а после... един ден Бруър изчезнал. Останал само Крейн. – Скинк се колебаеше. – Разправят, че единственото желание на Бруър било да стане приказно богат, но досега никой не е наясно какво иска Крейн.

– Той сам ли е?

– Не, трийсетина сме, понякога четирийсет, зависи.

– Има ли други Езерняци с него?

– А, сам е май.

– Къде е в момента, знаеш ли? – Не беше на миля разстояние, но в този момент му се стори, че една миля е нищожно разстояние между тази лудост и неговата Искрица.

Скинк поклати глава.

– Последно го видях в пещерата. – Олдър се сви вътрешно. Даг вдигна очи и го погледна студено.

Бери преглътна и се обърна към Даг.

– Питай го дали са пото... виждали „Трипойнт Стийл“?

– Онези надутите лодкари ли? – изсумтя Скинк. – Тук бяха миналата седмица. Крейн рече да си трайкаме и да ги пуснем да си заминават. Така и направихме.

Даг срещна погледа на Бери и я разбра. Не можеха да разчитат на никаква помощ. Въпреки това се замисли. Мъжете на „Завръщане“ бяха поне два пъти по-малко от бандитите, а по реката се спускаха нови лодки. Бандитите постъпваха умно, като избираха само най-богатите, а останалите пускаха да преминат, но дори така престъпленията им не можеха да останат незабелязани още дълго. Колко дълго трябваше да се подготвя „Завръщане“? „Да се подготвя за какво?“

Някои от лодкарите от Рейнтрий бяха поели работата на греблата да не би „Завръщане“ да заседне в някоя плитчина. Вече бяха доближили притока. Даг се обърна към Чикори и Мечкогон.

– Някога да сте преследвали бандити в Рейнтрий?

– Веднъж – призна Чикори и се почеса по главата. – Бяха двама обаче, не трийсет или четирийсет. Върнахме ги живи, за да ги съдим, но не останахме за обесването. Не обичам аз такъв лов, но тази работа

трябваше да се свърши.

– Май отново трябва да се заемем със същото – рече Даг. – На два пъти съм помагал да се ликвидират бандитски банди плюс една голяма и добре организирана в Гласфордж. Първото условие е да сте повече от противника. „Бързата костенурка“ скоро ще ни настигне, а ще дойдат и други лодки. Ако до довечера съберем достатъчно помощ, вие ще участвате ли?

Чикори погледна Мечкогон и той кимна.

– Защо не.

– Ако е възможно, нека фермерите сами да се оправят с другите фермери. С Езерняка ще се оправим ние, Езерняците – заяви Даг. Бар и Ремо се свиха, когато разбраха каква задача им е отредена, но въпреки това и двамата закимаха. – Въпросният Крейн сигурно е опасен и няма да можете да се преборите с него сами.

– Мен така ме устройва – заяви бавно Чикори. – Стига след това всички да бъдат предадени на един съд. – Погледна въпросително Даг.

– Ако е виновен дори за половината ужасии, за които разказа Скинк, няма да е никакъв проблем. Ще им бъде издадена присъда още преди да стигнат до съд.

Чикори кимна доволно.

– Когато искаш да готвиш заешка яхния, първо трябва да уловиш заека.

– Така е – съгласи се Даг.

След като завързаха „Завръщане“ в устието на притока, Фаун остана да наблюдава тревожно как Даг и неколцина от мъжете отвеждат затворниците на брега, за да продължат с разпита. Върнаха се след около час още по-мрачни отпреди, въпреки че не личеше Олдър и партньорът му да са подлагани на изтезания. Бо лично се погрижи да върже здраво ръцете на Олдър зад гърба му за една от подпорите на покрива. После се обърна към Даг.

– Да му запушим мръсната уста?

Даг само поклати глава, но предупреди Бери и Фаун:

– В никакъв случай не разхлабвайте въжетата. Ако иска да пикае, донесете му кофа. Ход да я държи.

Улови погледа на Бери и тя кимна едва доловимо. Оставаше да изчакаят подкрепленията.

Уит скоро даде сигнал и двамата с Бо се качиха в лодката на

бандитите, за да пресрещнат пристигащите. Деветимата гребци на току-що дошлата лодка бяха смаяни от чутото, но си отдъхнаха, когато разбраха, че им се е разминало. До един се съгласиха да участват в нападението срещу речните бандити.

„Бързата костенурка“ се появи по обед и Фаун забеляза, че на Даг вече му е по-спокойно. Всички от шумния екипаж бяха готови да участват. Водачите слязоха на брега, за да обмислят стратегията – Уейн и Садлър, Чикори, Мечкогон и Даг. Уейн твърдеше, че е най-добрият – заяви, че бил най-добрият пияч и скандалджия по кръчмите, и се провъзгласи за лидер, макар да бе очевидно, че Даг предпочита Чикори да води операцията. Най-сетне постигнаха единодушие.

Мъжете цял следобед почистваха и приготвиха оръжието си. Всички имаха ножове и тояги, някои и копия, но лъковете бяха значително по-малко, отколкото му се искаше на Даг. Уит щеше да е сред стрелците с лък.

– Трябва ли и Уит да ходи? – промърмори Фаун, когато двамата успяха да си откраднат миг насаме на задната палуба на „Завръщане“.

– Той сам пожела. Ще се почувства обиден, ако го оставим на лодките. А и без това нямам достатъчно стрелци с лък. – Отмести кичур коса от челото й. – Така поне ще е максимално далече от битката.

– Може и да си прав – примири се тя.

– Освен това предпочитам да не остава при Олдър.

Тя вдигна поглед.

– Даг! Колкото и да му се свива сърцето заради Бери, Уит не е убиец!

– Знам. Но Олдър така умее да си играе с думите, че няма да се усетиш как те е замотал. Ако убеди Бери... в каквото и да било, има реална опасност Уит също да бъде убеден да извърши някоя глупост единствено от криворазбрано благородство. – Поколеба се. – Утре сутрин ще ни се наложи да се превърнем в палачи, ако всичко мине по план. Бери ще се нуждае от цялата подкрепа, която си способна да й дадеш.

– Трябва ли и Олдър да бъде обесен? Той е бил омаян от Езерняка Крейн, нали? Виновен ли е, ако е бил принуден да действа? Ами Скинк? Ще е много трудно да се определи... на сутринта.

Даг мълча дълго, загледан към реката.

– Нямам намерение да повдигам този въпрос, ако никой от другите не се обади. Моля те, не го повдигай и ти. До един са виновни.

– Даг! – възкликна тя възмутено.

– Знам! Знам. – Той въздъхна. – Първо обаче трябва да хванем

бандитите. Трябва да действаме като един. След това ще мислим за останалото.

Тя стисна устни, без да крие съмнението си.

Той я прегърна, зарови лице в косата ѝ и зашепна:

– Когато напуснах патрула, си мислех, че тази работа е останала зад гърба ми, че мога да насоча усилията си към грижи за хората, не да ги убивам. – Сниши глас още повече. – Щом излекувам колкото съм убил, сметката ми ще излезе. Чак тогава мога да продължа напред.

– Така ли се прави?

– Не знам, Искрице. Поне така се надявам.

Тя го прегърна и вдигна лице към него.

– Не можеш ли поне да отомаяш Олдър, преди хората ти да тръгнат довчера? Ще е ужасно, ако Бери го види как рухва като онзи Скинк, но поне няма да е толкова опасен.

– Не мога да го отомая.

– Защо да не можеш? Нали се справи с другия? Не е като да даряваш част от същността си, където отдаваш толкова много, че ти самият рухваш. Да не би да е като парче пай, което изведнъж ти идва прекалено много?

– Не – отвърна той с нескрито неудоволствие. – Не мога да отомая Олдър, защото той не е омаян.

Последва мълчание.

– Виж ти – въздъхна най-сетне Фаун. „О, Богове! Горката Бери.“ – И кога смяташе да ѝ кажеш?

– Не знам. В момента проблемите са ме притиснали и едва ли ще взема най-доброто решение. Първо трябва да хванем бандитите. Най-важен е предводителят им, Крейн. Това мога да го кажа със сигурност. Всъщност май е единственото на този свят, в което съм сигурен.

Ето че отново бе започнал да мисли като патрулен. „Първо убийте злината. Всичко останало е за по-късно.“ Тя бе уверена, че е прав, но започваше да се страхува какво ще стане след това. Стисна раменете му.

– Тогава върви да спипаш бандитите.

Той я погледна и кимна отсечено.

Следобед пристигна още една лодка, но на нея имаше семейство. Бащата и големият син бяха готови да се включат, заедно с двама от гребците, за ужас на майката, която щеше да остане с четири малки деца и дядото. Никой не очакваше нови лодки след падането на мрака, когато разумните хора се отправяха към брега, но малко преди залез се показа още една, която едва не ги подмина. Екипажът очевидно бе от Силвър

Шоулс. Когато им разказаха за измамите, убийствата и опожаряването на лодките, всички изявиха желание да се включат. Оставаше само да похапнат, да съобщят всички необходими подробности, да пазят тишина и да не позволят на мъжете да се напият.

Даг нямаше много работа с оръжията си, тъй като щеше да отсъства часове, не седмици. Фаун си мислеше, че след като бе напуснал патрула, вече са приключили със сбогуванията по мръкнало. Нахлулите спомени я уплашиха. Тълпата моряци се събра на брега и тя се поуспокои, като видя колко са много. Даг изпрати Бар и Ремо с някои от ловците от Рейнтрий да разузнаят. Останалите тръгнаха по хълма, понесли няколко фенера – много по-шумни от Езерняшки патрул, но изпълнени с решителност.

За сън и дума не можеше да става. Фаун и Бери почнаха да приготвят превръзки и извадиха на масата всички лекарства на „Завръщане“, за да са готови, когато мъжете се върнат – най-вероятно някъде по изгрев, бе казал Даг. Фаун се надяваше да не се налага да съсипват новите лопати на Бери, като копаят гробове с тях, поне не за членове от техния екипаж. Знаеше, че е прекалено да се надяват да няма никакви жертви, но само така можеха да прогонят нощния мраз и страха си. Тъй като почти всички бяха тръгнали, лодките утихнаха.

Хоторн беше изчезнал някъде сред дърветата, сигурно за да поплаче насаме. Когато се върна, легна на койката си с гръб към тях. Най-сетне заспа и ръцете му се отпуснаха; миешото мече се измъкна от прегръдката му и отиде да се скрие в склада. Бо излезе, за да се поразходи покрай лодките и да поговори с другите лодкари, някои по-стари и от него. Ход, оставен за негов помощник и охрана на лодката, тръгна след него.

Задрямалият Олдър се събуди. Вече не изглеждаше красив, а напрегнат и много уморен. Фаун се запита дали често са го изпращали да подмамва лодките заради приветливото му лице и сладкодумието му. Очите му се стрелкаха насам-натам и току се спираха на Бери.

– Не можех да избягам – обади се той. – Нямах представа какво прави Крейн с дезертърите.

Бери го погледна, но не отговори. Фаун престана да се занимава с плетката и се запита дали ще ѝ се наложи да зашива кожа и човешка плът.

– И какво точно прави Крейн с предателите? – попита, тъй като Бери продължаваше да мълчи.

– Умен е, нямате представа колко е умен. Уби неколцина, които му

се противопоставиха, но ако някой поиска да напусне бандата, се преструва, че го пуска. Позволява му да си избере от плячката своя дял, най-леките и най-ценни неща, след това тайно го проследява. Няма начин да избягаш от усета му за същност. Прави засада, убива го и скрива плячката си. Хората в лагера дори не знаят. Няма начин да се измъкнеш жив.

Според Фаун това бе някакъв вид изкривена справедливост. Откри и доста несъответствия в разказа му. Запита се дали и Бери ги е забелязала.

– Ако не е тайна, ти как разбра? На мен ми се струва, че Крейн не е човек, който сам ще тръгне да организира засада и да копае гробове.

Олдър я погледна с неприкрита неприязън.

– И как изобщо са останали бандити? – продължи Фаун. – Да не би това да е планът на Крейн? Да остане последен?

– Непрекъснато прииждат разни хора. Като братята Дръм. Понякога набира новаци от пленените екипажи. Като Скинк.

И може би като Олдър. Фаун се зачуди струва ли си да го разпитва пред Бери как е попаднал в бандата. Може би не. Подозираше, че Бо вече се е досетил по време на предишния разпит. А пък утре сигурно щяха да хванат друг пленник, който да потвърди разказа на Олдър.

– Опитах се да ви спася – продължи Олдър и погледна с копнеж Бери. – Днес опитах всичко, което ми хрумна, за да ви накарам да продължите. Винаги съм се опитвал да спасявам колкото е възможно повече хора. Лодки със семейства, жени и деца ги пропусках.

Най-вероятно най-бедните лодки, предположи Фаун и попита:

– Ами лодките с жени?

Олдър се сви и измърмори:

– Тук не минават такива лодки.

Бери вдигна поглед към него.

Ако Крейн беше толкова умен, хитър и жесток, колкото твърдеше Олдър, сигурно оставяше жените да си въртят търговията, отрупваше ги с подаръци и се отървяваше от тях също като от дезертърите. В противен случай за доходната му работа щеше да се разчуе, а и Бери нямаше да пропуска лодките с жени, докато разпитваше по реката.

Олдър заговори нежно и убедително:

– Сега можем да заминем. Ще сме двамата. Когато те видях, все едно се събудих след едногодишен кошмар. Толкова се страхувах за теб – никога нямаше да позволя на Крейн да те хване. Не съм и предполагал, че точно ти ще ме спасиш. Слушай, знам някои от местата, на които Крейн е скрил плячката. Ако се измъкнем сега, докато останалите са

заети, можем да се върнем в Клиъркрийк богати и никога повече няма да ни се налага да се спускаме по реката. Не искам да я виждам повече тази река. Съсипа ме тя. Можем да забравим всичко това, все едно е било кошмар, и да продължим на чисто.

– Това ли си имал намерение да ми донесеш? – възкликна Бери и стисна юмруци. – Кесии с кървави пари?

Олдър поклати глава.

– Крейн ти дължи кръвнина за „Розата“, ако не за друго.

– Защо, след като е потънала в буря? – попита Фаун и изви вежди.

Олдър бе готов да я убие с поглед, но се овладя и продължи:

– За всичко е виновен онзи Езерняк магьосник. Той прави нещо с умовете на хората и ги омагьосва. Заличава доброто у хората – това е голямата му радост. Нали видя Скинк. Той е най-обикновен лодкар, с нищо не е по-различен от баща ти и гребците на „Розата“, преди Крейн да го хване и да го преобрази. Затова не успях да се измъкна. Господи, как го мразя този Крейн!

Това поне приличаше на истина. Бери вдигна поглед и за момент Фаун си помисли, че решимостта ѝ я е предала – или че просто зачервените ѝ очи са пълни със сълзи.

– Ако Крейн наистина те е омаял – обади се Фаун, – значи си омаян и в момента не е никак разумно да те пуснем, защото ще хукнеш обратно при него. Нищо не можеш да направиш, също както не си могъл да помогнеш и на хората.

Олдър се смълча. Да не би да се бе оплел в собствената си паяжина?

Най-сетне Бери заговори.

– Защото, ако не си омаян, просто не мога да си обясня защо не си избягал досега. На мен ми се струва, че ако един човек иска да избяга и не дава пет пари за съкровища, щеше да преплува през нощта, да се хване за някоя отломка и да се понесе надолу по реката. Имал си цяло лято. Щял си да се добереш до първия лагер или селце на Рист за ден, ден и нещо, да слезеш на брега за помощ и да предупредиш за ужасните неща, които се случват на Елбоу. Така е щяло да се свърши доста отдавна. А ти не си омаян. Така че, Олдър, кой от двата варианта избираш? Не е ли крайно време да решиш?

Олдър отвори уста и побърза да я затвори. Най-сетне реши.

– Езернякът ме е омагьосал. Напоследък дори не съм в състояние да мисля.

– В такъв случай не мога да те пусна, нали? – каза Бери и се

изправи. – Ела, Фаун. Тук няма да можем да спим. Да отидем на покрива. Поне въздухът там е по-чист.

– Така си е – кимна Фаун и я последва към задния люк в ледения мрак.

Нощното небе беше ясно, обсипано със звезди. Лунният сърп се бе издигнал над източния бряг. Седнаха с кръстосани крака на покрива и заоглеждаха ту черните скали, ту мътните светлини, които идваха от прозорците на лодките покрай брега. Водата блискаше в тишината. Фаун не чуваше нито викове, нито писъци, които да отбележат началото на битката, но до лагера в пещерата имаше три мили и едва ли щяха да чуят нещо изобщо.

– Олдър беше добър човек в Клиъркрийк – рече най-сетне Бери.

Фаун мълчеше.

– Реката наистина го е покварила.

Фаун най-сетне се реши да проговори.

– Може би никога досега не се е сблъсквал с подобни изкушения. – И след миг добави: – Дано и аз не се сблъскам.

– Дано – отвърна Бери. Нощта бе студена и не се чуваха песните на насекомите. Дъхът им излизаше на валма. Най-сетне Бери събра смелост. – Кажй, Олдър омаян ли е, или не? Даг какво каза?

Фаун преглътна. Едва ли щеше да има по-подходящ момент да каже на Бери истината.

– Не е.

Бери си пое рязко дъх.

– Сама се досетих, че сигурно е така. Иначе Даг щеше да го оправи, както разомагьоса Скинк. – От устните ѝ изскочи пара. – Не знам кое е по-лошото. Май нито единият, нито другият вариант.

– И аз – съгласи се Фаун.

– И не виждам изход от тази каша.

– И аз – повтори Фаун.

Сушиха се в тишината и зачакаха утрото или някакво известие, но скоро студът ги принуди да влязат в каютата.

20.

Даг подпря коляно на някакво повалено дърво и провери тетивата на лъка. Отвори се за момент, за да опипа обстановката, и изруга не за пръв път, че усетът му за същност не може да проникне на повече от една ръка разстояние в твърдата скала. Бар и двама от хората на Чикори се бяха настанили от другата страна на отвора на пещерата. Ремо и друг ловец от Рейнтрий се промъкваха към отвора горе, откъдето се процеждаше стоманеносив на светлината на луната дим. Ремо трябваше да се погрижи никой да не се измъкне оттам. Уит бе застанал до Даг и стискаше лъка си. Лицето му бе набраздено от сенките на голите клони, бледо и безизразно като луната. Този път нямаше и следа от обичайната му веселост.

Даг потисна гнева, предизвикан не само от жестокостта на бандитите, а и защото бе попаднал на тях сега, по средата на пътуването, което искаше да бъде сватбен подарък за Фаун. Веднъж тя вече бе тормозена от бандитите в Гласфордж и той се бе заклел, че никога повече няма да се докосне до подобен ужас. Но пък тази вечер тя не изглеждаше ужасена, просто бе напрегната и изпълнена с решителност. Този път щеше да се постарее да я опази от грозотата, стига да можеше. Опита се да не се замисля, че подходящите за зачеване дни започват, че в същността ѝ се е появила прекрасна искра, знакът, че трябва да прибягнат до по-различни техники в леглото. При това възможно по-далече от бандити и тям подобни. „Не се замисляй за опасността, патрулен, защото ще полудееш.“ Бе твърдо решен да не допусне нито един човек да избяга от пещерата, за да тормози Фаун, Бери или когото и да било друго. Прехапа безпомощно устна, тъй като не можеше да преброи целите, които се криеха зад стените.

И ето че се случи чудо на чудесата. Двете групи лодкари, едната водена от долната страна от Чикори, другата от горната от капитан Уейн, успяха да се приближат и да нападнат, преди пияният пазач да се събуди и да се развика. „Закъсна“, помисли доволно Даг. Отваряше за няколко секунди и бързо затваряше усета си за същност, като се опитваше да следи събитията и да блокира проблясъците от нараняванията на бандитите. Изглежда, заниманията му с лечителство го бяха направили почувствителен към такива... трепна, когато усети паренето на рана от нож, натъртено място от удар със сопа. Продължи да търси истинската

мишена.

Къде беше Крейн, мътните го взели? Сигурно бе заспал, точно както се бе надявал Даг, иначе лодкарите никога нямаше да успеят да се промъкнат толкова близо, без да ги забележат. Нито един от Езерняците от „Завръщане“ не бе докоснал същността си до неговата нито сега, нито преди.

Викове, удари и писъци ехтяха откъм отвора на пещерата, мярнаха се пламъците на факла и бясно размахан фенер. Един бандит се опита да се измъкне, но партньорът на Ремо го удари и го повали на земята. Ремо хлътна вътре и изчезна от погледа на Даг. Не успя да го улови и със същността си. Добре, така поне можеше да разчита на един свой човек, който да му помогне да се справи с ренегата. Постара се да потисне притеснението си от неопитността на Ремо, когато петима бандити се опитаха да си пробият път и да прегазят хората на Уейн, а след това да побягнат към Даг и Уит.

– Виждаш ли ги? – попита Даг, вдигна лъка си и го опъна.

– Да – отвърна Уит. Устата му бе пресъхнала. И двете стрели полетяха и поразиха целите си.

– Страхотен изстрел! – похвали го Даг. „Това е то късметът на начинаещия.“ Втората стрела на Даг полетя още преди треперещите ръце на Уит да извадят следващата, но не уби бандита – улучи го в бедрото. Той не падна, но щеше да е значително по-бавен. Вероятно групата вече бе разбрала, че не може да се надява на милост от лодкарите. Тримата, които все още се държаха на крака, се врътнаха и побягнаха навътре, но попаднаха на Бар. Нито един не успя да се измъкне.

Даг изчака още няколко минути, но повече не се появи никой. Задачата на стрелците бе свършена. Той се изправи и поведе Уит надолу по склона, нетърпелив да стигне до пещерата. Един от бандитите беше мъртъв. Стрелата го бе пронизала в окото. Другият стенеше и се гърчеше в окапалата шума, стиснал забилата се дълбоко в корема му стрела.

– Не трябва ли... – започна Уит.

– Остави го. Няма да избяга – измърмори Даг. Нямаше намерение да се притеснява за хора, които на сутринта щяха да увиснат на бесилото, след като можеше да има ранени от неговия отряд. Може би щеше да се погрижи за тях, ако останеше време – и ако имаше сили.

– Ама аз... кой от двамата уцелих?

– Твоят е простреляният в главата. Чисто и точно.

– Леле!

Изражението на Уит бе нещо средно между възторг и отвращение и

Даг разбра, че ще си има работа не само с Бар и Ремо, когато битката свърши. „А кой ще огледа моята същност?“ Нищо де, сега го чакаха по-важни неща. Лодкарите вече връзваха обърканите обезоръжени бандити за дърветата. Хубаво. Лодкарите поне знаеха как да връзват здрави възли.

В пещерата цареше хаос. Разхвърляни пейки и сандъци, безброй бутлки и десетки буренца, някои счупени, други все още цели. Пещерата, изглежда, се състоеше от две части, разположени една зад друга, всяка висока около двайсет стъпки и широка четирийсет. Огнят гореше ярко. Някаква лампа се бе счупила и от потеклото масло хвърчаха искри. Някои мъже лежах на земята и стенеха, други вече бяха вързани. На всеки бандит се падаха поне по двама лодкари от отряда. Това бе добре. Даг се намръщи и се опита да задържи усета си за същност отворен достатъчно дълго, за да преброи лошите. Все още не бе открил Езерняка. Да не би Крейн да се бе заслонил и да се криеше сред другите? Не... Видя Ремо. Не бе ранен.

Мечкогон скочи към него и го стисна за ръката. Даг едва потисна рефлекс си да го удари.

– Езерняко, бързо! Трябва ни помощ!

Изблъска Даг към стената на пещерата, малко настрани от шумната тълпа. Двама лодкари лежаха върху одеяла. До тях бе клекнал трети и притискаше с ръка врата на единия. Изпод пръстите му шуртеше кръв. Другият ранен беше Чикори, зашеметен, дишаше неравномерно, лицето му бе придобило цвета на студена мас. Даг отпусна усета си за същност. Ловецът от Рейнтрий бе получил удар с тояга от лявата страна на главата и имаше фрактура над ухото. „Лоша работа.“

Мечкогон облиза устни.

– Повали двама с копието си, обаче трети го нападна изотзад и...

С човека с раната на врата трябваше да се заеме незабавно, иначе щеше да умре. Даг коленичи, остави лъка и протегна и истинската, и призрачната си ръка над ръцете на уплашения приятел на ранения – един от моряците от Силвър Шоулс.

– Не мърдай – прошепна той. – Дръж здраво.

Човекът послушно притисна раната.

Вратната вена бе прободена, не бе разкъсана. Може би нямаше да се окаже невъзможно... Шумът в пещерата сякаш изчезна, когато Даг се приведе и се зае с пострадалия. Опипа мястото с проекцията на същността, улови прекъснатите крайчета на кръвоносния съд и ги скрепи. Направи подсилване, не силно, но стегнато и надеждно, за да издържи

на вътрешното напрежение. Дали младият човек не бе изгубил прекалено много кръв? Дали щеше да се възстанови? Земята под коленете на Даг бе обагрена в червено. Той си пое дъх и се отдръпна, без да се заслони. Огледа се объркан, долови отново грозните шумове, забеляза сенките, които пробягваха на светлината на факлите.

Тръсна глава и преглътна, вледенен и разтреперан.

– Можеш да го пуснеш – каза на оплескания в кръв приятел на ранения и отдръпна ръката си. – Увийте го в одеяла, правете каквото искате, но го стоплете. Не го местете, да лежи спокойно, иначе вената ще се отвори. Кожата трябва да се зашие, така че ако някой може, да почва. Не веднага, но да е скоро. – Грозната рана все още зееше отворена, но сега кръвта само сълзеше, не шуртеше като одева. – Не го местете още – повтори Даг. По-късно на момчето от Шоулс щеше да му се пие много вода, но сега, докато беше в безсъзнание, не смееше да му даде и глътка. Ако се задавеше, можеше да умре.

Какво същност правеше? Не можеше да е едновременно и лечител, и командир на отряд. И двете дейности изцеждаха цялото внимание на човек. А, да, Чикори, о, богове! Не искаше да изгуби Чикори и причината не бе единствено приятното му чувство за хумор. Чикори бе роден водач, който можеше да се прибере в родния си край, да постигне нещо и да убеди приятелите си в нещата, в които вярваше Даг. „Стига да оживее.“

Коленичи до Чикори. Уплашеният Мечкогон наблюдаваше всяко негово движение. Даг хвана главата на ловеца. На мястото на удара бе плъзнала паяжина, но нямаше парченца, които да са разкъсали мозъка. Проблемът бе, че над тънката ципа, която обгръщаше мозъка, бе започнал да се събира джоб кръв, който притискаше нежната тъкан отдолу като неумолим юмрук. „Уф, това изобщо не е добре!“ Истински лечител, дори фермер, който се занимава със счупени кости, можеше да пробие черепа, за да изпусне насъбралата се кръв. Сигурен бе, че е виждал подобни инструменти сред нещата на Хохари. Той обаче разполагаше само с нож, пинцета, игли, конци, разтвор, с който да почиства раните, превръзки, билки и помади. Нямаше необходимия инструмент. „Не мога ли без него?“

Съсредоточи се и разкъса в черепа същността на дупчица с размерите на грахово зърно. Потече тънка струйка кръв, слепи черната коса на Чикори и намокри пръстите на Даг. Напрежението в надутия джоб намаля, но кръвта продължаваше да тече. Лошо. „Рискуваш да не можеш да разплетеш двете същности, внимавай...“ Изтегли се, без да

пуска главата на Чикори, и се огледа замаяно.

На няколко крачки встрани мъж с прободна рана в корема издъхна. Дано да е бандит, надяваше се Даг, въпреки че в момента не можеше да направи разлика между бандит и лодкар.

– Езерняко... – повика го Мечкогон.

Даг поклати глава.

– Черепът му е пукнат, но това го знаеш. Прекалено рано е да се каже дали има шанс. – Предпазливо направи ново щедро подсилване на мозъчната тъкан около мястото на удара и едва се пребори със замайването. Покрай него профуча едър мъж.

– Уейн! – повика го Даг.

Капитанът спря.

– А, тук ли си? Какво правиш?

– Най-доброто, на което съм способен – отвърна уморено Даг. – Не мога да тръгна. Открихте ли Крейн? Ако го няма, разберете къде е отишъл и дали има бандити с него. Научете колко са, разпитайте за имената им. Не им позволявайте да шикалкавят. – Уейн искаше да е единственият водач, но не и за сметка на съперника си Чикори, така че прехапа устни, но не възрази. Кимна отсечено и се провикна към помощника си Садлър. Ако Даг искаше някакви отговори, Уейн бе най-подходящият за целта. Повечето пленници вероятно щяха да откажат да говорят, но със сигурност щеше да има и бърбивци. Някои омаями, други не.

Скинк и Олдър, мътните ги взели, бяха казали, че Крейн е в пещерата, а Даг бе готов да се закълне, че нито един от двамата не лъжеше. Само че отрядът се беше забавил почти цял ден. Даг знаеше, че надеждната, но стара информация може напълно да съсипе плановете. „Мътните да ги вземат дано!“

Малката дупчица в черепа на Чикори се запълваше със съсирена кръв. С проекцията на същността си Даг я отпуши и остави кръвта да изтича. Правилно ли постъпваше? Кога щеше да спре кръвта? Искаше му се да се върне отново и да провери къде е проблемът, за да го отстрани напълно, но не смееше. Още една такава дълбока намеса и не бе сигурен дали след това ще може да се изправи, камо ли да се бие. А битката, изглежда, не бе свършила.

Мъжете от Рейнтрий повикаха Уит да пази пленниците. Той пристъпи до Даг и го зави с одеяла. Даг му се усмихна с благодарност. Уит погледна прежълтелите Чикори.

– Ще умре ли?

– Не знам. Намери Бар или Ремо. Къде изчезнаха тези двамата,

мътните ги взели?

– Навътре са. Ей сега ще ги доведе.

– Давай по-бързо.

Уит кимна и тръгна. Справяше се добре, при положение че за пръв път попадаше в истинска битка. Въпреки това Даг не би го изпратил да помага на Уейн. Намръщи се, когато чу плющенето, ударите и виковете откъм дъното на пещерата, където разпитваха пленниците.

След малко Уейн доведе Бар и Ремо. И двамата бяха намръщени и причината не бе първият им опит с бандити фермери.

Ремо показа споделящ нож.

– Виж какво намерихме.

– Освен това има пълен тайник! – възкликна Уит. – Все ценни неща. Направо безценни де.

Даг присви очи. Ножът не беше зареден.

– Възможно ли е да е на Крейн?

– Намерих го в една купчина кожи, натоварени в Езерняшката лодка – каза Ремо. – По всичко личи, че бандитите на Крейн невинаги са избягвали Езерняците.

Даг внимателно подпря главата на Чикори на коленете си и посегна с окървавената си ръка да вземе ножа. Ремо трепна, когато забеляза, че ръкавът му е мокър от кръв, но въпреки това му го подаде. Даг го приближи до устните си. Наистина не беше зареден. Освен това усещаше в него странно спокойствие.

– За когото и да е бил отреден този нож, вече е мъртъв. – Което означаваше, че не е бил на Крейн, помисли си Даг, въпреки че се надяваше да греша.

Бар попита стреснато:

– И можеш да разбереш това?

– Брат ми прави ножове – отвърна Даг и двамата патрулни го изгледаха изненадано. – Прибери го.

Ремо взе ножа, пхна го в калъфа и го закачи на врата си.

– Сигурно са убили някой Езерняк, без дори да му позволят да отдаде смъртта си – заяви възмутено.

„Или Езернячка.“ Даг дори не искаше да се замисля за подобна вероятност. Възможно бе сред жертвите да е имало жени, но сега не бе видял нито една. „Не са позволявали на никого да избяга, за да не ги разкрие.“ Нали така беше казал Скинк. Можеше ли Даг да се надява, че жертвите са избити бързо, или надеждите му бяха напразни?

Кръвта на Чикори отново се бе съсирила върху раната и

напрежението в джоба се покачваше.

– Открихте ли някакви следи от Крейн? – Или пък от лудите братя Дръм, които се бяха превърнали в най-доверените му хора? Даг държеше да ги открият независимо дали живи, или мъртви.

Бар поклати глава.

– Няма ги на половин миля.

– Трябва да го хванем. – И не само заради чудовищните му престъпления. Ако не осъдеха водача Езерняк заедно с другите, лодкарите щяха да заподозрат патрулните, че са му помогнали да избяга. – Мътните да го вземат Уейн, защо се бави?

Сякаш в отговор, Садлър се наведе над него и поклати глава, без да крие колко се тревожи заради Чикори. След това съобщи, че липсват петима от бандитите. Двама си заминали преди ден, взели си дяловете и напуснали бандата завинаги, тъй като не издържали на страхотиите, които вършели братята Дръм. Крейн и двамата му помощници тръгнали нанякъде рано на следващата сутрин, няколко часа преди Олдър да забележи „Завръщане“. Това очевидно бе помогнало на лодкарите, защото бандитите останали без предводителя си и извадили няколко бурета, които Крейн отдавна пазел, и били значително по-пияни от обикновено.

Така че петима бандити бяха на свобода – най-лошите. „Оставихме ли достатъчно хора да пазят лодките?“ Даг се уплаши, че не са достатъчно. Въпреки това не посмя да премести двамата си пациенти, освен това нямаше смисъл, след като лодките щяха да се спуснат по течението. Конвойт щеше да пристигне сутринта и щяха да ги пренесат внимателно. „Само че аз не мога да чакам толкова дълго.“

Облиза устни и попита:

– Има ли убити от нашите?

Садлър погледна с нескрито съмнение двамата му пациенти и отвърна:

– Изглежда, още не. Деветима от бандитите са мъртви. Двайсет и един отиват на бесилото, но един може и да не доживее.

Даг тъжно погледна изпитото лице на Чикори. Трябваше да остави мъжете от Рейнтрий, за да тръгне след Крейн. Само че накъде? Ако не уцелеше посоката, щеше да е много зле. Освен това щеше да е много по-спокоен, ако беше с Копърхед. Бар и Ремо можеха да си изберат от дванайсетте коня на бандитите, спънати недалече от пещерата.

– Садлър, разбери накъде са тръгнали петимата. Бар, огледай отново периметъра, може да се върнат, така че е по-добре ние първи да ги видим. Ремо, остани при мен. Трябваш ми.

Уит тръгна след Садлър. Ремо коленичи до Даг и тихо попита:

– Какво искаш да направя?

– Да ме измъкнеш, ако не успея сам. Трябва да поработя по-сериозно със същността в главата на Чикори.

Ремо кимна. Очевидно му имаше пълно доверие. Отсъстващи богове, да не би Даг да приличаше на човек, който знае какво прави? Нима Ремо не бе разбрал досега? Даг въздъхна и се потопи във вече познатата същност.

Вътрешният свят се разгърна напълно, ширна се също като горите на Лутлия. Нищо чудно, че след като направеше подобно нещо, другата работа със същността му се струваше тривиална и досадна. На това му се казваше призвание. Само че радостта му угасна бързо. Нараняването бе значително по-тежко от коляното на Ход, а същността – по-сложна и непозната. Даг просто не я разбираше.

„Не е нужно да разбирам всичко. Тялото е по-мъдро от мен и ако може, ще се излекува само.“ Така че щеше да започне с очевидното. Първо щеше да се занимае с прекъснатите кръвоносни съдове. Подобно нещо бе правил и преди. Може би това щеше да е достатъчно. „Трябва да е достатъчно.“

Продължи да опипва пътя си. Този край се свързваше с... този. Съвсем леко подсилване щеше да ги задържи. Поне за известно време. И още един имаше, а след него още един и още един. Я! Ето от тази разкъсана артерия идваше цялата беда. Браво! Даг я оправи и я подсили двойно. И тогава кръвта започна да пълни джоба значително по-бавно, а накрая спря. Издутината спадна. С нов допир той намести счупената кост. Тъканта, която обвиваше мозъка, зае обичайното си място. Все още трептеше. Ново подсилване за пълно успокоение...

Чувствителността му бе изострена до крайност и допирът на същността на Ремо му подежда като удар. Даг ахна и се оттегли, напълно объркан, към светлината.

– Добре ли си? – попита Ремо.

Даг си пое рязко въздух, кимна, мигна и присви очи.

– Благодаря. Тъкмо навреме.

– На мен ми се струва, че беше в транс безкрайно дълго.

Така ли? Даг имаше чувството, че са минали само минути. Уит клекна до него и му подаде чаша. Даг отпи, без да попита какво е, и едва не се задави. Течността се оказа неприятна, лепкава и сладка, прогори гърлото му. Сигурно бе някакво отвратително плодово бренди, реши той, взето от запасите на бандитите. Стомахът му се поколеба, но накрая

реши да не връща питието.

Даг бе направил за фрактурата всичко, което можеше да се сети, поне засега. Оставаше само да чакат, за да видят какво ще стане. Той положи внимателно главата на Чикори върху сгънатото одеяло и се изправи. Краката му бяха изтръпнали. Мечкогон се появи отново – че той кога се беше отдалечил? – и почна да завива Чикори, за да го затопли, точно както беше казал Даг. Този път Даг не възрази, когато Ремо стисна ръката му, за да го задържи да не падне. Колкото и да бе странно, малката частица същност, която бе получил от Чикори, му даде сила, а ужасният алкохол на Уит ускори кръвта във вените му. Подозираше, че по-късно ще съжалява и за двете, но засега...

– Уит, я ми дай още глътка от тая смрадлива гадост. Бар? Къде е Бар?...

– Тук съм, сър.

– Откри ли нещо? – Даг вдигна чашата и отпи с усилие. Алкохолът прочисти синусите му.

Бар поклати глава.

– Още не.

– Някой разбра ли накъде са тръгнали?

– Първите двама казаха, че ще тръгнат към Беърграс – докладва Уит. – Никой няма представа накъде са се отправили Крейн и братята Дръм.

Не бе задължително да са тръгнали по същия път. Тези тримата наистина го притесняваха. Неочаквано се сети, че Олдър е бил дясната ръка на Крейн, преди да се появят братята Дръм, така че нищо чудно да знаеше повече от останалите членове на бандата. Това бе чудесно извистение. Сега можеше първо да се върне на лодката и не бе необходимо да се оправдава, че му трябва конят. Олдър не бе склонен да говори преди, но имаше начини да бъде принуден. Някои доста неприятни.

С помощта на Ремо, Бар и Уит Даг се запрепва към изхода на вонящата пещера и излезе на чист въздух. Небето бе сиво, звездите избледняваха. Вече можеше да открие пътя през гората и сам. Изпрати Бар и Ремо да си изберат коне и се заизкачва по склона над пещерата. Крачеше енергично, въпреки че бе изтощен – Уит едва го настигаше.

Фаун лежеше облечена в техния кът. Не смееше да заспи, но изглежда бе задрямала, защото се събуди с пресъхнала уста. Очите ѝ пареха. Сивотата издаваше, че утрото е близо. Висока сянка мина покрай

склада. Дали не беше Даг? Облекчението ѝ бе толкова силно, че бе готова да се предаде на изтощението и да се унесе отново. Не, той трябваше да ѝ разкаже. За момент остана да лежи и се заслуша в тихото потропване откъм кухнята. Някой шепнеше. След това завесата пред койката на Бери се дръпна и някой остави на масата запален фенер. Чу се гласът на Бери, стреснат и уплашен.

– Какво...

Фаун понечи да се изправи. Чу се тропот, трясък и някой изпъшка. Дали не беше Бо? Хоторн изпищя, а след това проехтя гласът на Олдър:

– Не! Нея не!

Непознат глас го сряза:

– Не ли? Ти ли ще ми кажеш?

Фаун не знаеше какво да направи. Пристъпи към кухнята и надникна. Олдър беше свободен и размахваше ръце. Видя в гръб висок мъж, патрулен, Езерняк, ако можеше да съди по дрехите и дългата плитка, но не беше Ремо. Бо беше на колене, стиснал с ръце окървавения си корем. Ход бе до него, пребледнял, вледенен от страх. Високият притискаше с една ръка ритация Хоторн към гърдите си, а в другата стискаше нож.

– Не мърдай, Бери, защото ще намушка и Хоторн! – извика Олдър.

Фаун се обърна и побягна.

Изскочи през предния люк, драсна покрай клетките на животните и изтрополи по мостчето. Пое си дълбоко дъх, за да изпищя достатъчно силно, та да събуди хората на другите лодки. Някой обаче се хвърли към нея и я удари толкова силно в корема, че тя политна назад. В следващия миг непознатият я вдигна от земята като парцалена кукла. Потна ръка затисна почти цялото ѝ лице, другата стисна рамото ѝ. Хватката се затегна като менгеме и тя разбра, че мъжът се кани да ѝ прекърши врата, и се отпусна. До ухото ѝ прозвуча груб глас:

– Така е по-добре.

Похитителят я опипа и я остави да стъпи на земята.

– Я, момиченце! Дали да не те запазя за Малкия Дръм?

И я понесе, все едно е мокра котка. Мина по мостчето и покрай Копърхед, който присви уши и проточи врат, но нито изпръхтя, нито изцвили.

„Даг, Даг, Даг, помогни ми!“ Ако беше на по-малко от миля от нея, щеше да усети ужаса, обхванал същността ѝ. Ако не беше, нямаше да разбере. Тя се опита да си поеме дъх, тъй като огромната длан я задушаваше, замисли се дали да не ухапе непознатия, но се отказа. Светлината на фенера ѝ пречеше да вижда надалеч. Похитителят я пусна да стъпи

на крака. Задържа я само с едното си ръчище. Тя успя да си поеме бързо дъх, преди ръката му отново да притисне устата и носа ѝ. Задната част на главата ѝ бе притисната към топла гръд. Видя ръка като дънер в лекосан с кафяви и червеникави петна опърпан ръкав, от който се носеше воня на пот и кръв.

Бери, Ход и Бо бяха коленичили около подпората, за която до преди малко бе вързан Олдър. Бившият годеник на Бери стягаше китките им с въже. Дръпна притиснатата към корема ръка на Бо. Ризата на стареца бе цялата в кръв. Лицето му бе посивяло и изглеждаше по-зле от случаите, когато бе махмурлия. Беше присвил очи и хриптеше. Ужасеният поглед на Бери се стрелкаше ту към него, ту към Хоторн, който все още бе в ръцете на непознатия.

Мъжът извърна глава. Имаше черни вежди и грубовато лице с набола брада, очите му блестяха. Фаун се запита дали на дневна светлина са като на Даг.

– Коя е тази? – попита той и кимна към Фаун.

– Второ момиченце! – отвърна грамадата. – Едно за мен и едно за Малкия. – Отправи на водача беззъба усмивка и младата жена усети зловонния му дъх.

– Не се ли наситихте за една нощ? – попита уморено Езернякът.

– Не пипайте русата! – сопна се Олдър. Поколеба се. – Ако искат, могат да си поделят другата. Разправя, че била омъжена за един от Езерняците, дето ги изненадахме, но си е най-обикновена фермерка.

Черните очи на Езерняка се спряха на Фаун, огледаха я и той изхъмка:

– Като гледам, те са те изненадали, Олдър. Какво стана, а?

– За всичко е виновен Скинк – оправда се Олдър, докато стягаше въжето. – Качихме се да проверим какво има, както обикновено, но Езерняците бяха вътре и не ги видяхме, освен стария. И те ни изненадаха. Старият направи нещо със същността и Скинк взе че се раздрънка. Разказа им и за пещерата – а бе всичко.

Фаун разбра, че Олдър не казва всичко. Пропусна да спомене, че хората от Клиъркрик са го познали. Да не би да си въобразяваше, че може да се измъкне с лъжа? По всяка вероятност това бе ренегатът Крейн. А грамадата бе Големия Дръм. Къде тогава бе Малкия Дръм?

– Патрулните започнаха да спират всички лодки, които се спускаха по реката, и събраха цяла банда, за да нападнат пещерата. Тръгнаха преди часове. Сигурно ще се върнат всеки момент.

– Ако оцелеят – промърмори Крейн. Никак не се притесни от

чутото.

– Ама те са шейсет или седемдесет души! А пък едноръкият Езерняк – той е поне капитан на патрул. Действаше така, сякаш е нищо работа. Останали сме само ние. – Олдър говореше с облекчение. – Трябва час по-скоро да се омитаме. Гласът му стана умолителен. – Нали сам каза, че пещерата няма да я бъде повече от година. Тези тъпаци от Трипойнт бяха просто предупреждение, ти го каза. Дай да се махаме.

Крейн въздъхна.

– Ако не друго, то поне ще се сдобия с нов кон. – Стисна устни и присви очи. Дали не бе отпуснал усета си за същност?

– Ама какви ги върши Малкия Дръм? – И с напълно безизразно лице удари Хоторн в носа с дръжката на ножа. Ударът бе толкова силен, че ако не го държеше, момчето щеше да отхвърчи чак в другия край на помещението. Бери изписка, а Ход се разплака. Фаун се опита да се изскубне от здравата ръка на Големия Дръм.

Крейн си пое дълбоко дъх.

– Скоро ще пристигнат неканени гости. Прекалено късно е да слизаме от лодката. Олдър, върви да я отвържеш. Голям, пригответи греблата. Ти върви с него, Олдър. Тръгваме към Елбоу, течението ще ни даде тласък. Дай ми второто момиче.

Големия Дръм прехвърли Фаун на водача с нежелание. Крейн стисна силно ръката ѝ и я обърна към себе си. Острието на ножа се опря в шията ѝ.

– Ами Малкия? – попита Големия Дръм.

– Зависи колко бързо може да тича. Да видим дали тая тук ще му спечели време, не че ще го чакаме. – Крейн изблъска Фаун на предната палуба.

Даг тичаше с всички сили надолу по хълма. Имаше чувството, че лети. Страхът на Фаун пронизваше усета му за същност. Опита се да разбере какво се случва на „Завръщане“ през какофонията от ужас. Бо бе тежко ранен, Хоторн и Бери бяха вцепенени от ужас, Ход бе много разстроен, а пък Олдър бе на свобода. Имаше и две нови същности, и двете грозно разкривени. По-тъмната бе наполовина заслонена.

На връщане от мястото, където бяха ходили, Крейн и помощниците му сигурно бяха забелязали спрениите празни лодки. С усета си за същност Крейн бе открил Олдър на „Завръщане“. Нямахше как да е знаел дали все още не обработва лодкарите. Ако бе решил, че Олдър не се е

справил, може да беше решил да му помогне, а пък ако бе решил, че е заловен – да го освободи. И в двата случая бе трябвало да се качи на борда и благодарение на усета си за същност и мократа сива мъгла беше успял да се скрие от сънените пазачи. И тогава нещата се бяха объркали. И за двете страни.

Изскочи от гората и се закова на място. Единият с възлеста същност – огромен мъж – тъкмо изтегляше второто въже. Мъжът с наполовина заслонената същност излезе от предния люк. Държеше Фаун. Пред гърлото ѝ проблясваше нож. Мъжът го завъртя леко, притисна го силно до шията ѝ и погледна Даг, който стоеше неподвижно на не повече от двайсет стъпки от мостчето. Уит дотича зад него, стиснал лъка в едната ръка и стрела в другата. Опитва се да нагласи стрелата с треперещи ръце.

– Приятелчето ти веднага да пусне лъка – нареди сухо мъжът и бутна Фаун пред себе си като щит, без да отпуска ножа. На Даг му се стори, че вижда червена струйка по гърлото ѝ.

– Пусни го, Уит – прошепна Даг, без да откъсва очи от непознатия. Сигурно това беше Крейн. Уит понечи да възрази, но пусна лъка. Фаун се размърда. Даг се молеше да не ѝ хрумне да пробва да се откопчи. Бандитът щеше да ѝ пререже гърлото за секунда. Трима лодкари, привлечени от глъчката, хукнаха по брега към „Завръщане“. Даг се уплаши да не би шумната им поява да накара Крейн да предприеме нещо.

Олдър се появи отнякъде и седна при второто гребло.

– Давай – провикна се Крейн през рамо.

– Ами Малкия? – попита едрият мъж.

Крейн огледа хълма.

– Не го виждам.

Олдър вдигна греблото, въпреки че едрият не помръдваше. Мостчето изскърца, когато лодката се отдели от брега. Даг се хвърли напред.

– Я! – изсмя се Крейн и опря ножа под брадичката на Фаун, а тя се изправи на пръсти. – Ти май не ми вярваш. – Откри се за миг, за да може Даг да усети непоколебимостта му.

Даг вдигна лявата си ръка, протегна призрачната си длан на двайсет стъпки и изтръгна същността от гръбнака на Крейн точно под врата.

Езерникът разтвори широко черните си очи и ножът падна от обезсилените му пръсти. Свлече се като одеяло, тъй като нищо вече не поддържаше главата му, и тупна шумно на палубата. Не извика, само изпъшка.

Фаун се поколеба за миг, след това се наведе, сграбчи ножа и се

втурна вътре. Едрият заряза греблото и се обърна да види какво става. В същия миг го застигна стрелата на Уит. Той посегна да я измъкне от огромния си корем, но загуби равновесие и падна с вик във водата.

Докато се хвърляше към мостчето, Даг мярна как Бери изскочи, сграбчи дръжката на греблото, залюля се на нея като на клон, описа широка дъга, изрита Олдър в бедрото и го прекатури право в ледената вода от другата страна.

21.

Най-голямото желание на Даг бе да разпита Крейн. Фаун знаеше за нетърпението му, защото след като я сграбчи в прегръдките си и зашепна накъсани думи до ухото ѝ, това бе първото, което ѝ каза. Ала щом погледна дълбоката рана на Бо, реши друго. Изпрати задъхания Уит да организира привлечените от шума лодкари да извадят Олдър и Големия Дръм от водата и да ги вържат, за предпочитане на някоя друга лодка.

– Ами Крейн? – попита Уит.

– Остави го. Не може да мръдне.

Лицето му бе някак странно, когато го каза, но преди Фаун да разбере, той ѝ нареди да промие раната на Бо – вече го бяха сложили да легне на пода в кухнята. Даг седна с кръстосани крака, махна приставката и изпадна в лечителския транс, който младата жена вече познаваше добре. Бери се зае с потресения Хоторн. Носът на момчето бе счупен, течеше му кръв и то не спираше да плаче. Ход помагаше с каквото можеше.

Уит се забави. Бяха успели да хванат пронизания от стрела Голям Дръм лесно. Олдър обаче се бе опитал да се спаси с плуване, бяха го настигнали с лодка и го бяха набили, за да мирува. Беше почти удавен и когато погледна изопнатото лице на Бери, Фаун си каза, че е наистина жалко, че е все още жив. Бе истинска загуба на време да го държат жив дори още ден. Завързаха пленниците на „Бързата костенурка“ и прерязаха стрелата, пронизала Големия Дръм – оставиха върха в корема му от страх да не издъхне.

Фаун се питаше дали да не разтърси Даг за рамото или да изпрати някой да повика Бар или Ремо, за да направят нещо Езерняшко и да го изтръгнат от трансa, но най-сетне той си пое дълбоко дъх, изправи се и лицето му придоби нормално изражение. Примигна, погледна я и ѝ се усмихна немошно. Фаун не го бе виждала толкова изтощен от Рейнтрий.

По време на лечението Бо бе в съзнание, остана смълчан, но не откъсваше удивения си поглед от Даг.

– Да му се не види, Езерняко – изпъшка накрая и се опита да потисне кашлицата си.

– Това лечение е страшна работа, а? – обади се застаналият отстраня Ход.

– Не говори – прошепна Даг, задави се и се закашля. Фаун бързо го

загърна с едно одеяло и му даде чай. Той вдигна чашата към устните си с трепереща ръка, отпи и заговори отново: – С помощта на същността свързах разкъсаното и някои от по-големите кръвоносни съдове. Ножът на Крейн е пропуснал най-големия. Ако не беше, досега да ти е изтекла кръвта. Фаун ще те зашие.

Фаун кимна и почисти кръвта, изтекла по време на намесата на Даг. Вече бе сложила конец в иглата и се зае с поставената ѝ задача. Бо охкаше и пшккаше, но търпеше.

– Най-голямата опасност сега е инфекцията – обясни Даг. – Защото мисля, че ще се инфектира. Трябва обаче да изчакаме, за да видим какво ще стане.

Истина беше. Подобни рани в корема обикновено бяха равностилни на смъртна присъда, защото треската довършваше онези, които не бе успяло да довърши кръвотечението. Бо вероятно знаеше, защото кимна. Когато Фаун завърза конеца, Уит, Ход и Бери вдигнаха Бо и го пренесоха на койката му. Даг седна на пода и се загледа в тавана.

Фаун тъкмо се питаше дали не трябва да сложат и Даг да си легне, когато дойдоха Бар и Ремо – били убили някакъв бандит, който се опитвал да избяга през гората. Фаун надникна през люка и видя на брега два оседлани коня. Върху седлото на единия бе праметнат кльошав червенокос мъж, острите му черти бяха разкривени от смъртта.

Крейн все така лежеше до клетките. Брадичката му потрепваше и той извъртя очи, за да я погледне. Тя трепна уплашено и се скри в каютата. „Даг, какво си му направил? Нито съм виждала, нито съм чувала за подобно нещо...“

Бар бе в кухнята, надвесен над Даг, мръщеше се.

– Даг, какво си направил на онзи на палубата? – зададе той въпроса, който измъчваше и Фаун.

– Това ли е Крейн? – попита Ремо.

– Да – отвърна Даг, без да откъсва поглед от тавана. – Счупих му врата. Може и така да се каже. Няма да се оправи, в случай че някой от вас иска да знае.

Изражението му бе ледено. Фаун си спомни шока в очите на Крейн, когато той изпусна ножа и се свлече като рухваща стена. „Може и така да се каже.“ А как иначе можеше да се каже? Дали двамата младежи щяха да приемат думите му? Или Даг щеше да ѝ обясни по-късно, когато останеха насаме?

Ход и Уит разказваха един през друг на двамата патрулни какво се бе случило, от време на време със сумтене се намесваше и Бо. Бери не

каза много. Все още притискаше до себе си подсмърчащия Хоторн. Разказът им превърна страховитото преживяване в истинско приключение и момчето живна и скочи от скута на сестра си, за да добави още подробности, повечето кървави. Когато приключиха, Хоторн нямаше търпение да изскочи навън, за да види трупа на Малкия Дръм. Бери го пусна с нежелание.

– Глътнах си езика, когато видях как онзи е притиснал ножа до гърлото на Фаун – обясни Уит, – но да ви кажа честно, тя бе по-скоро бясна, отколкото уплашена.

– Страх ме беше – призна Фаун. Въпреки това... Крейн не беше страшен като злината в Гласфорддж, макар че и в двата случая бе много уплашена. Странно. Въпреки че ножът бе опрян в гърлото ѝ, тя бе мислила как да помогне на Бо и сигурно затова не си бе позволила да се предаде.

От брега се провикнаха лодкари. Бяха дошли от пещерата, за да помогнат в охраната на лодките. Бяха доста закъснели, помисли си недоволно Фаун. Двамата млади патрулни и Уит отидоха при тях. Вече се бе съмнало. Даг се надигна.

– Трябва да... Не мога... Остави ме да поспя един час. Бо може да пийне няколко глътки вода, нищо друго. – Подпря се на ръце и колене, след това се изправи и остави Фаун да му помогне да се добере до техния кът. Тя настоя да му свали ботушите. Даг заспа още преди да го завие.

Бар, Ремо и Уит бяха намръщени, но развълнувани, докато описваха битката в пещерата. Фаун помнеше, че след като бяха сразили злината в Гласфорддж, Даг бе също много развълнуван, макар и уморен. Сега не забелязваше у него и следа от задоволство и се запита защо всичко е толкова различно. В кухнята все още се носеше миризмата на преживения ужас, подът бе оплескан с кръв. Фаун въздъхна и се зае да направи закуска.

Даг спа почти три часа и се събуди, когато „Завръщане“ се отдели от брега. Влезе неуверено в кухнята и прокара ръка през косата си.

– Какво става?

– Нищо особено – отвърна тя и му подаде чаша чай. – Всички решиха да преместят лодките пред пещерата. Бери, Уит и Ход са на покрива. – Тя посочи нагоре. – Одеве изпратих Ход и Ремо да почистят Крейн.

Даг сви вежди, но тя не разбра дали от учудване, или от неодобрение.

Фаун обясни:

– Изглежда, когато си парализиран по този начин, не можеш да се стискаш. Щеше да усмърди цялата лодка. Освен това... дори трупове те ги мият, преди да ги погребат.

Той кимна навъсено. Тя го накара да излезе на задната палуба, за да се измие, взе окървавените му дрехи, за да ги накисне, и му даде чисти. Денят обещавахе да е ясен, въпреки че бледото слънце не топлеше. Тъй като ръката му продължаваше да трепери, тя му помогна да се обръсне. Бе свикнала, докато ръката му беше счупена, преди да се оженят. Като се измиеше и похапнеше нещо топло, щеше да се почувства освежен.

Шумът, който вдигаха, събуди Бар. Ремо лежеше на койката си, но не спеше. Той също стана.

– Трябва да разпитам Крейн – каза Даг и се обърна към патрулните. – Елате и вие. Ще сме нещо като кворум.

– И аз искам да слушам – помоли Фаун.

Той поклати глава.

– Няма да е никак приятно, Искрице. Предпочитам да ти го спестя.

– Не можеш – възрази тя и той се намръщи. Тя се опита да му обясни. – Даг, никога няма да стана боец. Прекалено дребна съм. Краката ми са прекалено къси, за да успея да избягам от тези мъже. Единственото оръжие, с което мога да ги победея, е умът. Но ако не знам, то е все едно да ми дадеш лък без стрели. Не ме оставяй без оръжие.

Той помълча, после кимна. След като закуси и си изпи чая, излязоха на палубата. „Бързата костенурка“ водеше, приближаваше Елбоу, а лодката от Силвър Шоулс я следваше на разстояние. „Завръщане“ бе далече от бреговете и се носеше по средата на реката.

Крейн лежеше по гръб – също като на погребение, помисли си Фаун, – облечен в една от ризите на Ремо и завит с одеяло; друго бе подложено под главата му. Ръцете му бяха отпуснати от страни, краката изправени. Даг седна с кръстосани крака до него. Другите двама придаваха известна официалност, сякаш бяха пратеници от далечна страна, дошли, за да обменят новини.

Дори Крейн усети сериозността на положението или поне не почна да псува и да хапе, както стана, когато бяха започнали да го мият. Фаун се запита дали и той се бе чувствал странно като останалите, които го бяха подминавали и прескачали като ненужна вещ. След това се зачуди дали Даг не бе направил всичко това нарочно, също както бе оставил

Бар без храна, за да го укроти.

Фаун придърпа пейката зад Крейн и се настани така, че да вижда добре. Въпреки че същността му бе разкъсана и усетът намален, той, изглежда, усети присъствието ѝ. Бар се облегна на клетките срещу Даг и впи очи в пленника. Ремо се настани в краката на Крейн.

– Как е истинското ти име? – започна Даг. – Кой е лагерът ти? Как се озова сам?

– Да не би да си изгубил партньора си? – попита Бар.

– Дезертирал ли си? – поинтересува се Ремо.

Даг продължи:

– Да не би да си прокуден?

Крейн стисна устни. Гледаше злобно.

– Един от затворниците каза, че си бил патрулен в Олеана – обади се Ремо.

Мълчание.

– Щом е така – реши Даг – и е прокуден, значи е Крейн Лог Холоу. – Очите на Крейн трепнаха и Даг се усмихна с мрачно задоволство. – Това е единственият лагер в Олеана, от който са прокуждали патрулен през последните шест години, а е много малко вероятно в същия лагер да се окажете двама.

Крейн изви поглед, доколкото можа, и каза:

– И Крейн става. – Това бяха първите му думи.

– Става – съгласи се Даг. – Значи хванахме началото и края. Какво има по средата?

– Какво значение има?

– За съдбата ти ли? Не много, поне в момента. Но ако искаш да ни разкажеш, вместо други да говорят от твое име – или против теб, – имаш приблизително два часа, докато стигнем Елбоу. След това си извивам ръцете.

Крейн сви черните си вежди, сякаш разговорът му бе омръзнал, но отговори:

– Ще сте много смешни, докато влачите човек, който не може да се помръдне, за да го обесят.

– Не ми е смешно.

Езерняците, сети се Фаун, рядко лъжеха един пред друг. Дали Крейн можеше да се заслони, докато бе в това състояние? Даг поне трябваше да е отчасти открит и едва ли му беше приятно. Бар и Ремо бяха настръхнали, също като хора, разчесали рана, така че Фаун усети, че и те са частично открити.

Крейн завъртя глава от едната на другата страна и се намръщи.

– Какво ми направи, мътните да те вземат? Не си чувствам тялото. С усет за същност и без него.

– Веднъж видях как един падна от коня – отвърна Даг. – Счупи си врата на същото място, на което аз прекърших твоя. Живя месеци след това. Ние няма да ти причиним подобно нещо.

– Но ти дори не ме докосна! Беше на двайсет стъпки от мен, на брега. Направил си нещо със същността.

– Точно така – потвърди спокойно Даг, но не му обясни какво точно. Ремо и Бар изглеждаха притеснени. Стреснатият поглед на Крейн издаваше неизказания въпрос „Кой си ти?“.

Докато го миеха, бе станало ясно, че е напълно безпомощен. Сигурно вече бе разбрал, че е говорещ мъртвец. Фаун умееше да се преструва на безразлична към мъчения, от които не можеше да избяга, но никога не бе виждала истинско безразличие.

Последва ново мълчание.

– И така – пробва отново Даг, – бил си твърдоглав патрулен, който е обичал да нарушава правилата, не е пожелал да се поправи и са те прогонили от Лог Холоу. Може дори да си бил крадец.

– Лъжа! – заяви Крейн. И след малко добави: – Е, тогава беше лъжа.

– Нима? – попита тихо Даг. – Имало някакво фермерско момиче, доколкото разбрах. Може дори да сте имали и деца. Какво стана с тях? Когато от лагера са те изритали, ти върна ли се при нея?

– За известно време – призна Крейн. – Тя не се интересуваше от уловен дивеч, искаше онова, което донасяхме след обиколки с патрула. След това проклетата мръсница умря. Бях се отказал от всичко заради едно нищо.

– Как умря?

– От треска. Бях заминал. Върнах се и заварих неописуем хаос...

Даг погледна Фаун тъкмо когато тя докосваше драскотината, останала от ножа на Крейн. За малко да я загуби. Понякога се бе питала какво ще се случи с нея, ако убият Даг, но никога досега не бе и помисляла какво ще стане с Даг, ако тя умре. Първия път, когато бе останал вдовец, едва бе надмогнал мъката, въпреки че е бил заобиколен от близки и роднини. Какво ли щеше да се случи с него, ако останеше съвсем сам?

– Ами децата? – попита Даг. Гласът му бе съвсем спокоен, тих. Как иначе, нали трябваше да накара Крейн да продължи да говори. Фаун прехапа устни и си представи изоставените деца.

– Пратих ги при сестра й. Тя обаче не искаше мелези. Скарахме се... и аз си тръгнах. След това не знам какво е станало.

Фаун предположи, че спорът им е бил ужасен. Смъртта на който и да е от родителите е огромен шок за децата, но когато загубят майка си, е особено тежко, дори ако са заобиколени от цялото семейство. А Крейн ги бе изоставил. Даг не повдигна този въпрос, а попита:

– После какво стана?

– Известно време обикалях Олеана. Когато ми омръзнаше да живея в горите, върших каквато работа ми предложеха фермерите или се пробвах на зарове. Започнах да крада, когато нямаше какво друго. Лесна работа, като впрегнеш усета за същност. Можех да вляза като призрак в къщите и магазините им. Най-обичах къщите, чиито стопани ме бяха гледали накриво или ме бяха изгонили.

Ремо не успя да сдържи гнева си.

– Значи следващия път, когато през някое село мине патрул Езерняци, ще ни обвинят и в кражба! – Даг му даде знак да замълчи. Крейн изкриви устни в подобие на усмивка. На колко ли години беше? Със сигурност бе по-стар от Бар и Ремо, но по-млад от Даг, реши Фаун. Ремо наблюдаваше Бар, който обичаше да нарушава правилата, толкова многозначително, че приятелят му се размърда, обзет от неудобство. Вдигна поглед, сякаш искаше да му каже: „Аз не бих...“ Въпреки това Фаун бе наясно колко лесно може да се подведе човек.

Крейн продължи:

– Една нощ някакъв фермер се събуди, преди да успее да се измъкне, и ме хвана. Трябваше да го накарам да замълчи и го ударих прекалено силно. Тогава реших да напусна Олеана. Тръгнах към реката, похарчих парите, които бях взел от него, за да си платя превоза на една фермерска лодка. Казах си, че ако замина достатъчно далече, мога да стана друг човек. Щях да си сменя името, да започна отначало. Канех се да реша дали да тръгна на юг към Греймаут или на север към Лутлия. Казвах, че там не задавали много въпроси, стига патрулният да издържа на студ и сняг. А после в пещерната кръчма се запознах с Бруър и играта му. Разбрах какви ги върти.

– Каква игра? – Даг продължаваше да говори съвсем тихо. Ремо бе присвил очи към него. Думите на Крейн се нижеха така, сякаш бе забравил за слушателите си и се бе потопил в спомени. Даг мълчеше, да не би да прекъсне разказа. Фаун не можеше да разбере дали не е направил нещо, за да принуди Крейн да говори.

– Разбрах как Бруър се запасява с нови бандити, когато неговите

хора намалелят – отвърна Крейн. – Когато вземеше пленници, двама или повече – най-добре се получаваше, когато бяха четирима, – ги насъскваше да се бият помежду си по двойки. Ако откажеха, ги заколваше. Втората двойка почти никога не отказваше. Ако пленниците бяха повече, караше победителите да се бият помежду си, като наградата за оцелелия бе да стане член на бандата. Каза, че по този начин успява да си събере хората, които му трябват. Че след като избият приятелите си вместо него, той вече притежава умовете им.

Олдър, сети се Фаун. Това ли се бе случило с Олдър? В такъв случай какво точно се бе случило с Бъкторн и бащата на Бери и останалите от екипажа? Тя потръпна, когато разбра, че Даг не шепне, за да не проличи колко е ядосан, а защото не иска думите му да стигнат до останалите на лодката.

– Само че нещо се беше объркало – продължи Крейн. – Аз се оказах наградата му, когато се появих. Да вербуваш един Езерняк за кражби и убийства! Той реши, че е овладял играта до съвършенство. Не му казах, че си е направил грешно сметката.

Странна хвалба. След като Крейн не бе успял да бъде най-добрият, очевидно бе решил да стане най-лошият. Нямахме друго обяснение.

– Аз, разбира се, спечелих. Беше съвсем лесно. Останах няколко седмици, научих се на занаята, убедих и омаях неколцина от бандата, за да видя какво ще излезе от тази работа. И след това доведох играта на Бруър до логичния ѝ завършек. Така и не разбрах дали се изненада, или не.

– След като спечели, защо не си тръгна? Колкото и да са те пазили, щом си могъл да се промъкнеш покрай фермерите като призрак, защо да не се измъкнеш от бандитите?

– И къде да отида? Фермерите нямаше да ме искат, а пък Езерняците... те щяха да подушат кръвта по същността ми. По всичко личи, че спечели Бруър.

– Самоубийство? – предложи все така тихо Даг.

Крейн го зяпна недоумяващо.

– Нямах зареден нож! Нямах начин да се сдобия с нож, след като ме пропъдиха. Проклетият лагерен съвет ми взе моя заедно с всичко останало. – Крейн извърна глава и млъкна.

Фаун се намръщи. Крейн – не друг, а Крейн! – се бе стреснал от предложението на Даг не защото се страхуваше да сложи край на живота си, а защото не искаше да пропилее смъртта си, без да има споделящ нож, който да я поеме. Отговорът му бе спонтанен, напълно искрен. А

пък Ремо и Бар изглеждаха така, сякаш всичко бе в реда на нещата. Тя притисна юмрук към челото си. „Езерняци! Та те са си истински Езерняци!“ Абсолютно луди.

Даг отново заговори.

– Ръководил си бандата дълго. Разбирам, че си задържал всички по доста изкривен начин, но ми кажи какво те задържаше теб?

Крейн извърна брадичка, сякаш вдигаше рамене.

– Пари, богатство, от което няха голяма нужда, но играта на Бруър ме очарова. Освен че беше луд за пари, му доставяше удоволствие, защото имаше нещо по-мизерно и от него, нещо, което можеше да презира. Аз... Все едно че си имах собствени обучени за бой кучета, с тази разлика, че моите животни бяха значително по-интересни. Не ми се налагаше да правя абсолютно нищо. Те просто се събираха около мен. Пусни някой Езерняк сред фермерите и това е резултатът. Ако не се качи на върха, те сами ще го качат. Самите те искат да бъдат управлявани от по-добри. Същите са като овцете, които не виждат разликата между овчарите и вълците. Честна дума, така е.

– Ти ли ги накара, или те теб? – попита все така тихо Даг.

Усмивката на Крейн стана по-широка.

– Ти си онова, което ядеш. Всяка злина научава този факт.

Този път Даг трепна и Крейн го забеляза.

Даг си пое дълбоко дъх.

– Ремо, дай ми ножа, който си намерил.

Ремо извади с нежелание скрития под дрехите му нож. Даг прецени оръжието в дланта си и погледна строго Крейн.

– Откъде го намери? Откъде си взел лодката с кожи?

– Не бях аз. Просто нещастна случайност. Двама Езерняци търговци от Рейнтрий решиха да спрат точно пред пещерата. Не успях да спра хората, въпреки че им казах, че са кръгли глупаци. Изгубих шестима по време на битката, която последва.

– А опита ли се да пуснеш Езерняците в играта?

– Не доживяха до играта.

Даг докосна с устни калъфа на ножа по стария познат начин.

– Струва ми се, че не ми казваш цялата истина. Този нож е бил посветен на жена.

Крейн отчаяно стисна зъби.

– Добре де! Бяха двойка с брачни върви. И двамата умряха.

– Убил си я и дори не си й позволил да сподели смъртта си! – възкликна Ремо.

– Беше мъртва, когато стигнах до нея. Биха се смело, беше нанесен един недобре преценен удар... Поне си спестих пререканията с братята Дръм. Не беше много разумно да им позволявам да си играят с Езерняци.

Последва мълчание.

Крейн не каза нищо повече. В него нямаше нито надежда, нито ярост, той не очакваше да си отмъсти. Просто чакаше. Не чакаше нищо конкретно, просто... чакаше. Вече не страхуваше от смъртта.

Даг стисна здраво ножа.

– Ако имаше нож, щеше ли да споделиш смъртта си, или предпочиташ да увиснеш на бесилото?

Крейн сякаш се замисли.

– Ако имах нож...

– Защото смятам да променя посвещението на този – отвърна Даг. – Ще го посветя на теб.

Бар го зяпна изумено.

– Но ти си патрулен.

– Но и лечител – обади се Ремо.

– Казах „смятам“. За пръв път ще посвещавам нож и не знам дали ще се получи. Ако не се получи, поне никой няма да се оплаква.

Крейн присви очи.

– Значи така ще въздадеш справедливост? Ще сложиш край на живота ми с ножа на жената.

– Не, просто не искам да похабя материала. Трябва ми зареден нож. Не обичам да съм с празни ръце.

– Даг – започна притеснено Ремо, – този нож е принадлежал на някого. Не трябва ли да потърсим истинския собственик? Или поне да го предадем в следващия лагер?

Даг стисна зъби.

– Мисля да постъпя и с ножа, както с останалата част от съкровището в пещерата – както се постъпва при вадене на потънал кораб.

– А той има ли право да сподели смъртта си? – полюбопитства Бар. – Очевидно лагерният съвет е бил на друго мнение, когато са го изгнали.

– Той вече няма лагер. Което означава, че аз съм капитан на лагера. Гарантирам, че може да отдаде смъртта си.

Срещна стреснатия поглед на Фаун и сведе очи. „Да, той знае за споделянето“, каза си тя. Бар и Ремо го наблюдаваха уплашено. Фаун не ги винеше. По лицето на Крейн се изписа странно изражение, сякаш на

този свят все още имаше нещо, което искаше – и то бе в ръката на врага му. Почудата на Фаун се смеси с ужас. Тя очакваше Крейн да каже: „Мътните да ви вземат и дано злините стъпчат този свят.“ Не очакваше да се съгласи да зареди ножа със смъртта си.

– Игрите в пещерата бяха по-забавни – изръмжа Крейн. – Кажи, патрулен, няма ли да трепнеш, ако трябва да ме убиеш със собствената си ръка?

Даг сведе поглед и отвърна все така тихо:

– Вече го направих. Сега просто обсъждаме погребението ти. – Подпря се с ръка и стана с тежка въздишка. Нямаше повече въпроси, въпреки че Бар и Ремо изглеждаха така, сякаш ги измъчват още десетки. Не че бяха към Крейн.

– Капитане, дето си нямаш лагер – обади се Крейн, когато Даг понечи да се обърне.

Даг го погледна.

– Погреби костите ми.

Даг се поколеба, после кимна.

– Щом искаш.

Фаун го последва в кухнята, където той извади споделящия нож и закачи калъфа на врата си. Не го върна на Ремо.

– Искрице, налеј вода в чайника. Искам да изваря този нож и да го пречистя от старата му същност, преди да стигнем пещерата.

Щом „Завръщане“ спря пред пещерата на бандитите, сложиха Крейн на носилка от одеяла, прехвърлени между две мачти, свалени от „Костенурка“. И лодкарите, и бандитите зашумяха, докато го пренасяха. Той затвори очи – сигурно се преструваше, че е в безсъзнание. Това бе начинът му да избяга, реши Фаун. Даг тръгна след носилката, но Мечкогон и един от ловците от Рейнтрий го спряха още на първата крачка и го заведоха при ранените.

Помощникът на Уейн, Садлър, се смъкна по стръмния склон и помахна на Бери.

– Открихме лодки, вързани зад онзи остров – каза и посочи отсрещния бряг, където се виждаше гола гора. Каналът между острова и сушата бе съвсем тесен и само опитно око можеше да го различи. – Уейн пита дали ще познаеш лодката на баща си или някоя друга.

– Трябва да погледна, може „Розата“ да е там – съгласи се веднага Бери. Погледна Фаун. – Ще дойдеш ли с мен?

– И аз ще дойда... стига да искаш – предложи предпазливо Уит.

Тя кимна. Бе стиснала устни, очите ѝ бяха помръкнали. Въпреки това бе много трудно човек да прочете нещо по изражението ѝ.

Садър и още един як гребец ги прекараха с лодка. Сред дърветата се виждаха пътеки. Беше кално и затъваха на всяка крачка. Обувките на Фаун подгизнаха още преди да пресекат острова. Каналът бе тесен, запушен от паднали дървета и всякакви довлечени от водата боклуци.

Покрай брега бяха спрени очукани лодки. Неколцина любопитни лодкари вече се бяха качили на тях. Някои от лодките бяха в относително добро състояние. Очевидно бандитите се бяха опитали да заличат имената им, за да сложат нови и да променят всички отличителни белези. Други бяха пробити и заседнали в тинята. Най-новите бяха в горния край, нагоре по течението, и на Фаун ѝ се стори, че разпознава имената на лодките от Трипойнт, които ѝ бе дал капитан Кътър. Бяха общо петнайсет – Фаун се замисли по колко ли човека са били екипажите и потърпна. А тези тук не бяха всичките, защото бандитите бяха подпалили някои от лодките. „Тук са измрели толкова хора, колкото и в Грийнспринг.“ А бандитите бяха вилнели поне година. При това тук дори не се бе появила злина. Но пък злото бе в изобилие.

Две от лодките изглеждаха така, сякаш се намират на това място от миналата есен, защото ледът ги бе пробил, а дървото бе започнало да гние, след като е било изложено на зимната влага и летния пек. Бяха започнали да потъват, приличаха на призраци, но дори Фаун успя да различи на предпоследната името „Розата“. Бе изписано със същите букви като „Завръщане“.

Бери внимателно огледа загнилия борд, отвори вратата на каютата и ръждясалите панти изскърцаха. Сбърчи нос, вдигна полата си и стъпи в нахлулата вода. Фаун си каза, че обувките ѝ няма да станат по-малко мокри, и я последва. Уит реши да не си мокри панталоните и остана да чака отстрани. Не откъсваше разтревожения си поглед от Бери.

Почти всичко бе откраднато, включително стъклените прозорци в задната част. През зейналите дупки нахлуваше светлина, която разкриваше разрухата вътре. Всички останали вътре бъчви и бурета бяха строшени и бавно гниеа. В тях сигурно бе имало масло или мас и Фаун не бе сигурна дали са били насилени от хора, или от случайно попаднали тук мечки. Със сигурност бяха идвали диви животни. Бери газеше до колене. На два пъти се наведе и извади от водата някакви боклуци. След малко Фаун се сети, че търси тела – може би скелети – и остана облекчена, когато не откри нищо. Бери излезе през кухненския люк, огледа

задната палуба и след това, без да каже и дума, тръгна към брега, където чакаше Садлър.

– Останало ли е нещо? – попита той.

Младата жена поклати глава.

– Става само за подпалки. Половината е подгизнала и не става дори за горене.

Той кимна. Очевидно не бе никак изненадан.

– Уейн казва, че трябва да вземеш своя дял от пещерата. Решихме да закърпим лодките, които все още могат да плават, и да откараме стоката надолу по реката.

– Нали ще се погрижите капитан Кътър да разбере какво е станало? Предполагам, че ще го настигнете.

Дали мъжката гордост на капитан Кътър щеше да бъде засегната, че невзрачната „Завръщане“ е унищожила речните бандити, след като неговите храбреци бяха подминали целта? Не, докато новините стигнеха до него, капитан Уейн щеше да се е изкарал герой. Е, Бери нямаше да има нищо против.

– Кътър от Трипойнт ли? Да, знаем го. Става. – Садлър наклони глава. – Онова, което собствениците не си потърсят, ще бъде продадено. Заедно с онова, което вземем оттук, ще се получи доста.

– Не искам дял от тази плячка – заяви Бери.

– Значи ще има повече за нас, капитан Бери. Предполагам все пак, че Уейн ще се опита да те разубеди.

– Може да се опитва колкото си иска. Не го спирам.

Садлър сви рамене и престана да спори.

– Има няколко лодки, които са запазени. Какво ще кажеш да ги огледаме?

Тя кимна и тръгна след него.

Уит стоеше на калния бряг и наблюдаваше как Бери слиза от изгниващата лодка. Прокара ръка през косата си и се обърна към Фаун.

– Бях предвидил едното си рамо, ако годеникът ѝ е мъртъв, а пък другото, ако е избягал с друго момиче. За подобен развой на събитията не съм предвидил нищо. А и тя не плаче. Много ми се искаше да се отърва от Олдър, но не по този начин. Какво да правя, Фаун? Искане ми се да я прегърна, но не смея!

– Още е много рано, Уит. Едва ли ще те допусне до себе си, докато раните ѝ са още отворени.

– Страхувам се да не стане късно.

Фаун се замисли.

– Даг веднъж ми каза, че когато някой близък почине, Езерняците носели косата си вързана на траурен кок цяла година и това не било прекалено дълго. Тя току-що осъзна загубата си. Баща ѝ, Бъкторн... а и Олдър. Заради Олдър е най-зле, защото тя мислеше, че го е загубила, откри го и го загуби втори път.

– Изобщо не плака.

– Може да е като Хоторн и да се крие в гората, за да не плаче пред други. Човек се пита... какъв ли живот е водила, след като се отказва от утеха дори в най-тежките моменти, сякаш да имаш нужда от помощ е проява на слабост. Може пък да си мисли, че ако е достатъчно силна, ще спаси всичко. Само че не става така. – Тя се намръщи и продължи: – След злината в Гласфордж Даг ме утеши, но пък той има богат опит в това отношение.

– А аз нямам – отвърна отчаяно Уит.

– Но го натрупваш. Просто гледай да внимаваш.

Той избърса носа си с опакото на ръката си.

– Фаун... Тази злина те е наранила, уплашила те е до смърт, но не е било толкова сложно като сега.

Тя си пое дълбоко дъх и най-сетне отвърна.

– Уит... когато ме хвана, злината от Гласфордж изтръгна същността на десетседмичното бебе, което носех в утробата си. Когато пометнах, едва не ми изтече кръвта. Даг спаси живота ми онази нощ, грижеше се за мен. Бебето не можа да спаси.

Сякаш някой го фрасна по главата. Този път май бе успяла да привлече вниманието му.

– Какво? – ахна той. – Не си споменала...

– А ти защо мислиш, че избягах от къщи? – попита тя нетърпеливо.

– Ами кой беше... чакай, не, не може да е бил Даг, не е възможно...

Фаун тръсна глава.

– Не, бащата беше момче от Уест Блу и вече няма значение кой е бил, освен че ми даде ясно да разбере, че не желае да има нищо общо. Затова заминах сама. – Тя си пое дълбоко дъх и продължи: – Но пък срещнах Даг и всичко се нареди. Но изобщо не беше... просто.

– Не си споменала – повтори тихо той.

– Мълчанието не означава, че не скърбиш. Не исках някой да човърка раните ми, нито пък да слушам тъпи шеги. Нито пък семейството ми да ме разпитва до полуда.

– Ама аз нямаше да... – Той се поколеба.

– Просто бъди до Бери, Уит. Бъди единственият човек на този свят,

на когото не ѝ се налага да обяснява, просто бъди до нея. Подай ѝ чиста кърпа, когато заплаче, дай ѝ нещо топло, за да облекчи болката. Ще има време да я прегърнеш. Просто имай търпение.

– Добре – съгласи се Уит и я последва по брега, за да настигнат Садлър и Бери.

22.

Даг излезе от пещерата и вдигна ръка към изтръпналото си лице. Лечението, което бе приложил на мъжа от Силвър Шоулс с разкъсаната вена, се бе оказало успешно, а Чикори бе отворил очи преди малко, бе преглътнал малко вода и се бе оплакал, че главата му ще се пръсне от болка, беше се изпикал – все добри знаци – и бе заспал. Междувременно обаче един от хората от другата лодка – добре че не бе нито бащата, нито синът – бе издъхнал неочаквано: дълбока рана от нож, за която приятелите му мислели, че се е затворила, бе прокървила отново под превръзките и кръвта бе напълнила дробовете му.

„Ако бях тук, можех да го спася.“ Но ако Даг бе останал тук, нямаше да е на „Завръщане“ и останалите щяха да загинат. „Ако бях десет хиляди човека, които да се пръснат на сто места едновременно, можех и сам да спася света.“ Тръсна глава, доволен, че Фаун го бе оставила да поспи, защото този последен удар, прибавен към умората, щеше да го повали. Открай време се измъчваше, когато губеше онези, които му се доверяваха и го следваха. „Не следваха теб. Следваха Уейн и Чикори.“ Даг се замисли над този аргумент, но изглежда, в момента бе най-разумно да си почине.

Денят бе ясен и мразовит, приличаше на спокойна искряща есен. Лодкарите бяха запалили огънове, за да се стоплят и да согвят. Част от мъжете спяха, ранените пшкхаха. Трети бяха вързани. Даг присви очи към пленниците, но го прекъсна забързаният Бар.

– Даг, ела бързо.

Поредният смъртно ранен ли? Даг се остави младежът да го поведе надолу по склона. Под ботушите им се търкаляха камъчета.

– Защо още не са обесили тези типове? Признавам, че се надявах да сте приключили, докато дойда.

– Точно това е проблемът – заяви Бар.

– Нямате достатъчно въжета ли? Или дърветата не достигат? – Бери имаше въжета в склада. Въпреки че ако й поискаха, бе най-добре да не й споменават, че е за Олдър.

– Не, просто... а бе слушай.

– Винаги слушам.

Група мъже бяха насядали в кръг по пънове под един сипей близо до лодките. Уейн беше сред тях, също и Мечкогон, както и другите

трима капитани – Грийнъп от големия кораб от Олеана, който едва ли бе много по-възрастен от Ремо, Слейт от лодката от Силвър Шоулс, мускулест мъж на възрастта на Уейн, и някой си Фалоуфийлд, мъж с благо лице от южната част на Рейнтрий. Някои изглеждаха объркани, други притеснени или разгневени, но всички до един бяха смъртно уморени след жестоката битка през нощта. После пък бяха разпитвали бандитите и бяха научили ужасяващи неща, по всяка вероятност разказани с много повече подробности, отколкото Даг бе научил от Скинк, Олдър и Крейн. Крейн лежеше върху одеялата под един храст наблизо и уплашените лодкари го заобикаляха. Каквото и да бяха обсъждали мъжете, разговорът им явно продължаваше от доста време.

– Ето го – рече Слейт.

Поздравиха го неуверено. Даг им кимна.

– Какво има, приятели?

Не рискува да попита: „С какво да ви помогна?“, от страх да не бъде разбран погрешно. Приклепна, за да не стърчи над тях. Бар и Ремо се спогледаха и последваха примера му.

Уейн, както обикновено, заговори пръв:

– Появи се един проблем с бандитите и техния Езерняк.

– Нали се разбрахме, че фермерите ще се погрижат за фермерите, а Езерняците за Езерняците. Добре че сутринта спипахме Крейн на „Завръщане“, докато се опитваше да освободи Олдър.

Мечкогон посочи Бар.

– Твоето момче ни разказа. Чух, че сте спипали и Малкия и Големия Дръм. Браво.

– Работата е там – продължи Уейн, – че някои от бандитите тук твърдят как не трябвало да ги бесим, защото не са действали по своя воля. Магията на Крейн ги била принудила да действат по този начин.

Намеси се и капитан Фалоуфийлд:

– Един го каза и останалите започнаха да му пригласят.

– То пък голямата изненада – измърмори Бар.

Даг прокара ръка през косата си.

– И вие сте им повярвали?

Мечкогон се намръщи.

– Да не би да твърдиш, че нито един от тях не е бил омаян и останен със замъглен ум? Доста от тях ми се струват шашардисани.

Мечкогон сигурно бе виждал такива хора по време на войната със злината в Рейнтрий. Даг прехапа устна.

– Някои са омаяни, други не са. Скинк беше омаян, както вече

знаете. – Мъжете, помогнали при разпита на Скинк, закимаха дружно. Единствено Слейт не бе присъствал. Даг продължи: – Вие вече разбрахте ли за играта, с която Бруър и Крейн са си набавяли хора?

– А, да – потвърди Уейн. Останалите закимаха. Някои съвсем не изглеждаха шокирани. На Даг му хрумна, че играта наподобява двубоите, които често се водеха по лодките, макар да не бе същата – тази бе свършвала с трупове.

– Според мен няма абсолютно никаква магия, защото Бруър е използвал абсолютно същите методи – изтъкна Даг. – Освен това някои са били в бандата още преди идването на Крейн. Други пък са тук по свое желание – вземете братята Дръм например.

Мечкогон присви очи.

– Ти можеш ли да определиш кои са омаяни и кои лъжат? – И кимна към вързаните пленници.

– Според теб трябва ли съдбата им да бъде различна, след като са извършвали едни и същи престъпления?

– Ти да не би да мислиш да пуснеш някои от тези убийци на свобода? – възмути се Ремо. – И то след всички усилия да ги хванем!

– Поне един се молеше да го обесим, за да сложим край на тази работа – намръщи се Грийнъп.

Даг не бе сигурен какво означава grimаса му. Да не би младият капитан да предпочиташе бандитите да се държат смело и дръзко? Вероятно – защото тогава обесването не създаваше чак толкова неудобства.

Мечкогон – ровеше пръстта с една пръчка – вдигна поглед към Даг.

– Виж сега, видях хора, които злината от Рейнтрий беше поробила. Когато магията се развали или действието ѝ премина, те се опомниха. Станаха същите както преди.

– И спомените им бяха непокътнати – промърмори Даг.

– Това е смесена благословия – въздъхна Мечкогон.

Даг подбра много внимателно следващите си думи.

– Онова, което е направил Крейн, е много различно от влиянието на злината. – Дали наистина беше така? – Поне по отношение на силата на въздействие. Все едно да сравниш някое паднало камъче със свлачище.

Капитан Фалоуфийлд се почеса по главата.

– Да, ама свлачищата са от камъчета. Така че... да не би да казваш, че е същото?

Даг сви рамене.

– Не би казал подобно нещо, ако си попадал на свлачище. – Не

биваше да позволява да се превръща в съдия на тези мъже и да определя кой да живее и кой да умре. Ами ако бе единственият, който знаеше достатъчно, за да може да прецени? – Вижте. – Приведе се напред. – Пленниците или са оцелели след играта, или са помагали тя да продължава. В даден момент всеки от тях е имал и друг избор – а на дъното на реката има достатъчно трупове, които доказват, че има хора, които са направили различен избор. Не вярвам някой от пленниците да е бил чак толкова омаян, че да няма сили да избяга или поне да се опита. Снощи Крейн не е бил в пещерата тъкмо поради тази причина – преследвал е двама бегълци, които са решили да се махнат от този ужас. Обзалагам се, че не са успели да стигнат далече.

Замълча и се замисли над трудния избор, чийто край бе все един и същ. Щеше да е несправедливо спрямо загиналите в опит да устоят на злото, ако пуснеха безнаказани заловените престъпници. Повечето бяха пропаднали мъже, свикнали да прибегват към жестокости. Щеше да е истинска лудост да ги пуснат на свобода. Лодкарите нямаше как да ги опазят. Поне така мислеше. „Не би трябвало аз да съм съдията.“

– Ако въпреки това смятате да обесите всички, за мен е безсмислено – също и за Бар и Ремо... – Даг замълча колебливо, – да разделяме едните от другите. В противен случай ще излезе, че фермерите вече не съдят фермерите, а го правят Езерняците. Ще трябва да приемете честната ни дума, защото няма как да проверите сами. Но пък в края на краищата това не е много добра идея. Ако имате намерение да пуснете някои от заловените, нека решението ви бъде продиктувано от ваши си причини, нека се базира на доказателства, които сте събрали сами. Вие поемате фермерите, а ние Езерняка ренегат. – Стори му се, че е много важно да наблегне на думата „ренегат“. „Да видим сега кой няма лагер!“

– Крейн ще увисне заедно с останалите, нали? – попита Слейт.

Ремо се намеси разпалено:

– Той избра да умре според нашите ритуали. Сам.

Грийнъп го наблюдаваше с недоверие.

– А бе, Езерняци, нали не се каните да му помогнете да духне?

– Както е със счупен врат ли? – изсумтя Бар.

– Може да е някакъв номер – отвърна Слейт.

Даг заговори за изненада на всички, дори на себе си.

– Няма да е сам. Ще видите всяка стъпка.

– Даг! – извикаха Ремо и Бар. Ремо бе ужасен.

– Даг, не можеш да го направиш!

– Мога и ще го направя. – Дали наистина можеше? Брат му, Дар,

създателят на ножове, работеше съвсем сам, поради причина, която нямаше нищо общо с човеконенавистничеството му.

– Ако трябва да сме честни, и той трябва да увисне с останалите – обади се младият Грийнъп.

– Той избра да умре от споделящ нож – обясни Даг. – Обещах да му направя нож. Поне мога да опитам.

Уейн присви очи.

– Това не е ли благородна смърт според Езерняците? Тази работа не ми се струва редна, защото обесването е грозна гледка, патрулен.

– Тук не става дума за чест и благородство. Въпросът е да опазим нещо полезно в цялата тази лавина от разхищение – отвърна Даг.

Слейт се почеса по брадичката.

– Признавам, че и на мен не ми се струва много честно.

Сега вече всички капитани гледаха подозрително Езерняците. Даг въздъхна.

– Добре, нека тогава говорим за нещо, което разбирате. Да поговорим за дяловете. Настоявам този нож да бъде моят дял. – Той извади ножа изпод ризата си и го вдигна. – Този нож и освещаването му.

Слейт изви вежди и попита удивено:

– Само това ли?

Май хората от Силвър Шоулс бързо надушиха авантата. Грийнъп също бе заинтригуван, сякаш пресмяташе нещо.

Даг побърза да уточни, когато другите двама Езерняци се размърдаха.

– Не говоря от името на Бар и Ремо, които също рискуваха живота си снощи, както много от вас вероятно помнят. Този нож е за мен.

– Дадено – отвърна доволно Слейт. – Дайте ножа на патрулния, след като това е всичко, което иска.

– И зареждането му. Зареждането – продължи Даг, – за онези от вас, които не знаят за какво става въпрос – въпреки че днес ще разберат, – е смъртта на Крейн. Когато бъде прободен в сърцето, той ще го зареди.

Мъжете се намръщиха подозрително.

Мечкогон си пое дълбоко дъх.

– Другите патрулни да поискат каквото са решили, но на лечителя дайте каквото иска.

Капитан Слейт вероятно си спомни човека от екипажа с прерязано гърло и сви притеснено рамене.

– Ами... добре. Може. Но главният бандит Езерняк да умре пръв. И

да го видят всичките му последователи.

– Този урок ще им държи влага, докато са живи – измърмори Бар и неколцина лодкари се ухилиха.

– Е, няма да е задълго – каза уморено Даг. „Къде сте, богове?“ Повече отколкото бандитите да бъдат наказани, искаше лодкарите да разберат за какво става въпрос. Разкази за този ден щяха да се понесат до всички места по реката, до които стигаха лодките. Накрая истината щеше да се изкриви. Но Даг се зарече, че поне отначало няма да има никакви преувеличения. „Така че внимавай какво правиш, патрулен.“

Опита се да си припомни всичко, което правеше Дар, когато се подготвяше за зареждане на нож. Създателите на споделящи ножове обикновено работеха в центъра на повечето лагери, в най-закътаното, но и усамотено място. Там туптеше животворната искра на Езерняшкия живот. Сега той трябваше да улови тази искра.

Каза на сенките си, Бар и Ремо, да си намерят някаква работа за половин час, защото двамата нямаше да разберат от намек, след това изведе Фаун на задната палуба, тъй като нямаше друго място, на което да поговорят необезпокоявани.

И се опита да обясни необходимото.

Тя само кимаше.

– Сигурна съм, че ще се справиш по-добре от Дар.

Даг не бе сигурен дали Фаун има основание за подобна увереност, но не можеше да не признае, че му стана безкрайно приятно. Стисна силната ѝ малка ръка в своята.

– Налага се да поработя със същността сам, но работата е там, че за някои неща трябва две ръце. Най-вече, когато рукне кръвта на Крейн, трябва да насоча същността му към празния нож, за да започне зареждането. Същото е, както когато ти вложи своята същност в моята брачна връв. Бих могъл да помоля Ремо или Бар да ми помогнат, но предпочитам да не ги замесвам. Не ми се иска по-късно да възникне проблем.

Тя смръщи чело.

– Защо да има проблем?

– Защото не само правя нож. Имам намерение да демонстрирам как Езернящите борават със същността пред всички лодкари, които се съберат, за да гледат и слушат. Ти можеш да се махнеш и преди това – преди да зареда ножа. Не е нужно да гледаш тази част.

– Ясно. – Тя въздъхна. – Но ти знаеш, че не е невъзможно, ако ще

съм истинска Езерняшка жена, един ден да ми се наложи да изпълня подобен ритуал. Не мога да си представя нищо по-неприятно, но май е по-добре да гледам, за да се науча как се прави.

Той преглътна, кимна и я притисна до себе си.

– Добре – прошепна. – И това е вярно.

Най-сетне я пусна и тя отиде в кухнята, за да му приготви ястие без месо, защото той каза, че Дар не ядял месо преди зареждане. Когато влезе, след като се бе измил много внимателно, тя постави пред него чиния с картофи, ябълки и лук, пържен в солено масло, хапна малко с него и даде останалото на Ход и Хоторн, които щяха да наглеждат Бо. В опит да спести усилията на Даг Ремо бе направил подсилване на подутия нос на Хоторн, за да премахне болката. Даг щеше да премахне лекото омайване по-късно, след като наместеше носа както трябва.

Докато Даг дояждаше последната си хапка, Фаун постави до десния му лакът някаква чаша. Той я погледна изненадано. Беше пълна с овес.

– Заповядай. Изтръгни същността им до последното.

– Какво?

Тя седна до него.

– Мисля, че след като поемеш нещо противно, което не можеш да отстраниш, трябва да поемеш нещо приятно, за да премахнеш дразнещото усещане.

– Аха. Ти нали си наясно, че разкъсах същността на Крейн?

– Веднага се сетих. Така че сега у теб има част от него, нали? И тази частица ще остане, докато не я асимилираш.

– Това притеснява ли те?

– Имам чувството, че притеснява теб. При това много.

– Така е, Искрице – въздъхна той. Хвана ръката ѝ и я притисна за момент към челото си. – Стой до мен. Така ще помня кой съм и какво трябва да направя, когато нещата започнат да се объркат.

Взе няколко зрънца овес и ги стисна между пръстите си. Заизтръгва същността им едно по едно и пак така едно по едно ги пускаше в мръсната си чиния. По някакъв свръхестествен начин очертанията на нещата започнаха да му се струват изострени и много странни.

Дори да имаше нещо друго, което можеше да направи като подготовка, не го знаеше. След като мисли известно време, свали приставката от ръката си, смъкна навития ръкав и закопча празния маншет, за да не му пречи. Нагласи калъфа на ножа на гърдите си, стисна ръката на Фаун и се надигна.

Каза носачите да оставят Крейн в средата на сипея, на няколко крачки от брега. Лявата му страна бе откъм реката, така че шейсетината лодкари можеха да седнат или да останат прави над пещерата и да чуят и видят ясно всичко. Уит, Уейн и други двама лодкари оставиха носилката, после Уит застана до Бери. Ремо и Бар седнаха встрани от останалите, на място специално избрано от Даг, като наблюдатели, не като участници. Даг съгна едно одеяло, за да завие коленете си и коленете на Фаун. Двамата бяха от другата страна на Крейн, така че да не пречат на лодкарите да виждат.

Лодкарите се събраха на скалите, някои седнаха, други клекнаха. Нито един не посмя да се приближи. Гребците от „Бързата костенурка“ – по време на престоя си в Пърл Рифъл бяха чули някои приказки за Езерняците, които правели разни неща със същността, бяха най-отпред и наблюдаваха какво става с огромен интерес. Поне всички до един бяха трезви.

Даг се изправи и заговори високо, за да го чуят всички:

– Първо, трябва да обясня за същността и как Езерняците я използват. Същността е във всичко, тя е в основата на нещата, независимо дали са живи, или мъртви, но живата същност е най-ярка. Всички вие притежавате същност, но просто не я усещате...

Беше обяснявал това толкова пъти, че речта му бе гладка като речни камъчета. Някои от присъстващите бяха чували по-ранните версии, но нямаше нищо лошо в това пак да им набие идеята в главите. Колко ли пъти бе повтарял пред млади патрулни методите на действие?

Същност. Работа със същността. Злини... Последната дума привлече вниманието на всички, които бяха започнали да се разсейват. Най-младите решиха, че това е просто приказка, но по-възрастните кимаха с разбиране. Мъжете от Рейнтрий, които бяха участвали във войната срещу злината, кимаха и си шепнеха с любопитните, застанали близо до тях.

Крейн не откъсваше гневния си поглед от Даг – не можеше да повярва на това, което чува. Даг не го бе питал дали има нещо против да участва в тази демонстрация, но не съжаляваше. Ако Крейн не бе изгубил правото си на избор, след като бе убил фермера от Олеана, след това го бе изгубил стотици пъти. Непочтеният му живот бе причинил много мъка и болка. Поне смъртта му щеше да донесе нещо добро.

„Ако това може да се нарече добро.“

Даг стигна до тайната същност и отново извиси глас.

– Създаването на ножове е най-трудното, на което са способни Езерняците, и най-... – канеше се да каже „тайното“, но вместо това се спря на други думи, – и се извършва в усамотение. Ножовете се създават от кости, костите на Езерняци, наречени като дарове. Те не са изровени от гробове, нито пък са откраднати от фермерски гробове, както се говори между вас. Те са наследство от близките и роднините ни. Даряването на кост е най-тържествената част от погребението. – Също така и най-кървавата част, но за това нямаше никакво намерение да спомене и дума. Сега стигаше до най-важното, до най-проблематичната част от днешния урок.

Извади костения нож от калъфа на врата си и го подаде на Фаун, а тя стана, за да го вземе.

– Съпругата ми Фаун ще мине от човек на човек, за да го видите всички и да знаете как изглежда истински споделящ нож. Докоснете го, ако искате, и го подръжете за момент. – „Моля ви, отсъстващи богове, само не им позволявайте да го изпуснат на камъните.“ – Моля ви да го държите внимателно, с уважение, защото... защото веднъж притежавах подобен нож, дар от първата ми съпруга, и знам как бих се почувствал, ако... – Млъкна и въздъхна.

Фаун обиколи хората и докато си подаваха ножа, не откъсна очи от него. Даг отново започна да обяснява:

– Открихме този нож в тайник в пещерата, където бяха скрити и кожите, откраднати от Езерняците. Предполагаме, че го е направил Езерняк от Рейнтрий от бедрената кост на свой роднина. Не може да се каже чий е, тъй като острието не бе гравирано, както се прави понякога. Бил е подарен на Езернячка, убита от речните бандити приблизително на мястото, на което сме застанали...

От всички разкрития този ден Даг най-много държеше лодкарите да разберат истината за ножа и да го видят и докоснат. Доколко можеше да приобщи хора без усет за същност към така наречената Езерняшка магия? Най-лесно бе да ги накара да докоснат гладката кост, да преценят тежестта ѝ в дланта си, да си подадат ножа един на друг. През цялото това време Даг отправяше безмълвни молби към непознатия донор. За негово огромно облекчение лодкарите не гледаха ножа с отвращение, нито пък се кискаха нервно, напротив, проявиха необходимото уважение, държаха се възпитано и си мълчаха.

Ремо и Бар бяха стиснали устни и не изпуснаха ножа от очи. И двамата бяха готови да скочат, ако се наложи.

Най-сетне Фаун се върна, подаде ножа на Даг и коленичи. Той го вдигна високо.

– Създателите на ножове не просто оформят повърхността на ножа, те оформят и същността му, за да го превърнат от кост в нож, и с пак с помощта на същността го подготвят за следващата задача – да съхрани смъртта на някой Езерняк така, сякаш е запечатана в бутилка. Този нож вече бе посветен, но с помощта на същността и гореща вода аз го почистих. Сега ножът не е зареден, все едно току-що излиза от ръката на създателя си. Така че следващата стъпка е да ви покажа процеса на зареждане.

Коленичи от лявата страна на Крейн с гръб към мътната река.

– Кръвта е много интересна, когато се работи със същност – провикна се той, – защото тя носи живата същност на човека дори след като напусне тялото, поне докато не се съсипи и не умре. При обикновеното зареждане донорът пуска малко кръв в нова дървена купа, но ние ще пропуснем тази крачка.

Ножът, с който се прерязваше вената, трябваше да се нагрее, за да не предизвика инфекция. Имаше известни тънкости, които Даг си спомняше от времето, когато ножът на Каунео бе посветен на него, но сега нямаше нужда да прибягва към тях. В момент на паника се запита дали ще успее да се престори, ако не успее да зареди ножа, и да забие в гърдите на Крейн безполезно острие. Фермерите нямаше да разберат, но Ремо и Бар сяха да усетят.

Седна с кръстосани крака, все едно щеше да лекува пациент. Това го притесни – но трябваше да остави притесненията за по-късно. При работата със същността не можеше да си позволи колебания, също както по време на патрулиране. Погледна Фаун и се опита да я успокои.

– Той не усеща нищо от врата надолу. Няма да го боли.

Тя кимна. Даг нагласи костения нож под ръката на Крейн, а Фаун, вдигнала ръката на парализирания, взе бойния нож на съпруга си и проряза бледата кожа от вътрешната страна достатъчно дълбоко, за да потече кръв.

И изведнъж Даг се потопи в друг свят. Материалният свят – следобедната светлина, голите дървета, каменистият хълм и насъбралите се мъже – изчезна като призрачно видение. Все още усещаше присъствието им, но този път бе нещо като мъгла, в която пулсираше всяка същност. Мъжете бяха изтъкани от сложни нишки, а Фаун блестеше като пламък. Даг се бе слял със същността си. Ножът в ръката му съдържаше огромен потенциал. Крейн... Същността на Крейн бе тъмна и

разпокъсана, но кръвта му се процеждаше на ярки капки.

Даг протегна призрачната си ръка под алените капки и насочи мислите си към посвещението, което познаваше от времето, когато бе наблюдавал как в Лутлия направиха нож за него. Беше го използвал в Рейнтрий, за да прекъсне смъртоносната хватка на злината. Посвещението бе най-значителният дар на създателя на ножове, в него се капсулираше смъртността. Той сви призрачната си ръка над Крейн. Появилото се неприятно усещане, че съществува известна прилика между него и ренегата, щеше да улесни задачата му. Той отпусна същността си да потече към острието, за да се смеси с тръпнещата в очакване същност на ножа. Остави ги да се докоснат.

Отдръпна се и се раздели с онази частица от себе си, която бе превърнал в чаша за Крейн.

Ахна удивен. „Мътните го взели! Не знаех, че ще боли толкова!“ Наблюдаваше обзет от ужас как призрачната му ръка се отдели от уловената си в ножа част. Все едно бе отхапал собствения си пръст. Богове, нима Дар изпитваше същото всеки път, когато зареждаше нож? „Братко, моля те за прошка.“

Същността се стелеше точно както трябва... „Или умея, или не. Ако отговорът е не, мога отново да изваря острието и да започна отначало – много от чираците на създателите са постъпвали точно така при първите си опити.“ Въпреки несигурността бе убеден в едно. „Умея.“

Върна се към света и примижа, разтреперан, измръзнал, все едно бе лекувал тежко болен. Кървавият нож трепереше в десницата му, лявата ръка го болеше, а призрачната гореше. Бързо провери усета си за същност и разбра, че не може да достигне на повече от сто крачки. „От тази работа няма да се възстановя за един ден.“ Вече нямаше да използва същността. Оттук нататък щеше да е лесно. Оттук нататък всичко щеше да е точно толкова странно, колкото и досега.

Даг преглътна и заговори прегракнало:

– При обичайното създаване на нож в този момент създателят го почиства и го дава на новия му собственик. Доброто посвещение може да трае цял живот. – Така трябваше да бъде. Той протегна ръка към Фаун. Тя взе ножа от изтръпналите му пръсти и почисти кръвта с парцал. Даг не бе сигурен доколко зареждането е добро – струваше му се по-неумело, отколкото на направения в Лутлия нож. Въпреки това бе солидно направен. Дали не беше прекалил със зареждането? Все още не бе стигнал до желанния край.

– Зарежданията са различни. Баща ми прободe сърцето си преди

дванайсет години, когато бе тежко болен. Първата ми съпруга се нанизала на ножа си, когато усетила, че умира от раните си на бойното поле на север. Ремо получил своя от възрастна роднина, която отдала последните мигове от старостта си на ножа – забеляза как Ремо трепна при тези думи, – и собствената ѝ дъщеря ѝ помогнала да го направи. Виждал съм как патрулни си помагат един на друг в подобни моменти. Разберете, че споделящият нож не се използва като инструмент за екзекуция. – Нито пък за да видят какво става група фермери, призна пред себе си Даг. – Това е нещо, което нито един фермер не е виждал, така че много внимавайте. – Последните думи ги изрече със строгия глас на патрулен командир. Всички впиха очи в Езерняците.

– Ти си напълно откачил – прошепна Крейн. Лицето му бе извърнало от зяпачите на хълма.

– Имам си причини – измърмори Даг. – Може би си щял да ги разбереш по времето, преди съвсем да пропаднеш.

– Мен ме прокудиха. Ако имат капчица здрав разум, теб ще те изгорят жив.

Без да обръща внимание на думите му, Даг каза:

– Разгърни му ризата, Искрице.

Чевъръстите ѝ пръсти разкопчаха копчетата и оголиха гърдите му. Даг се запита дали Ремо ще си поиска ризата. Вгледа се в сребърните очи на Крейн и бандитът се намръщи.

– Готов ли си? – „Съгласен ли си?“ От всички изисквания за ритуала това бе задължително.

– Ако искаш проклятието ми на умиране – изръмжа Крейн, – имаш го.

– И аз така си помислих.

– Значи, ако проклятието ми има същата тежест като благословия, дали благословието ми няма да се окаже проклятие? Мътните да те вземат дано, имаш ги и двете. Оправяй се сам. Аз бях дотук. – Извърна лице към реката. – Спаси ме от този безнадежден свят. – И след малко добави: – Да не си посмял да оставиш проклетата си ръка да трепне!

Това бе достатъчно ясно съгласие.

Даг постави върха на споделящия нож под ребрата на Крейн и изчака няколко секунди, колкото да обясни тихо на Фаун за правилния ъгъл, под който ножът трябва да достигне сърцето и колко сила трябва да приложи, за да свърши всичко с един-единствен натиск, без да счупи острието. Личеше ѝ, че е напрегната, но очите ѝ не трепваха. Кимна.

Даг протегна същността си, за да е сигурен в местоположението на

сърцето на Крейн, стисна дръжката и с едно рязко движение вкара цялото острие.

Устните на Крейн потръпнаха, той подбели очи, но цялото внимание на Даг бе насочено към същността. Той замръзна, все още стиснал дръжката, докато разтварящата се смъртна същност започна да се насочва към върха на ножа, сякаш привлечена натам. Дали щеше да се задържи? Ами ако се затвореше и не се получиеше?

„Стана.“

Даг задиша отново. Крейн бе издъхнал.

Даг примигна, вдигна поглед и се огледа. Лодкарите бяха притихнали. Двамата Езерняци също.

Даг извади заредения нож от гърдите на мъртвия и го вдигна високо.

– Този Езерняк – не желаше да използва думи като „ренегат“ или „прокуден“ – отдаде смъртта си на ножа, та той да поразии следващата злина, която пресече пътя ми.

Двайсет и шестима Езерняци преди Крейн се бяха доверили на Даг, убедени, че смъртта им няма да е напразна. От всички ножове и смърти, които бяха минали през ръцете му, тази бе най-черната. „Мътните го взели, получих го по трудния начин.“ Той подаде ножа на Фаун, за да го почисти и да го пъкне в кожения калъф на врата му, тъй като ръката му все още трепереше и нямаше да се справи дори с тази простичка задача.

– Не мога да ви кажа дали Крейн е платил за престъпленията си. Това вече е друга работа.

23.

Фаун стискаше зъби, за да не издаде колко ѝ се гади, докато Даг се изправяше над мъртвото тяло на Крейн. Беше се сетила да му донесе патерицата, за да може да се подпре. Той я стисна, опря се на рамото ѝ и двамата бавно тръгнаха по брега. Фаун кимна на Бери и младата жена ги последва, Уит zakрачи след нея. Бар и Ремо останаха да се погрижат за трупа. Намръщените лодкари се пръснаха сред дърветата, за да се погрижат за своята част от изпълнението на присъдите.

Даг не тръгва към „Завръщане“, а надолу по течението. Стигна един поток и сви по скалистия му бряг към тясната ливада, на която бандитите пускаха конете си. Тревата покрай потока бе все още зелена, докато по-настрани се бе превърнала от есенно кафява в унило сиво-кафеникаво, като престояло сено. Десетина коня наостриха уши, когато новодошлите се приближиха, само един изпръхтя любопитно, когато минаха покрай него. Даг спря, за да го погали, и животното наведе глава и отпусна уши.

– Обичам конете – каза Даг. – Толкова са големи, умни и със съвсем семпла същност. А най-хубавото е – въздъхна той, – че не са хора. Ето там, Искрице. – Той кимна към една самотна топола в края на ливадата, голите ѝ клони бяха протегнати към небето. Седна на земята, облегна се на ствола и затвори очи. Фаун се отпусна до него. Стори ѝ се необичайно, че остави дланта си да лежи в скута ѝ, и тя я погали нежно, при което устните му потрепнаха също като на кон. Пръхтящият кон ги последва бавно, тъй като бе спънат, но когато стигна при тях, подаде муцуна за нова ласка.

Фаун подозираше, че животните – спокойни, топли и със съвсем близки същности – помагат на Даг да заличи спомена и мислите за онава, което се случваше сред дърветата и в пещерата. Ако му бе останал някакъв обхват на усета за същност, сигурно щеше да се заслони и да остане съвсем сам сред тишината. Е, в момента бяха обградени от тишина, но пък самотата не бе толкова добра.

Уит остана при конете, за да ги огледа. Бери също спря, за да погали един от кротките, но изви глава, щом чу приглушен писък. Може и да бяха далече от пещерата, но се чуваше какво става. Тя отстъпи от коня и застана неподвижно, загледана към склона и гората, сериозна, висока, съвсем сама. При следващия вик потръпна. Приличаше на

трепетлика, самотна и обречена.

Уит я наблюдаваше уплашено, след това се обърна към Фаун и разпери ръце в неизречен въпрос. Фаун му кимна окуражаващо. Той преглътна, пристъпи към Бери и без да каже и дума, я прегърна. Не се опитваше да я ухажда, просто искаше да я утеши в трудния момент. „Ще се сгуши в топлината му, докато болката премине.“ Бери отпусна глава на рамото му, стиснала здраво очи. Русата ѝ глава стърчеше малко над неговата тъмна – Уит си бе типичен представител на семейство Блуфийлд, – но сега, след като бе свела брадичка, изглеждаха еднакво високи.

Уит я държа в прегръдката си дълго, докато тя не престана да трепери, след това я отведе да седне на един пън до каменистия поток. Прегърна я и двамата загледаха как конете пасат.

– Патрулните винаги ли спъват конете си? – обърна се Фаун към Даг. В момента не можеше да говори за нищо друго. – Все се чудя как тези неща успяват да им попречат да избягат.

Той започна да обяснява, за да избегне всякакви други неприятни теми.

– Понякога. Понеже ако конят на патрулния излезе от обхвата на усета му за същност, ще му се наложи да го гони като някой... фермер. Букаите всъщност не забавят много коня, просто той се паникьосва. Предполагам, че са свикнали да се хранят тук и не се отдалечават много.

– Като че ли са се грижили добре за тях. Колко ли са откраднати от лодки и колко ли са били на бандитите? Сигурно Уейн и другите лодкари ще си ги разделят.

– Да, вече сигурно са стигнали до делбата – отвърна Даг, пхна ножа и калъфката му под ризата си, за да не се виждат, и отново отпусна глава назад.

След малко дойдоха Ремо и Бар, и двамата много сериозни.

Даг отвори очи.

– Приключиха ли с бесенето?

– Още не – отвърна Ремо. – Ние обаче приключихме с Крейн. Радвам се, че не се наложи да го режем.

Бар се намръщи.

– Че кой би искал нож от костите на Крейн?

– Лодкарите изкопаха трап – продължи Ремо. – Него го хвърлиха пръв.

– Не е много дълбок – каза Бар, – но сигурно отгоре ще натрупат речни камъни. Някои от лодкарите искаха да накарат бандитите сами да го изкопаят, но накрая решиха, че ще е по-трудно да ги опазят,

отколкото да се заемат сами.

– Един от гребците имал роднини в отвличена от бандитите лодка – продължи Ремо, – изчезнала преди месец, месец и нещо. Едва сега разбира какво им се е случило. Уейн му позволи лично да пререже гърлото на Големия Дръм. И на Малкия, въпреки че той вече беше мъртъв. Ще ги вържат на колове пред пещерата, за да служат като предупреждение.

– Веднага след това си тръгнахме – уточни Бар.

Здрави млади мъже или не, на Фаун ѝ се струваха потресени, и то не само заради незаслонените същности по време на екзекуциите. Бар отиде да погали една петниста кобила.

– Ей! – провикна се през рамо. – Тази е жребна. Който я вземе, ще има два коня.

Ремо отиде при него, за да провери, и Фаун тръгна след тях. Спомни си за Грейс в Уест Блу и я обзе неочаквана тъга. Как бе възможно да ти домъчнее за дома заради една кобила? Но наистина усети осезаемо липсата на кобилата и се запита какво ли прави и дали коремът ѝ вече е закръглен. Протегна ръце и ги прокара по корема на петнистата кобила. Откога ли бе жребна? Омба щеше да го определи съвсем точно с усета си за същност. Може би Бар притежаваше същия талант.

Ремо сложи ръка върху холката на кобилата, погледна Бар, който бе започнал да вади бодили от гривата ѝ, и каза тихо:

– Нали Уейн каза, че ни се полага дял? Можем да вземем два коня. Ще се върнем в Пърл Рифъл, преди да падне снегът.

Бар го погледна учудено.

– Я! Ти кога си промени мнението?

– Крейн... Беше ужасно. Мисля си, че не е много разумно един Езерняк да е в изгнание, далече от близките си, та дори те да го тормозят и да го гледат накриво. Май няма да е зле да се приберем и да си изтърпим наказанието.

Фаун продължаваше да гали топлия корем на кобилата.

– Според мен не е добре човек да е изгнаник независимо дали е Езерняк, или фермер. Вижте бандитите.

– Като нищо можеш да свършиш в някой трап, който сам са те накарали да изкопаеш – съгласи се Бар, стисна поредния бодил и внимателно го дръпна. – Мислех, че искаш да видиш морето... или пък да се удавиш в него.

– Вече не искам нито едното, нито другото – каза Ремо. – Светът е по-грозен, отколкото си представях. Стига ми толкова. Да се прибираме.

„Този безнадежден свят“, бе казал Крейн. А Крейн добре се бе

постарал да го направи по-лош.

– Не всичко е толкова лошо – тихо каза Бар и погледна настрани, към Даг, който продължаваше да си почива с отнетната назад глава. Лицето му, че е напълно изтощен. – Работата е там, че... аз също си промених мнението. Дори да не бях, не е много разумно да го оставим – кимна към Даг – да пътува сам. Същност ще е дори по-глупаво от най-голямата глупост, която съм правил. – Погледна приятеля си. – А ти поне знаеш, че съм цар на глупостите.

– Даг си има партньор – изтъкна Фаун, вдигна лявата си ръка и показа брачната връв на китката си, като по този начин привлече и погледите, и същностите им. – Двамата сме свързани също като патрулни от Лутлия. Нямам намерение да го оставя да се лута сам в мрак и студ.

Ремо задъвка устна. Бар извади нов бодил от гривата на кобилата. И двамата мълчаха.

„Аз отнех всичко на Даг, въпреки че размяната беше съвсем честна, защото и при мен стана така. Истината е обаче, че той има нужда от нещо повече, не само от мен.“

– Въпреки това мисля, че ще му се отрази чудесно, ако сте до него. Вие ще сте неговата котва, докато се опитва да постигне нещо толкова ново, че никой досега не го е пробвал. Той вече не е патрулен, същността му не е на патрулен. Опитва се да се преобрази.

Ремо кимна.

– Да, в лечител.

– Или в създател на ножове – отвърна Бар с известно съмнение. – В такъв случай наш дълг е да го пазим. Независимо дали сме в лагер, или не.

Фаун поклати глава, макар да бе съгласна с казаното.

– Първото, което трябва да направи един нов създател, е да създаде себе си. На всеки младеж му е трудно да го постигне, дори като чирак, а пък Даг се опитва съвсем сам и няма кой да го насочи в правия път. Виждала съм го как оправя счупена стъклена купа и помага на болни хора, също и изгубен споделящ нож, знам какво направи в Рейнтрий и дори не мога да го опиша, но истината е, че той иска да помогне на целия свят.

Ремо я гледаше ужасен.

– Никой не може да направи това!

– Сам човек не. Предполагам, Даг би казал, че светът е голям, а ние сме малки и накрая ще се пречупим. Дори когато всички стари аргументи за фермерите и Езерняците бъдат обсъдени поне петдесет пъти и на

всички им омръзне да ги повтарят, проблемът Грийнспринг ще продължи да съществува. – Фаун преглътна. – Може и да не успеем да спечелим при това хвърляне на зарове, но пък е чудесно да имаш някого до себе си, когато губиш. Това е първото.

Устните на Ремо трепнаха, но той не каза нищо. Мигаше често-често.

Фаун си пое дълбоко дъх и продължи:

– Нямахте да разгадае тайната на омайването, ако беше сам. Това е второто. Освен това не знам колко още лодки и хора щяха да погубят бандитите, ако не ги бяхме спрели. Това е третото. Три причини дават достатъчно добро основание, поне така казва Даг.

Отмести поглед. „Как ми се иска на Бери да не й беше толкова трудно.“ Бери все още седеше на пъна до Уит, но най-сетне бе започнала да говори. Уит слушаше внимателно. Беше я прегърнал през кръста, а тя не се дърпаше. Силата на Бери продължаваше да учудва Фаун, но пък Бери не можеше завинаги да остане сама – за една жена това бе изключително трудно.

– Не знам – призна Ремо. – Вече нищичко не знам.

– А пък аз никога не съм знаел – отвърна Бар. – Това обаче никога не ме е спирало! – Ухили се и заговори със стария си меден глас: – Хайде, Ремо, само така ще ме опазиш да не цопна в морето. Или, ако предпочиташ, ще имаш шанс да ме бутнеш вътре.

Ремо се почеса по главата.

– Много труден избор.

– Виж сега...

Фаун ги остави да се разправят и се върна доволна при Даг.

След известно време виковете откъм хълма спряха и всички поеха към „Завръщане“ по най-дългия възможен път, като избягваха да погледат към гората и двата стълба пред пещерата. Фаун си мислеше, че ако погледне натам, ще съжалява. Нямахте намерение и да влезе в гората, докато не сваляха бандитите от дърветата и не ги заровеха, а дори и след това.

Даг си мислеше, че Бери ще се зарадва да потегли следобеда, след лодката на семейство Фалоуфийлд, но се наложи да поостанат, тъй като всички настояваха Даг да ги лекува. На следващата сутрин Чикори вече бе по-добре, беше седнал и похапваше, въпреки че се мръщеше, защото главата не бе спряла да го боли. Хората от Рейнтрий имаха намерение

да си направят лагер край пещерата и да останат още няколко дни, след това бавно да поемат към дома с конете на бандитите и онова, което бяха получили като дял. Фаун заяви, че щяло да е най-добре, ако върнат Чикори на грижите на госпожа Чикори, за да се оправи по-бързо. Даг си помисли, че ловците от Рейнтрий ще се приберат у дома с по-пълни торби, отколкото бяха тръгнали, и значително по-скоро, така че госпожа Чикори сигурно щеше да прости за счупената глава на съпруга си. Но нямало да позволи на никой да забрави какво се е случило, каза Мечкогон.

Даг бе освободил помощниците си Езерняци по обед и те изчезнаха някъде и не се върнаха чак до тъмно. Мярна ги тъкмо когато се канеха да се качат тайно на „Завръщане“. Мъкнеха по една торба.

– Какво е това? – попита Даг.

– Шшш – предупреди го Ремо и погледна лодката. Даг слезе и ги поведе настрани, където никой нямаше да ги чуе.

– Решихме да пообиколим нагоре по течението и да се опитаме да открием мястото, където Крейн и братята Дръм са настигнали двамата дезертъри – каза Бар. – Открихме ги и ги погребяхме. – Намръщи се и Даг се сети, че бандитите са оставили след себе си нещо много грозно. Нямаше нужда да разпитва за подробностите.

Ремо продължи:

– Трябваше ни повече време, за да открием скривалището на Крейн. Едва ли човек без усет за същност щеше да успее.

– Уейн знае ли?

– О, да – потвърди Бар. – Отнесохме плячката първо на него. Той реши, че тъй като е била открадната два пъти и открита отново, трябва да ни я даде цялата и да задържим всичко. Разменихме част от нещата, които не ни трябват, с лодкарите – в пещерата си е истински пазар. Не ми трябваха нито ботушите, нито дрехите, но някои от гребците не са чак толкова придиричиви.

– Освен това не ни ставаха – прекъсна го Ремо.

– След като лодкарите се разкарат оттук, можем да се върнем и да потърсим и друго скрито съкровище – заяви Бар с блеснали очи.

– Значи затова изпуснахте вечерята. Но защо се прокрадвате така? – попита Даг.

– Капитан Бери отказа дял от плячката – отвърна Ремо.

– Горкият Уит едва не получи удар – добави Бар, – но и той отказа да вземе, след като тя не иска.

Ремо продължи:

– Ти обаче нали каза, че това не важи за нас, така че решихме да не притесняваме Бери излишно.

– Добре сте решили – каза Даг. – Приберете торбите и не притеснявайте капитан Бери точно сега.

От друга страна, беше сигурен, че Бери няма да каже и дума, ако ги види.

Търсенето на Бери бе приключило, но времето и реката течаха по своя път, а лодките ги следваха. „Завръщане“ потегли от пещерата на следващата сутрин. От пациентите на Даг само Хоторн бе на крак; час по час се оплакваше, че вече наместеният му нос го боли, но пък бе доволен, че е освободен от работа за няколко дни. Ако продължеше да досажда, Даг щеше да го провъзгласи за напълно здрав. При Бо бе потрудно, защото бе вдигнал температура. Притесненият заради него Ход се оказа добър помощник, внимателен и грижовен, когато трябваше да го повдигнат или обърнат; освен това търпеше, когато измъченият Бо го ругаше.

Когато Бо се унасяше, Даг се заемаше да свърши нещо друго. Намери хартия и почна да пише писмо до Феърболт Кроу за ренегата Крейн и за съдбата му в пещерата. И като патрулен, и като капитан, мразеше да пише отчети и се измъкваше винаги, когато имаше възможност. Въпреки това бе написал много повече, отколкото искаше да си спомня. Описа зловещите събития и трагичното минало на Крейн съвсем в стила на патрулен доклад, но бе сигурен, че Феърболт ще прочете и между редовете. Не бе съвсем доволен от резултата, но нямаше повече хартия, за да продължи. Феърболт вече не му беше капитан, но Даг бе убеден, че събитията трябва да бъдат разказани на някой здравомислещ човек.

През нощта Бо вдигна висока температура, направо гореше, и Даг му направи подсилване, докато едва не припадна. Предобед на следващия ден температурата спадна. Даг легна да поспи, събуди се чак следобед и усети, че е настинал, за пръв път от години. Бар и Ремо изявиха желание да му помогнат, още повече че това бе позната задача за всеки патрулен – Фаун пък безмълвно му подаде чаша овес, – и му се размина само с възпалено гърло и лека хрема.

Даг помоли Бери да спре при последния Езерняшки лагер на северния бряг на Грейс, за да предаде писмото на куриер и да разкаже за убитите Езерняци, за да бъдат идентифицирани, след което разказа за събитията в пещерата на смаяния капитан. Не се забави много.

Стигнаха до мястото на сливането на реките късно следобед на следващия ден. Даг, Бери и Уит бяха на греблата. Тъй като на Даг вече не му се налагаше да моли – или да се опитва да моли – за нож, Бери бе доволна, защото и на нея не ѝ се налагаше да спира „Завръщане“ край големия Езерняшки лагер на двете реки. Затова пък Бар и Ремо се качиха на покрива и се загледаха към многобройните палатки, които се мяркаха сред дърветата, към сала и складовете на брега.

Фаун бе изумена. Водите на двете огромни реки не се смесваха веднага, носеха се в две ленти мили наред, едната кафява, другата мътносива.

– Сивата река! – рече Фаун. – Заслужава си името.

– Да – съгласи се Даг. – Влачи всички води от западните предели. Там има много гори, но на стотина мили на запад дърветата изчезват и започват злините. Казват, че след първата голяма война със злините моряците стигнали до реката и Грей била отровна, но все пак се съвзела. Според мен това е доста обнадеждаващо.

Снишаващото се слънце си играеше на криеница зад студените синкавосиви облаци с обагрени краища, които изпълваха целия хоризонт.

– Имам чувството, че това е най-безкрайното небе, което съм виждала – каза Фаун. – Сигурно защото тук е толкова равно.

– Аха – потвърди Бери.

– А пък аз си мислех, че Рейнтрий е равен! – каза Уит.

– Красиво е, макар красотата да е доста сурова. У дома не съм виждала такова небе. – Фаун се обърна, за да попие с очи всичко наоколо. – Струва си да се види.

После, обзета от майчински чувства, измъкна Ход навън, та и той да види гледката; Ход зяпна, потри зачервения си нос и побърза да се върне на топло при огнището. Въпреки че духаше леден вятър, Фаун поседя в краката на Даг през следващия половин час, докато мястото, където двете реки се сливаха, изчезна в далечината. На местата, където не се налагаше да гребат и се пускаха по течението, Уит загръщаше Бери с плаща си, за да се топлят.

„Много се радвам, че взехме Уит“, мислеше си Даг. Пожела на момчето успех в ухаждането, защото бе сигурен, че Фаун ще посрещне Бери с отворени обятия. „Ще е и моя сестра, колкото и да е неочаквано!“ Когато тръгнеш да търсиш нещо, реши той, най-важното е не да откриеш онова, което търсиш, а да намериш онова, за което дори не си

помислял.

„Не го забравяй, патрулен.“

Годината приближаваше края си и тъмните утрини и ранните залези съвсем намалиха светлите часове. На сутринта, след като подминаха мястото, където реките се сливаха, започнаха да прехвърчат снежинки и капитан Бери се възползва от тримата си лоцмани Езерняци. Благодарение на тях нямаше повече нужда от светлина, каза си Фаун. Пет дни и пет нощи се носиха без спиране по течението и почти преполовиха пътя до Греймаут.

И ето че един следобед вятърът обърна откъм юг и въздухът стана по-топъл. По залез Бери се съгласи да спрат и обяви почивка. След като дни наред бе приготвяла набързо храната на екипажа и всички се хранеха на крак, Фаун се зае да сготви хубава вечеря, така че да седнат на масата, дори Бо – но се погрижи неговата храна да е съвсем мека, дори кашава.

Нахраниха се с апетит, но бяха неестествено мълчаливи. Фаун преглътна последния пържен картоф, огледа сериозните им лица и заяви:

– Така не може. Увесили сте носове като хор жаби, които си нямат езеро. Трябва да направим нещо, за да живнем. Какво ще кажете да потренираме стрелба с лък? Всички обичате. А и тази вечер няма вятър.

Хоторн и Ход се зарадваха, но Уит прокара ръка по лицето си и отказа.

– Не, вече не е забавно, както преди.

Очите на Даг се затваряха от умора след обилната вечеря, но щом чу тези думи, той изправи рамене. Погледна Уит, но не каза нищо.

Фаун погледна съпруга си, след това започна да разпитва.

– Защо?

Уит сви рамене, направи гримаса, помълча и най-сетне обясни:

– Странно е да стреляш на шега, след като си убил човек.

– Големия Дръм ли? – попита Бери. – Уит, всички се радваме, че го прониза.

– Не говоря за него – махна с ръка Уит. – Освен това не аз убих Големия Дръм. Нали после един му отрязва главата. Говоря за другия. За първия.

– Кой първи? – попита предпазливо Фаун.

– Предишната вечер, в пещерата. Едни бяха хукнали навън. Нали затова Даг беше разположил отпред лодкари. Бях толкова уплашен и

развълнуван, че едва виждах, но... първата ми стрела, най-първата ми стрела, попадна в окото на бандита. Убих го на място.

Фаун ахна, а Хоторн възкликна:

– Леле!

Уит отново махна с ръка.

– Не ме притесни тази работа с окото. Е, малко, но просто не... –

Той си пое дъх и опита отново: – Стана прекалено лесно.

Бо потри съчувствено брадичка и рече:

– Уит, някои хора просто трябва да бъдат убити.

– Не е нужно да мислиш за това – обади се Бери.

– Не че мисля, но... – Уит смръщи вежди.

Даг заговори толкова неочаквано, че Фаун трепна.

– След подобна случка вече не си същият човек. Промените личат и в същността ти. Вие с Бар и Ремо прекрачихте границата за пръв път в пещерата и връщане назад няма. Трябва да продължиш оттам, докъдето си стигнал.

– Сигурно и ти си минал по същия път – вметна тихо Ремо. – Но се е случило толкова отдавна, че вече си забравил, нали?

– Напротив, помня – отвърна Даг.

Всички закимаха уж разбиращо.

Даг тресна халбата на масата толкова силно, че се разлетяха пръски.

– Отсъстващи богове, вие да не би да попивате всяка дума, която казвам? Не се ли задавате понякога?

Фаун се ококори. Не бе единствената. Всички гледаха Даг стреснато. Ход се сви.

– Бе какво толкова е станало? – обади се Бар и с тези думи спести на Фаун усилието да измисли тактичен въпрос.

Даг се намръщи и обясни:

– Убих Крейн, като изтръгнах част от същността на гръбнака му. Затова се просна на палубата. Направих го от двайсет стъпки. Помниш ли комара в Лъмпитън Маркет, Уит? Случи се неочаквано. Става по същия начин, по който използвам същността, за да лекувам.

– Я! – опули се Уит. – Нямах представа, че можеш да правиш подобни неща.

– И аз нямах. Чак тогава го разбрах. – Даг ги изгледа един по един. – Стана прекалено лесно.

Фаун си спомни, че е чувала същите думи не само от Уит, но и от Крейн. Само че тогава Уит не присъстваше. Повторението на казаното

от ренегата бе случайност. Докато при Даг не бе случайно, каза си тя. Дали Бар и Ремо бяха доловили подтекста? „Ами аз разбрах ли го правилно?“

– Това ли си направил на Крейн? Разкъсал си същността му, така ли? – попита изумено Бар.

– Нямах представа, че има хора, които могат да направят подобно нещо – намеси се и Ремо, много по-предпазливо. – Мислех, че само злините...

– Моето е много по-слаб вариант на същото. Имам основание да вярвам, че това е и умение на опитните създатели, но откакто се появи – откакто се върна – в мен, не съм имал възможност да се срещна с достатъчно опитен създател, за да го разпитам. Можете да се защитите, като се заслоните, затова изчаках Крейн да отвори същността си. Получи се единствено защото го сварих неподготвен.

– Ясно. – Бар се отпусна. – Значи няма проблем.

– За някои – отвърна сухо Даг.

Уит – бе разбрал всичко – ахна. Как бе могъл Даг да си признае пред всички? Заради Уит ли го бе направил, или заради себе си?

– Даг, това наистина е ужасно – каза Фаун. – Но съм сигурна, че няма да се превърнеш в злина или в Крейн, както и Уит няма да се превърне в Малкия Дръм. Да не говорим, че аз съм тази, която направи стрелата на Уит, при това с цялото умение, на което ме научи Катагус. Направих я, за да убива – да убие онова, което трябва да бъде убито – защото си представях, че ще си или ти, или противникът ти. Същото важи и за брат ми. – Пое си дъх. – Нож, стрела, изтръгване на същността, това са все оръжия, макар и различни. Можеш да убиеш човек и с мотика, за бога!

Тревогата на насядалите около масата започна да се стопява, когато осъзнаха думите ѝ. Даг не каза нищо, но тя усети как напрежението му намалява; той ѝ кимна с благодарност. Нима досега не бе приемал изтръгването на същността като оръжие? Или просто за необикновена магическа заплаха? Фаун го обичаше до полуда, но пък склонността му да се отдава на типичните за Езерняк мрачни мисли понякога бе наистина потискаща.

– Сам разбираш, Уит, че дори да има решение на проблема ти, все още не съм го открил – каза Даг. – Що се отнася до уроците по стрелба, макар да ги обичам много, за мен никога не са били просто игра, дори по времето, когато бях момче като Хоторн. Те са сериозна подготовка за сериозни дела. – Премигна и добави: – Същото е както с упражненията

по заслоняване, които също изоставихме през последната седмица. Утре сутринта ще ви чакам и двамата на палубата – каза на Бар и Ремо.

Младежите не казаха и дума.

Даг продължи:

– Не те викам навън, за да си играем, Уит – нито пък Ход, Хоторн и останалите. Събирам ви да продължите обучението си. Защото – както сами разбрахте – никога не се знае кога ще ви бъде необходимо дадено умение, нито пък животът на колцина ще зависи от вас.

– Татко каз... – Бери се сепна, но бързо се овладя, – казваше, че не може непрекъснато да се забавляваш. Но пък от време на време е приятно.

Уит ѝ се усмихна плахо и кимна.

Уроците по стрелба започнаха на светлината на фенер веднага щом вдигнаха масата и измиха чиниите. Фаун с удоволствие забеляза, че настроението на всички се подобри, докато тренираха на брега. Нали това бе целта ѝ. Значи дотук всичко бе наред.

Притесняваше се за Даг, когато я притисна до себе си и заспа дълбоко. Не се бяха любили от битката в пещерата. Ако Фаун не бе свидетелка на възстановяването на Даг след Рейнтрий, може би щеше да се уплаши, че нещо не е наред. Но този път той не бе физически наранен, нито пък засегнат от злина, нито същността му бе поразена. Беше правил подсилвания, беше изчиствал омайвания и бе прилагал много сложни лечебни процедури, докато не бе усетил, че едва се държи на крака. Погрижил се бе за Скинк, Чикори, Бо, Хоторн и кой знае колко още лодкари – а най-важна бе работата му с Крейн.

Въпреки това Фаун не бе сигурна дали Крейн не е причинил повече зло с отровния си език, вместо със същността си. Бе опитал. Даг бе парализирал и тази част от ренегата. Да не би странното избухване на Даг на вечеря да бе някакъв отклик на ефекта на Крейн, или просто му се бе насябрало прекалено много?

Същността на Даг сигурно бе в ужасно състояние. Тя си я представи като къща, в която предишната вечер е имало веселба и са дошли всички съседи и роднини, за да се наядат и да пийнат, някои дори са намерили повод, за да се сбият, а един от братовчедите дори е повърнал на пода. Не можеш да свършиш нищичко, преди да почистиш и да подредиш къщата, а не можеш да се заемеш с нея, докато махмурлукът ти не премине.

Замисли се и си каза, че е горда и благодарна, че Даг не пие. Патрулните все пак бяха едни от най-ужасните пияници на света.

Изсумтя и се сгуши в него. „Моля те, любими, оправяй се бързо.“

24.

На следващия ден „Завръщане“ плуваше покрай голи безрадостни ненаселени брегове, както и през последните сто мили. Бери обеща, че остава не повече от ден, преди гледката да стане по-интересна. Виждаха странни дървета, все още зелени, въпреки че вече бе зима, от тях бе провиснал мъх като брада, между тях минаваха канали, прелитаха ята птици. Фаун се питаше дали ще видят някой от страховитите блатни гущери на Даг и се чудеше дали разказите на Бо за змиите са истина. По обед стана достатъчно топло, за да се качат на покрива без връхни дрехи, и Фаун, Бери, Даг и Уит излязоха на слънце. Тъй като нямаше нужда да внимават за опасности напред, тя се вгледа назад.

– Виджте! Каква е тази лодка?

Даг се обърна. Една дълга почти четирийсет стъпки лодка бързо ги настигаше. Греблата се движеха бързо и равномерно, по десет от всяка страна, гребците пееха, за да поддържат ритъма. Разстоянието помежду им се стопяваше и Даг се усмихна, познал мелодията.

Бар, който скоро трябваше да застъпи на смяна, се качи на покрива, държеше недоядена ябълка.

– Тази лодка не е ли от Лутлия? – попита развълнувано той.

– Да – потвърди Даг. – Само че гребците не са от Лутлия. Това са Езерняци от Юга. Тръгнаха са към дома, след като няколко години са били патрулни на разменни начала.

– Как разбра? – попита Фаун. – От дрехите ли? От възрастта може би?

Дългата лодка вече се бе изравнила с тях, на четвърт миля встрани, но въпреки това следваше течението, тъй като реката бе широка цяла миля. Дори от това разстояние Фаун виждаше силните мъже и жени, усмихнати, отдадени на работата си.

– И от това, и от ентузиазма им. Ако искаш да избегнеш зимата в Лутлия, трябва да гребеш бързо. Това са двайсет или трийсет нови водачи на патрули, все млади ветерани. На юг има местности, където не са виждали злини от двеста, може би триста години. Правилото е, че не можеш да станеш водач на патрул, ако не си убил поне една злина, за предпочитане повече. Причините са ясни.

Фаун, която не само бе виждала злина, ами бе убила една, кимна с разбиране. Бар я погледна завистливо.

– Значи Езерняците изпращат най-добрите си патрулни по Грей за няколко сезона? И се надяват да се върнат?

– Толкова ли много покосяват злините? – попита Бери.

– Не чак толкова. Основната причина да се губят патрулни в Лутлия са нещастни случаи, времето, сключените бракове. Злините са надолу в списъка. Някои дори казват, че злините не са толкова страшни, колкото момичетата в Лутлия. – Даг се ухили.

– Да не съм го чула това! – скастри го Фаун.

– Е, като млад бях доста палав.

– Ей, Даг, сетих се нещо – обади се Уит. – Така и не съм те питал. Как си се казвал в Лутлия, докато си бил женен за Каунео? Едва ли е било Даг Редуинг Хикори Олеана. Бил си Даг еди-кой си Лутлия, нали?

Бар, който се канеше да се върне в кухнята, спря и наостри уши.

– Даг Улвърин Лийч Лутлия – отвърна Даг съвсем сериозно. – Лийч идва от езерото Лийч, също като езерото Хикори.

– Значи Улвърин е било името на Каунео, а пък Лийч е името на лагера?

– Точно така.

– Уф. Тази промяна на Даг Блуфийлд вече ми е по-ясна.

Оставаха им още шест дни до Греймаут.

Морето беше далече все още, разбра разочарованата Фаун. Градът не бе на брега, а на цели десет мили навътре в сушата. Малко преди града реката се разделяше на няколко канала, които образуваха широка заблатена делта. Самият град бе разделен на две части – Горен, край скалите, и Долен, често наричан Удавения, по-близо да брега на реката.

Горният град, доколкото Фаун успя да разбере, се състоеше от внушителни къщи и складове и приятни странноприемници; Долният бе пълен с бараки, издигнати уж временно, моряшки кръчми и разкривени навеси. По брега се мяркаха същите постройките като в Силвър Шоулс, макар да не бяха чак толкова много, за разлика от безбройните редици лодки и корабчета – някои оставени за продажба, други използвани за превоз и жилища.

В Долния град имаше оживен пазар, където се продаваше какво ли не. Лодкари, които си търсеха екипажи, за да се върнат нагоре по реката, предложиха работа на Уит и Ход почти веднага щом „Завръщане“ спря, а някакъв се опита да купи Копърхед още преди да слязат. Конят си бе отпочинал, но бе станал нервен след дългото плаване и се опита да

избие оградата на кошарата. Даг спаси лодката на Бери и невинните запачи, като го оседла и го свали на брега да потича.

Уит и Хоторн тръгнаха покрай лодките; Фаун накара Бери да я заведе на пазара, за да купи пресни продукти за вечеря. Бар и Ремо ги последваха, опитаха се да се направят на страшни, все едно са им охрана. Фаун си помисли, че ако не се срамуваха, сигурно щяха да се хванат за полите им, също като изгубени в гората деца. Нали бяха заобиколени от непознати фермери. Не се отделяха от двете жени и се оглеждаха уплашено.

– Не е колкото Силвър Шоулс – измърмори Ремо.

– Нямам представа – прошепна в отговор Бар.

„Кой кого защитава?“, помисли си Фаун, но не каза нищо.

Видя двама по-възрастни Езерняци в другия край на пазара, мъж и жена, но бяха прекалено далече, за да ги повика, и докато стигнат, те си бяха тръгнали. Дали бяха местни, или се бяха спуснали по реката? Дали наблизко имаше лагер? Можеше да попита Даг. Върнаха се на лодката, преди момчетата от Олеана да се поддадат на страха.

Там разбра, че Уит е саботирал вечерното ѝ меню – беше донесъл някаква риба като тава – била току-що уловена, купил я от една съседна лодка.

Фаун гледаше рибата ужасено.

– Уит, тази риба има две очи!

– Всички риби имат по две очи.

– Да, но не от една и съща страна! Уит, тия хора още щом са те видели, са разбрали, че си глупак, и са ти продали дефектна риба.

– Не бе, тези риби са си такива. – Но все пак започна да оглежда морската твар със съмнение. – Поне така казаха. Важното е, че уредих утре да ни вземат с тяхната лодка. Ходели всеки ден да ловят риба, стига времето да е хубаво. Ще ни свалят на брега рано сутринта и ще ни вземат на връщане. Можем да си направим пикник.

Пикник посред зима? Всъщност защо не? В Уест Блу вече сигурно имаше поне две педи сняг, докато тук бе просто облачно и мразовито.

Бо ги успокои, че двуката риба си е съвсем наред, но въпреки това Фаун не бе убедена, особено след като той разказа за змиите, които се навивали като въжета и ги използвали за колела на каруци, но Бери също не му повярва и младата жена се поуспокои, след което се зае да сготви рибата. Даг яде без никакво колебание, също и патрулните. Фаун усети, че всички я наблюдават, затова се престраши и също хапна малко. Рибата се оказа невероятно вкусна.

На следващата сутрин, още преди слънцето да се покаже, Фаун приготви кошница с храна и одеяла. Бери и Уит решиха да вземат Хоторн и Фаун си помисли, че Ремо и Бар сигурно също ще решат да дойдат.

Ход предпочете да остане при Бо, който все още бе на легло. Причината не бе единствено в разказите за морски риби с гигантски зъби, които ядели хора, и разни изчадия с пипала, които изсмуквали кръвта ти. Изглежда, сиракът Ход и бездетният Бо се бяха привързали един към друг. Всички бяха изминали много път, откакто тръгнаха от Олеана, помисли си Фаун, най-вече Ход. Беше се превърнал в опитен моряк, дори повече. Вече не бе кльощав като преди, нито пък толкова срамежлив, освен това бе по-висок с половин педя, отчасти благодарение на готварските й умения, но най-вече защото не ходеше прегърбен.

Досега не се бе возила в лодка с платна. Скърцането на въжетата и накланянето ту на една, ту на друга страна, когато платната улавяха вятъра, я притесняваше, но Даг бе до нея и я пазеше, така че тя вирна брадичка и се опита да си придаде по-смел вид. Четиримата моряци, двама братя и подрастващите им синове, изглежда, знаеха какво правят и им беше приятно да покажат тънкостите на занаята си на любопитния Уит. След малко дори Бар и Ремо се поотпуснаха. На Даг му стигаше да седи кротко отпуснат, прегърнал я през раменете.

Зората над блатата бе в златно и сиво, сурова зимна красота. Птиците се скупчваха, за да посрещнат светлината, подсвиркванията им бяха странни и някак тъжни в мъгливото утро. От време на време Фаун забелязваше останки от съдове, довлечени от течението или просто изоставени. Обзета от надежда и страх, оглеждаше всеки дънер, защото можеше да е притаил се блатен гушер, но Даг каза, че тук нямало, и обеща да й намери по-късно. Тя му благодари любезно, макар да не се зарадва особено.

– Едно му е хубавото на това време на годината – провикна се Уит и се перна по врата. – Почти няма комари.

– Така си е – съгласи се Даг. – Обаче щом дойде лятото, южните комари крадат бебета, за да изхранват малките си.

– Не е вярно! – провикна се възмутено Хоторн и лодкарите се ухилиха. – Защо ги разправяш такива на Уит? Нали ще вземе да ти повярва, понеже сте братя по шатра.

Даг се подсмихна.

– Ти да беше видял първите ми братя по шатра. Изобщо не можеш да си представиш те какви ги измисляха.

Лодката зави наляво и след половин час видяха гребените на пясъчните дюни. Слънцето вече започваше да прогонва мъглата. Дъното на лодката задра в пясъчливия бряг и мъжете наскачаха, взеха кошниците, пренесоха Фаун, Хоторн и Бери, за да не се намократ, и оттласнаха лодката в канала.

Фаун я гледаше как се отдалечава. Ами ако потънеше в морето? Как щяха да се приберат? В далечината мярна червено платно. Е, значи може и да успееш да привлечат вниманието на други рибари и нямаше да останат тук завинаги. Хвана топлата ръка на Даг и се заизкачваха заедно по дюната. Пясъкът се свличаше под обувките ѝ и тя се разсмя. Даг наблюдаваше и чакаше да види как ще реагира, когато види морската шир...

Безбрежната вода блестеше като стомана в сребристо-златисти отблясъци и някъде в далечината се смесваше с лавандуловото небе. Сякаш бяха попаднали в огромна купа светлина. Пясъкът се стелеше като готова за предене вълна, вълните се разбиваха и шептяха. Влажният въздух погали поруменелите бузи на Фаун. Тя не можеше да откъсне очи. Мирисът ѝ се стори странен братовчед на този край реката или някой поток, но имаше някакъв свой привкус, съвсем различен от всичко познато. Пое си дълбоко дъх.

– О, богове!

Хоторн извика радостно и хукна надолу по пясъчната дюна, Бери се разсмя, подвикна му да я изчака и хукна след него. Уит не изостана. Ремо и Бар, опулени, ги последваха.

Даг огледа хоризонта и свъси вежди.

– Беше топло и синьо, когато бях тук първия път. Но май бях на петдесет, може би сто мили на запад.

– Нали каза, че е било в края на пролетта. Било е по-топло – каза Фаун.

Той я погледна и преглътна.

– Това не е... не беше сватбеното пътешествие, което ти обещах.

– Обеща да ми покажеш морето. Ето го. – Беше наистина невероятно.

– Не очаквах да се натъкнем нито на Крейн, нито на речни бандити, нито пък да те изложат на опасности. – Той погали с пръст драскотината от ножа на Крейн на шията ѝ. – Нито пък да те превърна в готвачка на цял куп лодкари.

„Злините да го вземат Крейн!“

– Не очаквахме да се озовем на „Завръщане“, нито пък да се

запознаем с Бери, Бо, Хоторн, Чикори, Уейн и останалите, но се радвам, че ги срещнахме. Дори Ремо и Бар са много свестни. Научих толкова много неща, че дори не мога да ги изброя. – Тя се поколеба, за да открие правилните думи за страха му, че я е разочаровал, но без да се преструва, че случилото се в пещерата няма значение. – Докато бях малка и се оплаквах, че рожденият ми ден не идва, мама все ми казваше: „Не си пропилявай живота в празни желания“. – Стисна ръката му. – И ти недей.

Той се усмихна малко криво – и малко присмехулно: може би заради „когато бях малка“.

– Права си, Искрице.

– Ами значи повярвай ми.

И го задърпа надолу по склона.

Хоторн вече бе събул обувките и чорапите си, бе навил крачолите на панталона и подскачаше в морската пяна, която съскаше около краката му. Бар и Ремо го наблюдаваха завистливо. Оставиха кошниците до някакви изхвърлени от вълните плавеи и тръгнаха заедно по брега. Всички, дори Даг, започнаха да събират миди и да се възхищават на странните им форми и цветове. Фаун хареса най-много кръглите кухи, които приличаха на захаросани сладки с цветен мотив в средата, и се опита да си представи чудните създания, които са живели в тях.

Никаква твар с пипала не се бе опитала да сграбчи Хоторн за глезените, така че тя си свали обувките и чорапите и ги даде на Даг да ги носи, след това влезе сред ледените вълни. Загреба шепя вода и макар да бе предупредена, я опита – беше солена, все едно ближеше метал! Беше гадна! Въпреки това не съжали. Изплю я, намръщи се, а Даг се ухили... не, по-скоро ѝ се усмихна.

По-нататък се натъкнаха на огромна мъртва риба, изхвърлена на брега. Беше лъскава, сива, с блед корем и грозна крива уста, пълна с прекалено много остри триъгълни зъби, подредени в редици. Очевидно бе изхвърлена на пясъка отдавна, защото около нея се разнасяше нетърпима воня. Хоторн, Ремо и Бар я гледаха, впечатлени най-вече от зъбите. Даг и Фаун продължиха и ги оставиха да изрежат челюстта от смрадливия труп, за да я отнесат като сувенир или да вплетат зъбите в някое Езерняшко украсение за коса.

Хванати за ръце, Фаун и Даг продължиха покрай брега, въпреки че след като видяха рибата с големите зъби, Фаун се обу и предпочете да стои по-далече от вълните. Все пак не знаеше дали разказите на Бо са истина, или не. Погледна Даг и видя, че отново е свъсвил вежди.

– Какво те измъчва?

Той стисна ръката ѝ и се усмихна.

– Много неща. Всичко ми е объркано.

– Започни отнякъде. Няма значение откъде. – Каквото и да го потискаше, очевидно бе важно.

Той поклати глава и си пое дълбоко дъх.

– Първо, способностите ми на лечител. Спасих двама в пещерата. Ако бяха трима или повече, останалите щяха да умрат. Как да стана лечител на фермерите, след като ще мога да помогна единствено на първите?

– Дори Езерняците лечители имат нужда от помощници.

Той се намръщи замислено.

– Сега вече знам защо предпочитат да лекуват само своите.

– Двама е по-добре от нито един. А и те няма да идват на тумби, нали?

– Обаче ако дойдат на тумби, ще стане зле. – Той продължаваше да се мръщи. – Има и други проблеми, които се избистриха, докато бях в пещерата, проблеми, за които не бях помислял. Първият е справедливостта. Ще има сблъсъци и тогава трябва да дойде редът на правосъдието, трябва да се разрешават проблемите, които хората не успяват да разрешат сами.

Фаун не знаеше какво да каже.

– Крейн каза... – Той се поколеба.

– Не позволявай лъжите на Крейн да те тормозят.

– Не ме тормозят лъжите му, а истините, които каза.

– Че какви толкова истини е казал?

– Каза. Например, че човек е онова, което яде.

Фаун прехапа устна.

– Всички хора се учат от околните. Попиват както добро, така и зло. Не можеш да промениш това.

Той въздъхна.

– Езерняците си въобразяват, че са над тези неща, когато са сред фермерите. Много се изненадват, когато се окаже, че могат да се научат на нещо... Поне така беше с мен. А пък другите неща, които каза Крейн...

И млъкна. „Сега вече ще стигнем до същността на нещата.“

– Какви неща?

– За Езерняците. Че се стремели към върха. По един или друг начин. Независимо дали искат, или не. Страх ме е да видя подобно нещо.

Дори Бери се притеснява от мен, при това на собствената си лодка.

Фаун смръщи носле, без да крие, че не вярва.

– Та ти си три пъти по-възрастен от нея – изтъкна тя. – Можеше да си водач сред Езерняците. Нали не очакваш да си нещо по-незначително сред фермерите?

– Ако бях сред Езерняците, около мен щеше да има други, които да ме държат в правия път.

– Ами... Уейн също не се доверява лесно.

– А, да, Уейн. С него поне се справих, нали? – Той махна недоволно с ръка.

– Говориш за преди атаката, когато капитаните се караха ли?

– Значи си забелязала? Да, тогава го убедих. Да не говорим за оно-ва, което Бар се опита да причини на Бери. – Намръщи се още повече. – Добре че не го оставих омаян.

– Случаят беше спешен – опита се да го успокои Фаун.

– Винаги ще има спешни случаи. Колко ли време ще мине, преди навикът да се превърне в нещо лошо и нежелано? На някои им е по-лесно, когато са повече от другите. Тъкмо това съсипва света.

Даг ускори крачка и Фаун затича, за да го настигне. Той продължи:

– Спасението е да живеем отделно. Нима трябваше да стигнем чак тук, за да осъзнаем, че всички на езерото Хикори са имали право?

– Не бързай толкова де! – викна Фаун.

Даг спря. Тя го дръпна за ръкава и го обърна към себе си. Вгледа се в тревожните му златни очи.

– Ако това е истината, значи нея сме били тръгнали да търсим и се налага да я приемем. Само че не мога да повярвам, че в тази истина няма пукнатини и ниши, оставени за нас.

– Докато съществуват злините, трябва да се поддържат патрулни и всичко, което им е в помощ.

– За това спор няма. Но да се държат фермерите в неведение, а Езерняците да си позволяват да се държат грубо, не е решение. Ти постави добро начало, сериозно.

– Наистина ли? – Той разрови пясъка с крак, наведе се, взе един гладък камък и го метна във водата. – Началото ми бе същото като цопването на този камък във водата. Мога да стоя тук и да хвърлям камъни години наред и никой няма да забележи разликата.

Фаун се намръщи.

– Не си се начумерил, защото не си удържал обещанието си да ми покажеш морето. Яд те е, защото си се надявал да откриеш решение на

проблема и да ми го поднесеш като подарък за рожден ден.

Той мълча дълго, после се засмя.

– Ей, Искрице, май е точно така.

– А пък аз си мислех, че един патрулен ще прояви повече търпение.

– Трябваше да ме видиш какъв бях на деветнайсет – изсумтя Даг. – Възнамерявах да спася целия свят за една година. Търпението и изтощението са неразделни.

– Значи в момента би трябвало да си невероятно търпелив.

Той се разсмя високо и съвсем искрено и я притисна към себе си.

– Това ли ти се върти в главата?

Тръгнаха обратно към вмирисаната риба. Фаун се зарадва, когато забеляза, че Бар и Ремо най-сетне са си свалили ботушите и са нагазили във водата заедно с Хоторн, въпреки че май искаха да се измият, след като бяха рязали рибата.

Тръгнаха заедно към мястото, където бяха оставили кошниците. Мъжете накладоха огън от плавеи. Хоторн накара Даг да го запали, наблюдаваше го внимателно и подвикваше възторжено.

Дойдоха и Бери и Уит – неизвестно откъде. Държяха се за ръце. Бери беше умислена, а Уит явно не можеше да си намери място от радост.

В очите на Даг заблестяха весели искрици и той подвикна:

– Честито!

Уит го погледна ужасено.

– Езерняци – въздъхна Бери.

– Даг! – възкликна възмутено Фаун. – Остави ги да ни кажат сами.

– Ами то... – започна Уит.

Бери духна кичур коса, паднал над очите ѝ, и каза:

– Уит ми предложи да се оженим.

– А тя се съгласи! – добави обзетият от почуда Уит.

Така пикникът се превърна в празненство. Хоторн бе много впечатлен от факта, че ще си има брат по шатра, също като Езерняк – всъщност обикновен зет де. Уит погледна Хоторн, след това и Даг, и неизвестно защо се замисли.

По-късно, докато раздаваше храната, Фаун прошепна на Уит:

– Браво, добре се възползва от шанса. Извади късмет, че повдигна въпроса толкова скоро!

Той също зашепна:

– Нали каза да изчакам, докато се отдалечим максимално от пещерата. – Погледна блестящото море. – По-далече от това няма накъде.

Хапнаха, пийнаха, починаха си – някои дори подремнаха – и

гледаха чудото на вълните и прилива. Слънцето започна да се спуска на запад, освети далечните облаци, които се превърнаха в прасковенорозови и сини над лавандуловия хоризонт, и Фаун се замисли за разказите за огромните блестящи градове на Езерняците на потънал бряг на друг континент. Или пък на езеро толкова огромно, че другият бряг да не се вижда. „Много ми се иска един ден да видя това езеро.“

Даг бе заспал, отпуснал глава в скута ѝ, когато едно бяло петънце на хоризонта се превърна в платно. От рибарската лодка им махаха да слизат на брега. Фаун събуди Даг с целувка, събраха си нещата и тръгнаха по дюните към мястото, където ги бяха оставили лодкарите.

На върха на една от дюните Уит се обърна назад, спря и каза:

– Това е наистина край на света.

„Веднъж казах на Даг, че съм готова да го последвам до края на света. Ето че сме на самия край на света...“ Уит продължи:

– Много е впечатляващо. Огромно е. Обаче май и водата в реката ми стига. – Усмихна се на любимата си и се опита да си открадне целувка, но не успя, тъй като тя го превари. Хоторн събърчи нос.

– „Завръщане“ няма да пътува нагоре по реката – напомни Бери на Уит. – Ще се приберем пеша.

– Значи ни чака дълъг път. – Уит се намръщи недоволено.

– Безкраен път – обади се Ремо.

– Ще ми трябват нови ботуши – добави Бар.

Фаун погледна ширналите се блата, представи си безкрайния свят и усети как ѝ се завива свят.

– Знаеш ли, Уит, просто зависи накъде се обърнеш. На мен пък ми се струва, че светът *започва* оттук.

Даг не каза нищо, но стисна ръката ѝ по-силно.

КРАЙ

© 2008 Лоис Макмастър Бюджолд
© 2009 Цветана Генчева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Passage, 2008

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:

Лоис Макмастър Бюджолд. Преобразяване

ИК „Бард“, 2009

Оформление на корица: „Megachrom“, 2009

ISBN 978-954-655-002-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11519>]